

Břetislav Kafka

Parapsychologie

Obsah

- Předmluva autora
- Parapsychologie
- Podvědomé „já“
- Médiumismus
- Parapsychologické zkoumání
- Subjektivní metapsychologie
- Podvědomí – rozdvojené vědomí
- Fyzikální jevy
- Telekineze – fyzikální zkoumání světelných hmot
- Různé jevy parapsychologie
- Stav duše – život – smrt a oduší
- Existence a duchovost lidské duše
- Rozmýšlení nad životem
- Je zaviněno trestné odpykání našeho „já“?
- Je možné vyvolat zemřelého zpět?
- Jsou všechny spiritistické jevy klamem a podvodem?
- Hypnotismus
- Podvědomí
- O lidském magnetismu – síle života
- Telepatie

- Jasnovidectví
- Protonace – prostor – čas
- Nahlížení do protonace
- Parapsychické vloh a schopnosti člověka
- Chápání nadsmyslna
- V čem spočívá lidský život
- Přežití lidské přirozenosti do vyššího života
- Vítězství nad životem je přežití individuality
- Přežití smrti je dokázanou skutečností
- O bytnosti.
- O posledním hmotném cíli.
- Kdo byl Břetislav Kafka

Předmluva autora

NOVÁ VĚDA PARAPSYCHOLOGIE

Žijeme na planetě lidských omylů a zmatků, ale též na prahu nové vědy – parapsychologie. Jsme určeni k činnosti a pracujeme na poznání velkých záhad lidské duše. Činnost a myšlení je podstatou sil člověka.

Chyby duševního utváření dnešního člověka jsou nedozírné, neví a nechce vědět nic o existenci posmrtného života. Je to osudová zaslepenost, neboť v sobě nemá kořen pro vyšší život, je dočasný, neproniká do hloubky této oblasti; chybí mu rozumová vyspělost. Smrt ničí jen tělo, duši však vybavuje k dalšímu individuálnímu životu. Přechází se ze smrti do života. Člověk nedovede život formovat, nedovede se dovést k něčemu nezničitelnému, zříká se duchovního pro hmotné.

Hmota je konstrukce velejemných částí, které jsou energetické povahy tak subtilní, že by mohly být zaměněny duchem, a přece duchem nejsou. V konkrétních případech některých psychologických procesů nejsme schopni poznat, zdali určitý jev je účinkem hmoty nebo ducha, čili nevidíme přesně, kde je hranice mezi jedním a druhým, ale nemůžeme ji nikdy popřít.

Hmota je zhuštěná energie určité substance tzv. sitonů různé formy. Hmota nedokáže pochopit myšlenku ducha. Je zde určitá psychická zákonitost. Hmotnými pohyby nelze vysvětlit nejnižší projevy ducha. Jen tvůrčí činnost lidského rozumu má potenciální sílu a možnost samovolného bádání, hloubání, spekulování a tvoření. Jen duch rozumu je zde nadřazený. Rozum je úžasná vložka, je ve schopnosti pro činnost, je v latentním stavu, který se může nekonečně rozvíjet k poznání.

Silný lidský duch abstrahuje od života vezdejšího k životu neznámému, k životu světa ducha, kde jsou obzory bezpečnosti a úžasných tvůrčích možností individuálního rozvoje nového života. Nesmrtelnost je nejzávažnější věc ve stvoření – je to vědomé trvání po smrti.

Dnešní člověk je chudý na duchu, duševně se zúžil na tento hmotný svět, nenalézá víry v sebe, dál pro něho nic neexistuje, nemá zájem, aby přemýšlel. Je to mravní zchátralost ubohé duše. A přece člověk potřebuje naději a ideály tak nutně jako každodenní potravu, neboť idea je vrub vytvořený v živé tkáni. Je to vyřazení, poprava – je to hrozný osud jeho vývoje, že nedovede udělat pořádek v pralese svých pudů. Je to ničení životního tvořivého principu v dalším životě. Pro něho je to pole neznámé, neví, že podvědomé já je skutečnou duší člověka, která přežívá život. Hmotný člověk nedovede pochopit myšlenku ducha, dokud hmota není spojena s duchem. Jak chabá a dočasná je lidská inteligence, zatímco život je nekonečný.

Proto nezůstaňme stát, když je možno spět výše. Člověk je sloučenina dobra a zla. Život bez Boha není životem. Bůh stvořil dva světy, svět hmotný a svět duchový. Oba tyto světy mají aktivní základnu a samostatný projev života. Bůh je první účinná příčina, Bůh je tvar sám nebo bytí samo. Jeho svět je zázračná říše pořádku. Člověk hmoty lidskou přirozenost zatemňuje a nic neví o světě ducha. Lidská přirozenost je projevem hmoty a ducha a k projevu života musí čerpat síly z obou základen, nejen ze základny hmotné. Hmota musí být řízena duchem, neboť lidský duch s rozumem a vůlí je nadřazenou činností hmoty, není s ní soupodstatný, hmota není vládnoucím činitelem života.

Životní tvořivý princip obdařený rozumem je povinen hledat pravdu. Člověk tvoří sám sebe jen činy. V činnosti rozumu je vědomí o poznání absolutních hodnot, v podvědomí je oblast čistého ducha. Existují věci, které jsou nezávislé na našem smyslovém poznání, člověk silné individuality vniká duchem do těchto hlubin předvědomého já. Jsou velké zásady, k nimž patří hledání této nedozírné pravdy. Avšak lid chce jen „zázraky“ ohromující povahy, neboť jeho rozum, který poznává bez „zázraku“ je zatemněný – má duševní sucho. A přece je člověk stvořen k vyššímu věcmi. Poznání není jen záležitostí rozumu, nýbrž celého člověka – zejména hledání, zdali život smrti zaniká, nebo zda v přežití duše nadále existuje. Dnes již víme, že duše v den svobody ztrácí svoje tělo jako obnošený šat, neboť smrt je dnem nového narození. Život tvoří nespočetné životy jiné: Stvořitel nestvořil nic ke zničení. Život se může pouze změnit, ale nikdy nebude zničen, převádí se z jedné formy bytí do formy jiné. Jestliže nebude nic ze stvořeného zničeno, jak by mohl být zničen člověk, který je korunou stvoření a obrazem svého Stvořitele?

Rozumný člověk ví, že přátelství s Bohem je život – odklon je smrt. Celé světy záhad, před nimiž nám lidská logika vypovídá službu stejně jako matematika, musí kapitulovat před pojmem nekonečno. Hmota, prostor, čas – a analogicky i lidská duše jsou jen jakýmsi relativními úseky absolutna. V nekonečnu absolutna je jejich začátek i konec. Ve světě relativním je vznik a zánik, což z hlediska absolutního je jakýmsi zlomkem věčného jsoucna, zaniká v čase, trvá pro věčnost.

Největším a nejskvělejším objevem dvacátého věku je objev, že lidská přirozenost smrtí nezaniká, pouze se vývojem postupně mění a zdokonaluje a dává tělu vyšší hmotný a dokonalejší energotronový tvar.

Naše tělo není dosud dokonale produševněno. Spojení bude intimní, tak blízké, že se vlastnosti dnešní hmoty budou ve vlastnostech duše jakoby ztrácet a duše pozvedne tělo tak vysoko, že bude produčověno a povýšeno nad hmotné zákony. Smysl morálky je, aby vytahovala již zde tělo vzhůru, neboť má produševňovat, spiritualizovat hmotu.

Takřka od počátku lidstva se téměř nikdo nestaral o hlubinné bádání přežití lidské duše na vědeckém podkladě. Proto veškerým obsahem knihy budeme odkrývat nové a neznámé poznatky, týkající se jevů parapsychologie, která povede člověka do dosud neobjasněných tajů a jevů.

Břetislav Kafka

leden 1960

Parapsychologie

Parapsychologie má ze všech dnešních věd největší vyhlídky a jednou se stane jejich střediskem. Jako věda dosáhla toho, že bylo pokusnými metodami objeveno základní „já“ člověka, které má téměř neomezené schopnosti. To dokazuje, že naše staré teorie, jež za základ považovaly jediné hmotu, jsou falešné. Hmota je jen dočasnou formou skryté energie. Podstatu energie neznáme. Hmota se rozpadá v jiné formy energie – nižšího řádu, které se uvolní (světlo, teplo, plyny atd.). Duše však má ohromné schopnosti dosud nezbadané, které se dnešní parapsychologická věda pokouší vysvětlovat a pokusně je využívat.

Parapsychologické úkazy se nevyskytují běžně, nýbrž jsou vázány na určité podmínky a vyžadují jakýsi spojovací most, kterým je prostředník (médiu) nadaný zvláštní schopností. Je zapotřebí prohloubit a rozšířit parapsychologické bádání, aby se mohly rozřešit otázky pro lidstvo nad jiné důležité, jaká je vlastně podstata člověka, co skrývá záhada smrti a jak je člověk včleněn do říše přírody.

Slavný filozof prof. Ch. Richet, poctěný Nobelovou cenou, napsal: „Přes úžasný pokrok svých věd nevíme nic nebo téměř nic o vesmíru. Domníváme se ve své naivní pýše, že jsme objevili nezměnitelné zákony, za jejichž hranicemi není nic. Jaká zaslepenost! Vedle světa mechanického je jiný svět, mechanický a parapsychologický zároveň, totiž svět neznámý, skrytý. Nebude jím snad již zítra. Proto skládám svou velikou naději nikoli v dosavadní vědy, nýbrž v parapsychologii, neboť tato zaujímá oblasti tak neznámé a tak rozsáhlé, že si jen s obtíží můžeme uvědomit jejich dosah.“

Předním průkopníkem ve vývoji parapsychologie v Anglii byl slavný přírodovědec Wiliam Grooken (1832-1919), který našel dvě znamenitá média Homeho a Florenci Cookovou a napsal: „Nemohu se vyslovit o příčině fakt, jichž jsem byl svědkem, že některé fyzikální jevy, pohyb předmětů bez doteku a vyvolávání zvuků, podobajících se elektrickým výbojům, dějí se za okolností, kdy není možno je vysvětlit žádným zákonem fyzikálním, dnes známým – to je fakt, jímž jsem si tak jist jako nejelementárnějším faktem chemickým. Všechna má studia vědecká byla jen dlouhou řadou přesných pozorování a přeji si, aby bylo dobře pochopeno, že fakta, která zde budu tvrdit, jsou výsledkem nejsvědomitějšího bádání...“ A na jiném místě se vyjádřil: „Nepravím, že je to možné, pravím, že to je.“

Dialektická společnost v Londýně vydala zprávu, že „uznává realitu nevysvětlitelných zvuků, pohybů a materializací; že se tímto způsobem mohou dít sdělení a odpovědi na otázky, jejichž obsah projevuje znalost věcí, o nichž médium nemohlo vědět“.

Richet upozorňuje na podivuhodnou historii o „démonu“ Sokratově. Podle Platóna a Xenofonta tvrdil totiž Sokrates, že má zvláštního démona, který mu oznamuje budoucnost a někdy mu nařizuje, jak si má počínat. Sokrates se dokonce domníval, že tento démon je samostatná bytost, poněvadž mu odhaloval věci neznámé. Když slyšel jeho hlas, přerušoval rozmluvu a zastavoval se při chůzi. Vysvětlil své chování tak, že právě slyšel démona. Tento démon byl tedy pravděpodobně tím, co spiritističtí duchaři označují jako „vůdce“ nebo „kontrolního ducha“. Ze zpráv o zjevování duchů je zajímavá též zpráva Plutarchova o Brutovi, kterému se zjevil duch Caesarův a zároveň mu předpověděl, že jej uvidí u Filip.

Nejmodernější způsoby bádání, které vědci užívají, jako fotografie, váhy, kinematografie, infračervené a ultrafialové paprsky atd., potvrdily nezvratně, že nadnormální úkazy, už dávno pozorované, jsou skutečností. Kdyby si fyzikové a chemikové byli tak počínali již dříve, byli bychom v těchto vědách ve výzkumech dále. I univerzity se začínají dívat na parapsychologii docela jinak. Na univerzitách pro psychická bádání jsou již zřízeny laboratoře a stolice pro parapsychologii. Na univerzitě v Durhamu v USA v tomto směru zvláště vynikl dosud žijící prof. J. B. Rhine a velký psycholog W. MacDongall.

Těm, kdo prohlašují, že parapsychologické jevy jsou nemožné, odpověděl univerzitní profesor dr. Driesch: „Tito lidé byli asi při tom, když Bůh stvořil svět, a vědí tedy, co byl schopen učinit a čeho schopen nebyl.“

Je velmi málo toho, co ze světového dění dovedeme svým rozumem postihnout. Skutečnost je jiná. O pravdomluvnosti mužů, jako byl Jamus, Hodgson, Lodge, Crookes, Richet, Driesch, nelze pochybovat a nejsme oprávněni prohlásit a priori vše za podvod a iluzi. Jsou to především jevy čistě psychické, zvláště telepatie a jasnovidnost, o jejichž realitě nelze pochybovat. Jevy fyzikální médiumity dokazují naprosto bezpečně zjištění svědectvími zkušených badatelů. Co se týče lidské duše, víme, že budoucnost je pouhou iluzí – je vlastně jen věčná přítomnost. Smrt není nic jiného než změněná forma života, jak to vyjádřil filozof Kant: „Začátek života je narození; to však není začátkem duše, nýbrž začátkem člověka. Koncem života je smrt, ta však není koncem duše, nýbrž koncem člověka. Narození, život a smrt jsou jen stavy, tělo pouze forma duše.“

„Člověk se snaží dosáhnout vědomí o prameni i podstatě životní účelnosti. Výsledky práce vědeckých odborníků jsou většinou všeobecnými zákony, vztahujícími se jen na některé partie životních složek. Velká část lidí inklinuje k naprosté nevěře, čili věří v úplnou nicotnost všeho při zániku vezdejšího života a také podle toho jedná a žije, což vede k destruktivní

negaci. Kdo však vystihne a pochopí životní záhady, nabývá nových pravd a záhad hmoty a ducha, jakož i vznešených ideálů, jež udávají člověku směrnici jeho jednání a poznání. Pro nikoho nesmí být obtížné tyto záhady řešit. Vytrvalým zkoumáním nabývá člověk určitých schopností a poznatků a pochopí to, co je transcendentální. Proto je možné tvrdit, že vědomost a nevědomost je velmi relativní výraz, neboť co je mnohým lidem záhadou, je druhým zcela jasným poznáním.

Snažíme se prozkoumat působnost hmoty na ducha a ducha na hmotu. Všechno, co je pro nás skryté a záhadné, je především lidský duch a hmota. Do tajů hmoty vnikáme fyzikálně chemickým rozbořením.

Každý jev předpokládá příčinu. Známe-li tedy příčinu, můžeme předurčovat obdobný děj. V exaktních vědách, do nichž patří fyzikální chemie, je rozřešena otázka, co je hmota. Nahromaděná energie ve formě elektronů tvoří atomy, jejichž shlukem vzniká molekula a z molekul hmota. Jeden gram hmoty má podle Avokadra a Daltona šest set sextiliónů atomů, tedy takové množství, že na celém světě se neurodí v jednom roce tolik obilných zrn. Fyzikální chemie se pokouší využít energie nahromaděné ve hmotě a touto energií usnadnit lidskou práci. Fyzikální chemie však ví velmi málo o vztazích základních elementů atomů, jako je proton a elektron. Učí nás, že elektron obíhá ve vzdálenosti jedné triliontiny milimetru rychlostí třicet tisíc km za jednu vteřinu. Síla pojící proton a elektron je fyzikální chemii ještě neznámá. Hmota není tudíž tak mrtvou, jak se nám zdá, neboť je výsledkem všemohoucí dokonalosti. Nekonečná energie je tu fyzikálním zákonem. Jednotlivé fáze energie se mění, což, symbolicky vyjádřeno, znamená, že je možné proměnit hmotu v teplo, světlo, zvuk, i v Roentgenovy ultrafialové paprsky, mající tu vlastnost, že pronikají takřka všechny hmoty, jež se nalézají na zemi. Naše tělo se skládá z nesmírného množství konglomerátů buněk, jež se opět skládají z nescíslného množství molekul a atomů hmoty, obsahující v sobě nahromaděnou energii. Aby tělo žilo, nemůže být odkázáno jen na energii atomovou, nýbrž předpokládá vyšší druh ovlivňující síly, kterou nazýváme duší. Duše ovládá hravě všechny buňky, molekuly i atomy lidského těla zvláštním prostředím, které jmenujeme oduším – dušefluidem. Duše dovede svou vůli ovládat lidské tělo, využít energie utajené v atomech, což se dosud ještě nepodařilo učencům v laboratořích. Smrt není koncem existence ducha, nýbrž pouze koncem oživené hmoty ve formě mrtvého těla.

Pravá vzdělanost není závislá jen na těle, nýbrž i na duchu, který vzděláním nabývá schopnosti přijímat efekty a skutečnosti těla.

Vědě je dokonale známo, že zákony fyzikální, zákony hmot, nejsou identické se zákony fluidů nehmotných, transcendentálních. Kterákoliv hmota, třeba voda, se může vyskytovat ve třech molekulárních fázích (pevná – led, kapalná – voda a plynná – pára). Tyto tři fáze jsou známy ze zkušenosti. Ale nastupuje ještě fáze čtvrtá, zvaná zářivá, když elementy (prvky) páry, kyslík a vodík, transmutojeme v energii, což znamená, že odštěpujeme jejich elektrony. Tím povstává energie emanační, zvaná zářivá, která může prozařovat a v podstatě chemicky rozrušovat atomy jiné. Vždyť voda sama sebou je nejuvýbušnější látkou na světě, je-li emanační energie využito. Podobně duše a tělo nabývají schopnosti apercepce a produkce, jsou-li uskutečněny všechny předpoklady harmonie jejich spolužití.

Vzdělání je nevyhnutelným postulátem k utužení spjatosti těla a duše. Bez něho by duše nepřijímala vůbec vyšší vjemy a člověk by byl velmi zaostalým tvorem. Zevní popudy, tedy popudy vycházející ze hmot, nalézajících se mimo člověka, působí jedině prostřednictvím lidského těla na duši. Poslední Sokratův výrok, který pronesl v žaláři ke svým žákům, než mu

byla podána číše bolehlavu, zní: „Jako tato číše nemůže přijít do pohybu sama sebou, tak žádná hmota na světě nemůže nebýt energie pohybu, energie tzv. kinematická. I mé tělo, skládající se ze součástí hmot a v celku jsoucí velkou hmotou, nemůže samo nabýt pohybu, avšak já jedinou myšlenkou a svou vůlí mohu obracet a hýbat touto hmotou, jakkoliv si přeji. Z toho vyplývá, že mám v sobě určitý potenciál energie, který uvádí do pohybu hmotu mého těla. Jelikož tato energie nemůže se v sobě nikdy utvořit, musí být věčná a my ji nazýváme duší. Za chvíli zemřu, ale můj duch se povznesse nad hmotný stav, zničí se mé tělo, ale můj duch nikoliv.“

Hmota nemůže účinkovat přímo na ducha, kdežto opačně duch ovládá hmotu, jelikož je schopen předávat jí část energie, již v sobě chová nekonečně a do nekonečnosti. Z toho vyplývá, že život lidský je pranepatrnou chvilkou ve vývoji ducha. Duch vyšel z něho a ve svém běhu za cílem prodělává jisté fáze jako voda ve svém trojím skupenství. Duše ve své fázi se odívá rouchem hmoty ve formě těla, aby vnímala to, co jinak nemůže vnímat bez těla.

Obraz Boží přirozenosti lidské se projevuje v zákonech hmot. Existence hmot není náhodnou, nýbrž je vůlí Boha. Podstata žádné hmoty není hmotnou, lze však říci, že hmota je cosi duchovního, ovšem toliko jen stupněm, lišícím se od duše, nikoliv její podstatou. Hmota jako nahromaděná energie úžasných sextiliónů elektronů trvá potud, pokud jsou elektrony v pohybu a dokud nezmění svou dráhu. Jakmile povstává elektronový klid, hmota neexistuje. Podstata duše, jelikož je nekonečná, je vědeckou otázkou. Našemu lidskému a hmotnému rozumu je zatím nepochopitelná, avšak její existence je naprosto dokázána.

Nejznámější médium, o kterém je uveřejněno v Proceedings asi tři tisíce stran protokolů a zpráv, je Američanka paní Piperová z Bostonu, která přijela třikrát i do Anglie k delšímu vědeckému pobytu. Její telepatické schopnosti nebyly dodnes nikým překonány. Filozof a psycholog W. James (1842-1910) nejprve pochyboval, avšak později se přesvědčil o realitě těchto jevů.

Již roku 1884 se utvořila americká odbočka Společnosti pro psychická bádání. Roku 1906 se ustavila zvláštní Americká Society for Psychical Research, která od roku 1907 rovněž vydává své Proceedings.

Jako nejvýznačnější zástupce vědecké parapsychologie zasluhuje vedle Crookese a Jamese pozornost profesor klasické filologie v Cambridge Frederic Myers (1843-1901), který zdůraznil zvláště význam neuvědomělého duševního života. Soudil, že toto podvědomí podléhá vlivům duchů a snažil se touto hypotézou vysvětlit řeči v transu a automatické písmo. James Hyslop (1854-1921), profesor filozofie na columbijské univerzitě v USA, se zpočátku silně klonil k materialismu a pozitivismu a od roku 1889 se zúčastnil nejprve jako úplný skeptik okultistického bádání. V seancích s paní Piperovou nabyl však přesvědčení o pravosti jejích jevů a jediným možným vysvětlením se mu zdála spiritistická hypotéza, kterou ve svých knihách hájil.

Doktor Richard Hodgson (1855-1905) byl známý jako kritický badatel a odhalovatel podvodných médií. Roku 1889 přejal vedení seancí s paní Piperovou a byl asi nejlepším znalcem tohoto případu. Zpočátku odmítal spiritistickou hypotézu, později však, když jeho nedávno zemřelý přítel James se počal projevovat ústy paní Piperové a připomínal mu různé podrobnosti z rozhovorů, které spolu mívali, stal se jejich rozhodným vyznavačem. Okultního bádání se také horlivě zúčastnil i největší z moderních anglických fyziků, profesor univerzity v Liverpoolu, Oliver Lodge (1851-1940), učenec vyznamenaný Nobelovou cenou.

Z francouzských okultních psychologů je známý astronom Camille Flammarion (1842-1925). Jeho spisy jsou přeloženy do mnoha jazyků, i do češtiny.

Kriticky experimentálními výzkumy jasnovidectví a materializací (zvláště u médií Eusapie Palladinové a Marty Berandové) si získal zásluhy o parapsychologii Charles Richet (1850-1935), profesor fyziologie na univerzitě pařížské, člen Institutu, učenec, který se proslavil objevem analfylaxe a byl též vyznamenán Nobelovou cenou. Vedle něho se ve Francii nejvíce o vývoj parapsychologie zasloužil Gustave Celey (1868-1924), který byl ředitelem Metapsychického ústavu a vydal důležitá díla. Také známý belgický básník Maurice Maeterling (nar. 1862) se mnoho zajímal o psychologické problémy a výsledky svých meditací uložil v knihách.

V Německu byl neznámějším zástupcem vědeckého parapsychologického Institutu mnichovský neurolog Schrenck-Notzing (1862-1929). Nejprve se hlásil ke spiritismu, později se obrátil k animismu. Snažil se, aby získal dostatek zjištěných fakt a aby zlepšil metody objektivního zjišťování parapsychických jevů, zúčastnil se vyšetřování nejvýznamnějších médií své doby, např. Italky Eusapie Palladinové a Lindy Gazerry, Francouzky Marty Berandové. Zvláště podrobně vyšetřoval německá média, bratry Schneidery. Vedle něho jsou známi jako stoupenci vědeckého parapsychismu mnichovský profesor zoologie Karel Gruber, mnichovský lékař Rudolf Tischner, berlínský inženýr Fritz Grunexald, profesor filozofie Konstantin Gestereich z Tübingenu, bonský profesor filozofie Johannes Verrxeyen a vynikající biolog světového jména Hane Driesch, profesor univerzity v Lipsku.

Jevy, spadající do oboru parapsychologie, mají dnes již většinou své místo v systému věd. Pozbyly tedy své „okultnosti“. Jsou to především projevy podvědomé činnosti duševní, která jeví skutečně struktury a procesy zcela analogické strukturám a procesům vědomým. Do oboru parapsychologie spadají jevy, u nichž jde o přesahování duševního života přes jeho normální hranice. Je to především telepatie a jasnovidnost, tj. vnímání nějakého hmotného dění bez prostřednictví smyslů, například čtení uzavřených dopisů, vidění vzdálených událostí apod. Piperová dovedla číst z podvědomí i vědomí tak, že budila úžas u všech, kteří se jejím studiem zabývali. Na rozdíl od telepatie běží u jasnovidnosti o vnímání nějakého dění bez prostřednictví smyslů, o nichž nikdo neví, takže přenos myšlenek telepatii je vyloučen. Co se týče současného dění, je popsáno mnoho případů, takže badatelé, například Driesch, považují i jasnovidnost za dokázanou.

V člověku je stále mnoho skrytého a neznámého, co se nedá hned tak objasnit. Nadnormální úkazy duševní i fyzikální již odedávna budí zájem a pozornost.

Co nevnímáme svými smysly, je nadmyslno, které je rozsáhlé a nekonečné. Za starodávna bylo tajné vše, co člověk nedovedl chápat, co bylo skryto jeho poznání, co jen tušil a o čem věřil, že existuje. Byly to pojmy Bůh, duch, duše, život a smrt, původ světa a úkol člověka – tedy vše, co se snažil rozřešit. Šlo se na kloub záhadám. Sdělit lidem čistou pravdu nebylo možné, nevzdělanost lidu tomu bránila. Začalo se uvažovat klidně, rozumně a vědecky, že duše lidská má v sobě ohromné tajemné síly. Pokrok ve vědách, v lékařství, astronomii, fyzice, chemii, psychologii i biologii vylučoval nevědomost krok za krokem, a co zbývá nevysvětleno a je záhadou, je dále studováno, takže dnes víme, že skutečností jsou telepatie, jasnozřivost, sugesce, hypnóza a médiumita.

Tajné nauky hluboko pronikaly do života jednotlivců i národů a dávaly směr dějinám. Okultismus u starých národů – Chaldejců, Babyloňanů, Indů, Číňanů, Egyptanů, Řeků i Římanů – byl vlastně náboženstvím.

Neprobádanými úkazy duševního života se počala v posledních desetiletích obírat nová věda – metapsychologie (z řeckého meta – nad něco, za hranicemi něčeho) či také parapsychologie (rovněž z řeckého para – u něčeho, za hranicí něčeho). Tato nová věda, parapsychologie, podle slavného díla Aristotelova (název, který zobecněl, byl určen prof. Richetem), se obírá těmi supra normálními jevy psychologie a biologie, které ještě do běžných normálních jevů nespádají, jež jsou vzácné, nedají se kdykoliv demonstrovat jako pokusy fyzikální a chemické. Tyto jevy vycházejí z lidské duše a jsou vázány na zvláštní schopnost a stavy, jež nazýváme medií. Objevují se jen u některých lidí, které neprávem nazýváme médii, a jen za jistých podmínek změn vědomí.

Parapsychologie objevila, že tyto úkazy nemají původce ve vlivech mimo člověka nebo mimo život, nýbrž že v některých lidech se zvláštním nadáním odhalují neznámé síly, jež přesahují rozsah normálního vědomí i obvyklé pole působnosti organismu na hmotu, takže již víme, že parapsychologické úkazy nejsou iluzí ani podvodem, nýbrž že mají skutečný podklad.

Význačným rysem těchto úkazů je jejich neobvyklost. Často se dají těžko reprodukovat, ba někdy se omezují na ojedinělou manifestaci. Tyto jevy se mohou za příznivých okolností opakovat a podléhají zákonitostem. Parapsychologii lze považovat za vědu budoucnosti. Ke studiu parapsychologických úkazů se používá vědeckých metod pozorování a pokusů. Bude třeba dlouhého soustavného studia, pozorování a pokusů povolovaných odborníků, než bude možné říci, že tento nový vědní obor stojí na skutečně pevných základech. Pak teprve bude možné zařadit nadnormální úkazy do určité soustavy jako prokázané skutečnosti a pokusit se o jejich výklad, přibližující nás pravdě. V parapsychologii jde o prolomení přírodních a duchovních zákonů. Tyto jevy nejsou nic nadpřirozeného a jejich další rozvoj z největší části závisí na podmínkách. Jsou pouze transnormální, ale podléhají zákonitosti, základnímu předpokladu každé vědy. Psychologie pochází teprve ze včerejška, avšak parapsychologické bádání spadá přímo do současnosti, stojí na dvou spolehlivých základnách každé vědy, pozorování a zkušenosti. Skoro před stoletím geniální Crookes určitě vyslovil tyto parapsychologické pravdy a osmdesát let zkušeností to potvrdilo. Studia nadnormativních jevů jsou v cizině již dávno předmětem soustavného výzkumu jednotlivých odborníků i vědeckých společností.

Ve vědě je tedy stále mnoho skrytého a neznámého, pokud se to nepodaří objasnit. Kdyby nebylo nic skrytého, nebylo by vědy. Celé dějiny vědy jsou jen dějinami úsilí vnést světlo do temnot nevědomosti. Parapsychologie nemá být ztotožňována se spiritismem, jak se často děje. Spiritismus je pouze zvláštní teorie o osobní nesmrtelnosti, podle níž zemřelí existují dále jako beztělesné osobní bytosti a mohou se za určitých okolností projevit žijícím. Toto učení, které se opírá o domnělá sdělení ze záhrobí, si sice vnitřně neodporuje, avšak není vědecky dokázáno.

Parapsychologii se věnuje dnes již celá řada vědeckých pracovníků, kteří usilují o to, aby na základě vědeckých metod, pozorování a pokusů shromáždili dostatečný a spolehlivě ověřený materiál a mohli tak nadnormální úkazy zařadit mezi vědecky uznané skutečnosti a zjistit jejich souvislosti. Bádání sice ještě bloudí v nejistotách a musí překonat neobvyklé potíže, než se stane základnou, která umožní nahlédnout do velkých záhad života. Parapsychologie může

nabýt velkého významu pro celé lidstvo a může se stát jednou z nejdůležitějších věd budoucnosti.

Úkazy rázu duševního či mentálního jsou subjektivní a uplatňuje se v nich nadnormální činnost duševní. Úkazy rázu fyzikálního jsou objektivní a projevují se v nich převážně nadnormální zásahy ve světě hmotném.

Co nevnímáme svými smysly, je nadsmyslno a je rozsáhlé a nekonečné jako vesmír sám. O tomto nadsmyslu podávaly již od dávných dob svědectví různé nevysvětlitelné jevy. Vysvětlení těchto záhad, které uvádějí lidský rozum ve zmatek, může být v nás samých, v našem duchu.

Pro poznání všeho, co nás obklopuje, máme v nesmírném vesmíru hmoty a ducha jen své nepatrné smysly, které nestačí proniknout všechny nezměrné záhady, avšak silami lidského ducha k nim proniknout chceme.

Než přistoupíme k hlavním bodům parapsychologických jevů, pro informaci čtenáře uvádím jejich stručný přehled:

Doba vědecká se počítá od pokusů Crookesových r. 1872 s médiem Florencí Cookovou, která produkovala zvláštní věci, totiž fantomy dívky „Katie Kingové“. Fyziolog Crookes zavedl přesná laboratorní bádání, registračními aparáty. Pracoval též se známým silným fyzikálním médiem Homem, který prováděl změny váhy, levitace a telekineze. Jeho význačná práce došla uznání až v současné době, kdy prorazily do světa i práce znamenitých odborníků Richeta v Paříži (který dal celé parapsychologii základ a směr) a psychických společností anglických a amerických a německých vědců slavných jmen: Schrenck-Notzing, Celeyen, du Prele, Mayers, Oliver Lodge, Gurneye. Další fyzikální jevy:

Telekineze – tj. pohyb a přenos předmětů bez viditelného doteku rukou a bez užití pomůcek technických a elektrických. Fyzikální jevy akustické a světelné.

Levitace – vznášení se předmětů do výše. Crookes vyslovil hypotézu, že tu působí zvláštní „psychická síla“.

Autoskopie – vidění sama sebe. Vystoupení z vlastního těla. Přínosy – aporty; přínosem (aportem) se rozumí telekinetický přenos předmětů skrze pevné stěny, spojený s jeho náhlým zmizením a opětným objevením se.

Kryptoskopie – vidění neviditelných předmětů prostorově blízkých, zahalených.

Přínosy – kombinované jevy odhmotnění a zhmotnění. Proniknutí hmotou. Profesor Blacher z hlediska vědeckých poznatků uvažuje o nějakých procesech na poli energetických změn, například přeměna hmoty ve vibrační energii.

Materializace a dematerializace. Výrony fluidové až hmotné z těla média, výtvořiny orgánů, zejména rukou, obličejů i celých postav fantómů, nadaných životním pohybem. Telepatické hmotné útvary neznámé podstaty.

Zhmoťnění, materializace, zve se zpravidla teleplastie (z řeckého kmene těle – daleko a plassein – zpodobovat, utvořit). Zhmoťnělý útvar se pak nazývá teleplazma nebo ektořplazma. Podle biologa prof. Driesche je zhmoťnění prostorové vytvářené jevů, které mají tvar, například prstů, neúřplných rukou, hlav apod., a vznikají z beztvárné ektořplazmy, jakési to mlhoviny, vycházející z těla fyzikálního média a zhušťující se působením jeho zvláštní energie. Zhmoťnělé útvary trvají někdy zcela krátce a hned zase mizí, mají různou hustotu, od průhledných a téměř nehmatatelných úkazů až po orgány úplně vytvořené. Ektořplazma byla často fotografována. Slavný fyzik Crookes a jeho spolupracovníci byli po celý život přesvědčeni, že Katie Kingové šlo o skutečnou bytost buď dvojníka média, či postavu vytvořenou jeho zvláštní organizační silou. V novější době byly pozorovány teleplastické zhmoťněniny v životní velikosti.

I já u svých medijně založených subjektů Hanuše a Křečka jsem měl často možnost pozorovat ektořplazmu. V prvním stadiu zjevu vystupuje z těla spícího jemná hmota, ektořplazma, z kterékoliv části těla, nejvíce z konců prstů. Tato laťka se znenáhla zhušťuje a neurčitě se mění. Tato emanace má podobu šedobílého dýmu. Stálým přibýváním houstne, stává se bělejší a proměňuje se v pevnější hmota, jež stálým pohybem tvoří organické tvary, dokonalé ruce, obličej, pohyblivé, se všemi známkami života. Někdy se zdají být plochými napodobeninami, někdy zase živými, s výraznými očima. Tato hmota, určená k teleplastickému vývoji (k tvoření orgánů), je na omak nepřijemně chladná, jakoby živá a přitom velice citlivá na dotek. Jakmile se jí kdo dotkne, bývá ihned vstřebána.

Tento zjev je řízen tvořivým podvědomím subjektu nebo média, je jeho dílem. Duševnímu podvědomému „já“ stačí, aby chtělo, a už je tu materializace. Ektořplazmatickou substancí z těla vycházející toto „já“ účelně řídí, formuje podle popudu svého podvědomého rozumu, jenž reaguje na přání hypnologa nebo kroužku. K teleplastickému vývoji bere podvědomé „já“ hmota ze své tělesné dispozice. Posledními jednotkami tělesné hmoty jsou nám známé sitony, částice prahmoty, z níž za zvláštních poměrů, daných zákonem Prožřetelnosti, jsou postupným evolučním vývojem utvořeny světy a na nich pak život. Analogicky je při materializaci uvedena v činnost tato prahmota. Musíme nezbytně usuzovat, že i u média zvlášť uvolněné podvědomé „já“ pouhým „chci“ dovede ze své dispozice, za působení různých, nám neznámých sil, okolností a prostředí, ony pralátky přetvořit a uspořádat v postupné řady nových shluků atomů chemických prvků. Schopnost mluvit, činit pohyby, kterou materializace má, spadá do dosud skrytých darů a schopností duše média v transu. Poněvadž je duše nedělitelná, tudíž ve svém těle všude celá, a materializace je právě její tělo, proto může duše tuto materializaci sama plně ovládat, vědoma si své mohutnosti rozumu a vůle.

Materializace a dematerializace – zhmotnění a odhmotnění, je jeden z nejzajímavějších a nejvíce popíraných jevů parapsychologických, jevů velmi vzácných. Richet, Schrenck-Notzing, Geley a jiní měli to štěstí, že našli vhodná média, u nichž tyto jevy mohli sledovat za nejpříznivějších podmínek v laboratořích, mohli je všestranně fotografovat a popsali je tak důkladně, že je nelze popírat.

Jevy intelektuální: Telepatie – přenos myšlenek a citů, vycit'ování na dálku, jasnozřivost. K pochopení těchto jevů je třeba znát psychologické základy – vědomí a podvědomí, sugesci a hypnózu, štěpení a médiumismus. Tyto stavy se u lidí objevují v různých stupních.

Telepatie je náhodná, spontánní nebo pokusná, experimentální, když se myšlenkový přenos provádí úmyslně za podmínek předem stanovených. Telepatie náhodná je vnímání mimosmyslové. Při telepatii náhodné jde zpravidla o velmi vážné události, chvíle nebezpečí života nebo smrti. Dochází k ní obvykle jen mezi osobami blízkými rodem nebo spojenými poutem přátelství a sympatie.

Dnes je již bezpečně prokázáno, že přenášení obsahu vědomí jedné osoby na osobu druhou bez prostřednictví smyslů je možné. Tuto skutečnost nazval anglický psycholog Fr. Meyers slovem telepatie, které se od té doby běžně používá.

Každý z nás může zažít případ náhodné telepatie. Takový telepatický přenos zpravidla předpokládá u přijímající osoby zvětšenou citlivost. Vzdálenost přitom nerozhoduje, neboť byly ověřeny případy telepatie i na vzdálenost tisíce kilometrů. Často se zjeví vzdálená osoba, postižená nehodou nebo neštěstím, sama jako fantóm, činící dojem skutečnosti i více přítomným lidem, jindy je to jen zjevení halucinační, které vidí pouze osoba, pro niž je toto zvláštní poselství určeno. Je-li mysl přijímače v době přenosu zaneprázdněna soustředěným myšlením, starostmi a podobně, neprojeví se účinek přenosu ihned, nýbrž přenesená představa zůstane v podvědomí a vynoří se do vědomí později. To je tzv. telepatie časově posunutá.

Telepatie je zvláštní schopnost nebo citlivost poznávat věci a děje na dálku bez pomoci známých normálních smyslů. Někdo může „duchovním zrakem“ něco vidět – jasnozření. Někdo může cizí myšlenky vyčíst, cizí zprávy vycítit – telepatie. Sem patří přenos myšlenek nebo čtení myšlenek. Hlášení neštěstí, úmrtí, úrazů, čtení uzavřených dopisů, poznání obsahu v uzavřených skříních – jasnozření určitých představ nebo kreslených obrazců, hádání různých věcí, čísla, slova apod., sny telepatické, sdělení ve snu apod., čtení uzavřených spisů, knih a poznání jejich obsahu apod. K telepatii patří též psychometrie.

Psychometrie je vázána k věcem, k nimž máme vztah. Z donesených věcí, látky, oděvu, střevíců, knih, šperků a brašen čte médium celou historii toho předmětu i jeho vlastníka, jeho charakter, jaké měl rodiče, jeho dopisy a detaily ze života. Kus lávy zavřený v krabičce budí v médiích obraz erupce, kus granátu obraz boje, kus kamene historického pomníku atd. Vykládali to tím, že na věci lpí nějaká psychická emanace, fluidum. Bližší je výklad telepatickým spojením s těmi, kdo obsah znají, a médium si obraz vytvoří a dokreslí dle své fantazie.

Telepatické pokusy budou k prospěchu lidstva a prospějí k všeobecnému pokroku, zvláště v nastupujícím věku kosmonautiky. Telepatie slibuje člověku největší pokrok jako prostředek dálkové komunikace. Při tomto vědním odvětví jde o vážný experimentální výzkum dosud neprozkoumaných zákonitostí. Telepatický přenos nemá žádnou dosud známou hmotnou překážku, překračuje hranice normálního smyslového vnímání a za určitých okolností je možno jím předávat informace na každou vzdálenost. Překážkou není ani různost jazyků. Američanům se snad již podařil úspěšný telepatický přenos z atomové ponorky Nautilus: V ponorce, hluboko pod polárními ledy, byl člověk, který usilovně myslel na určité geometrické obrazce. Tato depeše, vyjádřená v jeho myšlenkách, byla zachycena na mateřské základně lodi, vzdálené tisíce kilometrů. Z těchto pokusů chtějí vyzkoušet uplatnění telepatie ve vojenství při mimořádných poměrech.

Výcvik telepatie se dá nejsnadněji použít u osob medijně, somnambulně založených, v hluboké hypnóze, kdy úspěchy jsou mnohem dokonalejší. Již se plně rýsují možnosti použití telepatických depeší lidského mozku (jeho psychismu) při vzájemných stycích lidstva.

Jasnovidnost. Někdo může „duchovním zrakem“ něco vidět – jasnozřít. Někdo může vyčíst cizí myšlenky, vycítit cizí zprávy – telepatii. Rozdíly mezi nimi nejsou, oba pochody spolu souvisejí. Patří sem přenos myšlenek nebo čtení myšlenek, vycítění neštěstí, vidění, zvuky a pohyby, fyzikální jevy mediální, sdělení ve snu, telepatické sny, čtení uzavřených dopisů, poznání obsahu v uzavřených skříních, jasnozření obrazů a dějů v prostoru a čase, na dálku, v přítomnosti, minulosti i do budoucnosti, psychometrie jako odbor jasnozření a telepatie, věštění jako speciální forma jasnozření do budoucnosti, nekromancie je dotazování se duchů zemřelých po budoucnosti, projev tedy patří k jasnozření skrze médium, jež má sen, zjevení, nebo mluví, dává zprávy, napíše to nebo ono. Flamariion do své knihy sebral a sepsal takových případů na pět tisíc. Uvádí zjištěná fakta ze zážitků mnoha rodin, kde něco takového zažili.

Jsou osoby, které mají tu vlastnost, že vidí podrobně do veliké prostorové dálky, ba, což je ještě podivuhodnější, do dálky časové, totiž do minulosti a budoucnosti. Calton zjistil, že některá individua vidí vnitřním zrakem víc než okem tělesným. Viděli všechny čtyři stěny světnic najednou, celou kouli, všechny strany kostky. Heřman Bahr, německý badatel, usuzoval, že vnitřní duševní vidění je víc než pouhá vzpomínka, více než pouhá reprodukce vidění smyslového že je to vnitřní tvořivost, že duševní vidění má tvůrčí sílu utvořit svět podle jiných zákonů, než jsou zákony smyslového vidění. Prof. A. Bernard píše, kterak se jeho kolega na smrt vylekal. Vstoupil totiž do svého pokoje a užíval zcela jasně sebe sama sedět u stolu. Zjev byl tak jasný, že se z domu ihned vystěhoval a již do něho nevkročil. Pokusy nám dokazují, že duše je něco kvalitativně různého, od hmoty odlišného, cosi božského původu, než jak říká dnes vládnoucí hypotéza, že duše je hmota.

Johnson praví: „Vnitřní zrak je vliv duše na oko nebo oka na duši, jímž se mohou zpřítomnit vzdálené nebo budoucí věci.“ Totéž tvrdí filozof Carus. Zjev vnitřního, druhého zraku vyskytuje se u všech národů za všech dob, zvláště v osamělých krajinách. Vnitřní zrak se dostavuje ve snu, mluvíme-li o tzv. živých snech. Bázeň a náhlý úlek podporují účinek vnitřního zraku.

Jasnovidec v hypnotickém spánku vnitřním zrakem vidí nikoliv očima, nýbrž celým svým duševním stavem, a to nejen přítomné, ale i minulé, nebo dokonce budoucí věci ze života

přítomných osob, ač sám na ně nemůže mít vliv. Nazírá jaksi mimo prostor a čas. Toto vše vidí jasnovidcova duše takřka v jedné rovině. Svým psychickým zrakem proniká jasnovidec i pevnými hmotami, čte dopisy uzavřené v obálkách, skříních atd. Jedná za něj jeho pravá, tělem nespoutaná duše ze své síly a svých schopností.

Celý prostor vesmíru ještě před stvořením prahmoty byl a je vyplněn a prostoupen stále činnou fluidovou látkou, kterou jsem nazval protonace. Do protonace se zachycují (zapisují, vtiskují) veškeré činy a děje našeho života stejně jako vývoj celého vesmíru. Jsou v ní zaznamenány minulé životy našich předků, všech lidí zemřelých i žijících. Medijně založení citlivci v hypnotickém spánku dovedou z protonace všechno vyčíst a v tom spočívá jejich jasnovidnost, vidění do dálky prostorové, do minulosti i přítomnosti.

Podvědomé „já“

Naši duševní činnost dělíme na vědomou a podvědomou. Vlastní spodní podvědomí je místo skrytých sil, vloh, schopností, duševních hnutí, zřídlo myšlenek, místo vzniku vynálezů, umění, geniality atd., což vše se dá pílí probudit, vyvést do vrchního vědomí a ve vrchním podvědomí v esplanech uložit pro život. Toto podvědomí, které dlí v neuronech šedé kůry mozkové, je samostatnou činností v duši, jež sídlí hlavně v šedé substanci (kůře). Jakmile je bdělé vědomí zastřeno, nastupuje vláda podvědomí. Podvědomí má bohatý obsah: engramy čili záznamy (chem. fyz.) všech počitků, i těch, které ušly naší pozornosti, paměť všech smyslových dojmů s citovým doprovodem, archív inteligence (výchovy), paměť zděděných pudů a vloh, asociační a kombinační schopnost nezávislou na vůli, paměť zapomenutého, jež není možné si vybavit (zde musí napomáhat přirozený spánek navoděním „hypnopédie“), potlačené pudy a touhy, sexuální konflikty, konflikty morální a sociální.

Duše se ve vědomí vnímá a projevuje prostřednictvím smyslů. Uvedeme-li subjekta do čtvrtého stupně spánku, je vyvolán zjev mimopřirozený. V tomto stavu se nemůže duše projevit skrze smysly, není-li k tomu donucena hypnologem nebo vycvičena vypěstovanými schopnostmi. Ustoupí v témže „já“ do stavu podvědomého, kde nazírá, vnímá přímo fluidem oduší.

Duše v uvedeném stavu nemá možnost nahlédnout do esplan. Protože je oloupena o svobodné jednání, neví nic o tom, co se ve vědomí konalo, a tudíž se k tomu nezná, počíná si svobodně, samostatně. V tomto stavu se podvědomé „já“ probudí ve svých vyšších schopnostech. Normální schopnosti jsou úplně zaniklé, a proto nezná poměru „já“ ve stavu vědomém, jelikož nemůže nahlédnout do místa esplan svých činů.

Subjekt slyší, vidí, cítí, vnímá atd. bez prostřednictví smyslů. Na rozkaz hypnologa může vidět (atd.) přímo fluidem oduší – je však možné i uplatnit podvědomé „já“ na kterýkoliv smysl. Uvolnění od hrubého těla zdokonaluje duši, neboť ji osvobozuje od pout hmoty. Když se chce se subjektem dorozumět, musím probudit smysl mluvící, který duše ovládá přímo z podvědomé činnosti. Co však prožívá, mluví atd., se v tomto stavu do esplan nevrtiskuje. Duše si počíná svobodněji, volněji, neboť je zbavena nedokonalosti hmoty. Z toho vyplývá, že vědomé i podvědomé „já“ jsou samostatné, na sobě nezávislé činnosti v jedné a téže duši. Je-

li pro nás děj (zajitý čin) uložený v esplanech všední, vytrácí se z esplan, ale přechází do duševědomí. Velmi často se stává, že nadobro zaniklé zlé činy ve vrchním podvědomí znepokojují v přirozeném spánku duši (vybavujíce se z duševědomí), která zároveň v tu dobu sídlí v zářivém fluidu oduší.

Ve čtvrtém stupni spánku duše subjektu uplatňuje své mohoucnosti, svobodu a volnost ducha s prostorovou přítomností, vše nazírá a poznává přímo. Závislost subjektu na intelektu hypnologa je nesvoboda duše a jen neschopný subjekt, který nemá možnost upadat do čtvrtého stupně spánku (upadá jen do druhého nebo třetího stupně), čerpá své výpovědi z vrchního podvědomí (esplan) hypnologa či jiných osob. Mimo čtvrtý stupeň spánku, kdy smyslová činnost je úplně zaniklá, je duše činná pouze ve fluidu oduší – ostatní stupně spánku jsou pouze vstupní a pro pokusy nedostatečné, nespolehlivé. Spodní, nejzazší podvědomí (činnost duše ve fluidu oduší šedé kůry) nemá žádná esplana, ale vše, co se ukládá ve vrchním podvědomí (v esplanech), současně přichází do duševědomí stejně jako vše, čeho duše nabývá přímo. Jen na rozkaz hypnologa se obnovuje zcela zapomenutý čin, který kdysi dlel v esplanech, a projde šedou kůrou. Podvědomá mysl má obsahy, jimiž vědomí nedisponuje, a vlastnosti a rysy, které má bdělá osobnost v nepatrné míře. Vědomé „já“ je komplex, malý světlý ostrůvek v oceánu podvědomého života.

Ve stavu podvědomém chová duše poznané ve vlastním duševědomí. Ve stavu bdělém ukládá poznané do esplan a duševědomí. Vědomé a podvědomé „já“ jsou dva rozdílné stavy, které vycházejí z jedné a téže podstaty duše. Projevem vědomí nezaniká projev podvědomí, neboť jsou samostatné, na sobě nezávislé činnosti.

Za vědomé činnosti nepoznáváme činnost duše v podvědomí. Snažením, vroucí touhou, usilovným chtěním, jsme-li dokonale přizpůsobeni vlastnostem duše, prozařují některé dary z podvědomí do vědomí. Je velmi nesnadné pochopit poměr stavu vědomého „já“ ke stavu podvědomého „já“, a opačně. Mezi nimi je veliká propast, která se jen někdy v mimořádných okamžicích překlene.

Ve stavu vědomého „já“ máme vědomost o stavu podvědomého „já“ – ovšem jsme-li o něm poučení bádáním pomocí subjektů. Ve stavu podvědomém naše podvědomé „já“ nemá žádné vědomosti o stavu vědomém, o našich schopnostech rozumu a svobodné vůli. Podvědomé já je ve stálé činnosti, kterou ve stavu vědomém nepozorujeme. Žádáme-li podvědomé „já“, dáváme-li mu příslušný rozkaz, projeví své veliké schopnosti, například prostorové vidění do minulosti i přítomnosti, poznávací schopnost, dary umění, řeči, kresby, pohyb a přenos předmětů bez doteku, zhmotnění se a jiné, ale jen potud, pokud byl úkol námi určen. Po ukončení svého poslání se vrací samo do vlastní aktivity, avšak do potenciality těla.

Z toho vyplývá, že duše ve stavu podvědomém je spjata s tělesností na rozdíl od stavu vědomého, kde se projevuje úplně svobodně a rozumově, nemůže svobodně jednat. Podvědomé „já“ je netušenou základnou i jiných sil, vloh a schopností, avšak k jejich projevům se mu nedostává v tomto životě potřebných podmínek. Pokusy a vhodným léčením máme možnost působení na oblast podvědomí. Duch unikl do jiného světa a tělo je zdánlivě bez vlády a vědomí. V tomto snivém stavu přichází k plné platnosti vláda podvědomí jakožto síly naturální, potřebné k uvolnění a samostatné činnosti latentních schopností (uměleckých talentů a telepatie), k vyloučení potlačených komplexů. Snivé stavy se nazývají různě: hypnotické, somnambulní, trans, extáze, chrámové a mystické spánky, krize. Zakalení jasného vědomí, přivozená jedy (morfiem, alkoholem, éterem apod.), nazýváme již narkózou.

Ve stavu bdělého se podvědomí u člověka hlásí větší soudností, dále jako svědomí, instinkt, geniální nápad, umělecká tvořivá síla, intuice apod. Veškeré ve vědomém stavu přijaté vjemy se ukládají do duše jako do archívu a mohou se z podvědomí zpět vybavit. Činnost podvědomí je tím intenzivnější, čím více tělo umlká. Podvědomí je sídlem nejvznešenější části v člověku, jeho božského principu.

Hypnóza je umělý spánek, způsobený sugescí, tj. působením představ a citů na mozkovou činnost jiného člověka, který uposlechne, aniž přitom rozumově uvažuje. Hypnóza je nejmírnější a nejvíce praktikovaný snivý stav, který otevírá postranní brány do podvědomí a ve kterém mu může cizí osoba, která tento stav vyvolala, vnutit své sugesce. Ovšem dnes směřují hypnózu provádět pouze lékaři za léčebným účelem, aby do podvědomí vštíplí hojivé představy, představy zdraví a síly, sebedůvěru, vzpružení, aby odstranili bludné představy hypochondrické, hysterické obrny, úzkosti, nucené depresivní představy, utrpení po afektech apod.

Kdyby sebesilnější hypnotizér nařídil zločin (obyčejně posthypnoticky), tu, když přijde čas provedení, vzpříčí se v podvědomí mravní zásady a výkonu zabrání. Ten, kdo mravní zásady nemá, provede zločin i bez hypnózy. Nervově slabí lidé, citlivci, osoby somnambulní, mediálně založení podléhají všem sugescím. Lidé nekritičtí se dají lehce přemluvit, oslepit, hypnotizovat. Typickým znakem hypnózy je rozdvojení osobnosti. Když je bdělé vědomí zastřeno, má vládu podvědomí, a to je daleko bystřejší. Člověk jako by měl v sobě druhou osobnost, jednající vlastní vůlí a inteligencí. Choroby nervové a hysterické způsobují, že staré „já“ se rázem přesmykne na nové „já“ docela jiné povahy a periodicky se vystřídává (alternující vědomí). V hypnóze hraje podvědomí opilce, žebráka, slečnu, bábu, dítě, kočku apod. i po dlouhou dobu několika měsíců. V hypnóze hraje démony, ducha, osobu zemřelého, písíci mu véde ruku jen proto, že to vše dělá podvědomí. K tomu ještě připočteme nevědomé vlivy telepatické a jasnozřivé.

Médiumismus

Uspaná osoba zvláště k tomu schopná, která je uvedena do letargického spánku, hlubokého transu (tzv. médium, prostředník), nepodává zprávy jako subjekt (osoba sama), nýbrž jejími ústy mluví osoba jiná („duch“). Ze spící osoby, z takzvaného média, vychází fluidová síla, jež může naplnit i celou místnost. Pomocí této síly se pak uskutečňují fyzikální projevy a různé materializace. Touto svou silou nebo silou ze všech přítomných, silněji či slaběji vyzařovanou, může médium hýbat předměty, stolkem apod. Ke studiu parapsychologických úkazů se používá obvyklých vědeckých metod, totiž pozorování a pokusů. Nejnověji přicházejí k uplatnění i prostředky pokusné psychobiofyzické techniky. K řádnému rozvoji a prohloubení parapsychologie je žádoucí, aby věnovaly jejím úkazům pozornost i některé jiné vědy, zejména biologie, antropologie, psychofyziologie, psychiatrie, psychobiofyzika, chemie, fyzika, výzkum záření a statistická výpočtová střediska (počty pravděpodobnosti).

Média a jejich projevy, jež jsou vždy rázu fyzikálního a intelektuálního zároveň, musíme studovat psychologicky právě proto, že jsou psychické. Na výklad spiritistů, že by médium bylo ovládáno nějakým cizím duchem, nelze přistoupit. Výklad parapsychologický je vždy animistický, vychází z podstaty duše a těla živých lidských bytostí. Záhada světa je Bůh, podstata hmoty a síly, původ pohybu a života, vývoj pocitů, účelnost duše a rozumové myšlení. Hmota a síla či energie jsou jedno, ale mění formy. Elektrinu neznáme a svítíme s ní a ženeme její pomocí stroje. Psychické a životní energie také neznáme a denně s nimi pracujeme. Studium mediálních zjevů nás začíná vyvádět z bludů a pověr. Na dobrou cestu nás uvedli ti, kteří bádali v hypnotismu a podvědomí duše: N. Binet, Max Dessoir, Moll, Forel, Gresset, Pierre Janet, Charcot, Bernheim aj. Rozhodnější směr poznání mediálních zjevů daly základní práce Richetovy, Schrenck-Notzinga a jiných. U všech jejich médií se jevily telekinetické a telepatické úkazy.

Média jsou osoby zcela normální, zdravé, sympatické, jež mají tu vlastnost, že jsou citovější, sentimentální, jejich vědomí se lehce štěpí, to znamená, že lehce upadají do snivého stavu – do transu. Médium nemusí usnout, má oči otevřené a odpovídá na otázky, přitom je však ve zvláštním duševním stavu, kdy vědomí i podvědomí je ve vzájemné součinnosti. Jsou však transy hluboké a těžké, kdy médium těžko dýchá, sténá, třese se a má vzpínavé křeče, jež ale za chvíli přecházejí bez jakýchkoliv následků. Mnoho záleží na autosugesci. Jsou média hluboce somnambulní, jejichž podvědomé „já“ je samostatné činné a přitom klidné, jsou ale i média se zvláštní schopností být činna prostorově a přitom působit na hmotu, měnit ji a tvořit živé materializace.

Převážným znakem médiumismu je amnézie, médium po probuzení neví nic, co dělalo, co mluvilo či psalo. (Totéž se děje při hypnóze; médiumita a hypnóza jsou však rozdílné stavy.) Jak se chová médium, to záleží na tom, jaká bytost se tvoří v jeho podvědomí. Médium nemá určitou vůli nebo úmysl, očekává pasivně, co přijde. Víme, že jev i osobnost se tvoří z dřívějších popudů a přání, z toho, co kdy médium slyšelo a četlo, ze zásoby podvědomí a v druhé řadě i z telepaticky přenesených popudů přítomných v seanci a někdy i nepřítomných (viz telepatie). Projev je tedy společným výtvorem, a médium je skutečným psychickým transformátorem.

Média se podle schopností specializují. Některá píší, mluví, káží, jiná kreslí, jsou média fyzikální, telekinetická, materializační, tvořící přínosy, fantomy. Některá jsou převahou jasnovidná, věšticí, psychometrická. Cvikem se dá mnoho docílit. Obratný badatel docílí hodně, umí-li s médiem taktně zacházet a respektuje-li duši média i jeho zdravotní stav.

Vědecká přísnost nesnáší podvodná média. Přitěžující okolností je, že jevy jsou vzácné, neuvěřitelné, nedají se kdekoli a kdykoliv opakovat na povel jako jiné fyzikální jevy. Proto byly zkušenými badateli stanoveny pro pokusy s fyzikálními médii přísné kontrolní podmínky, aby byly vyloučeny veškeré námitky ze strany skeptiků: vyšetřovací praxe byla stanovena společností pro psychická bádání v laboratořích v Londýně, Paříži, Berlíně, Mnichově a Aténách. Médium je ve zvláštní místnosti svlečeno a vyšetřeno, nemá-li na sobě něco skryto. Pak je oblečeno do trikotu a přes hlavu si dá jemnou tylovou kapuci, která je pak přišita k trikotu. V jiné, předem vyšetřené místnosti se konají pokusy. Ruce a nohy drží osvědčení kontroloři. Podle závažnosti zjevů se médium uzavře do zvláštní skleněné nebo dřevěné skříně a ruce drží vystrčené ze skříně ven. Na končetiny i hlavu se dají ještě svítící pásky. Pracuje se při denním i umělém světle, eventuálně červeném, které jistě fenomény neruší. Sedadlo je spojeno s registračními aparáty, stereo i film se podle potřeby uvádějí do

chodu elektrickými kontakty. Jevy se opakují víckrát, s velkou trpělivostí. Vyšetření jsou všichni přítomní, aby nepomáhali. Píší se protokoly.

Je třeba rozhodnout, zda se jedná o nějaký záhadný nevysvětlitelný jev, jenž by měl vycházet z tajemné síly, zv. mediální. Dnes víme určitě, že se jedná o přírodní a duševní síly a jevy a že tyto síly v každém člověku dřímají, a pouze u někoho se vyvinou jako talent. Přívlastek „supranormální“ nesmíme brát jako nadpřirozený, ale jako něco zvláštního, co není denním jevem. Tyto síly se někdy objeví u dítěte, a to nejčastěji v době puberty (14-16 let), u dívek i hochů; někdy se objeví i ve starším věku, nahodile i v době klimakteria. Tato síla je dočasná, trvá několik dní, dokonce i několik měsíců; v pubertě nejvýše 1-2 roky, v starším věku, jako u médií Silbertové, Homeho, Sladeho, Scheidera, Kluskiho, Palladinové, Cariera, Vollhartové a jiných.

Ale vždy se prolínají období klidu a aktivity, jevy se nedají ničím vynucovat.

Víme, že mediální schopnost sídlí v podvědomí a že psychické síly se mohou vymístit mimo tělo vědomě i více nevědomě a že se mohou projevit v různých obměnách energie jako pohyby nebo jako tvůrčí a organizační energie, která nese značku inteligence. Chápání této síly nám usnadňuje objev rádiových přenosů zvuků a obrazů, kde elektrická energie „dělá“ jistou práci. Člověk také vysílá psychická tykadla, jimiž sám něco vycítuje a i pocity budí a kterými vykonává i fyzikálně chemické jevy, třeba materializaci fantómů.

Existuje-li telepatie a styk dalšího, „šestého smyslu“ s kolektivním a kosmickým vědomím (entelechií), pak si vysvětlíme možnost jasnozření v čase i prostoru. Je to ohromné, ale přece jen nám to ukazuje směr. Vysílání „dvojníka“ nebo astrálu je něco podobného.

Pravým jevem mediální síly může být jasnozření, když je pomocník vyloučen, tázající je vzdálen tak, že jej není vidět ani slyšet a věc uzavřena tak, že ji médium nemůže ohmatat, například dopis v obálce. Potom jde o pravé čtení myšlenek – telepatii. Nejvyšší stupeň médiumity je dosažen při telekinetických jevech a při materializaci. To jsou již takřka „zázraky“, a proto při nich musí být zvlášť přísná kontrola a sledování.

Běžným úkazem je tzv. automatické psaní, kreslení a mluvení jako normální psychologický jev podvědomí, kde se nejeví žádné vyšší schopnosti, ale jen zpracovává daný materiál. Je nesmyslem připisovat je nějaké duchové bytosti. Vyšší stupeň nastává, když obsah sdělení nese známky čtení myšlenek a stopy dálkové telepatie. Fyzikální jevy se vyznačují zvláštním typem, podle inteligence média. Někdy není médium dostatečně disponováno, nemá pravou náladu ani dostatek síly a seance i při dobré vůli vyzní negativně. S tím se ale musí počítat a být při pokusech trpělivým. Pro zdar velmi náročných mediálních projevů, které jsou pro duševní výkon média namáhavé, je třeba dodržovat určitá pravidla. Žít skromně, nepít alkohol a neplýtvat silami, udržovat zdatnost tělesnou prací, zdržovat se žen a věřit, že veškerá sexuální síla se mění v psychickou. Pokusy je nutné konat z vědeckého zájmu, pro poznání duše a hmoty. Pokusy nejsou zábavou. Vyžaduje se vzájemná úcta, poctivost, důvěra a vážnost. Poctivé médium se všemu podvolí, jenom nehleďme na médium a priori jako na podvodníka. Zkušený badatel nechá médiím i druhým jejich víru, jejich odlišné názory, neboť to nemá na tyto jevy žádný vliv, hledá jen fakta a ta ověřuje. Je-li médium rozrušené, nedisponované anebo účastníci rozčilení, pokusy se nedaří. Zlomyslný skeptik atmosféru otravuje leckdy tak, že na citlivé médium působí telepaticky rušivě. Zato veselá nálada, víra

ve zdar a úspěch působí blahodárně. Podstatu energie neznáme, ale víme, že energie a hmota jsou jedno. Tak existuje i jednota psychického (duše) a fyzického (těla). Proto musíme uznat dualismus. Co je živé, má v sobě znak hmoty a duše; entelechii jako duchovní princip (duši), řídicí vývoj světa.

Medijní zjevy svědčí mocně pro to, že existuje ještě nějaká síla, dosud málo známá, která vyzáruje z lidského těla ve spojitosti se silou duše, a to i na dálku. Při jevech fyzikálních je možno konstatovat, že působením této záhadné síly zmagnetizované předměty ztrácejí na váze, oteplují se a mohou se vznášet. Přitom jsou v teleptickém raportu s experimentátory. Toto fluidum je asi plynou hmotou, ale lpí na předmětech a na lidském těle a je zároveň silou, čili ve smyslu energetické teorie je to hmota-síla, která mocně podléhá vůli neboli psychické energii.

Médium, které při seanci vydá množství fluida, ztrácí na váze, ztrácí svou hmotu. Ale fluidum vyloučené z média se chová jako síla, neboť hýbe předměty. Přítomní v seanci pociťují chlad až k mrazení, kteréžto ochlazení vzniká právě odnětím fluida z celého jejich těla. Tepelná energie lidského těla se tu mění ve fluidum. Naproti tomu předměty ovládané fyzikálně jsou oteplovány.

Fluidum je organická látka, jejíž pomocí duch v těle rozkládá a skládá látky při stavbě tělesných orgánů. Dle doktora Schleichera by to byla původní, jaksi rozředěná hmota, ze které duše staví své vlastní tělo, které pak svou intenzivní vůlí dovede ovládat, udržovat, ba i uzdravovat. Toto fluidum ovládané vůlí může být nositelem myšlenek, může lpět na předmětech různě dlouho – v dobrém i zlém.

Především je třeba vyzvednout zhmotnění či materializaci rukou, částí obličeje i celé osoby jako zjev vysoce zajímavý a záhadný. A přece se objektivními badateli Schrenck-Notzinkovi v Mnichově podařilo pokusy s Evou Bisonovou dokázat, že materializace je způsobena fluidem média, zhuštěným do různých stupňů. Nejprve jej může vnímat jasnovidce, eventuálně pes, později se dá zachytit fotografickou deskou ať jako obláček kroužící páry, nebo jako kompaktnější bílá hmota, dosahující v nejvyšším stupni vzhledu úplně živé osoby – dokonce se pohybující –, leč vždy organickým poutem související s tělem média.

Profesor filozofické fakulty v Tübingenu dr. Oestereich se zmiňuje, že tyto zjevy, studované v Paříži doktorem Geleyem, byly opětovně konanými pokusy v Londýně jasně potvrzeny, takže se stávají tyto objevy jakýmsi duchovním rádiem, revolucionizujícím, přetvářejícím ze základu veškeré dosavadní poznatky o těle a duši. Tato plazmatická hmota, dnes již mikroskopicky vyšetřovaná (Geley, Lebdzinski), se tvoří vůlí podvědomí média. Vývojová teorie doznává osvětlení i pochopení tvoření se orgánů, i to, že přizpůsobování se zvířat a rostlin je stejnou tvůrčí vůlí ve zvířeti i v rostlině. Veškeré neživé hmoty, ba i celý kosmos, jsou proniknuty tvůrčí vůlí, která kosmické děje řídí pomocí sil. Vůle je onen mocný činitel, daný Bohem, který působí všechny podvědomé, médiumistické zázraky. Tato tvůrčí vůle média může z fluida, vyloučeného z těl, modelovat jakékoliv formy tělesné i neživé.

Duše formuje z hmoty tělo a tím se představuje jako první a hmota jako druhý činitel. Duše tedy může kdykoliv tělo obnovovat a přetvářet, je svou existencí na hmotě nezávislá, trvá dále, i když tělo zničíte. Důkazem zhmotnění (materializace) je dán důkaz o nesmrtelnosti duše. Florence Marvattová ve své knize Není smrti přináší spoustu zpráv o materializacích. Materializaci rovněž svými pokusy potvrdil Feijaia, profesor lékařské fakulty v Lisabonu.

Na stejném podkladě organického fluida by spočívala transfigurace, kde médium, které upadlo do transu, změnilo svoji podobu rozplynutím svého těla a zformováním v novou figuru nebo jen pouhým přetvořením tělového tvaru. Je zjištěno a zapsáno sv. apoštoly, že P. Maria při zjeveních měnila svoji podobu.

Telekineze je nejznámější jev fyzikální médiumity již od nejstarších dob, kdy věštili z pohybů stolku. Pohyb je také vzbuzen neuvědomělými svalovými stahy při doteku stolku. Telekinetický pohyb je zdálky, jak slovo značí. Na váze předmětu nezáleží, ovšem lehceji lze přenášet předměty malé. Pohyby se dějí spontánně (dobrovolně, samočinně, z vlastního popudu) i na přání, také při světle a bez seance. Jako se vznáší stůl, tak i médium samo se může vznášet – levitace. Stolek je nutná rekvizita všech seancí: u stolku se sedí a stolek je duševním společníkem všech účastníků. Psychická síla se na stolek lehce přenáší, ve stolku klepe a zvedá jej, přičemž je možné podle předem smluvených značek sestavovat z ťukání překvapující odpovědi. Je to náhražka za přímá sdělení ústy média. Do stolku se přenášejí i citové nálady média a účastníků. Stolek se třese, skáče, šťuchá, útočí, zvedá se a otáčí se ve vzduchu. Zajímavý je synchronismus pohybu ruky média (kterou držíme) s pohyby a ranami ve stolku. Někdy je vidět vystřelující psychickou (stínovou) ruku, jak ťuká a udeří v dálce. Zvuky vyvolané psychickou silou jsou zvláštního charakteru, od tichého klepání a ťukání, silnějších úderů až do ohlušujících ran, eventuálně spojených s jakýmsi bleskem. Světelné jevy od světélkujících hvězdiček, pruhů a obláček až do zářivých světél, blesků a pohybujících se koulí. Tyto mediální výtvořky mívají své vlastní studené světlo. Fantómy vždy září svitem, jež se podobá měsíčnímu svitu.

Přímé písmo – je vyloučeno psaní rukou média. Jisté je, že se objeví něco napsaného bez doteku rukou a že je možné tento pokus provádět s každým spolehlivým médiem. Tužka sama se vztyčí do píšící pozice a píše a píše. Výklad je možný jako telekineze a psychická ruka.

Psychická ruka – elektromagnetopsychická síla působí na dálku. Její paprsky mohou hýbat věcmi, svítit, působit chemické změny. Psychická síla vyzařuje a dostává inteligentní směr i účel z duše člověka. Tyto paprsky jsou neviditelné i viditelné. Viditelné jsou v případě, že je médium zhuštěno či zhmotněno. Tenká vlákna, vycházející z prstů média S. Tomczynekové, fotografovali Richet a Ochorowitz, u média Kathleen Coligherové v Belfastu Grawfor fotograficky, zrakem i hmatem dokazoval při četných levitacích stolku, že z těla média vycházejí nejdříve plynné, pak rigidní paprsky nebo pruty, jež se přisají k předmětu a zvedají jej.

Jev materializace a dematerializace, zhmotnění a odhmotnění. Mediální výtvořky hmotné mimo tělo. Teleplazma. Jedna z nejzajímavějších kapitol parapsychických, nejvíce popíraná, protože jevy jsou velice vzácné. Richet, Schranck-Notzink a Geley měli to štěstí, že našli vhodná média (Eva C., Kluski), u nichž tyto jevy mohli sledovat za nejprůzračnějších podmínek v laboratořích, mohli je všestranně fotografovat a popsali je tak důkladně, že jejich skutečnost nelze popírat. Jsou to přímo školní demonstrace. Typický příklad: z úst média vychází bílá

nebo šedavá hmota, měkká, rosolovitá, vláknitá, jež splývá jako pruh závoje na prsa, někdy až na zem. Hmota je citlivá na dotek, na ostré světlo. Cítíme, jak je slizká, studená, ale z rukou nám rychle mizí, rozplývá se v nic a stahuje se do úst zpět. Jindy se tak děje z ucha, boltců, bradavek prsů, z boků, hlavy a těla kdekoliv a sice zase nejdříve v podobě bílých obláčků, jež se zhušťují a plazí hadovitě, pak, jsou-li narušeny, vytvoří útvary podobné prstům, rukám, obličejům i celým tělům. Při magnéziovém fotozáblesku se ve vteřině smršťují zpět do těla, nastává dematerializace. Útvary jsou často primitivní, ale mohou nabýt i krásných forem. Někdy ruka nebo hlava jsou tak živé, v přírodních barvách a s eventuálními vlasy i látkami, že působí jako pravé. Tyto útvary mají svůj pohyb, trvají několik vteřin i minut a rázem mizí nebo se rozplývají před očima. Ruku fantómu můžete stisknout, cítíte kosti, nehty, ale v ruce se rozplyne; mnohdy ruku nemusíte ani vidět, ale přece tu její výkon je.

Přínosy, aporty věcí z dálky skrze stěny a zavřené dveře předpokládají odhmotnění a zhmotnění zpět až v pravém okamžiku. Profesor dr. Šimsa s ing. Mikuškou měli často možnost tyto jevy přímo sledovat a ve svém spise praví, že jsou velice časté a že je možné je sledovat z největší blízkosti i při světle a ve dne. Najednou něco zmizí a za okamžik to letí od stropu nebo to najdete na jiném místě. Někdy tato přemístění vedou ke komickým scénám. Z vlastních pokusů prof. dr. Šimsa praví, že dnes se už nepotřebujeme hádat o prostupu hmoty hmotou, o čtvrté dimenzi, vidíme to přímo a jednotlivé fáze fotografujeme.

V hypnóze a transu je citlivost vždy zvýšena, ba i mediální schopnosti se budí. Známé jsou pokusy Naum Kotikovy (který vykládal uhodnutí psychofyzickou emanací), Tichnera, Vasiclevského, Ochorowitze a jiných, hádání obsahů dopisů nebo skříňky, jejichž obsah tázající se nezná a nemůže sám telepaticky přenášet. Výklad je telepatii prostřednictvím třetí osoby, čili čerpání z podvědomí dalších osob. Sem patří také telepatické sny.

Grafologie – možnost vyčíst z písma charakter člověka, protože písmo je fixovaný psychologický projev. Zkušený grafolog vyčte z písma detaily povahy, jinak úplně skryté. Písmo je věrný obraz duše člověka. Ale jsou grafologové, kteří čtou z písma více, například různé podrobnosti rodinných a místních událostí. Tudíž písmo je pomůckou vybavující jasnozření a grafolog je v tomto případě telepatickým médiem.

Chiromantie – věštění z rukou. Zkušený pozná z útvaru ruky i čar povahu člověka. To je přirozené. Ale jakmile začne povídat další věci o rodině a budoucnosti, je již telepatem a mluví jako médium. Ruka je vedlejší věcí, je koncentrační pomůckou k navázání psychického styku. Pamatujte si: telepatie je základní přirozenou vlastností živých tvorů, podvědomým, stále činným duševním spojením. S tímto činitelem musíme počítat, ať děláme jakékoliv telepatické nebo mediální pokusy. Tento činitel se nedá vyloučit, pracuje vedle bdělého vědomí a projeví se zřetelně za jistých okolností. To je onen šestý smysl.

Věštcí, prorokové, astrologové se svým uměním věšteckým měli velký význam v dějinách lidstva, kdy kvetly tajné vědy a víře se přikládal velký význam. Bylo třeba znát pomůcky a prostředky, naučit se s nimi zacházet, znát a vytvářet příznivé podmínky věštění a umět pak jevy vykládat, podat. Tyto praktiky se jmenovaly mancie. Věštcí se dotýkali, obvykle hůlkou magie (mág = rhabdos, proto rhabdomancie), budili lidi ze spánku, uzdravovali a konali divy.

Siderické kyvadlo. Tázající drží na prstě zavěšenou kuličku, prsten nebo krystal a podle jeho pohybů a otáčení usuzuje, poznává nemoci a léky, kde je co ztracené či co se vylíhne z vajec. Proutek či virgule, známá vidlice hledačů vod a pokladů ze středověku. Proutek se otočí či skloní nad místem, kde je v zemi voda, uhlí, rudy, najde zakopaný poklad i zloděje.

Avšak i kyvadlo, i proutek jsou pouze prostředky ke koncentraci a vzbuzení mediálních schopností i schopností jasnovideckých. U kyvadla na prstě i u proutku se jedná o podvědomé svalové (ideomotorické) pohyby. Již Paracelsus v šestnáctém století a Helmont ve století sedmáctém tyto věštecké jevy správně vykládali. Říkali, že člověk svou myšlenku promítá.

Nekromancie je dotazování „duchů“ zemřelých na budoucnost. Egypťané, Babyloňané a Židé se tím zabývali, a i dnes toto citování duchů stále ještě pěstují spiritisté. Věří, že duchové přenášejí myšlenky, vnukají nápady, vedou ruku při psaní, sami mluví i cizí řečí.

Xenoglosie je dar mluvení jazyky, které médium neovládá. Podle vědeckého výkladu se jedná o telepatii mezi živými, o produkt bohatého podvědomí.

Předtuchy jsou příležitostné jasnovidnosti vznikající samy od sebe nebo nahodilé telepatie u normálních lidí. Něco se stalo nebo se něco stane. Najednou napadne člověka divné tušení, nápad, úzkost, neklid, nějaký pocit, úder, uslyší hlas nebo uvidí obraz přítele a podobně. Postižený vytuší, že je to něco nepříjemného, bolestného, obyčejně mezi přáteli a blízkými, často se projeví symbolickým jevem fyzikálním, jako je úder v bytě, na okno, na dveře, spadnutí obrazu, zastavení hodin, hlášení skrze médium, jež má sen, zjevení nebo mluví, dá zprávu, napíše to nebo ono. Nebo se zjeví neurčitý duch dotyčné osoby apod.

Flamarion, jak již bylo uvedeno, sebral takových případů asi pět tisíc. V každé rodině něco podobného zažili, fakta jsou zjištěná. Je otázka, jak tyto jevy vysvětlit. Hlásí se duch zemřelého sám a vše to dělá? Jistě ne, když zprávu „telepatuje“ zaživa. Vždyť tak se hlásí i živí. To je mluva podvědomí. Zpráva může být určitou dobu i latentní nebo jít přes třetí citlivou osobu, která vytvoří fantóm.

K jevům strašidelným se počítá zjevení duchů i zvířat, všechny jevy telekinetické a teleplastické, tedy klepání, hřmoty, válení, řinčení řetězů, řev, pohybování předmětů, házení kamenů, lítání věcí, nádobí, dříví, rozbíjení, mizení věcí, strhování pokrývek, bití, tropení zlomyslných kousků, odvazování dobytka, polévání atp. Účelem a charakterem těchto jevů je strašit, zlobit, mstít se, trápit.

Parapsychologie učí, že strašidelné jevy jsou bez rozdílu mediální a že se obyčejně médium najde. V případech lokálních (vázaných) a period „strašidel“ se jedná o mediální výtvoř skupiny lidí, duše kolektivní, dle tradic víry a přání. Všechny vytčené jevy mají charakter symbolický a každý jev se dá psychoanalyticky vyložit.

Média nové doby světového významu: Média a jejich badatelé tvoří dějiny parapsychologie. Jedni bez druhých nemohou být. Eva Carrière (Marta Béraud) v osmnácti letech roku 1909 začala produkovat teleplazmatické fenomény a výtvary plochých i plastických fantómů, jež popsala Bissonová a Schrenck-Notzing a vidělo sta učenců. Byl to úkaz světového významu. V roce 1922, rok po provdání, u ní úkazy přestaly. Eusapia Palladinová (1854-1918) z Itálie, nejznamenitější fyzikální médium, ve své době všestranné, byla zkoušena v seancích znalci celého světa. Rottazzi, Morselli, Lombrosso, Flamaron, Lodge, Richet a jiní o ní psali obsáhlá díla. Jako takřka všechna média byla i ona obviněna z nezaviněného podvodu.

Franck Kluski, „král médií“, r. 1909 u Richeta a Celeye předváděl fantómy mluvících osob i zvířat. Stan. Tomczykova byla známá pokusy s jevy vláken mezi prsty, nesoucími věci.

Douglas Home a Florence Cooková pracovali již r. 1870 s prof. Crookesem v Londýně.

Dr. Slade (1838), známý z prací Zollnerových o telekinezi, proslul psáním mezi tabulkami a vázáním uzlů bez doteků. Uměl i levitaci.

Kněz Mock r. 1877 a paní Salmonová r. 1899 tvořili rovněž fantómy. Margery v Bostonu tvořil materializace přímých hlav a silných závojů teleplazmatických, byl jasnovidným. Úžasné výkony ducha Waltra podala Kathleen Coligherová r. 1916, známá Grawfordovým objevem tuhých provazců při telekinezi.

Marie Volhartová, čtyřiašedesát let, z Berlína, rok 1930: Dr. Schwab popsal její telekinezi a teleplazmata, levitace, přínosy, stigmata. Vědeckou cenu mají četné snímky fotografické, které demonstrují postup jevů, přínosů a mizení.

Marie Sibertová, také 64 let, ze Štýrského Hradce, známá i v Praze, byla médium neobyčejné síly, které dovedlo i při denním světle a bez transu demonstrovat telekinetické jevy i jevy materializační rukou, výronů, světelných efektů, mizení a zhmotnění, navlečení prstenů na pevný náramek, vznášení hodinek, budíku apod. Uchvacující byly fantómy mající živé barvy i pohyby. Jev krásné ženy vydržel až deset minut, než se rozplynul. (Vše bylo přesně zjišťováno za účasti vědeckých odborníků metapsychické společnosti v Praze.)

Willy Schneider z Braunau, médium Schrencka-Notzinka, v letech 1921-1928. Zaznamenána byla telekineze, teleplazma, levitace, citlivé výrony, ruka nosící věci a provádějící výkony – též fantómy.

Mirabelli v Rio de Janeiro dělal fantómy živé, levitace na ulici, přenáší se do vzdálených místností. Byl to světový fenomén.

Telekinetickým médiem tvořícím jevy byla Eleonora Zugunová čtrnáctiletá, r. 1926 známá též stigmaty. Za dva roky její síla přešla.

Piperová z Bostonu od roku 1884 jevila úžasnou jasnovideckou schopnost. Vůdčím duchem byla Thinit. Všichni odborníci té doby ji zkoušeli. Měla projevy psychometrie.

Z dob Francouzské revoluce je známa jasnovidka Lanormandová. V poslední době proslula v Londýně Leonardová. Justinus Helner zvětšil popisem jasnovidku Prevorstskou (1839). Zájem vzbudilo i psychometrické médium paní Lotta.

Proslulý varšavský kuchař ing. Stefan Oszowiecky konal v Praze v roce 1937 vzácné pokusy. Profesor Wereide konal roku 1930 v Oslo teleplastické pokusy s paní ing. Linczegovou za úplného světla. Vytvářela různé hmotné útvary, jako hlavy, obličej apod.

Úkazy přínosů proslulo v poslední době maďarské fyzikální médium Lajos Pap, s nímž po mnoho let konal pokusy fyzik doktor Elemér Pap Changery. Nejpodivnější byly přenosy zkamenělin za denního světla a nejrozmanitějších živých i mrtvých živočichů, z nichž si dr. Pap založil celé muzeum i s přesným popisem jemu neznámých druhů. Podobně toto vše zjistil profesor C. Blacher z Rigy při přínosech objevených se rostoucích rostlin. Různé podobné přínosy sledoval i náš pražský badatel prof. O. Fischer, který se o nich víckrátě přesvědčil.

Vynikající znalec otázek přenosů prof. Blacher nesouhlasil s výkladem o pronikání hmotou. Z hlediska dnešních poznatků považoval za přijatelnější výklad nějakými procesy na poli energetických změn, například přeměnou hmoty ve vibrační energii. Již dříve tak bylo uvedeno.

Parapsychologické zkoumání

Dnešní doba žádá nové směry a nové cíle. Je nezbytně nutné a potřebné se zabývat nejen otázkami normálními, smysly postřehnutelnými, ale i otázkami nadnormálními – parapsychologickými. Je velmi žádoucí, aby si novodobý člověk dovedl uvědomit veliký význam parapsychologického bádání, které razí cestu novému nazírání na psychickou a fyziologickou povahu člověka. Nedůvěru a odpor vědců lze snadno odstranit experimentem, tím, že se přesvědčíme. A jak praví učenec Richet, „v metapsychice není nic v rozporu s klasickými vědami, jde v ní pouze o nová tvrzení“. A biolog, univ. prof. dr. H. Driesche pravil: „Parapsychologie bude jednou vlastním střediskem vší vědy i filozofie, pravou základnou toho, čemu říkáme vědecký světový názor.“

Předmět této vědy je tak starý jako lidstvo samo. Svérázné, často přímo zázračné jevy, z ostatní zákonitosti přírodních dějů se zdánlivě vymykající a ve své nahodilosti a vzácnosti nám tak neobvyklé, jsou zatím širším vrstvám málo známé. Dosud známé úkazy metapsychické nejsou v nesmiřitelném rozporu s poznatky ostatních věd, jsou jen něčím novým a neobvyklým; dosud plně neznáme jejich objektivní povahu, aby vysvitly zákony, kterým podléhají, a neznáme ani dynamismy vitální a psychické, jež se v těchto jevech projevují, překračují tvary orgánů a smyslů, transformují – dosud ve fyzickém světě způsobem neobvyklým – energie a hmoty (dvojnictví, materializace, teleplastie, levitace atd.), a účinkují neomezeně na vzdálenost.

Materialistická přírodověda rozeznává pouze dvě různé stránky dění: fyzickou a psychickou, jako průvodkyni mnohých procesů fyzických, závislých na hmotě. Novější věda se od tohoto nazírání odklání, neboť nejen že svět hmotný a svět ústrojenců není jen fyzikálně chemickým mechanismem, i dění psychické není možné považovat pouze za průvodce jistých fyzických dějů, nýbrž je nutno hledět na obě tyto sféry – fyzickou a psychickou – sice jako na samostatné, ale působící ve stálé vzájemnosti. Je pozoruhodné, že v poslední době stále více

vynikajících vědců přistupuje k bádání parapsychických a parafyzických jevů bez zaujetí, s pevnou vůlí dopátrat se pravdy. Dosahují kladných výsledků metodou exaktní experimentální fyziky ve vlastních laboratořích, za použití nejpřísnější kontroly subjektů v transu, a bylo by nekritickou zaslepeností tvrdit, že tyto zkušenosti o paranormálním působení na hmotu se zakládají jen na podvodech, eskamotérství nebo ovlivnění sugescí.

Nesčetné a obsáhlé studie o účincích duševna, o psychologicky abnormálních stavech a schopnostech, o abnormálním poznávání skutečnosti bez prostřednictví smyslů, o předvídání budoucnosti, nahlížení do minulosti a vzdálené přítomnosti ukázaly jasně, že bdělé vědomí člověka je jen nepatrnou částí jeho vědomí celkového, které v sobě, v bytostné vložce duše, zahrnuje ono zázračné podvědomí, se kterým je možné experimentovat, o jehož podivuhodných silách a schopnostech se experimentálním studiem a zjištěnými spontánními případy přesvědčujeme.

Dějiny lidstva nejsou ničím jiným než dějinami vývoje lidského ducha v ukojování jeho odvěké touhy po poznám. Věda se zabývá pouze věcmi, které lze sledovat systematicky, tzn. zkoumat je. A právě z tohoto hlediska při úkazech pohybu hmoty, jako telekinezi, levitaci, materializaci, teleplastii, ektoplazmii, emanaci, supranormální fyziologii a jiných jevech, ač současně jsou závislé na vlivu duše, má věda otevřeno široké pole k řešení těchto neznámých jevů a námitka, že jevy parafyzické jsou neověřitelné a nepatří do vědy, je laická, vyslovená z neznalosti a tím bezpředmětná. Aby se došlo k ustálenému názoru, je třeba s těmito jevy přijít do styku pracovním studiem při experimentování.

Námitka, že je nedostatek vhodných médií, nesmí odradit, je třeba si je umět nalézt a schopná média, s vrozenou somnambulní schopností (u nichž se podvědomé „já“ přímo vnucuje k projevu), si vychovávat pro hlubinnou psychologii tréninkem denních vícehodinových pokusů. Dosud je nedostatečná informovanost a poměrná vzácnost těchto úkazů a také je jen malý počet vynikajících subjektů (médií), jejichž prostřednictvím lze dosáhnout pozoruhodných výsledků. O povaze paranormálních jevů je nutné přesvědčit se vlastními zkušenostmi. Mnozí vědci se již na začátku dožijí zklamání, neboť svá pozorování omezili na nevhodné subjekty – pseudomédiá. Subjekt, který se hned při prvním usnutí nedostane aspoň do třetího stupně hloubky transu a po probuzení se upamatovává, co se s ním konalo a dělo, je subjekt nevhodný a je třeba jej po probuzení ihned vyloučit z pokusů. Třetí stupeň spánku nezanechává žádné vzpomínky. Tím si tvoří hned v začátku odmítavý úsudek a zapomíná přitom, že kritické posouzení těchto otázek vyžaduje obtížné a systematické studium po dlouhou řadu let.

Jsou zde mnozí učenci, kteří v daném oboru vymkli tak, že se jejich jména zapsala do dějin této vědy: James, Crookes, Richet, Lodge, Driesch, Osty, Lombroso, Akeakov, Dleuler, Calmette, Cisrolo, Cunéo, Maxwell, Oestereich, Orice, Schröder, Tanagra, Vesme, Walter, Wereide, Warcollier, Quartier a jiní, kteří dle Richeta by se pokládali za vědecky zneuctěné, kdyby nehledali vysvětlení všemi silami svých rozumů.

V bádání o metapsychismu si prof. Fischer a prof. Velenovský stěžovali na různé námitky, například že metapsychická věda patří k hraničním oborům apod. K tomu je nutno říci, že jsme nejzaostalejší zemí v Evropě, neboť ve většině zemí jsou zřízeny státní a veřejné ústavy, kde se fenomény nadnormální činnosti duše studují a nejpřednější učenci o nich veřejně píší. Jen v západním Německu více jak čtyřicet nejpřednějších vysokoškolských profesorů pracuje v metapsychismu. Francie, Anglie, Amerika a Řecko vedou primát.

Ti, co se dosud staví proti, nevědí, co činí. Profesor biolog Růžička s profesorem botaniky Velenovským pravili, že tajemné biologické záhady (myšlení, paměti, kopulace, asimilace, adaptace, instinkty, intuice, sympatie, telepatie, jasnozřivost, smrt, zrození, vědění, zdokonalení, vývoj, množení atd.) se dají pochopit jen pomocí metapsychismu. A což materializace, dematerializace, dvojnicví a jiné jevy – ty nejsou fyzikální a chemické? Pro vědce jsou metapsychické vědy tak rozsáhlé, že je třeba dlouhého studia, než člověk pochopí souvislost všeho (hypnóza, telepatie, psychometrie, přenos myšlenek, telekineze, sporty, jasnovidnost, materializace, dematerializace, exteriorizace, sny, proroctví, léčení, levitace, stigmata, extáze, geniálnost, šílenství, sugesce, inspirace atd.). Zdá se, že na tyto tajemné, složité vědy český člověk nestačí, a proto se jim vyhýbá, jak správně pravil dr. Vojáček: „Do jejich studia se jim nechce, stojí bez zájmu, diskvalifikují se. Drží se materialistického názoru, jenž patří minulosti, neboť hmotné dění je důsledkem dění psychického.“

„Metapsychickými pokusy, jako je telepatie, jasnozřivost, abstraktní myšlení, se přichází k faktu, že myšlenková činnost za všech okolností není vázána na mozek,“ praví docent Bernoulli. Tím je dán jeden z předpokladů, že duševní energie (podstatný princip duše) může působit bez prostřednictví těla. A proč by tak nemohla činit nadále i po smrti těla? Vědecký pokus nás poučuje o tom, že podstata člověka je mnohem složitější, než byl materialistický názor dosud ochoten uznat. A že by věda dokázala, že s ukončením biofyzického života, výměny látek a organické činnosti padá také existence netělesných prvků, totiž duše, o tom nám věda nemůže nic říci.

Pro mnohé vědce, i pro akademické poloignoranty, vyžaduje námahu opustit staré zvyklosti myšlení. K obtížným změnám patří právě změny světových názorů, které metapsychická věda v jejich základech nejen narušuje, ale zavdává podnět k pronikavému přetvoření vědeckého světového názoru. Už dosud dosažené výsledky metapsychických bádání rýsují novou cestu a jsou takové povahy, že mají vliv na naše dnešní názory a na duchovní podstatu člověka. Staví na hlavu hmotný akademický názor, houževnatě hájený, neboť živoucí bytosti ve své nekonečné rozmanitosti jsou výrazem energie rázu odlišného od hmoty, jehož příčinou je psýcha. To dokazuje, že mechanické pojetí vesmíru a člověka je omylem. Člověk není toliko nestálou fyzicko-chemickou složeninou, jeho vedoucím principem je podstata vyšší, duchová, svébytná a svéčinná – duše lidská.

Světový názor má být vytvořen na základě faktu a fakta nelze připustit nebo odmítnout podle toho, jaký světový názor jsme si předem utvořili.

„Metapsychologie je nejnaléhavější intelektuální potřebou,“ praví metapsychik a velký filozof W. James. U nás přicházíme k řešení těchto jevů příliš pozdě. Příčinou toho je až donedávna dominující mechanistické pojetí vědy. Na něm se zakládá filozofie materialismu, pozitivismu, a v dogmatickosti vědecké módy materialismu se promeškaly velké převraty v nazírání především na problémy psychologické a biologické. Dnes již věda sama prohlašuje neoprávněnost a škodlivost přílišné vědecké exaktnosti (biolog Prziбраm) i krajní vědecké skepse (biolog a filozof Driesch), a uznává dokonce i pouhou relativní platnost oněch „věčných železných přírodních zákonů“ materialistické vědy a otevírá tím vstup i dřívějším „nemožnostem“ – „zázrakům“. Parapsychologie vyžaduje hlubšího vzdělání než ostatní vědní obory. Dnes téměř na každé univerzitě nalézáme zástupce metapsychologie (parapsychologie), což bylo zřejmé již na metapsychologickém kongresu na Sorbonně v Paříži, kde za účasti učenců většiny evropských univerzit byla již za života Driesche, exaktního badatele a filozofa, parapsychologie prohlášena a schválena nejen vědou, nýbrž pro další vývoj vědeckého a filozofického poznání vědou nejdůležitější, největší. Již předcházející

metapsychologický kongres ve Varšavě byl předzvěstí tohoto obratu v nazírání oficiální vědy na metapsychologii a konal se za účasti polské vlády, ministerstva školství a varšavské univerzity. V Německu je dnes metapsychologie oficiální vědou a byla přijata do „síní klasičnosti“ a metapsychologické fenomény – telepatie, autosugesce, podvědomí, časová a prostorová jasnovidnost, psychometrie, materializace aj. – byly označeny za dokázané.

V pardubickém zámku jsem se svými subjekty konal veřejné telepatické a jasnovidné zdařilé pokusy za přítomnosti ing. V. Mikušky, barona Krause, dr. Hynka, dr. Vojáčka a jiných členů Společnosti pro experimentální metapsychologii, jakož i za účasti mnoha lékařů a filozofů. Ing. Mikuška, člen mezinárodní organizace pro psychická bádání, k nám promluvil ve smyslu své přednášky z I. mezinárodního kongresu pro psychická bádání v Kodani v roce 1931 a v roce 1929. Zkráceně se vyjádřil, že vývoj normální biologie a fyziologie dokazuje, že k řešení problémů života se nelze přiblížit směrem mechanickým, fyzikálně chemickým, že konstelační kauzalita mechanických dějů v přírodě nestačí na vysvětlení dějů a kauzality účelné, teleologické, biotechnické živých organismů, směřující vždy k celistvosti organické jednotnosti individua. Embryologický vývoj organismu, procesy regulační, regenerační, restituční, asimilace, desimilace, sekrece atd. jsou důkazem, že vývoj a život organismů je udržován a řízen činiteli nemechanickými, řídicími a ovládajícími fyzikálně chemické dění autonomními, entelechiálními a duševními faktory. Normální morfologie, biologie a fyziologie se tím postupně stává vždy více psychomorfologií, psychobiologií, psychofyziologií a první představitelé těchto věd stojí dnes na tomto stanovisku psychickém (Driesch, Wagner i náš prof. Babák a Mareš). Duše je uznána hlavním elementárním činitelem životních dějů přírodních a rovnice život = duše (A. Wagner) se stává základní tezí a východiskem nazírání na procesy biologické a fyziologické. Vždyť sám všední normální zjev „chci pohnout rukou a pohnu jí“ je podle dr. Babáka záhadou, kterou nelze vysvětlit cestou fyziologie přes veškeré pokroky této vědy. Již filozof poukazoval na to, že při tomto procesu „já“ ničeho nečiním, nýbrž vše činí jakýsi neznámý, nevědomý duševní faktor. Jestliže, podle výroku Driesche, se nám již normální biologie jeví být parapsychologií, vyniká působení duše-entelechie – ústrojenců mnohem nápadněji v oněch procesech, polonormálních, tvořících přechod od normální biologie k parabiologii. Vliv duševního činitele na sekreci žláz, na změny ve strukturách pletiv, na cévy atd. cestou sugesce a autosugesce (Coué, Bendonin), ve stavu bdělém a hypnotickém (stigmatizace, dermatografie), působení duše nejen na funkcionální, nýbrž i některé poruchy organické (náhlá vyléčení) tvoří přechod pozitivních důkazů působení duše od procesů normálních a polonormálních k jevům parabiologickým a parafyzickým.

Duše, budující si tělo již v procesech normálních, je schopna vytvořit při procesech parafyzických podle podvědomých přání a představ subjektu v transu části organismu (prolongace, pseudopedie, eflorescence, teleplazmatické) a tím rozšířit normální akční rádius i mimo organismus a způsobit jevy teleenergetické, telekinetické, teleplazmatické (ideoplastie, materializace, dematerializace, aporty a další). Vedle tohoto pozitivně dokázaného působení duše na mediální organismus se však množí i důkazy o působení duše bez continuity s živým organismem (jevy psychometrie, kryptoskopie, panestezie, fantómy, strašidelné úkazy).

Metapsychologická fakta dokazují proti názorům dřívějšího materialismu, hlásajícího stvoření ducha hmotou, že stvořitelem hmoty je absolutní duch, Bůh, a že lidský duch, jeho obraz a podoba, má význačné vlastnosti, jimiž může působit na říši fyzicko-chemických hmot a energií a ze zásoby atomů a elektronů vlastního těla a hmoty rozptýlené v prostoru může podle představ podvědomých přetvářet jak tělesa neživá, tak i organismus vlastní a cizí.

Vedle působení duše na tělo účinkuje však duše přímo i na duši a jevy telepatie, jasnovidectví jsou dalším pozitivním důkazem přímé spojitosti duševna, kterou se nepodařilo vyložit a vysvětlit hypotézami záření, radioaktivity, mozky vysílaných elektromagnetických vln – takzvanou psychofyzickou emanací apod., neboť všechny tyto hypotézy nevysvětlí nikdy zázračný duševní fenomén „uvědomění“. Jevy telepatie je prolomena osamocenost jednotlivce, upoutanost na fyzickém těle a nepropustná izolovanost od ostatních bytostí. Jevy jasnovidnosti a psychometrie podávají zase pozitivní důkazy, že lidská osobnost je obrazem nadosobnosti univerzální – Boha a že duše bude mít jednou účast na jeho podstatě.

Úsilí o řešení těchto záhad však může vycházet vždy jen z faktů, které byly zjištěny systematickou cestou vědeckého poznání na základě experimentálních pokusů, neboť bdělé vědomí člověka je jen nepatrnou částí jeho vědomí celkového – jehož zdroj sil, vloh a schopností je v podvědomí.

Po období bojů o uznání pravosti paranormálních úkazů položila metapsychická věda svými dosavadními výzkumy základ pro budoucí postup a již dnes jasně ukázala neudržitelnost některých dosavadních psychologických zásad, zejména psychofyzického paralelismu, jakož i nutnost změnit některé podstatné názory biologické. Vědec, metapsychický badatel prof. Ch. Richet, krajně přísný pozorovatel, uznává za bezpečně zjištěné tyto čtyři základní metapsychické úkazy:

kryptostezii – poznávací schopnost, která se absolutně liší od obecných schopností našich smyslů,

telekinezi – pohyby předmětů bez doteku,

ektoplazmu – zvláštní mlhovitou světélkující látku, z níž se vytvářejí jednotlivé údy nebo jejich části, mající veškeré zdání života a

premonice – předtuchy, které nevysvětluje ani prozíravost, ani náhoda a které jsou ověřovány často do nejmenších podrobností. Již tyto čtyři základní úkazy, vědci ověřené a potvrzené v různých vztazích, stačí samy o sobě, aby vyvrátily ze základu materialistické nazírání na podstatu člověka, a vedou nutně k závěru, že lidská bytost má nejen materiální, ale i samostatné, na hmotě nezávislé psychologické zdroje.

V oblasti angloamerické kultury si nelze představit člověka bez vztahů a zájmů o metapsychologii, alespoň v oblasti čistě psychických fenoménů. Totéž platí o Dánsku, Indii, Kanadě, Islandu, Norsku, Polsku, Řecku, Itálii, Německu, Švýcarsku, Holandsku a Belgii. Anglická škola psychického bádání sleduje především psychickou stránku supranormálních jevů – nese se směrem čistého duševna. Anglická literatura vyniká hodnověrností a přesností psychických faktů nad ostatní světovou literaturu. Nedostizitelná média s jedinečnými, přímo zázračnými výkony, Mrs Piperová, Stainton Moses, Mrs Verallová, Mrs Leonardová, dodávala nevyčerpatelný materiál k badatelskému zpracování. Mentalita vědeckých pracovníků, mající sklon k materiálům fenoménů čistě duševních, zavinila zanedbání jevů supranormálních na podkladě více fyzickém, fyziologickém a biologickém. Vlivem metapsychologie kontinentální, hlavně francouzské a německé, nastal po první světové válce nápadný obrat i v psychickém bádání anglickém a jednotlivé kruhy a společnosti anglické povolávaly do Anglie ke studiu parafyzických jevů fyzikální média (Silbertona, W. Schneidera). Splynutím obou stránek metapsychologie dochází dnes k syntéze parapsychologie s parabiologií. Jedině v této syntéze je záruka správného vědeckého chápání

metapsychologie, sledující poznání jediného společného zdroje a činitele parapsychologických jevů – duše lidské.

V parapsychologickém směru věd se v nejnovější době připravují všestranné obrody, nová překvapení, konstatování a studia z dosud úplně zanedbaných oblastí přírodních dějů životních a psychických. Metapsychické fenomény budou právě tak předmětem vědy jako ostatní přírodní jevy. Moderní vitalistická biologie se zakládá na uznání činitelů nevědomých, nemateriálních, psychických, vytvářejících a vyvíjejících organismů, zasahujících do životních procesů, suspendujících v organismu často pochody a energie fyzické, tvořících nové a eliminujících zbytečné. I filozofie poslední doby, založená na poznacích přírodovědeckých, uvádí nevědomé, psychické činitele přírody jako podstatné faktory veškerého dění a odhaluje nám v jistých jevech organického světa, kupříkladu v problému účelnosti, v manifestacích zvířecích pudů a instinktů, první základní složky pro chápání záhad a fenoménů metapsychických. Sami z vlastní zkušenosti víme, že v naší bytosti existuje jakési „něco“, jež řídí život a rozhoduje se, jež uniká prostoru a času a následkem toho uniká i zničení. Toto „něco“ si naši bytost podřizuje, ovládá ji způsobem až dosud neznámým. Radioaktivita, vycházející z lidského těla při prostorovém uvolnění subjektu, ve svých projevech uchovává „něco“ vědomého a inteligentního; je tu tedy vědomá nadhmotná síla, vymístěná z lidského těla. Experimentální pokus dává důkaz existence „duše“ – vědomého činitele. Posuzováno z vědeckého stanoviska jsou objektivní úkazy nejdůležitější, poněvadž ukazují, hlavně u lidských bytostí, že člověk je bytostí duchovní a že jeho duch je zásadně na fyzicko-chemickém těle nezávislý a že žije i dále po jeho opuštění.

Jevy supranormální fyziologie, projevující se ve fenoménech telekineze (přemístění věcí), materializace, telepatie, jasnovidnosti, levitace (pohybu bez doteku), kryptoskopie (vidění věcí neviditelných) atp., jsou pro nás jen proto tajuplné, že vstupují teprve teď do kritického okruhu objektivního poznání a zkoumání. Tyto manifestace jsou vzácné, protože nenesou ráz jevů každodenních, obvyklých a všedních. Tyto fenomény jsou vzácnějším předmětem věd než ostatní úkazy přírodní. Schopenhauer, Richet, Driesch viděli pramen vědění jedině v experimentální parapsychologii. Filozof Maeterlinck o parapsychických fenoménech prohlásil, že zde stojíme před problémem nejvážnějším, před jakým jsme se kdy ocitli. Profesor Morgan o uvedených jevech prohlásil: „Jsem úplně přesvědčen, že jsem je viděl a slyšel. Je to fakt pro mne zcela nepopíratelný stejně jako nejelementárnější fakt chemie, že se dějí různé fyzikální úkazy – jako pohyby hmotných předmětů bez doteku a zvuky podobné elektrickým ranám – za podmínek, za nichž není možno je vysvětlit žádným dosud známým přírodním zákonem. Má vědecká výchova byla dlouhou linií nejbystřejšího pozorovacího umění, toto mé přesvědčení je výsledkem nejpečlivějšího vyšetřování. Úkazy, jež jsem viděl, nepodřizují se žádnému vysvětlení; totéž lze říci o jevech myšlení, které dosud nikdo nevysvětlil.“ Chemik Sir W. Crookes: „... že každý muž vědy, který si zvykl exaktním metodám, je povinen prozkoumat jevy metapsychické, a to proto, aby buď konstatoval jejich skutečnost, nebo vyvrátil omyly poctivců.“ Slavný astronom sir John Herschel praví: „Z nejmenšího díla přírody lze čerpat i největší poučení a právě ze strany zástupců oficiální vědy, věčnými principy cti, je člověk povinen dívat se bez bázně do očí každé záhady metapsychické.“ Podobná prohlášení o parapsychologii učinilo mnoho jiných učenců. Znamení přírodovědec A. R. Wallace byl tak odvážný, že ve zvláštních člancích a brožurách a veřejných přednáškách pozdvihl hlas k obraně skutečnosti těchto jevů a vybízel nutnosti jejich studia, až konečně celá společnost nejpřednějších anglických badatelů za předsednictví sira J. Lubocka jmenovala zvláštní výbor ke zkoumání metapsychických úkazů. Nikdo nečekal, že tyto fakty, zjištěné pokusy, se dostanou do řad učenců Královské společnosti v Londýně, nejvyšší a nejčetnější instituce v Anglii, a že tito učenci potvrdí

skutečnost těchto faktů veřejně s plnou vahou svých jmen. Otcové a nejhorlivější pracovníci této společnosti, kupříkladu ministerský předseda fyzik sir W. Barret, chemik W. Crookes, ministr zahraničí sir Art. Balfour, prezident svazu národů a pozdější prezident londýnské Společnosti pro psychická bádání, profesor psychologie v Cambridgi F. W. Meyers, vynikající fyzik a rektor birminghamské univerzity sir O. Lodge, americký filozof, profesor pokusné psychologie na Harwardské univerzitě William James a další se veřejně postavili za pravdivost zmíněných jevů.

Vedle Angličanů přispěli i Francouzi k vývoji metapsychické vědy založením metapsychického ústavu v Paříži, jehož chloubou byl slavný fyziolog, profesor univerzity Charles Richet, poctěný Nobelovou cenou. V Severní Americe doznalo metapsychologické bádání netušeného rozvoje za vedení dr. Waltera Prince a dr. Herewarda Carringtona, zasloužilého kritika médiumity.

Přemýšlíme-li o záhadách kosmu a života – ducha a hmoty, vidíme dva vzájemně si odporující principy, dva protilehlé póly, s nimiž musíme v životě počítat. Oba principy se manifestují v člověku. Jsou lidé, v nichž převládá princip hmotný, jsou však i lidé, v nichž princip duchový je v převaze. Svět hmotný je považován za cosi nižšího, svět duchový za oblast vyšší. Nesoulad světa hmotného, boje, nemoci, bolesti, sváry a utrpení, jež se tu vyskytují v různých formách, tato dočasnost a měnivost je převážně příčinou, proč svět hmotný je pokládán za svět nižší. Naopak zase ve světě duchovém, ve sférách, kam tíhnou vyšší zájmy, je spatřována dokonalost, cosi neskonale vyššího a čistšího, než je všední hmotný svět. Jedni vyhledávají a uplatňují veškeré své zájmy pouze ve světě hmotném, mají smysl jen pro hrubé požitky smyslové, druzí vyhledávají vyšší radosti, rozkoše ducha, jejich mysl není spoutána hmotou a prospěchářstvím a cíl svých zájmů kladou k vyšším zájmům a poslednímu cíli člověka. Pro mnohé lidi je těžké poznat, kde přestává hmotné a kde počíná duchové. Lidstvo nelze řadit do dvou kategorií – lidí hmotných a lidí duchových. Oba tyto principy se projevují v každém člověku a záleží jen na tom, který princip má převahu. Vývoj je řídicí kormidlo; vývoj z hmotného k duševnímu; vývoj z hrubého k jemnému; vývoj z nedokonalého k dokonalému. To je zákon, který se manifestuje v celém světě. „Není daleká doba, kdy věda objeví na konci svého dalekohledu – Boha,“ pravil francouzský spisovatel Eugen Nus. Fakty, jež svědčí o transcendentálním, vyšším bytí člověka, se hromadí a vědě je souzeno, aby experimentální cestou dovršila to, co tvoří podklad náboženství, existenci duše a její nesmrtelnost i existenci Boha a existenci vyššího světového řádu. Popírá-li je některý obor vědy, je popírání jen dočasné. Vykládá-li je nesprávně, je i tento nesprávný výklad dočasný. Již starořecký filozof Herakleitos se vyjádřil o existenci Boha, že je to duchovní pouto všeho, co existuje. Anaxagoras praví, že Bůh je nejvyšší podstata světa, duch, který sám zůstává nepohnut, ale vše do pohybu přivádí, aniž by s nějakým předmětem splýval v celek. Plutarchos učil, že vesmír řídí jediná Prozřetelnost. Sokrates učil, že ono nejlepší ve světě existující je neviditelné a toliko ze svých děl může být poznáno. Pokud se týče duše lidské, dle výroků Thalety, Pythagora, Platóna a Aristotela je netělesná, rozumná podstata, která sama v sobě chová princip svého pohybu – hýbe se sama sebou, spěje k vyšším věcem.

Překonání přírodovědeckého materialismu zabraňuje moderní „vitalismus“, vývojová mechanika a cesta k metafyzice. Věda metapsychická vyrůstá z neobděláné půdy – vyrůstá z vlastní přirozené síly, vlastního obsahu – dovolávajíc se práva svobody, života a světla v poznání skutečnosti. Problém organismů a života se stává samostatným problémem, nezávislým na fyzikálně chemických procesech. Nová věda o životě – moderní biologie – jako věda základní a samostatná vychází z poznání autonomie životních dějů a odehrává se pod řízením vyššího nehmotného, tvořivého a účelného principu, který nepodléhá hmotné

kauzalitě a sám řídí a ovládá soustavu hmoty a energie v živém organismu. Novodobá biologie objevuje a dokazuje tohoto duševního činitele, jenž působí v organismech. Ve světle přísné logiky a empirických faktů ztrácí psychologie minulých let (pozitivistická „psychologie bez duše“) význam. Svět živých bytostí žádá kategoricky své zvláštní zákony a činitele a dokazuje neklamně, že i nejjednodušší živá bytost je něco zásadně jiného než fyzikálně chemický stroj.

Již Kant pravil: „Doznávám, že jsem velice nakloněn uznat, že jsou ve světě podstaty nehmotné a svou vlastní duši do třídy těchto bytostí položit.“ A sir W. Thomson: „Věda je věčnými principy cti povinna dívat se bez bázně do očí každé záhadě, která se jí naskytne.“

„Tvrdím,“ praví slavný přírodovědec A. R. Wallace, „že kdykoliv muži vědy kteréhokoliv století popírali fakty badatelů podle důvodů udávaných a priori, vždycky byli v nepravu.“

Přírodní zákony nejsou pouhými přesnými popisy přírodních dějů, nýbrž z pozorovaných faktů vyvozené pojmy, získané myšlenkovou prací. Přírodověda, jdoucí od jednotlivostí k všeobecnostem, slučuje jednotlivé fakty v pojmy, pravidla, zákony. K zákonu dospěje pouze cestou nejširší abstrakce, vylučováním všeho, co smysly podávají. Touto cestou dospěje například fyzika k zákonu volného pádu, k pojmům atomů, elektronů a energií. Poznání „věcí o sobě“ je nám nemožné a jsme pouze odkázáni na tento svět záhad, klamů a zdání, naší vlastní organizací smyslovou a tělesnou vytvořený, jako by byl „reálný“. Naivní materialismus a realismus považuje smysly poznatelný svět za skutečný a úplný, vede k mylnému názoru na jevy metapsychické jako na něco nepřírozeného, nereálného, neskutečného. Již E. Hartmann poukázal na neudržitelnost naivního materialismu a realismu a vyvrátil jeho tvrzení, dokazuje především, že to, co skutečně pozorujeme a o čem uvažujeme, je vždy jediné naše vlastní vědomí, tj. změny našeho duševního stavu, naše duševní zážitky, a nikoliv skutečný vnější svět. Jevy metapsychické přináležejí právě tak k velkému, dosud jen z nepatrné části probádanému celku kosmických dějů jako vše ostatní ve vesmíru.

O působení a účinku psychické síly myšlenky, o jejím mocném vlivu na psychický organismus píše známý chirurg Schleich: Jistou, velmi hysterickou dámu znepokojovalo bzúčení elektrického ventilátoru. „Kdyby to byla včela, mohla by mne snad i do oka bodnout,“ pravila rozčileně. Za několik minut viděl dr. Schleich, který se snažil dámu uklidnit, že se okolí oka zapálilo a za prudké bolesti vznikla opuchlina velikosti slepičího vejce.

Já sám, při veřejných demonstracích jsem u svých subjektů vyvolával krvavé opuchliny a spáleniny způsobem, že jsem subjektu vytvořil představu ohně, ukázal mu skutečný železný nůž, který jsem vložil do oné, pro subjekt viditelné představy ohně se současnou sugestivní představou, jak se nůž žářem rozpaluje, a žádal jsem, aby natáhl ruku. Pak jsem rychle „žhavý“ nůž vložil na jeho otevřenou ruku. Subjekt vykřikl a za chvíli bylo vidět na ruce zkrvavělý otisk nože. Tyto pokusy jsou vysvětlením nejen nepravých stigmat, nýbrž i pro jevy ideoplastie a materializace, pro histologické přeměny organismu a vznik novotvarů působením myšlenek. Metapsychické jevy a poznání neodporují nikterak vědeckému myšlení, a jestliže dosud metapsychická věda česká se tomuto uznání netěší, musíme hledat příčinu v jednostranném, materialistickém vývoji vědy, dnes již překonaném.

Velkého rozšíření doznal metapsychismus spiritistickým hnutím americkým, které začalo roku 1848 a pod dojmem „manifestace duchů“ (klepáním a pohybováním stolků a automatickým písmem) v rodině Foxové. Brzy nato hlásily se vědecké autority k slovu o

těchto a podobných jevech, např. americký lékař a profesor chemie R. Ware spisem Experimentální výzkumy o manifestacích duchů, americký soudce Edmons, později velký přírodopyskec, u jehož dcery se vyvinula médiumita, A. R. Wallace spisem Vědecké nazírání na nadpřirozené a slavný anglický chemik sir W. Crookes knihou Spiritismus a věda. V téže době založil v Německu ruský státní rada Alexandr N. Akrakov první vědecký metapsychický časopis.

Velkou senzaci v Německu vyvolaly uznané mediální fenomény ze strany proslulého německého astrofyzika profesora Zöllnera v Lipsku a jeho pokusy s médiem Homem, kterých se zúčastnil i fyzik Weber. Tyto pokusy byly příčinou obrovského vzrůstu vědecké a spiritistické literatury. O filozofické vyjasnění těchto jevů se zasloužil baron Hellenbach a mnichovský filozof Carl du Prel, autor známého spisu Záhada člověka. Mezi vynikajícími filozofy, uznávajícími parapsychické fakty, byl již dříve jmenovaný velký biolog, profesor lipské univerzity dr. H. Driesch. Také jenský filozof R. Rucken poukázal na samostatný duševní život, nezávislý na hmotě, na němž má i člověk značný podíl. Další význační němečtí badatelé v parapsychice jsou mnichovský psychiatr dr. Schrenck-Notzing, lékař. dr. R. Tischner, berlínský ing. Grunewald a jiní. V Berlíně byla založena společnost pro pokusnou parapsychologii a univerzitní profesor dr. Konstantin Oestereich a hrabě Kryslering vyzývali k založení centrálního ústavu parapsychologie v Německu. Z italských badatelů vynikl slavný psychiatr Lombroso a Morselli. Mezinárodní metapsychický ústav v Paříži, uznaný vládním dekretem, byl zřízen díky čtyřmilionovému daru pana Jeana Meyera a podle plánů a za intelektuálního vedení nejvýznamnějších učenců, jak již bylo vzpomenuto. Tento ústav zahrnuje laboratoře vybavené nejnovějšími přístroji pro pokusy se subjekty. Ústavem prošla za nejpřísnější kontroly různá slavná média. Na základě materializačních a ideoplastických pokusů zde bylo dokázáno, že organismus je také ideoplastickým útvarem, přechodně zhmotnělou představou toho, co je v individuích podstatného, tj. jeho dynamopsychismus. V nynějším úpadku kultury duše nejen intelektuálové angličtí, francouzští a němečtí, nýbrž i muži veřejného a politického života uznávají význam systematického studia metapsychické vědy, tohoto duševního centra člověka. Metapsychologie je zbraní ducha, která svými fakty poráží vše, co se přičítá silám hmotného mechanismu. Těžiště výzkumů parapsychických jevů přechází z vědeckých společností na půdu univerzit, jako např. v Oxfordu, Cambridge, Moskvě, Leningradě, Londýně, Paříži, Yale, Utrechtu, Miláně, Chicagu, Bruselu a jinde.

Zásadní popírání parapsychických jevů „a priori nemožné“, poněvadž prý odporují jiným našim zkušenostem z důvodu, že je nedovedeme zařadit do souboru obecně uznávaných poznatků, který označujeme jako vědu, je omyl. Ti, kdo prohlašují, že parapsychické jevy jsou nemožné, musí rozvážit, jak málo z celého světového dění dokážeme svým rozumem postihnout, a proto nejsme oprávněni prohlásit a priori vše za podvod nebo iluzi, neboť je nutno počítat s možností a v mnohých případech s fakty.

Především jasné jsou četné jevy čistě psychické, zvláště telepatie a jasnovidnost, o jejichž realitě nelze pochybovat. I fyzikální médiumitě přísluší jisté fakty a pravděpodobnost.

Nedostatečnost mechanických výkladů pro děje života, snahy materialistů vysvětlit svět ústrojenců pouze fyzikou a chemií, se nám jeví v celé své ubohosti vitalismem objevenou „duší“, jako základního činitele přírodního.

Není divu, že i věda životního světa organismů, tvořící vždy zvláštní říši lidských zážitků, pozorovaných jak na živé přírodě, tak i na vlastní osobnosti, prodělává změny tím hlubší a

zásadnější, čím více ovládneme odlišný fyzikální svět, čím více se blížíme k poznání pravé podstaty jeho hmotně energetické stavby.

Problém organismů a života se tak stává samostatným problémem, nezávislým na procesech fyzikálně chemických. Nová věda o životě – moderní biologie – vystupuje jako věda samostatná a základní, vycházející z poznání autonomie životních dějů, odehrávajících se podřízením vyššího nehmotného principu, tvořivého a účelného, který, nepodléhá hmotné kauzalitě, sám řídí a ovládá soustavy hmoty a energií v živém organismu. Biologie objevuje a dokazuje tohoto duševního činitele, působícího v organismech, a ve světle její přísné logiky a empirických faktů ztrácí i psychologie minulých let – pozitivistická „psychologie bez duše“ – význam.

Svět živých bytostí žádá kategoricky své zvláštní zákony a činitele a dokazuje neklamně, že i nejjednodušší živá bytost je zásadně něco jiného než fyzikálně chemický stroj a že nějaká dokonalá fyzika a chemie by mohla vysvětlit vznik organismů a podstatu života. Svět organismů nás nutně odkazuje přes hranice smyslů na odvěké pravdy Stvořitele, na svět parapsychofyzický. Nazírání na život ducha (či duše lidské), na život psychický, v němž projevy osobního života vrcholí, bude vždy odlišné od názoru psychologie materialistické vědy. Svět hmotný a svět ústrojenců není jen mechanismem fyzikálně chemickým, i dění psychické není možné považovat pouze za průvodce jistých fyzických dějů, nýbrž je nutné hledět na obě tyto sféry (fyzickou a psychickou) jako na sice samostatné, ale působící ve stálé vzájemnosti.

Totéž platí o dosud ukrytých „okultních“ fenoménech, jimiž se má zabývat nová parapsychologická věda. Jevy mediální, supranormální fyziologie, ve fenoménech telekineze, materializace, telepatie, jasnovidnosti a jinak se projevující, jsou nám „zázračné a tajuplné“ jen proto, že vstupují teprve teď do okruhu kritického, objektivního poznání a zkoumání, a protože jejich vzácné manifestace nenesou ráz každodenních, obvyklých a všedních jevů. Je třeba znovu souhlasit s prof. dr. Morganem, když praví: „Je fakt pro mne zcela nepopiratelný, jako nejelementárnější fakt chemie, že se dějí různé fyzikální úkazy, jako například pohyby hmotných předmětů a zvuky podobné elektrickým ranám za podmínek, za nichž není možné je vysvětlit žádným dosud známým přírodním zákonem. Má celá vědecká výchova byla dlouhou linií nejbystřejšího pozorovacího umění a přál bych si, aby bylo jasně pochopeno, že toto mé přesvědčení je výsledek nejpečlivějšího vyšetřování... Pro tu chvíli nepodřizují se úkazy, jež jsem viděl, žádnému vysvětlení; totéž lze říci o jevech myšlení, jež dosud nevysvětlil žádný filozof a jež vzdor tomu nikdo nepopírá.“

„Z nejmenšího díla přírody lze čerpat i největší poučení,“ praví slavný astronom sir John Herschel. A přece je právě ze strany zástupců oficiální přírodovědy sira W. Thomsona „věčnými principy cti povinna dívati se bez bázně do očí každé záhadě, jež se jí naskytne“ – a přece je odpor a nepřátelství z této strany oproti vědě metapsychické tak náruživé a nekritické, jako k žádnému jinému oboru poznání. Toto stanovisko se dá z větší části vysvětlit povahou lidské psýchy, bránící se a opovrhující téměř každým novým epochálním poznáním a objevem.

Dějiny vědy a kultury jsou přeplněny nejsmutnějšími doklady zvrácenosti lidské duše, a především dějiny věd okultních zaznamenávají značný počet mučedníků ducha i těla. Takový osud stihl velkého německého astrofyzika a badatele v parapsychologii prof. Zöllnera z lipské univerzity, který po soustavném mnohaletém pronásledování vědci a veřejností, neznalými parapsychické vědy, byl za své pokusy s médiem Homem prohlášen duševně chorým, a snad

spáchal dokonce i sebevraždu. Který z vážných hledačů pravdy nepocítil tragickou osamělého pionýra ducha ve výroku slavného objevitele galvanické elektřiny Luigi Calwaniho: „Vidím se napaden ze dvou protivných stran – učenci a nevědomci. A přece vím, že jsem objevil jednu z největších přírodních sil.“

Svrázné podmínky parapsychických jevů, projevujících se ponejvíce neočekávaně, spontánně a vytvořené psychickou silou osob nejvyšší nervové citlivosti, ztěžují nesmírně stanovení a provedení exaktních metod experimentální psychologie, nutí často jen k pozorování, případně k pouhé vědecké registraci úkazů. Nehledě k tomu, že výkon podvědomí, z něhož parapsychické jevy ponejvíce prýští, se neděje na pouhý povel experimentátora, že každý psychický výkon médií vyžaduje vhodné prostředí a okolí, ale i funkci výchovné metody, každodenní pokusy a učitelovy schopnosti. Podvědomé procesy nelze vynutit a vyvolat dle vůle experimentátora. Mnozí subjekti a média dokonce žádají, aby podmínky vývoje jistých fenoménů byly zrušeny, aby se manifestace děly za plného světla, ač přímé světlo pokusy narušuje. Aby parapsychologický jev mohl být vůbec přesně zjištěn, závisí jen na příznivém okamžiku, záleží na nahodilém okamžitém pozorování, a ne jako v jiných přírodních vědách – meteorologii, biologii, fyziologii a dalších. Proto parapsychické pochody nelze libovolně vyvolávat na každém místě a v každé době, vždycky jsou vázány na určité osobnosti a prostředí.

Nepochybujeme o stálosti energie. Jsou různé nepravidelnosti v obrazu světa. Abychom nelpěli příliš na zákonech energetických, nemůžeme dnes ještě určitě říci, známe-li všechny jeho formy. Mnoho filozofů odvodilo unáhleně, že energie je stálá. I v parapsychických jevech nemáme vidět jediné výjimky přírodních zákonů a je nutné hledat pro ně nové formy energií, nové přírodní činitele a zákony.

Člověk chápe sice bezprostředně danou skutečnost jako takovou, jak ji smysly poznává, a věří, že vnější svět a jeho věci jsou taková skutečnost, jak ji vidí, čichá, slyší. Ale i přírodověda by ho měla poučit, že zvuky, světlo, barvy atd. jsou pouze vibracemi jistého druhu chvění v éteru, vzduchu apod. Chemie a fyzika rozkládají danou hmotu na nejmenší atomové části a redukuje veškeré dané hmoty a síly na několik málo energií. Tak se pro moderního chemika hmota stává iluzí. I nejjednodušší pocity, jimiž vnější svět rozeznáváme, nejsou skutečností samou, nýbrž abstrakcí z velice komplikovaných, nám částečně neznámých, nevědomých zážitků, které bez jistých původně a priori daných myšlenkových a poznávacích složek bychom nemohli jako „zkušenosti“ zažít. Tak neobsahuje naše zkušenost nic, co by nás vedlo k souvislosti, kauzalitě a zákonitosti jevů. Čas, prostor, kauzalita – to jsou jen podmínky a předpoklady zkušeností. Tyto tvary, formy myšlení neboli „kategorie“ proto nazýváme aprioristické, jelikož jsou dané v myšlení samém. I přírodní zákony samy nejsou pouhými přesnými popisy přírodních dějů, nýbrž z pozorovaných faktů vyvozené pojmy, získané myšlenkovou prací. Přírodověda, jdoucí od jednotlivostí ke všeobecnostem, slučuje jednotlivé fakty v pojmy, pravidla a zákony. K zákonu dospěje pouze cestou nejširší abstrakce, vylučováním všeho, co smysly podávají. Touto cestou dospěje například fyzika k zákonu volného pádu, k pojmům atomů, elektronů a energii. Filozofie i přírodověda sama poznávají tedy věci objektivní jako nereálné, jako věci klamu, jež se nám organizací našeho těla a smyslů do obsahu vědomí dostávají změněně. Poznání „věcí o sobě“ je nemožné a jsme prostě odkázáni přijímat tento svět takový, jaký je, vytvořený naší vlastní smyslovou a tělesnou organizací, tak, jako by byl „reálný“. Naivní materialismus a realismus, považující smysly poznatelný svět za skutečný a úplný, vede k mylnému názoru na metapsychické jevy jako na něco nepřirozeného, nereálného, neskutečného. Nový vědní názor ví již o neudržitelnosti naivního materialismu a realismu a vyvrátil jeho tvrzení, dokazuje především,

že to, co skutečně pozorujeme a o čem uvažujeme, je vždy jedině náš vlastní obsah vědomí, tj. změna našeho duševního stavu, naše duševní zážitky, a nikoliv skutečný vnější svět. Metapsychické jevy (parapsychické) přináležejí k velkému, dosud jen z nepatrné části probádanému celku kosmických dějů, právě tak jako vše ostatní ve vesmíru.

Je mnoho jevů, které těžko chápeme. O mocném psychickém vlivu na fyzický organismus nám podal doklad, o němž již byla zmínka, známý chirurg prof. dr. K. L. Schleich. Největší zásluhy o vývoj parapsychické vědy v systematickém prozkoumání oblastí čistě psychických mají mezi evropskými národy především Angličané, kteří v přísném kriticismu po staletí konali průkopnickou práci k odhalení závoje transcendentna.

Po odkrytí záhad transcendentna musíme přiznat, že všechny zákonitosti neznáme tak, abychom k nim pronikli. Neznáme záhadnou činnost podvědomého „já“, neznáme biologickou činnost ektoplazmy, neznáme materializaci při tvoření dvojníků, neznáme záhadu přirozenosti lidské duše, neznáme záhadnou činnost fluidového těla, které vzniká hned při zrození a smrti nezaniká. Co neodkrytých záhad je v přírodě, v prostoru a ve vesmíru! V zákonitostech záhad je, že duchový princip je v převaze nad hmotou. Ve světě jsou podstaty nehmotné, které dosud rozumem a smysly nepostihujeme. Lidská bytost je zásadně něco jiného než fyzikálně chemický stroj, závisí na duchovém činiteli.

Mezi nově objevené zákonitosti patří vyvrácení dosavadního zákona o zachování hmoty a energie, říkajícího, že energie ani hmota nevzniká ani nezaniká, jen se přeměňuje. Dnes víme, že lze fotografovat zhmotnělé myšlenky. Po usilovném soustředění myšlenkou na určitou představu (auto) se po určité chvíli představa natolik zhmotní, že se stává věcí a lze ji fotografovat. Musí se tedy představa stát hmotou, jež působí na citlivý film. Duchovno tedy může z pouhé abstraktní myšlenky vytvořit energii a z energie stavební části sitonů. Nakonec se tedy abstraktní myšlenka stane hmotnou myšlenkou, čili hmotou, která vznikla z duchové abstrakce, čili z ničeho. Hmota tedy vznikla. Ani nezanikla, ani se nepřeměnila, prostě vznikla z ničeho. Zákon zachování hmoty a energie odporuje našemu logickému řetězu úvah, síla duchovna (duše) dovede tvořit energii k zhmotnění ve viditelnou materiální věc.

Ektoplazmu živé materializace lze sice též fotografovat, avšak její tělo nevzniklo z ničeho, nýbrž vzniklo přetvořením hmoty, transformací z těla lidského.

Řečeno v krátkosti: Myšlenka soustředěná silou vůle, opakováním určité představy se vtiskuje do podstaty duše a vytváří z ničeho energii, zároveň se zhmotňuje a stává se viditelnou věcí (psem, stromem, autem) tak, že ji lze fotografovat. Po účinku, bohužel, zhmotnělá představa zase zmizí.

Člověk – podoba a obraz Boha – jsa činný vlastní silou vůle, má také duchový základ činnosti, svoji podstatou má možnost tvořit z ničeho, ovšem v míře velmi nepatrné a omezené. Bůh jako věčnost absolutní tvoří věci (světy a tvory) z ničeho, neomezeně, hmotně trvalé a dokonalé.

O uznání parapsychických mediálních fenoménů se přičinili vynikajícím způsobem francouzští badatelé – fyziolog prof. Richet a ředitel pařížského parapsychologického institutu dr. Geley – prozkoumáním fyzikální médiumity varšavského žurnalisty Franek-Kluskiho. Rovněž slibný byl vývoj psychického bádání v Polsku pod vedením Společnosti pro psychická bádání ve Varšavě, která započala klasickými pracemi prof. Ochorowicze s médiem Stanislavou Tomczykovou. Vědci po mnohaletých pokusech konstatovali

manifestace zvláštní síly, která, jsouc v psychickém vztahu s účastníky seance, pohybuje bez doteku, ale za přítomnosti určitých osob předměty, vyvolává klepání, zvuky v podlaze, nábytku, v hudebních nástrojích a podobně.

Subjektivní metapsychologie

Říši parapsychických fenoménů a jimi se zabývající parapsychickou vědu lze podle prof. Richeta v subjektivní parapsychologii rozlišovat na manifestace psychické a objektivní parapsychologii s fyzikálními fenomény, jak je studujeme v telekinetických, teleplastických, materializačních jevech apod. Vlastní iniciátor subjektivní parapsychologie je psycholog F. Mayers, kdežto zakladatelem druhé, objektivní parapsychologie, je chemik sir William Crookes.

Podvědomí – rozdvojené vědomí

Ve vědeckých výkladech metapsychických jevů zauímají nejdůležitější místo pojmy nevědomí a podvědomí a na nich se zakládají teorie. Za obyčejných normálních okolností se nám zdá být každý čin a myšlenka vědomou. Filozof Leibnitz upozornil, že i za normálního stavu lze pozorovat jsoucnost jistých nevědomých psychických jevů, například vnímání nepatrných dojmů, jež samy o sobě jsou příliš slabé, aby se staly vědomými. Víra, že by se v duši nenalézaly žádné jiné vjemy než ty, jichž si je vědoma, patří k vědeckému omylu. Člověk jako každý jiný tvor stále myslí a jen nejmenší část, a sice ta nejpovrchnější a nejhorší, se mu stává vědomou. Anglický filozof sir William Hamilton tvrdil, že to, co je vědomého v nás, se vytvořilo z toho, čeho si nejsme vědomi, a že veškeré naše vědění vyplývá z nepoznatelného, nevědomého. Psycholog Hyers pravil: „Osobní ‚já‘ je vědomí docela podřadné, které z vyššího sublimitálního vědomí vyčnívá.“ Jak již bylo řečeno, berlínský psycholog Dessoir byl první, kdo uvedl do vědy pojem „podvědomí“ a pro obyčejné vědomí pojem „nadvědomí“. Dr. Luis Waldstein použil poprvé v literatuře výraz „podvědomé já“. Tento badatel poukázal na důležitost studie podvědomé k účelům výchovným a poukazoval na neobyčejné talenty. Intelektuální tvořivá práce i práce každodenního života nám stále dokazují jisté nevědomé psychické pochody, v podvědomí dozrávající procesy, jež se nám často spontánně stávají vědomými. Řešení problémů se často stane snadnější, když se úkol přeruší a později se v něm pokračuje. Spisovatel Walter Scott pravil, že uléhaje často si marně vzpomínal na jistou myšlenku nebo výraz a při probuzení byla tato hledaná idea ihned vyřešena. Geniální nápad, myšlenka, objev, přichází ponejvíce spontánně, bez nějaké zvláštní námahy mozku. Při umělecké tvorbě lze činnost podvědomí pozorovat nejlépe: malíř, mající ve své představě hotové dílo, jež sleduje, nevěnuje technice práce zvláštní pozornost. Houslista-virtuos nevěnuje rovněž pozornost technice prstů a držení smyčce, ba naopak, upne-li na ně pozornost, stane se to pro něho kamenem úrazu při hře.

Často vejdou do vědomí představy, které nebyly plně zachyceny, nýbrž zaznamenány pouze okrajovými partiemi, například zrakem. Takovýto povrchní smyslový dojem bývá rovněž uložen v podvědomí v paměti a vynoří se pak spontánně ve snu nebo v hypnóze. Takto pak bývají nalezeny ztracené předměty tím, že se vzpomínka na ně vynoří ve snu a vyjde z hlubin podvědomí k plnému vědomí. Studium podobných podvědomých jevů k účelům terapie nervových a duševních chorob započalo v roce 1895, kdy Brener a vídeňský psychiatr Sigmund Freud uveřejnili své Studie o hysterii a později sám Freud své Výklady snů. Freud především poukázal na to, jak zhoubně psychicky i fyzicky účinkují jisté dávno zapomenuté dojmy nebo pudy, násilně z etických a estetických pohnutek zatlačené. Je všeobecně známo, že mnohé případy neuróz (s pocity strachu) nebo hysterie připisuje Freud těmto, do podvědomí zatlačeným neukojeným pudům a přáním, například pohlavním, které pak do našeho vědomého duševního života rušivě zasahují.

I mnohé psychopatologické jevy každodenního života, přeráznutí, přehmaty, vysvětluje Freud tímto způsobem. Studium neuróz a hysterie lze dostat nejsilnější dojem o tom, že v nevědomí není nic, co by bylo ukončeno, zapomenuto, co by zašlo. „Urážka a zármutek, před třiceti lety se stavší, účinkují, jakmile se dostaly ke zdrojům afektů, tak, jako kdyby se nám byly přihodily dnes,“ praví Freud.

Problém podvědomí se stává pro moderní psychologii základním. Mění se původní stará, ale až dodnes oficiální povrchová psychologie v psychologii jdoucí do hloubky vědomí a problémů – v hloubkovou psychologii – jak ji nazval známý mnichovský psycholog dr. Losenfeld.

Nejvýš zajímavé jsou pro parapsychologii problémy podvědomí, vycházející z takzvaného rozštěpeného vědomí, často jdoucí tak daleko, že vzniká nové „ego“ – nové „já“, psychická osobnost od prvotní docela odlišná. Po stránce teoretické byla teorie dvojitého já studována v novější době psychology Dessoirem, Motlem a Schrenck-Notzingem. Automatické písmo a zprávy (pomocí planšety, sklenice atd.) a řeč patří do této skupiny fenoménů podvědomí, studovaných psychology Janetem, Binetem, Ferréem na hysterických osobách, ale pozorovaných i u zcela normálních osob, u nichž dvě různá „já“ účinkují současně vedle sebe. U normálních osob nejsou výsledky těchto automatických výkonů nikdy tak skvělé jako u hysteriků. I normální člověk se často ve snech cítí jako druhá, naprosto jiná osobnost. Psychický badatel prof. chemie dr. Staudenmaier popisuje ve své knize zkušenosti v tomto směru na sobě samém pozorované. U něho se vyvinuly dvě hlavní osobnosti, jedna „dítě“ a druhá „výsost“ jednající a myslící úplně samostatně a nezávisle. Osobnost „výsost“ miluje přepych, dobrá jídla a nápoje, kdežto osobnost „dítě“ si přeje hračky a hry. Psychické rozštěpení osobnosti šlo v jeho případě až k projekcím navenek, ke zrakovým halucinacím, a Staudenmaier popisuje, že jednou dokonale viděl pět Staudenmaierů kráčet vedle sebe.

Jde-li rozštěpení osobnosti ještě dále, takže vznikají dvě psychické osobnosti zcela různé a často si i nepřátelské, nastává takzvaná „posedlost“, jeví se tím, že dotyčná osoba i celé její okolí mají dojem, jako by se jejího ducha a těla zmocnil jiný „duch“ – démon, aniž by tím bylo řečeno, že ovládnutí tímto „duchem démonem“ nastalo i ve skutečnosti. Fenoménem „posedlosti“ je lidstvo doprovázeno od nejstarších dob primitivního člověka až do dnešních vyspělých kultur.

Obraz úplné posedlosti, se všemi hrůznými příznaky, je viditelný ze změny výrazu tváře. Obličej, který jindy je výrazem klidu, přívětivosti, mění se v okamžiku, kdy se v člověku vynoří onen démon a jeho vlastní individualita mizí, v nejošklivější tvář s ďábelskými rysy.

Často se mění a střídají tváře a osobnosti s nevidanými rychlostí. Tyto změny fyziologie jsou popsány ve všech zprávách o posedlosti. Druhým momentem jsou změny hlasu. Ženský hlas se změní okamžitě v nejhlubší bas a je pozoruhodné, že nová vzniklá osobnost bývá téměř pravidelně mužská. Nejdůležitější moment je ale ono „vniknutí nové individuality“ do organismu, neboť tento nový hlas nemluví ve smyslu normální individuality, nýbrž ve smyslu individuality nové. Nové „já“ odporuje často úplně charakteru normálního individua. I fyzické síly této nové osobnosti se úplně liší od normálních a literatura uvádí případy, kdy jen spojenými silami více osob se podařilo běsnící posedlou osobu zdolat. Je jisté, že existují vyšší, dokonalejší duchové bytosti a mimo bytosti dobré jsou duchové bytosti zlé, s jejichž projevy se i zde můžeme setkat.

Duchové, démoni zlí jsou dokonalejší podstaty než lidé. Vynikají nad ně duševní silou, nepodléhají zákonu tíže, hladu apod. Démoni jsou čirí duchové, mající život úplně neodvislý od hmoty. Naše duše má také duchovní podstatu, ale neúplnou. Je stvořena k tomu, aby, oživujíc tělo, tvořila s ním úplnou podstatu lidskou jak v životě nynějším, tak v životě budoucím. Zlý duch má rozum a svobodnou vůli, jelikož to patří k podstatě ducha. Jeho inteligence je vyšší než lidská, poznává vše přímo, bez prostřednictví smyslů. Pouze nemůže poznat vnitřní lidské tajemství. Může však poznat již hotové myšlenky, které přešly do esplan. Ty poznává i jasnovidce. Někdy se stává, že zlý duch dostává moc nad lidským tělem. Zvláštní a neobyčejný jev takové moci je posedlost, kdy démon podle své vůle jím zvláště vládne. Nedomnívejme se však, že všechna zla jsou od zlého ducha, většinou pocházejí z tělesnosti a bývají vnukány hříšným prostředím. Je třeba opatrnosti a zdravého rozumu, abychom z nevědomosti a nezalosti nepřisuzovali vše d'áblu. Pravá posedlost je jev vzácný. Je možné ji zřetelně rozeznat tím, že z „ničeho“ tvoří něco, tedy hmotné, viditelné věci, které zde trvale zůstávají. Je potřeba střízlivé opatrnosti, zkušenosti a znalosti, abychom nepodlehli klamu. Koho může d'ábel posednout? Každého z dopuštění Božího, nejčastěji však osoby citlivé, nemagnetické, osoby slabé vůle, hysterické, špatné, znemravenělé, pyšné a bojácné. Člověka uvědomělého, v inteligenci silného, ostražitého, zdravě a pevně věřícího v Boha, v rozum a vůli stále bdícího démon těžko posedne. Vliv má však na každého působením na obrazotvornost atd. Při pokusech jsem přišel často do styku s jevy tak mimořádnými a zvláštními, že se nedaly žádným způsobem vysvětlit, poněvadž jejich síla a způsob projevu se vymykaly silám a schopnostem činnosti duše v podvědomí. K tomu přibývalo i zpráv od lidí, kteří ke mně přicházeli s fakty o zvláštních jevech, které se u nich projevovaly. Nedařilo se mi je rovněž žádným přirozeným způsobem vysvětlit. Jsou pochopitelné jen tehdy, přisoudíme-li je vyšším, dokonalejším rozumovým bytostem. Katolická církev při vážných jevech tohoto druhu používá účinného exorcismu.

Pro obsáhlou důležitost a ujasnění nezvyklých pojmů budou některé statě opakovány, jako telepatie, psychometrie, jasnovidectví, zjevy fyzikální apod. Je nemožné uvést ony nepřehlédnutelné zjevy, které lze považovat za manifestace, komunikační cesty a projevy podvědomí. Na půdu vědecké parapsychologie vstupujeme teprve tam, kde mizí i poslední stopy nám známých pojmů energií a hmot, kde přicházíme do přímého styku s absolutnem ducha a přírody, neohrazeným časem a prostorem. Ve zjevech telepatie a jasnovidnosti nalzáme z parapsychologie i širší veřejnosti známé a dva dnes moderní obory, jimiž získáváme ono přímé duchové připojení k absolutnu. Dorozumívání se zvířat mezi sebou bez výměny hlasových značek a též zjištěné, ovšem ojedinělé případy telepatického dorozumívání mezi člověkem a zvířaty nelze jinak vysvětlit než hypotézou telepatického přenosu myšlenek. Telepatii a jasnovidnost jako majetek současné vědy uznává a zařazuje i německý filozof H. Driesch.

Pod názvem „telepatie“ se dnes rozumí přenos dojmů, vjemů, představ, myšlenek atd. od jedné osoby ke druhé bez prostřednictví nám známých smyslů. Jasnovidnost shrnuje zase veškerá ostatní intelektuální metapsychická fakta, tedy především bez prostřednictví smyslů získané vědomosti o událostech a předmětech časově i prostorově blízkých či vzdálených.

Do jasnovidnosti spadají tedy:

1. kryptoskopie, tj. vidění ukrytých předmětů prostorově blízkých,
2. prostorová jasnovidnost, tj. znalost pochodů nebo událostí, smyslům dočasně nepřístupných, tedy na paracenzonní cestě získaných a
3. časová jasnovidnost do minulosti a budoucna.

Již roku 1887 bylo poprvé použito výrazu „telepatie“ jako vědeckého výrazu. Učenci rozlišovali telepatii na pokusnou a spontánní. Pokusnou telepatii rozuměli přenos myšlenek v obecném smyslu, tedy to, co prof. Richet nazval „mentální sugescí“. Druhá forma telepatie obsahovala takové případy, kdy si osoby uvědomují události či předměty, které se odehrávají ve velké vzdálenosti od nich, aniž by ony osoby o tom vědomě měly nejmenší tušení. Telepatické pokusy konal prof. Richet s největší exaktností a upozorňoval na ně veřejnost a vědecký svět. Výpočty zjistil, že množství zdařilých pokusů je mnohem vyšší, než by se dalo vypočítat počtem pravděpodobnosti či připsat náhodě. Richetovi se z 36 pokusů zdařilo 16, kdy uspával Leonii B. na dálku a kdy, aby nepodléhal klamu, byla i hodina usnutí vylosována.

Dr. Krainský určoval u média ve stavu somnambulním schopnost číst jeho myšlenky. Určoval v myšlenkách směr i předmět, který měl somnambul uchopit a přinést.

Ruský badatel dr. Kotik dělal různé telepatické pokusy se svými subjekty a své výsledky shrnul do názoru, že existuje jistá vyzařující psychická energie, vznikající při myšlení v mozku, a že tato energie přejde na jiné osoby a vybaví zrakové a sluchové obrazy. Tato energie je různého napětí a proniká vzduchem i neprůhlednými stěnami, až částečně je jimi pohlcována. I automatické písmo médií považuje Kotik za výsledek této emanace. Podle něho závisí obsah a charakter sdělení mediálních osob na tom, co jednotliví účastníci seance myslí a cítí. Podle tohoto badatele nám tudíž média představují psychickou, mentální ozvěnu jejich sousedů v seanci.

Rovněž pokusy dr. Kotika z takzvané psychometrie na fixace myšlenek na prázdný papír, na který určenou osobou byla nějaká představa nebo myšlenka intenzívně myšlena a z něho pak jasnovidka za nepřítomnosti oné osoby myšlenou představu vyčetla, patří do skupiny jevů jasnovidnosti.

V nejnovější době byly problémy telepatie a jasnovidnosti studovány na základě obsáhlých a přesných pokusů doktorem Wasilewským společně s mnichovským lékařem dr. R. Tischnerem. Wasilewski se subjektem slečnou B. vykonal značný počet zdařilých pokusů. Od podzimu 1912 až do jara 1913, kdy slečna B. dlela v Itálii, zdařilo se mu dvacet pokusů vidění na dálku. Jako předmět sloužila vždy jeho osoba a subjekt slečna B. měla za úkol popsat přesně v jistou hodinu činnost Wasilewského nebo okolí, v němž se nalézal. Na dálku 800 km při tomto druhu vidění sdělovala, že obraz viděného se stejně jako při pokusech kryptoskopických vyvíjí poznenáhlu. Hudbu pociťovala jako znění a někdy uváděla, že vidí

Wasilewského zezadu („vidím pouze jeho záda, z tváře nevidím ničeho“), takže se zde nemůže jednat pouze o přenos myšlenek nebo představ, ale o samostatné jasnovidění. Zvláště zajímavé byly pokusy vidění do minulosti a budoucnosti na základě předmětů, jež byly subjektu, slečně B., podány. Tak udala přesně původ a zhotovení malého, v papíře zabaleného polštářku k houslím a poznala okolí a zúčastněné osoby. Podruhé udala stáří podané mince a dějiny kolem ní.

Podle Wasilewského přicházejí při výkladech telepatie a jasnovidnosti v úvahu dva různé směry, tj. výklad přírodovědecký a výklad psychický. Při výkladu přírodovědeckém je nutné přijmout působení jistého „záření“ nebo „chvění“ od mozku jedné osoby ke druhé. Tento výklad naráží na velké obtíže: především nebyl dosud podán důkaz o existenci tohoto záření a nebylo pro ně u člověka nalezeno specifické smyslové ústrojí. Tento zvláštní orgán by nebyl pouze přijímacím a přeměňujícím smyslem pro takové záření nebo chvění (jako ucho), nýbrž by musel být současně i orgánem zobrazujícím (jako oko), a to velké mohutnosti vzhledem na značné vzdálenosti účinku. Při předpokládání takového zvláštního smyslového ústrojí by nebylo pochopitelné, proč osoby obdařené tímto smyslem by jej nemohly používat v každé době a za všech okolností. Rovněž si nemůžeme myslit, a není ani obdobného případu v přírodě, že by se pouze některá individua mohla honosit zvláštním, nevidaným, neobvyklým smyslovým orgánem. Dále by záření těchto paprsků mělo zprostředkovat přenos vědomých duševních obsahů přímo, jelikož se při jasnovidnosti nejedná o překlad nějakých značek, stanovených předem vzájemnou dohodou jako při telepatii, nýbrž o přenos a uvědomění si duševního obsahu samotného. Proti obtížím přírodovědeckého výkladu staví Wasilewski výklad psychický jako jistější a pravděpodobnější. – Lidská duše je schopna předměty a děje vnějšího světa a i stavy jiných duší přímo, bez zvláštních tělesných orgánů vnímat, přičemž čas ani prostor nehrají tak podstatnou úlohu jako při použití tělesného smyslového ústrojí.

Telepatie a jasnovidnost se tudíž dle Wasilewského odehrávají v oblasti, lidskému vědomí obvykle nepřístupné. Většina lidí neví vůbec nic, až na výjimečné případy, co v této oblasti prožívá. – U některých osob nastává ale někdy ono povznesení těchto jasnovidných a telepatických vjemů nad práh vědomí a jejich zvláštní psychické schopnosti jsou pak přístupny i jiným lidem.

Tento výklad nalézá oporu ve faktech, že telepatické a jasnovidné účinky jsou nezávislé na čase a prostoru, což by znamenalo, že jejich říše nepřináleží našemu světu jevů, který tvoří jediný svět v úsudku naivního realismu a materialismu. Jelikož ale naše empirická zkušenost je možná jedině v rámci času a prostoru, je nutné si představit proces telepatický a jasnovidný jako podvědomý, který, aby se stal vědomým, musí se povznést nad práh vědomí. V duši se nalézají zkušenosti, získané bez myšlenkových forem času a prostoru, tedy světa jevů. Tyto zkušenosti, původně jako neprostorové-nečasové, v duši uložené, mění se pomocí mozkové činnosti ve zkušenosti vědomé, vcházejí pak do plného vědomí a přijímají přitom prostorově časové tvary tohoto našeho světa jevů. Podle toho je vlastně každý člověk jasnovidným a přijímá stále i vjemy telepatické. Jen u některých osob se však tyto obsahy pozvednou do vědomí nebo bývají (například za hypnózy) jinou osobou vytaženy z hlubin podvědomí do plného vědomí. Podle Wasilewského představuje telepatie a jasnovidnost dvě různé působnosti téže duševní schopnosti „přímého vnímání“ anebo panestezie.

Podle Wasilewského bychom tedy znali tři různá duševní pásma: první je oblast bezprostředně ve vědomí přítomného, tj. člověk se svým vědomím, jak jej známe a poznáváme. Druhé pásmo obsahuje vše, co se kdysi nalézalo v našem vědomí, ale bylo zapomenuto co se potopilo v podvědomí, z něhož lze tyto obsahy jen za zvláštních okolností

(ve snu, v nemoci, deliriu, v hypnóze, při somnambulismu) vyzvednout do vědomí normálního. A pak je třetí pásmo vědomostí, jež nenesly nikdy ráz vědomí, o nichž tedy člověk neví, jak k nim přišel, a to jsou telepatické a jasnovidné zkušenosti, mnohé vědomosti ze snů a hypnózy, a především stavy geniality. Přikročíme k bližšímu pojednání o skupině určitých parapsychologických jevů, tzv. „automatismu“, které byly studovány s největší kritickou pečlivostí. Automatismy lze nejlépe líčit na médiumitě již jmenované Američanky Mrs Piperové, vyznačující se nejpravidelnější dokonalou médiumitou, jakou vůbec dosud známe. Byla více jak po 15 let nepřetržitě studována Američany a členy londýnské Society for Psych. Research a písemné práce a uveřejněné protokoly o této její médiumitě obnášejí přes tři tisíce stránek v časopise Proceedings. Její schopnosti byly přímo zázračné. Byla objevena roku 1885 americkým filozofem, zakladatelem filozofie pragmatismu W. Jamesem. James, ačkoliv velmi skeptický, přesvědčil se o supranormálních vlastnostech Mrs Piperové již při své první návštěvě. Byla schopna v transu ihned podat přesné zprávy o příbuzných tohoto učence, ačkoliv jeho ani příbuzné, dlící ve velké vzdálenosti, médium neznalo. Věděla, že Jamesovi zemřelo dítě: „Vaše dítě,“ poznamenala v transu mluvící Mrs Piperová, „má zde v záhrobí kamaráda, hochu jménem Robert Fr...“ Ačkoliv James se domníval, že tento kamarád bylo děvče, přesvědčil se později, že se nemýlilo médium, ale on sám. Tchyni Jamese se ztratila šeková knížka. Médium hlásilo ihned, kde se nalézá. James doporučil toto médium k dalším výzkumům prezidentu londýnské Society for Psych. Research doktoru Hodgsonovi, odhaliteli mnohých podvodných médií, který přicestoval za Mrs Piperovou do Ameriky a po dalších patnáct let se její médiumitou zabýval. Ihned po svém příjezdu nechal všechny členy rodiny Piperové hlídat detektivy a špióny, ale po celou dobu dvacetiletého zkoumání se nepřišlo ani na jediný podvod nebo pokus podvodu ze strany tohoto média. Cizí osoby byly k médiu uváděny pod falešnými jmény, ale přes tuto naprostou dezorientaci byly výpovědi média vždy správné.

Francouzský fyziolog prof. Richet popisuje začátek transu Mrs Piperové při pokusu v Cambridgi následovně: „Po epileptické krizi upadá do stavu lehkého bezvědomí, trvajícího jednu až dvě minuty, z něhož se pojednou s výkřikem probudí. Její hlas se tímto okamžikem změnil. Není tu již Mrs Piperová, nýbrž jiná osobnost, představující se hlasitým mužským hlasem jako dr. Phinuit, mluvící dialektem černocho (francouzsko-americkým).“ Tento Richetem popisovaný Phinuit je tím, co Angličané nazývají „control“, ona tajuplná bytost, která se zmocní organismu média, aby podávala zprávy a zprostředkovala styky s ostatními záhrobními osobnostmi. Jsou-li tyto kontrolující osobnosti odštěpené druhotné osobnosti média samého, personifikace jeho podvědomí anebo skutečně dezinkarnované bytosti, nedá se prozatím ovšem zjistit. James Hyslop, profesor logiky na univerzitě v Kolumbii, sdělil, že upadání do transu paní Piperové se podobá a nese všechny symptomy tělesného umírání, až se najednou projeví ona nová osobnost. Během transu čte paní Piperová ve všech duších, žijících i zemřelých osob jako z otevřené knihy. Sdělující kontrolní duch Phinuit tvrdí, že vyčte všechny zprávy buď z předmětů, které jsou médiu podávány, anebo je dostává od jiných „duchů“ přímo. „Duchové“ se nedají dlouho prosit, vědí o všem, přesvědčují s velkou přesností a udávají vše až do nejjemnějších podrobností, které účastníci seance buď dávno zapomněli, nebo vůbec nevěděli. Snaží se především usilovně dokazovat svou totožnost na nejintimnějších věcech, známých pouze nejbližším osobám onoho zemřelého, chytají se všeho s dětinskou radostí, jen aby přesvědčili, že existují. Vedle dr. Hodgsona studoval toto médium především také prof. Hyslop z Kolumbijské univerzity v New Yorku, muž skvělého vědeckého jména v celých USA. K Piperové mluvil maskován a pod falešným jménem, přitom se vyvaroval jakéhokoliv doteku s médiem. Hlavní projevující se osobnost byl jeho zemřelý otec, s nímž vedl konverzaci, podle jeho výroku „jako telefonem“. Dlouho ale otec ve „stroji“ (tímto názvem označoval vždy médium) nevydržel. Jeho ideje se stávaly slabšími,

jeho výpovědi postupně méně přesné a někdy nesprávné. Jeho místo pak zaujímal kontrolující duch, jiný „Impreataor“, který vykládá, že tuto slabost pocítují duchové vždy, když jsou po delší dobu ve styku se „strojem“ (médiem). Jak prof. Hyslop dosvědčuje, je způsob výrazu projevujícího se otce tentýž jako za života, i tytéž rady mu byly podávány. Jednou se otec tázal, vzpomene-li si syn na černý kapesní nožík, jímž si čistíval nehty. Profesoru Hyslopovi nebylo o tomto nožíku nic známo. Dotaz u jeho matky a sourozenců však dosvědčil, že tento nůž dosud existuje. Jak je z uvedeného vidět, byl všeobecný ráz supranormálních fenoménů u paní Piperové stejný jako u ostatních automatismů. Podávala údaje o charakteru, minulosti, tělesných vadách a nemocech osob živých a zemřelých. Její vtělení „duchové“ se zajímali jako u ostatních médií nejvíce o zcela banální věci (hůlku, manžetové knoflíčky a jiné malichernosti), o nichž paní Piperová jistě nic nevěděla. Její údaje o osobách se stávaly přesnějšími, podal-li se jí nějaký předmět od osoby, o níž měla vypovídat, což by ukazovalo na psychometrii. Když badatel dr. Hodgson, dřívější pozitivista, se po zkušenostech s tímto médiem přihlásil ke spiritistické teorii, musel být jeho bezprostřední dojem pro něho tak přesvědčující, že spiritistický výklad se pro něho stal nejpříjemnějším. A od doby, co se projevoval v inkarnaci zemřelý přítel Hodgsonův George Polham, který jej stále upomínal na společné rozhovory o metapsychických otázkách a který i své rodiče, uvedené do seance pod falešnými jmény, ihned poznal, uváděl tento učenec spiritistický výklad za jedině správný. Podobně se vedlo i fyzikovi siru G. Lodgeovi, který svým posledním spisem Raymond (Život a smrt) na základě zkušeností s paní Piperovou zakotvil rovněž na spiritistické půdě. Hned v prvních seancích obdržel tento učenec neklamné důkazy o médiumitě paní Piperové, kupříkladu kontrolující duch Phiunit poznal ihned prsten, který Lodgeovi darovala jeho zemřelá teta, a citoval doslovně poslední slova, s nimiž mu teta prsten podávala. Podruhé podal médiu zlaté hodinky, které náležely jeho strýci, zemřelému před dvaceti lety. Duch Phinuit ihned odhalil množství podrobností, týkajících se strýce od jeho dětství zpět až šedesát let, siru Lodgeovi úplně neznámých. Všechny údaje byly u ostatních příbuzných ověřeny jako správné. Ačkoliv lze tento poslední fenomén vysvětlit psychometrií a telepatii, nepřipouští povšechný charakter sdělení paní Piperové jedině telepatický výklad. Telepatickou teorií nelze vysvětlit ono množství hlásících se kontrolujících osobností (George Pelham, Phiunit, Rektor, Impreataor atd.) ve svých charakterech naprosto odlišných, ale ve svých projevech stálých a ihned poznatelných. U Piperové zaznamenávají několik set těchto hlásících osobností. Všechny si udržovaly plně svůj charakter a bylo možné je podle prvních slov ihned poznat. Přitom nebylo médium samo nijak pro spiritistickou teorii zaujato a samo se vyslovilo, „že jeho mínění je dnes (roku 1901) totéž jako před osmnácti lety“. Je možné, že mne ovládají duchové zemřelých. Přiznávám ale, že to určitě nevím.“

Médiumita paní Piperové vedla dr. Hodgsona k závěru: „Nutno věřit, že moje podvědomí není zde samo zúčastněno, že mám před sebou osobnost opravdu živoucí, skutečnou, která se nalézá ještě v tom stavu duševním, ve kterém byla v okamžiku smrti, v němž trvá nezávisle od svého okolí, nepodléhá v něm žádnému vlivu, neposlouchá, co mu bezděky vsugerují, a čerpá ze svého vlastního fondu, co mi povídá.“

Není divu, že spiritisté – mezi nimi významní učenci – se dovolávají transových fenoménů paní Piperové, aby potvrdili spiritistické teorie. Na druhé straně vykládají zase jiní, například berlínský psycholog prof. Dessoir a slavný fyziolog prof. Richet i projevy paní Piperové teorií podvědomí, jasnovidectvím, kryptezií a budují na těchto poznacích protispiritistické názory. Dessoir se vyslovuje ve své knize vzhledem k médiumitě paní Piperové následovně: „Nezdá se, že projevující se duchové jsou duševní osobnosti, které médiu přinášejí zprávy, vypadá to více tak, jako by médium mělo schopnost zbytky událostí a myšlenek, sem tam poletující, s větší či menší jistotou zachytit.“

V klasickém díle *Traité de Métapsychique*, pojednání o metapsychice prof. Richeta, které předložil jako výsledek svého pozorování Francouzské akademii věd, jsou shrnuty veškeré námitky a pochybnosti, jež tohoto učence přiměly k odmítnutí spiritistické teorie. „Není nutné, abychom se této teorie obávali, ani si ji přáli. Jestliže jsme na sebe vzali vznešenou úlohu vědy hledat pravdu, nedáme se strhnout ani míněním širší veřejnosti, ani temným přáním po nesmrtelnosti,“ praví Richet. Svoje námitky proti spiritismu uvádí Richet v následujících bodech:

1. Vše dosvědčuje, že inteligence je funkcí mozku, závisí na úplnosti mozkového ústrojí, na kvalitě a kvantitě krve, která jím proudí. Že existují jiné inteligence za jiných podmínek, než jsou podmínky zemského animálního života, je možné a pravděpodobné, ale nejsou to inteligence lidské.

2. Slovo přežití znamená přežití vědomí, neboť bez vědomí a paměti nemá pro nás přežití zájmový význam. Paměť je funkce, která velmi rychle mizí, anémie a otrávení ji mění okamžitě, ztrácí se stářím. Přežití bez vzpomínky na staré „já“ by nebylo přežitím. Co z toho následuje: U starce, který se stal již od tří let dětinským, bude ono „já“ v plné duševní síle, nebo ve svém úpadku?

3. Projevující se duchovní osobnosti jsou pravděpodobně útvary obrazotvornosti. Phiunit, George Pelman a jiní budou osobnostmi imaginárními. John King je fantazií Eusapie Palladinové, právě tak jako Rector, Impretaor, Mentor jsou výplody média Staeton Masesova. Hypnotickou sugescí lze vyvolat produkce nejpestřejších osobností. Jediný rozdíl mezi somnambulem a médiem je ten, že u média účinkuje místo sugesce magnetizérový autosugesce (vlastní sugesce), jejíž kořeny jsou zatím neznámy.

4. „Nevím, od koho pochází výrok,“ praví prof. Richet, „kdyby přežití mělo pozůstatvat v inteligenci duchů, pak bych raději nechtěl přežití. Duchové kupříkladu zapomínají nejdůležitější věci, aby se zabývali tím více malichernostmi, jimž by ve svém životě nevěnovali ani minutu času. Vrátit se na zem, abychom se zajímali o manželův knoflík, to není pouze bídne, to je naprosto nepravděpodobné. Velmi zřídka se dostává na přesnou otázku přesná odpověď. Neudělali jsme pomocí duchů ani jediný krok kupředu v geometrii ani ve fyzice, ani ve fyziologii, a dokonce ani v parapsychismu. Malichernost odpovědí duchů je k zoufání. Nepředvídají ani nejmenší obor vědy budoucnosti. Přes to vše,“ praví Richet, „je jasnovidnost jistých médií zázračná. Ale jasnovidectví neznamena posmrtný život. Posmrtný život znamená kontinuitu osobního vědomí. Přicházíme k závěru, že lidská inteligence je mnohem mocnější než sama tuší a věří.“ Richet přitom ale spiritistickou teorii úplně nezavrhuje. „Je přenáhlená a pravděpodobně i pochybená,“ praví. „Osvědčila se ale jako užitečná pracovní hypotéza.“ Mnohé z těchto námitek prof. Richeta neobstojí již ani ze stanoviska jeho jako fyziologa. Tak kupříkladu mnohá těžká zranění mozku, pozorovaná za války, neměla takové důsledky, jaké by se daly z anatomického a fyziologického hlediska očekávat. V mnohých případech vážného poranění mozku nebyly duševní schopnosti vůbec valně dotčeny. Nejvýznačnější fakta parapsychické kryptomneze, hypermneze se často objevují právě ve stavech chorobných, nezávisí tedy vůbec na normální funkci mozku a normálním složení krve. Jevy subjektivní parapsychologie jsou nám jediným důkazem, že vedle mozkové paměti buněk cerebrálních existuje neomezená říše vědomí a podvědomé paměti. Tato oblast myslící osobnosti, jejíž počátky a konce neznáme, není omezena tělesným organismem, může zajisté přežít jeho pozemskou existenci, a mohla dokonce tělesnému žití i předcházet. Teorie pomínou, trvají jedině fakta.

Fyzikální jevy

Supranormální fyziologie. Vyzařování lidského těla. Parapsychické fyzikální jevy byly ještě před nedávnem známy jen několika málo badatelům, jako Crookesovi, Lombrosovi, Flamarionovi, kteří tyto jevy konstatovali především na médiu Eusapii Palladinové. Bádání nejnovější doby a srovnávání a sjednocování těchto nejrůznějších pozorování by nám mělo podat konečně klíče k porozumění a jednotnému řešení těchto problémů, stojících v nejužších vztazích i k přírodním vědám, především k fyziologii a biologii.

Již v minulém století se snažil německý chemik von Reichenbach dokazovat, že rostliny, ale i nerosty (krystaly a i lidské tělo) vyzařují zvláštní „ód“, který některé nejvš citlivé (senzitivní) osoby jsou schopny vnímat zrakem a chutí. Této domněnce byly dány další podklady známými pokusy plukovníka de Rochase o vymístění citlivosti u jistých hypnotizovaných osob. Pokusy de Rochasovy byly potvrzeny i z jiných stran a v nejnovější době opakovány mnichovským badatelem lékařem dr. Tischnerem. Dr. Tischner rozkázal děvčeti, nalézajícímu se v hluboké hypnóze, aby vymíst'ovala citlivost kůže do sklenice, naplněné vodou a označené nepatrným znamením. Označená sklenice byla postavena mezi ostatní sklenice stejného tvaru a stejně naplněné vodou a vzájemná poloha všech sklenic pak byla změněna třetí osobou, která měla na ruku rukavičky, aby se sklenice teplotou ruky neoteplily. Nikdo tedy nevěděl, která je ona sklenice, nabitá citlivostí hypnotizované. Pak bodal a štípal experimentátor pinzetou do všech sklenic a u jedné z nich na takovýto dotek hypnotizovaná vždy zřetelně reagovala. Dr. Tischner pak konstatoval, že byla vždy označena ona sklenice, do které byla vymístěna citlivost hypnotizované. Jelikož se experimentátorovi předtím nikdy pokusy jasnovidectví s onou slečnou nepodařily, nelze se v tomto případě domnívat, že by pokusná osoba rozpoznala onu sklenici jasnovidným způsobem.

Vedle exteriorizace citlivosti bylo ale přesnými pokusy zjištěno i jiné vyzařování energie lidského těla. Je známo, že staří hypnotikové Mesmer a jeho nástupci prohlašovali existenci jakéhosi velmi jemného „fluidu“ – který vyzařuje z těla hypnotizérova a vyvolává fyziologické účinky na pokusné osobě.

Jiný názor, od tohoto zcela odlišný, hlásal otec moderního hypnotismu Angličan Braid. Zpočátku se domníval, že duševní koncentrace sama o sobě přivádí pokusnou osobu do nového hypnotického stavu, který je doprovázen i fyzickými symptomy. Braid tedy zpočátku nevěřil na nějakou fluidální emanaci a až později připisoval důležitost imaginační síle nebo tomu, co dnes nazýváme sugescí. Charcot a jeho škola zjistili, že některé semi-hypnotické fenomény lze obdržet též působením kovů a magnetu. Byly poznány nejen tvary úplné hypnózy u hysteriků, ale i poloviční hypnózy, kde se totiž nalézá jedna polovina těla v jednom hypnotickém stavu, druhá polovina těla pak v jiném. O vyjasnění otázky, jeli hypnotický stav způsoben pouhou sugescí, tedy čistě psychickým vlivem, anebo vyzařováním fluidu z těla hypnotizérova, si získal zásluhu docent psychologie uppsalské univerzity doktor Sydney Alrutz, který o svých obšírných pozorováních a pokusech referoval na Mezinárodním kongresu pro psychická bádání v Kodani. Jako základním problémem se zabýval otázkou, existuje-li nějaký „fluid“ nebo nějaký druh nervového záření. „Je celá soustava nervová v našem těle tak

dokonale izolována, že nějaký vliv na vzdálenost od jedné soustavy ke druhé je nemožný i za příznivých podmínek? Při metodě hypnózy, jak ji provádějí mesmeristé, dělá hypnotizér tahy nad pokožkou pokusné osoby, aniž se jí dotýká. Vynořuje se tedy otázka, mohou-li prsty (ruce) jiné osoby s vyloučením fyzického doteku nebo vlivů psychických, jako jsou sugesce či telepatie, ve stavu hypnotickém vyvolat změny citlivosti kůže nebo svalů? Aby byl vyloučen vliv sugesce, byl obličej pokusné osoby úplně zakryt a údy (ruce a nohy), nad nimiž byly prováděny mesmerické tahy, se nacházely uzavřeny v pouzdrech se stěnami dřevěnými, skleněnými či z jiných materiálů. Dr. Alrutz konstatoval, že různé substance propouštějí tyto vlivy mesmerických tahů nesterilně. Zjistil, že sklo a kovy je propouštějí snadněji, kdežto lepenka, papír, flanel a vlna jsou pro ně víceméně nepropustné. Po hypnotických tazích nastala vždy anestézie (necitlivost) jednoho údu a hyperestézie (přecitlivělost) druhého, aniž si byla pokusná osoba vědoma, nad kterou částí (údem) těla byly hypnotické tahy vedeny. Touto metodou byly zkoumány i reflexe, vliv na zrak, dýchání atd. a konstatovány vždy vlivy specifického fluidálního výronu z těla (prstů) hypnotizéra.

Exaktními pokusnými metodami, zjištěním emanací energií z lidského těla se zabýval také německý badatel inženýr Grunewald a výsledky jeho fyzikálních výzkumných prací, jeho přesnými přístroji zjištěné emanace magnetických energií, prozkoumání po stránce fyzikální a chemické jistých fenoménů materializačních, světélkujících hmot atd., značí nejen první úspěchy přírodovědeckých metod v parapsychické vědě, nýbrž poukazují i na další spolehlivý směr parapsychického bádání vůbec. Roku 1917 se inženýru Grunewaldovi podařilo u určitých médií zjistit magnetické síly. Tuto vlastnost konstatoval odklonem magnetky nebo vrtulky rukama média bez doteku. Rovněž byl znám „radiometr“ Crookesův, kde se vrtulka pohybovala účinkem infračerveného záření. Francouzský lékař Baraduc zjistil dálkový vliv svých pacientů na zavěšenou, lehce otočnou jehlu. Také Švýcar ing. Müller se zabýval sestrojováním podobných rotačních přístrojů. Rovněž dr. Wendler, profesor matematiky, se věnoval podobným výzkumům a sestrojil přístrojky, které i z větší dálky reagovaly na pouhý pohled očí. Slovenský matematik docent Julius Krmežský v Trnavě podobně popsal v poslední době (1963) účinek „lidského záření“, zvláště pohledu na lehce otáčivé soustavy (vrtulky, střelky), zavěšené na vlákně či umístěné ve vhodné pohyblivé nádobce na vodní, olejové či lihové hladině a došel k závěru, že účinek proniká i silnou vrstvou skla, vodní izolací či dřevěnou deskou o síle čtyři centimetry, že proniká vrstvou papíru a hliníkovými i železnými plechy, a to bez znatelného zeslabení. Na celé věci je nejpodstatnější definování nové energie za účasti vědomých i podvědomých sil člověka, sil hmotné energie a sil lidského ducha. Projev sil rozumu a vůle již patří k duchové podstatě. Jedině rozum může řídit hmotu rozdílným směrem.

Pro pokus vezměme vinnou sklenku, naplníme ji vodou až po okraj tak, aby vytvořila povrch. Pak seřízneme asi dva centimetry silnou zátku na půl centimetru a opatrně položíme na vodu. Na zátku položíme úzký proužek silnějšího papíru asi 15 až 20 cm dlouhého a pouhou silou vůle řídíme směr otáčení papíru buď doleva, nebo doprava. Směr řídíme očima. Při pokusech se také uplatňuje vliv nejen určitých paprsků, ale i vliv statické elektřiny a vliv živočišného magnetismu. Vezměme obyčejnou žárovku, levou rukou ji držíme za kovový závitník a druhou, pravou rukou ji stálým otáčením lehce třeme. Za tmy uvidíme, bude-li se rozsvěcovat, a poznáme, do jaké míry, zda více či méně, jsme magnetickými. Pamatujme, že zářivý živočišný magnetismus, takzvaná bionika, vyvěrá z potravinových látek, z protoplazmy buněk, z celého organismu; zářivý fluid oduší vyvěrá z části atomových jader, tzv. nukleonů. Za účasti lidské duše je tato činnost v aktivitě. Z těchže nukleárních jader proměnami zářivé hmoty činnost duše vytváří tělo ekto plazmatické, vyššími proměnami hmoty vytváří tělo energotronové.

V laboratoři pro bioniku v Bečenovově ústavu předvedli pokus: Na ruku člověka zapojí elektrodu, načež jej vyzvou, aby rozsvítil nebo zhasl světlo. Mozek pokusné osoby pošle obvyklý příkaz příslušným svalům ruky. Světlo se však rozsvítí či zhasne dříve, než se ruka pohne. Samo od sebe? Rozsvítila je myšlenka? Ano – skoro. Proud vždy předbíhá naše jednání, tj. vůli, a předává ho výkonnému mechanismu – světlo se rozsvítilo. Znamená to, že blesková myšlenka může řídit procesy, jež nestrpí odkladu.

Pokusy zjistit empirickou cestou vyzařování lidského těla byly sledovány i jinými badateli. Tak se již v letech 1905-1908 Russ Vourievitch, viceprezident pařížského pracoviště Institut Général Psychologique, pokusil zjistit na médiumitě Eusapie Palladinové toto záření. Pozoroval, že toto znamenité médium je schopno vybit elektroskop na vzdálenost. Totéž zjistil roku 1910 v Petrohradě na médiu jménem Janek a i na jiných médiích, studovaných v jeho rodině do roku 1921. Vourievitch zjistil existenci zvláštních paprsků, zářících z mediálního organismu, které, jelikož jsou posledními v řadě dnes známých paprsků, nazval paprsky „V“ („Ravon-V“). Tyto paprsky mají mnohem silnější prozařovací mohutnost než paprsky Roentgenovy nebo nejtvrďší rádiové gama paprsky. Zdá se, že tyto paprsky jsou schopny vyvolat i molekulární disociaci v kovech. Lze je též fotografovat. Jejich vyzařování je funkcí vůle média, u kterého při tomto vyzařování vznikají značné ztráty na svalové síle. Vourievitch konstatoval, že psychofyzická energie, která účinkuje při fyzikálních projevech médiumity (vyvolává telekineze, levitace, aporty, materializace), má tytéž vlastnosti jako jeho V paprsky.

Telekineze – fyzikální zkoumání světelných hmot

Emanace lidského těla, zraku neviditelné, byly pozorovány a studovány v nejnovější době i ve stadiu hmotnějším, kdy v podobě vláknitých útvarů, tzv. tuhých paprsků, byly zachyceny fotografickou deskou, jak zapříčiňují pohyby předmětů bez doteku (telekinetické). Tyto emanace byly studovány profesorem filozofie dr. Ochorowiczem ve Varšavě, ing. Grawfordem, profesorem fyziky na univerzitě v Belfastu a dr. Geleyem, ředitelem Institutu métapsych. international v Paříži. Studoval je také fyziolog, profesor pařížské univerzity doktor Ch. Richet a německý psychiatr dr. von Schrenck-Notzink.

Bylo konstatováno, že mechanismus zvedání a pohybů předmětů bez dotyku se děje od konců prstů média, od nichž vedou neviditelná fluidová vlákna, výpary (eflorescence), podle prof. Ochorowicze „tuhé (rigidní) paprsky“, jež předměty zvedají a pohybují jimi. Zvětšené stereoskopické fotografie a mikroskopické prozkoumání negativů ukazují tato fluidální vlákna.

Je samozřejmé, že existencí těchto biologických útvarů se vysvětlují i jiné mediální jevy jako pohyby, vznášení (levitace) stolů a jiných předmětů, zvuky, klepání tření s údery těchto fluidálních údů o předměty, stěny či podlahu, tedy i mnohé jevy „strašidelné“, a že i základ materializačních teleplastických procesů by bylo třeba hledat jedině v emanaci této hmoty – energie z těla média. Schrenck-Notzink, Geley a jiní považují tyto vláknité emanace za první, předběžné stupně teleplastického vývoje k vytvoření dokonce i úplných orgánů a těl. O

vztahů těchto velkolepých objevů pro chápání základních biologických problémů a o poměra této nové teleplastické morfogeneze k vitalistické biologii i vůbec pojednal ve své přednášce na Mezinárodním kongresu pro psychická bádání v Kodani český badatel profesor Mikuška.

Učenec Grawford vylíčil průběh pokusu levitace u mladého děvčete takto: „Toto médium usedne na židli. Za několik vteřin počnou zvuky (klepání) na podlahu v blízkosti média, zesilují se postupně až k ranám jako kladivem. Jsou slyšet i ve druhém poschodí a venku. Podlaha a židle se třesou a je slyšet zvuky jako chození, klusání koně, práskání, pukání míče a podobně. Asi po čtvrt hodině přestane klepání, stůl dělá nepatrné pohyby na podlaze, zvedá se na dvě nohy a vznáší se do vzduchu, kde zůstane několik minut. Někdy jsou levitace klidné, někdy sebou stůl pohybuje nahoru dolů, houpá se a otáčí ve vzduchu. Účastníci pociťují různé doteky. Mediální výkon dosáhne největší výše: přítomný člen pokusu nasedne na pohybující se stůl, ten se s ním vznese a nelze jej stlačit dolů ani zastavit na jeho cestě, jeho váha se náramně zvyšuje. To vše se děje podle pokynů a rozkazů Grawforda a přítomných.“

Ektoplazma, beztvárné nebo vláknité emanace hmotné energie se vyvíjely u mnohých médií, která pozorovali dr. Schrenck-Notzing, dr. Geley a prof. Richet. U hypnotizovaného média Evy C, která byla pro pokusy oděna pouze černým, těsně přiléhajícím trikotem, fenomény pozůstávaly z emanace bílé, jindy šedavé až černé substance (ektoplazmy) z úst média, byly pohyblivé a vytvářely na koncích různé údy, jako pohyblivé prsty apod. Tato substance (ektoplazma) je velmi citlivá při doteku a bývá ihned resorbována, vstřebána, jakmile se jí někdo dotkne. Na každý dotek substance reaguje okamžitě médium. Uprostřed této substance se vyvíjejí formy, jako prsty, ruce, tváře. Tvary se stále mění. Tak například vyrůstá hlava od velikosti pomeranče až k velikosti normální. Tato tvořivá emanační síla u Evy C. bývala nejmohutnější v období menstruace. M. Biasonová referovala o pozoruhodném sezení svědků dne 25. května 1921, kdy se vyvíjely úplné živé bytosti u nahého těla Evy C. Podobné jevy ektoplazmy popisuje dr. Geley. Jsou také zapsány pokusy s kodaňským médiem Binarem Nielsonem, o němž se tvrdí, že je rovněž schopen vyvinovat teleplastické jevy.

Významné materializační médium mohutné produktivity bylo nalezeno v osobě polského žurnalisty Francka Kluskiho ve Varšavě, o němž dr. Geley podal obšírnou zprávu na kodaňském kongresu a v četných pojednáních v časopise Revue métapsychique. Médiumita tohoto sedinačtyřicetiletého Francka Kluskiho byla zkoušena i francouzským fyziologem Ch. Richetem, spolu se jmenovaným dr. Geleyem.

Jeho materializační útvary (ruce, nohy, tváře) se vyvíjejí patrně z primordiální substance tvaru plynného, tekutého a pevného, která vychází z média a pravděpodobně čerpá z malé části i z ostatních účastníků seance. Materializace u něho počínaly výronem fosforeskující páry, mlhy, silně páchnoucí ozónem, načež se objevovaly světélkující body a konečně materializovaná organická tkaniva, konce prstů a tváře. Mlha a světélkování představují tedy první stadium materializace. Prof. Richet popsal ve svém protokolu ze dne 15. 11. 1931 tato světla a jevy takto: „Objevují se hvězdičky nad hlavou média vpravo a vlevo, zasnívají a zase ihned zmizí v polotmě jako bludičky. Některé z nich tvoří mlhovité plochy různých forem. Světla tato chovají se jako živoucí orgány; přiblížení se těchto hmot k tělu pociťuje se jako dotek.“

I berlínský inženýr Grunewald tyto světélkující jevy, mlhy a nejnižší stupně materializací důkladně studoval po stránce fyzikální a chemické.

Ve svém klasickém objeveném díle *Traité de métapsychique*, které předložil francouzské akademii, popisuje prof. Richet rovněž materializační útvary, jež se často jeví jako úplné, pouhé obrazy, a ne samostatné bytosti, takže pozorovatel je náchylný podezírat médium z podvodu. „Materializační úkazy,“ prohlásil, „jsou nadány inteligencí; jsou alespoň podle vzhledu osobnostmi. Ruka je teplá životem, oči se pohybují, hlas mluví a vydechuje kysličník uhličitý, nohy se pohybují a ruce zachycují předměty. Je možné pozorovat, jak se tyto útvary rodí, tvoří se z mlhovité hmoty jako oblaku, vytvářejí a vyvíjejí se v tomto oblaku tak, jako se z mlhovin tvoří hvězda.“

Dr. Geley jako známý zastávce supranormální fyziologie praví: Jeví se nám živoucí bytost především jako duševní (psycho) dynamismus a buněčný celek, tvořící tělo jako ideou vytvořený ‚ideoplastický‘ výsledek tohoto duševního dynamismu. Vždyť pozorujeme při materializacích v médiumistických seancích tentýž biologický proces jako při plození a porodu. Materializační proces a procesy plození a porodu jsou stejně zázračné, stejně supranormální. Je to jeden a tentýž ideoplastický zázrak, tvoří-li se ze substance mateřského organismu ruce, tvář, vnitřnosti, veškerá tkaniva a celý organismus plodu anebo vyvíjí-li se z organismu média ruce, tváře a celé organismy materializací. Jako organismus média v černém kabinetě se mění v nové formy, organické útvary i organismy, tak lze pozorovat podobný fenomén i v přírodě a za normálních poměrů například v říši hmyzu. I zakuklení hmyzu ve tmě, nastávající jako rozklad veškerého jeho pletiva a různých orgánů na jednotnou substanci, ze které pak útvar nového organismu vzniká, tedy dematerializace a rematerializace hmyzu v kukle, je tentýž biologický proces, jaký se odehrává i s organismem média v černém kabinetě. Často je ovšem výsledek obou, jak normální, tak supranormální fyziologie, nedokonalý, neúplný, výtvoř obou pochybené, monstrózní, někdy dokonce i jen zdánlivé; ale v každém případě máme před sebou inteligentní, účelnou sílu, která řídí fyziologické procesy.“

Podobně se vyjadřuje o fenoménech ektoplazmie i velký německý badatel Hans Driesch: „Od mého vitalismu je k novým fenoménům parapsychofyzickým jen jeden krok. K vysvětlení těchto faktů je nutné předpokládat neprostorový, nehmotný, přírodní agens, pracující s hmotou, který představuje, ač se od hmoty různí, přece jen něco přirozeného, empirického. Čtyři na sobě nezávislí učenci potvrzují skutečnost fenoménů, jež nás vedou k závěru, že organismus jistých lidí je schopen obsahu svých představ a své vůle uskutečňovat tak přirozeně, že podle těchto obrazů a představ uspořádává ve tvary i poslední tělesné částice hmoty (elektrony?). Parapsychofyzicky se uskutečňující povznesení nebo pohyb předmětů bez dotyku se děje prostřednictvím tuhých prodlouženin, jež se z těla vyvíjejí a působí levitace a telekineze. Ale tato nově organizovaná hmota může vytvořit i formy, jež úplně odpovídají obrazům představ pořadatele (tzv. materializace).“

Různé jevy parapsychologie

Jsme bytostí hmotnou a duševní. Duše a tělo jsou v podstatné jednotě. Spojení duše s tělem je podstatné – nikoliv náhodné.

Naše myšlení je převážně vázáno na smyslovou činnost. Vlastní ráz počítku a vjemu je děj psychický; je to děj vědomý. Vnímat nepatří jen duši nebo tělu, nýbrž jednotnému celku,

složenému z těla a duše. Smyslové vnímání je tedy činností nadfyzicko-fyziologickou, je psychické. Smyslové vnímání nutně a podstatně vyžaduje hmotný orgán. Způsob myšlení je již abstraktní, je čistě duševní. Avšak podstata lidské duše není vázána jen na hmotně smyslovou a duševní činnost, nýbrž tato činnost má ještě jiný vedlejší zdroj, vrstvu, oblast, která je pro lidskou bytost mimosmyslová, přitom hmotně jednoduchá – řekli bychom, že je nadhmotná, není jako jiná hmota složena z prvků, nýbrž je nesložená, stejnorodá (homogenní). Přitom je vysoce energická, uplatňuje se jen při vyšších duševních projevech, např. při prostorovém nebezpečí, smrti, dvojnictví, telepatii, jasnovidnosti a vyšším duševním zření, majícím znak svobody.

Tato nadhmotná, metafyzická, transcendentální látka pro mimosmyslové vnímání patří k nejjednodušší elementární částici, tzv. „siton“, tvoří stejnorodé fluidové tělo (dušefluid), se kterým je duše nerozlučně spojena a jež při smrti bere s sebou.

Tuto transcendentální fluidovou látku nazýváme „zářivý energotron“.

Při somnambulních, hypnotických a podobných projevech se duše uplatňuje prostřednictvím zářivého energotronu hlavně při nebezpečí, dvojnictví, telepatii, jasnovidnosti, somnambulním zření apod., při němž má duše schopnost být svobodná, prostorově viditelně všudypřítomná a přitom činná. Tuto všudypřítomnost jí usnadňuje uvedený zářivý energotron, tj. její energetické fluidové tělo. Toto nadhmotné fluidové oduší je jejím tělem, ve kterém může být duše široce všudypřítomná a svobodně se pohybovat rychlostí myšlenky.

Parapsychologické pokusy se spolehlivými subjekty v hlubokém transu nezvratně dokazují tuto fluidovou mimosmyslovou, prostorovou všudypřítomnost naší duše, patřící k této metafyzické mohutnosti. Naše hmotná smyslová činnost je v projevu omezena. Činnost mimosmyslová, fluidově energetická, je neomezená, je volná, nemá takřka hranic. Tento ještě málo známý zářivý, mimosmyslový prvek společně existuje v jednotě s hmotou, avšak při smrti těla ve spojitosti duše a zářivého energotronu se od hrubé materiální hmoty odpoutává a odděluje. Stejnorodý zářivý energotron se ve své podstatě (jako jiná hmota) nemění, neumírá, nezaniká. Přestože vznikl v čase, je věčný v trvalém spojení s duševním bytostním principem.

Uvedené nejmenší, jednoduché, stejnorodé, parafyzické částice, které tvoří fluidu oduší čili zářící energotron, jsou našimi hrubými smysly nepostřehnutelné; hypnotickými pokusy je tento fluid zjistitelný a dokazatelný.

Lidská duše je duchová podstata – to znamená, že je samostatnou bytostí, je nehmotná a nesmrtelná. Jelikož je jednoduchá, nesložená, je svou přirozeností neschopna porušení. Duše má své duchové kóny (funkce), poznává a chce – a toho hmota není schopna. Duše má sice počátek, ale nebude mít konec, je věčností relativní. Bůh je věčností absolutní. Duše lidská se nevyvíjí a neroste současně s tělem, nýbrž je cele, dokonale ve své podstatě přítomna v těle plodu i těle dítěte, muže i starce. Duše je rozumná, nehmotná podstata, spojená hmotnou přirozeností.

Oživuje tělo podstatně svou bytostí, a to bezprostředně sama skrze sebe. Duše a tělo, dvě neúplné podstaty na sebe odkázané, jsou spojeny v jednu podstatu, v jednu bytost. Tato lidská duše má trojí mohutnost: vegetativní, smyslovou a rozumovou. Duše je celá v celém těle a celá v každé jeho části, neboť je duchová, bez částic, jednoduchá, nehmotná podstata. Bezprostřední běžné spojení duše s tělem umožňuje především velejemná látka oduší, která vychází z buněčných jader a je součástí těla.

Poněvadž je duše ducha v celém těle celá, má schopnost jak v životě pozemském, tak i v životě příštím, ale vždy ve spojitosti s některým druhem hmoty, buď fluidem oduší, nebo dokonalejším hmotným zářivým energotronem. Prostřednictvím těchto hmotných sil může být duše v omezeném prostoru, rozlohově všudypřítomná a své skvělé vlastnosti může uplatnit v každém místě, jakož i v každé své jednotlivé buňce. To se dá dokázat pokusy, hlavně čtvrtým stupněm hypnotického spánku. Myšlenková činnost duše je dokonalá tehdy, vychází-li z reflexe vyšších sil ducha, rozumu a vůle, za účasti obou podstat – hmotného těla a nehmotné duše spojených v jednu.

Lidská duše není čirou formou, jako jsou bytosti duchové, Bůh a andělé. Co Bůh spojil, nerozlučuj – byl by to úkon nedokonalosti. Proto při smrti těla hrubá hmota odchází, zůstává zde jen potravou získaný hmotný tvar, avšak velejemná, energetická fluidová látka ve spojení s duší zde zůstává, bere ji s sebou.

Hmotné tělo a fluid oduší vycházejí z jednoho pramene, z jedné základny. Hmotné organické tělo zaniká, zjemnělá látka oduší, a hlavně energotron se vývojem zdokonalují pro vyšší duchový život, takže duše přestává být otrokem těla.

Víra v budoucnost – v ten budoucí řád, který spatřuje osvobození člověka v přirozené skutečnosti, čili již zde na tomto světě – nestačí, neboť člověk má také transcendentální potřeby, totiž posmrtné blaho, které nám zjevuje vyšší život, dokonalejší formy hmoty a duše.

Různé duševní projevy mimosmyslové činnosti za účasti zářivého fluidu oduší i energotronu hypnoticky uspaných subjektů jsou známé a vědecky dokázané. Je to telepatie, jasnovidnost, dvojnicství, levitace, telekineze, dynamismus (zhmotnění myšlenky), kryptoskopie (vidění neviditelných předmětů prostorově blízkých) a jiné jevy a zjevy této udivující činnosti. Hlavně úkazy zemřelých jsou běžným zjevem, studovaným známými vědci Richetem, Drieschem, Morsellim, Oliverem, Lodgem, Crookesem, Flamaronem, Lombrosem, Aksakovem, Ostym, Vasiljevem, Schrenck-Notzinkem, Gestereichem, Geleyem a jinými. Tyto zjevy nám samotný materialismus nedokáže vysvětlit. Musíme použít cestu jevů mimosmyslových, nehmotných, jako je telepatie, hypnóza, jasnovidnost atd.

Jdeme-li po stopách vzniku člověka vývojem z pravěku, má ve svém rodokmenu dlouhou řadu předků, z nichž první náleží ještě do říše živočišné. Vše živé prodělávalo a prodělává svůj vývoj a je to člověk, který se v pradávných dobách během dlouhých statisíců let vyvíjel z nižších předků. Člověk je tedy produktem dlouhého vývojového procesu, jak nám to nezvratně potvrzují nálezy fosilních koster a poznatky antropologie.

Původ lidstva je jednotný; člověk se ubíral po vývojové cestě z diluvia, kdy nejprimitivnější lidský typ – opočlověk – byl nazván Pithecanthropus, vývojově vyšší Sinanthropus a s nimi příbuzný Australopithecus atd. Tento postup vývoje opolidí, končící neandertálci, patřil ještě do říše živočišné, neboť byl jednotné podstaty s duší vegetativní a smyslovou. Typ opolidí měl postupné vývojové nedostatky, trpěl nemocemi, tělesnými úrazy, ztrátami údů, mnohdy pojídal těla svých druhů. Byl odkázán k nejprimitivnějšímu životu, takže duševní rozvoj po statisíce let zůstával na stejném stupni, jaký dnes zaujímají naši šimpanzi. Teprve objevením se cromagnovského typu člověka byl živočichem kulturně společenským a od předchozích živočichů se lišil mohutností rozumu a vůle. Vznikl spojením dvou podstat, živočišné a duševní, tzv. Homo sapiens, člověk rozumný.

Mluvení o jednotné lidské podstatě člověka je vědeckým omylem.

Tudíž přistoupením podstaty těla a duše vznikl první člověk s rozumem a vůlí – ovšem ještě s dědičně tělesnými nedostatky po svých živočišných předcích. K této hmotné živočišné podstatě přistoupila druhá podstata s duší, rozumem a vůlí. Duše je tedy duchová podstata, je samostatnou bytostí, je nehmotná, nedělitelná a nesmrtelná. Jsouc jednoduchá, tj. nesložená a nedělitelná, je svou přirozeností neschopna porušení, jako je tomu u smrtelného těla.

Duše podstatně oživuje tělo svou bytostí. Duše a tělo, dvě neúplné podstaty na sebe odkázané, jsou spojeny v jednu podstatu, v jednu bytost. Duše a tělo se při smrti těla v člověku neztrácejí, nýbrž trvají dále. Toto bezprostřední spojení duše s tělem umožňuje především velejemná látka oduší, která je součástí těla; je jejím neviditelným podstatným tvarem a při tělesné smrti látka oduší s tělem neumírá, nýbrž zůstává ve vlastním podstatném tělovém spojení duše. Formujícím prvkem osobnosti je tedy duše. Lidské tělo je nedokonalé – fluidové tělo je velice dokonalé. Lidský život se děje proměnou tělesné hmoty již od početí tak, že fluidové tělo má vyšší, dokonalejší energetický princip života. Při smrti těla hrubá hmota odchází, zjemnělá hmota zůstává nadále jako podstatná energotronová forma pro dokonalejší, vyšší život člověka.

Jak bylo uvedeno, při tělesné smrti člověka hrubá hmota odchází, zjemnělá hmota zůstává. Pouze laik myslí, že smrtí se život končí. Je zde nadále ona nevyčerpatelná životní síla, která poskytuje onen životní zázrak věčného nesmrtelného života, kdy podstata vyššího energotronu těla duše je nesmrtelným principem života. A právě nesmrtelná lidská duše je ve spojení s dokonalou hmotou fluidu oduší, při smrti nezmírá, jako se děje při smrti tělesné, neboť přechází z jedné formy do formy druhé. Je to onen neměnný, stejnorodý, dokonalý životní základ pro všechno živé a věčné. To, co je životem, ze života a co se již nemůže změnit, je věčné.

Základ stvoření je „siton“. Siton je nejjednodušší, stejnorodá, nejmenší, transcendentální elementární částice, která se již nemůže změnit, je trvale nedělitelná. Je to nejmenší stavební jednotka hmotného vesmíru, patří k základu nejstarší formy hmoty – hmotné substanci. K tomu má všechny potřebné vlastnosti. Sityny se sdružují sblíživací silou v útvary, složené od nejjednodušších složenin až k útvarům značně komplikovaným. Liší se počtem a uspořádáním a vzdáleností sitonů. Dále se sdružují v nukleony, ty v atomy a atomy v molekuly. Základní jednotka – siton – dává vzniknout hmotě vesmíru, obecné, ústrojné a energetické hmotě. A právě tento siton, čili zářivý energotron, je oním stejnorodým (homogenním) parafyzickým fluidovým tělem, které již nezmírá, nýbrž rozvíjí svůj širší život. Stejnorodé částice sitonů jsou základem veškerého stvoření. Naše živočišné tělo je pouze přechodnou formou, při níž současně vzniká vyšší princip formy, zářivého těla energotronu, který již nezmírá, jak se děje u těla atomickomolekulárního. Duše je formou těla jak molekulárního, tak energotronového, neboť má jednu podstatu. Pouze forma molekulární se rozpadem mění, duše však nadále zůstává formou energotronového těla.

Energotronové tělo i tělo oduší je zářivá síla, která za účasti duše může své vlastnosti rychlostí myšlenky rozlohově uplatnit v každém místě a podle potřeby se všestranně rozvíjet a tvořit. Lidské molekulární tělo je pouze přechodnou stavbou v řádu vývoje hmoty, proto zde nemá pravý domov, naopak tělo energotronové má podmínky věčného života, je vítězstvím nad lidským životem. Elementární stejnorodé hmotné částice (sityny) poskytují základní podstatu pro lidské tělo, též pro těla živočichů neboli formu. Pouze forma se různě mění, tělo zaniká, energotronové tělo zůstává podstatou – těla a duše. Tělo dokonalostí energotronů

může svoji formu různě měnit, podle potřeby neviditelně mizet nebo se může zhmotnit, může dát různý tvar tělu, může mít účast na různé potravě, může tvořit skvělá kulturní díla, může prožívat duchovní blaho, může se vznášet apod. Příkladem je sám Kristus se svým oslaveným tělem. Této energotronové formy proměnou těla při smrti dosáhneme také.

Ovšem Tvůrce života vyžaduje mravní zákony, které jsou skutečným královstvím Božím již zde na zemi. Náš život pozemský i život posmrtný očištěním sebe se realizuje do hmoty a bude stálou vizitkou našeho života – dobrého nebo zlého.

Definice člověka musí vyjádřit jednotu soupodstatných prvků, které člověk načas získal. Člověk je oživené tělo. Živé tělo zahrnuje duši, která není cele zaujata oživováním, nýbrž má i svůj svébytný život myšlenkový a volní. Postavení člověka ve vesmíru je střední mezi tělem organickým a čistým duchem. V tom je lidská velikost, že člověk má ducha s jeho životem a požadavky, ale je v tom i bytostná lidská tragédie, neboť člověk má vlastnost hmoty, tj. porušitelnosti, a vlastnosti živočicha, tj. smyslový život.

Tato tragédie člověka je jen časovou zkouškou na vyšší a dokonalejší život, který patří k jeho vývoji a duševnímu růstu, neboť současně s mrtvým tělem nastupuje tělo energotronové, které již nezmírá, je nesmrtelné. Říká se, že život člověka je nezvratně ukončen smrtí. Věda nám nepodává nic konkrétního o pokračování lidského života. Parapsychologie a experimentální pokusy v hlubokém transu se však jasně dotýkají pokračování lidského života. Ukončení lidského života je zaviněno fyzikomolekulární poruchou organického těla. Pouhé ucpaní cévy nebo její prasknutí a podobně zaviní náhlé ukončení lidského života.

Smrt ukončuje lidský život. Naše atomikomolekulární bytost rozpadem prvků nezvratně zaniká. A přece je tu veliký, zásadní omyl v názoru na život, který svoji přirozenost nedovede domyslit. Bádání o hmotě nám říká něco jiného: Současně s lidským hrubým tělem existuje velejemná energetická látka, zářivý energotron, který je nedílnou podstatou těla. Pouze se mění jeho tělová forma, tj. duše je formou těla at' organického nebo energotronového. Nejdříve si něco povíme o mimosmyslovém poznání.

Vědním odvětvím přírodovědy je parapsychologie, která se zabývá výzkumem neobvyklých schopností člověka, především mimosmyslového poznání. Lidská přirozenost vlastní nepoznané schopnosti, které lze podrobovat kritickému rozumu a odhalovat tak různé zákonitosti, hlavně zákonitosti vnímání mimo známé smysly. Přidruženou součástí fluidového těla je telepatie, jasnovidnost a dvojnicví, které se projevují za vědomé i podvědomé spoluúčasti duše. Rozeznáváme dva druhy mimosmyslového poznávání: telepatii, neboli telepatickou komunikaci, tj. poznávání a předávání subjektivních zážitků, zvláště citů a představ, mezi osobami, a telegnozi pod pojmem jasnovidnost, tj. objektivní poznávání událostí vnějšího světa. Telepatický přenos není ovlivněn prostorem a vzdáleností, není elektromagnetické povahy a informace se šíří dosud neznámým fyzikálním polem a v převaze polem psychickým.

Přenášení myšlenek se děje pomocí částic myšlenkového fluidu. Tyto vlny tryskají z mozku telepata, jsou oživeny jeho obrazností, hnány jeho vírou ve zdar přenosu a usměřňovány jeho pevnou vůlí. Neuvědomělé, náhodné přenášení myšlenek se děje bloudivými vlnami částic myšlenkového fluidu. Z mozku nic netušící osoby při některých intenzivních a obrazností oživených představách vytrysknou samovolně pyrotonové částice myšlenkového fluidu, nejsou usměrněny vůlí, bloudí prostorem a rozechvívají stavy duše.

V současné době těžiště výzkumu parapsychických jevů přechází na univerzitní půdu. Výkony mimosmyslového vnímání byly prokázány před velkou řadou vědců v zahraničí, neboť telepatie a jasnovidnost jsou vědecky dokázanou skutečností, kterou se přibližujeme k podstatě ducha a světů.

Každý člověk je nositelem lidské materiální složky. Každý z nás v sobě nutně prožívá a na druhých pozoruje materiální (hmotnou) stránku lidské přirozenosti. Tuto složku tvoří ve všech lidech v podstatě tentýž hmotný organismus, ve kterém probíhají tytéž životní a biologické procesy.

Kromě materiální stránky pozorujeme, že jsme nositeli různých duševních stavů, nálad a citů. Ty se sice projevují materiálně, ale nelze je vysvětlit pouze proměnami hmoty a energie. Např. projevu radosti muselo předcházet uvědomění si a pochopení něčeho potěšitelného nebo směšného. Pouhá hmota se však nemůže povznést nad sebe sama, uvědomit se a pochopit něco mimo sebe. Každý z nás je si vědom své schopnosti myslet a svobodně se rozhodovat, chtít to nebo ono aspoň v duchu, i když snad uskutečnění chtěného je fyzicky nemožné.

Tyto dvě schopnosti, jež charakterizují duchovní složku přirozenosti člověka, umožňují mu povznést se nad sebe i nad vše kolem sebe, poznat skutečnost a poznat možnosti.

V člověku je ještě vnitřní dynamika, která způsobuje, že nikdy není spokojen s tím, čeho už dosáhl, že nemůže zastavit činnost svého rozumu a vůle a jde stále dál a dál, jakoby přitahován něčím neznámým. Materiální složka lidské přirozenosti končí poznenáhlu opotřebením organického těla, mnohdy infarkt či náhlá mrtvice ukončují lidský život. Parapsychologické bádání o lidské bytosti nám dává jiný, vyšší pohled na člověka, že život smrtí nekončí, že přirozenost lidská přechází do jiné, dokonalejší formy. Při hluboké hypnóze za pomoci somnambulní schopnosti lze sledovat a odkrývat lidskou přirozenost v dokonalejší hmotné formě. Smrt zde zanechává pouze hrubé tělo, avšak zářivou energetickou látku bere s sebou; projevuje v ní svůj další vyšší hmotný a duševní život. Smrt je jen přechodným projevem změny hrubého těla v tělo jemné, energotronové. (Ovšemže mravnost bude vždy po boku dobra nebo zla.) Tedy hmotný lidský život se nekončí, pouze se mění.

Pokusy dokazují, že lidskou přirozenost lze pomocí schopných somnambulních subjektů spolehlivě sledovat různými způsoby i směry. Je zjištěno, že v hluboké hypnóze jistá energetická látka, jež vyzařuje z lidských těl, je viditelná a uplatňuje se za činnosti duše v určitém prostoru, jak zjišťují uspaní subjekti. Za úplné noční tmy, kdy uspaní subjekti, jejichž hlavy byly zakryty černými látkami, se při běhu orientovali neznámým světlem, které se jim jevílo jako jasně bělostné světlo a při kterém na nic hmotného nenaráželi, ať to byly stromy, keře, dolíky, rokliny apod., jsou toho důkazem. Při jiném podobném pokusu se čtyřmi uspanými somnambuly (vybranými subjekty Křečkem, Vavrouškem, Hanušem a Formanem) v husté noční tmě, že jsme jeden druhého neviděli, po daném rozkazu projít hustým lesem, křovinami a roklí v délce tří kilometrů a v šíři dvou kilometrů tak, že každý ze subjektů byl oddělen od druhého třemi sty metry, subjekti proběhli jako blesk noční tmou. Běh těchto uspaných osob jsme v intervalech kontrolovali píšťalkami. Kontrolně bylo přítomno v prostoru lesa více jak dvacet osob. Výsledek pokusu byl udivující: citlivci nám hlásili, že energetická fluidová zářící látka oduší z našich těl je viditelná v celém prostoru lesa, že nejen stromy, ale i celý les září, a proto není možné do něčeho narazit.

Subjekti v hlubokém transu tvrdili, že materiální, hmotné a smyslové myšlení je nedostatečné, že jejich energetické fluidové tělo je mnohem dokonalejší, že je viditelné v celém prostoru lesa, že se mohou vidět i mimo les v mnohem větším prostoru, i v uzavřené místnosti, která je pro ně průsvitná.

Subjekt Křeček tvrdil, že může být i ve více místnostech najednou, i v místech vzdálených, o čemž jsme se již několikrát telefonicky přesvědčili. Dokonce nám subjekt Křeček v transu hlásil, že je současně přítomen na šestnácti divadelních představeních, a kontrolou bylo zjištěno, že tomu tak skutečně bylo. Subjekt hlásil, že všechny hry sleduje současně, že tím má zvýšenější duševní požitek, který my neznáme a nechápeme. Pro jistotu jsme se telefonicky ptali, zda se ta či ona divadelní hra v dotyčném městě hrála, a obdrželi jsme kladnou odpověď.

Při jiném pokuse s uspanými somnambulními subjekty Hanušem, Vavrouškem a Křečkem jsme se rozhodli, že účastníci hypnotických pokusů v počtu osmi osob se důvěrně rozmístí v okruhu čtyř kilometrů do vzdálených, skrytých míst tak, aby jeden druhého nemohl nalézt a vidět. Po uplynutí jedné hodiny jsem dal třem našim uspaným subjektům rozkaz, aby skrytí členové byli vypátráni a přivedeni k nám. Do dvou hodin od předání rozkazu uspaní subjekti všechny členy pokusu vítězoslavně přivedli.

Při jiném pokusu členové nevěřili, že uspaní subjekti nás mohou při jejich spánku vidět svým jasnoživým duševním zrakem, a přece každý člen byl vypátrán. Účastník pokusu Dudek se u jistého rolníka v druhé obci zahrabal do suchého sena, jiný člen, Kubeček, v jiné obci si docela vlezl do prasečího chlívku. Učitel Chráska zalezl do vzrostlého žita, Libnar se skryl pod krytým potočným kanálem, Středa si zašel na půdu se senem, kde jej uspaný subjekt našel spícího atd. Všechny pokusy se do podrobností zdařily. Ve třech případech ukrytí členové pozorovali, že uspaní subjekti se na ně nedívali přímými očima, nýbrž z boku nebo zády nebo pohledem ruky. Z uvedených pokusů je zřejmé, že vedle naší hmotné činnosti a činnosti smyslů existuje vyšší mimosmyslová činnost, která patří k telepatii a jasnovidnosti.

Mimosmyslová činnost se projevuje i samovolně, avšak hlubokou hypnózou ji lze uvést do aktivity, k projevům řízeným rozumem a vůlí.

Tato mimosmyslová činnost patří k částicím myšlenkového fluidu, tj. fluidu oduší, jehož je silou pro nadhmotné projevy duše. A právě tento skutečný fakt nám dokazuje, že vedle našeho organického těla jsou tu ještě vedlejší hmotné síly, jako je fluid oduší, a zároveň tělo vyššího řádu, energotronové, které má tentýž tvar a podobu a které je nezadržitelnou činností pro vše vývojově dokonalejší a tvořivější.

Při parapsychologických pokusech se uplatňují různé jevy fyzikální, polohmotné a mimosmyslové, jako je pohybování předmětů bez doteku, různé materializace a dematerializace hmoty, změna tíže, vznášení předmětů a osob, zhmotnění myšlenek i celých psychických dějů, přímé vnímání myšlenek, vidění osob v čase minulém, přítomném i budoucím, telepatické přenosy myšlenek i celých dějů a jiné. Tyto mimosmyslové skutečnosti nám potvrzují, že hmotné tělo, fluid oduší a duše jsou principem života a jeho mimořádných projevů, jimiž se budeme obírat.

Fakta mimosmyslové nadhmotné a nadnormální činnosti s jeho fluidovým tělem dokazují, že smrt je jen zdánlivá, není skutečná, že společně s fluidem oduší nastupuje tělo ektoplazmatické, které proměnou hmoty rovněž časem zaniká, ale současně nastupuje tělo

energotronové, které je stejnorodé, rychlé a přízpůsobené vlastnostem duše. Tudíž lidské tělo prochází několika různými proměnami hmoty.

Materiální člověk neví nic o těchto různých proměnách těla, o vyšším životě – nestuduje ho – pro něho život končí smrtí. Rozumný člověk se však také ptá, jak se duševní činnost jeví při smrti? Co se děje při odloučení těla? Nebo smrtí je všemu konec? O těchto základních věcech člověk neví nic a ani nechce nic vědět.

Víme, že naše tělo, složené z různých prvků, se znaky zvířecího živočicha, nakonec podléhá stejným chorobám a témuž věku – tím není stálé a zaniká. Pokusy mimosmyslové a nadnormální činnosti však dokazují, že náš život je pro nás pouze přechodný. Jak již bylo opakováno, vyšší energotronová hmota s duší lidskou nezaniká, pouze se mění. Zaniká nižší hmotná stránka, ale jen zdánlivě. Ve chvíli početí člověka je zde současně činnost vyššího řádu, tělo energotronové, které bylo již od svého počátku, je stejnorodé, nemění se, nezaniká a – co je pro nás nejcennější – je nesmrtelné, věčné.

Stav duše – život – smrt a oduší

Fluid oduší je onen činitel, skrze nějž duše oživuje naše tělo. S touto nejjemnější fluidovou látkou je duše nejtěsněji spjata a je její podstatou. Hrubé tělo i fluid oduší jsou jednotné hmotné podstaty. Fluid oduší vychází z buněčných jader nukleonů. Jsme zvyklí usuzovat, že člověk zemřel, když přestaly všechny fyziologické pochody v mozku, srdce a plíce vypověděly službu a tělo vystydlo. To však ještě není skutečná smrt těla. Po delší dobu ještě totiž zůstává v těle podstatná oživující hmotná zářivá energie fluidu oduší s ektoplazmou, která se pomalu stahuje k mozkovému ústředí a zároveň se hromadí kolem těla umírajícího. Při smrtelné nemoci se tak začíná dít už několik dní před smrtí. Při náhlé smrti (například zabití) opouští oduší tělo mnohem později. To záleží na zdraví dotyčného a síle smrtelného úrazu. V obou případech, při smrti přirozené a násilné, se oduší i s ektoplazmou hromadí kolem těla, nejvíce u hlavy, a duše zůstává s tělem trvale spojená. V tom čase, když jsme konstatovali smrt, se stává dosti často, že se zemřelý ještě svým milým zjevuje prostřednictvím hmotné ektoplazmy. Nejčastěji se tak děje krátce po smrti. Několik dní před smrtí se fluid oduší pozvolna uvolňuje z těla, postupně se od nohou a rukou tělem stahuje k ramenům a kupí kolem hlavy. Shledá-li uspaný v hlubokém spánku třetího i čtvrtého stupně tento stav, zjišťuje s jistotou blížící se smrt. Vypělý subjekt určí přesně dobu skonu.

Při tomto vybavování oduší z těla pocítují nemocní většinou na deset až dvacet hodin před smrtí úlevu a domnívají se, že tento stav je známkou uzdravování. Po této úlevě pak začnou ochabovat smysly a nastává pocit sladké únavy, jakási svoboda a volnost duše s příjemnými pocity. Nejprve odumírá cit, pak zrak, naposledy sluch. Duše opouští šedou kůru mozkovou a přichází do zvláštního stavu pasivity, ochrnutí, vůle neuplatňuje své svobodné myšlení. Postupně se podráždí a rozšíří veškerá mozková esplana – i zakrnělá a takřka pohaslá – i esplana nám nepříjemná, potlačená vůlí (těžké zločiny), duši se zjevuje víc a více prožitý život, vidí současně činy dobré i špatné, žije v přítomnosti celého svého života.

Oduší i s ektoplazmou se však dále uvolňuje a odlučuje od veškerých esplan, která počnou pohasínat, rozpadávat se a v několika dnech se rozplynou. Po opuštění esplan se duševní dění na krátký čas změní v trpný stav jakési slabé neuvědomitelnosti a duše neví jasně, co se s ní děje. Toto dění lze porovnat se stavem vězně, který je náhle z tmavé komory vyveden do jasného dne, jehož světlo jej oslepuje.

Dalo by se namítnout, že duše, již dosti osvobozena od hrubé hmoty, nabývá ihned svých skvělých vlastností, avšak není tomu tak. Rušíme-li tento odchod duše z těla voláním, nářkem a pláčem, probouzí se její mohutnost jako z těžkého snu k plnému vědomí tohoto světa; znovu pozoruje, slyší a vidí nás svým duševním zrakem (ektoplazmatickým), pokud zemřelého takto vyrušujeme a upoutáváme na sebe. Vedle toho při odpoutávání se od hrubé hmoty se duše probouzí ve své celé podstatě fluidu oduší, plazmy a duše, mohutnosti a dokonalosti v rozumu a vůli. Nastupuje jednotný vyšší stav podstaty těla a duše: organické tělo ustoupilo, fluidové a ektoplazmatické tělo zvýšilo svoji skvělou mohutnost v dokonalosti svobody rozumu a vůle. U bytosti nezátížené zlem nastupuje stav duše plný vnitřního světla, život stále dokonalejší a vznešenější, duševní krásno, blaho a štěstí, blažený mír a klid, jež vyvěrají z ní samotné a jež duše ve své dokonalosti a osvětlenosti sama v sobě prožívá. Prožívá nesmírnou radost a blaženost přímým poznáváním své podstaty v uvědomění, že je odleskem Boha, Jeho dílem a Jemu podobna. Tento stav částečného nebe okusí, prožije na čas při smrti každá duše, ať byla za života pozemského zlá nebo dobrá. Pak nastupuje soukromý soud. Duše si jedním pohledem uvědomí celý svůj život, pozná dobro i zlo a vyplývající z nich spravedlnost, odměnu a trest.

Je třeba si uvědomit, že smrt nikdy není ve všech částech těla náhlá, nýbrž je pozvolně probíhajícím procesem, při kterém duše zůstává přítomna svou podstatou a po nějakou dobu žije s hrubým tělem spjata v jeho součásti, fluidu oduší a ektoplazmatickém těle.

Víme, že buňka prodělává vývin a odumírání; nenacházíme nikde násilí. Právě tak smrt nenastává okamžitým odpoutáváním se duše. Ta žije v těle dále, poněvadž organická porucha nastala jen u těla viditelného, kdežto smrtí fluidové tělo bere s sebou. Při různé smrti poškozením orgánů, při mrtvici, protržení cévy, průstřelu srdce, poškození mozku nebo jiném násilném způsobu, kdy celý organismus se již chemicky mění, je duše s fluidem oduší spjata až dvacet dní. Pak nastupuje ještě krátká činnost fluidu ektoplazmy. U zemřelého nemocí a sešlostí věkem – marasmem – nastává odpoutávání oduší od hrubé hmoty těla předčasným ochuravěním a odumíráním buněk ještě za života, takže odloučení duše včetně fluidu oduší nastává již dříve, mnohdy po desíti hodinách i později – podle povahy nemoci. Po odumření všech smyslů přichází duše do zvláštního stavu trpné pasivity, ochrnutí vůle, do jakési polomrtvosti, v níž už neuplatňuje své svobodné myšlení. Z této trpnosti ji vyruší buď zásahy vlastních zlých činů ze silně zářících esplan k trápení (které zemřelý získal svým špatným životem), nebo stejné zásahy činů dobrých k prožívání ještě pozemského štěstí.

Převládá-li silnější pláč, nářek a volání pozůstalých, je duše upoutávána na okolí zemřelého. Probouzí se k němu jako z těžkého snu, vidí a slyší nás přímo bez prostřednictví smyslů, nechápe stav, ve kterém se nachází, nechápe naše počínání, neví, proč pláčeme, chce vstát (s tělem), mluvit, jednat, nechápe, proč neodpovídáme na její přímou promluvu k nám o tom, že přece žije mezi námi.

Z modliteb za zemřelého, konají-li se, má duše i uvědomění nastalého stavu, nemůže však z těchto nárazů usoudit na celkový rozsah smrti, jak jsem za svých dlouholetých pokusů pozoroval. Podléhá vlivu okolí, nemůže si počínat svobodně. (Přirovnejme stav subjektu ve

čtvrtém stupni hypnotického spánku.) Přestane-li okolní vliv, vrací se duše do pasivity, v níž je rušena jen zásahy vlastních zářivých esplan. Po úplném odpoutání se od hrubé hmoty nastává procitnutí, probuzení duše v celé podstatě všech schopností a mohutností do nového života za účasti již ektoplazmatického těla, které proměnou hmoty také zaniká a nastupuje tělo energotronové.

Při pozvolném rozpadu lidského těla v zemi se uvolňují různé elementární částice, jako pyrotony, nukleony, atomy prvků, molekuly z rozpadávajících se jader buněk ještě po několik měsíců, z nichž (neviditelná) zářivá energie vyprchává z hrobu ven. Děje se tak až do jednoho roku, podle toho, v jaké půdě je mrtvý a jak rychle se rozpadá. O tom se můžeme snadno přesvědčit za tmavé noci. Vezměme dobré citlivce a jděme na hřbitov. Za chvíli budou v úplné tmě z některých hrobů vidět vyšlehotat malé i velké ohnivé sloupy. Poznamenejme-li si dotyčné hroby a pak si ověřujeme, zjistíme, že to jsou hroby nedávno pohřbených. Je to již elementární mrtvá hmota, se kterou se duše nikdy trvale nespojuje.

Fluid oduší se uvolňuje několik dní před smrtí, jak již bylo řečeno, a to počínaje od nohou. To nám dokáže dobrý a zkušený jasnovidce, neboť pozná odumírání organických buněk z úbytku zářivosti a barvy a hlásí nám předem blížící se smrt.

Moji jasnovidní subjekti mi přesně na den i hodinu určovali přesnou dobu skonu lidí a nikdo nemůže říci, že bychom se kdy mýlili. Je zřejmé, že duše prostřednictvím fluidu oduší oživuje tělo a že tato energie je jasnovidcům viditelná. Nenalézá-li ji uspaný subjekt v některé části těla, hlásí s určitostí, že ono místo je tmavší a dovede z toho předem určit smrt.

U mnohých osob, trpících chorobou uvolňování fluidu oduší prostorově, lze pozorovat několik dní před smrtí, že zvířata v okolí nemocného, hlavně psi, jeví nepokoj, vyjí. Uspal jsem citlivce Hanuše a poručil mu, aby vytvořil dušefluidovou linku těsně vedle boudy, v níž je pes. Jakmile se tak stalo, začal pes silně výt, ač na dvoře nikdo nebyl. Druhý citlivec, jemuž jsem jev dal pozorovat, hlásil, že vidí jemnou, slabě namodralou pásku, která prostupuje vše přímým směrem od těla uspaného skrze hypnologa. Jelikož se fluid oduší při nastávající smrti uvolňuje poněkud dříve, probouzí se u mnohých osob podvědomé „já“ vedle zesláblého „já“ vědomého.

Skutečná smrt má dvě údobí. První stanovíme sami nebo lékař podle všeobecně viditelných známek a druhé, kdy duše se plně uvolní od hmotného těla a projevuje se ve fluidovém tvaru. Můj nejschopnější subjekt Křeček při sledování duší v době, kdy jejich přítomnost v těle přestala, vycitňoval v sobě a tvrdil mi, že duše dlí a očišťuje se v místech špatných činů svého života, tudíž na zemi mezi námi. Podle mého úsudku bude protonace bezpochyby oním místem a stavem, kde duše prodělávají očistný stav. V dnešním chaotickém dění se úplně zapomíná na cíl, pro který jsme na světě, a účel, pro nějž je země upravena. Smrt, která je koncem života, jsou dveře do věčnosti, do které duše vstupuje s tím, co dobrého či zlého ze života má. Uvážíme-li, že vůbec nevíme, jak veliký je vesmír s jeho obrovskými světy, kolik galaxií a slunečních soustav v něm existuje, přičemž dosud nejsou na žádné jiné planetě kromě Země zjištěny podmínky pro život stejného charakteru, je náš život na Zemi něčím nesmírně vzácným a mimořádným. Při vědomí této nesmírné ceny a vzácnosti každé jednotlivé duše musíme všichni přispět a spolupůsobit k její záchraně spasením, k němuž je určena. Uvědomme si, že nejmenší stejnorodá, elementární, transcendentální, základní hmotná částice – siton – je základem světa. Bůh pouze chtěl, aby byl učiněn svět. Základem hmotného stvoření jsou částice sitonů, dále nedělitelné. Sdružováním sitonů vznikly útvary složené, od nejjednodušších složenin až k útvarům značně komplikovaným, z nichž je

sestaven hmotný i organický svět. Naše organické tělo je složeno z různých elementárních jednotek sitonů (nukleonů, atomů, molekul), čímž vznikl duší oživený, podstatný lidský tvar. Lidská duše je společnou formou jak těla organického, tak těla energotronového. Tedy naše jednotné, hmotně energotronové tělo je nejen podstatou, ale zároveň i formou.

Naše tělo, složené z různých nestálých prvků, se stále mění a stárnutím zaniká. Avšak základem lidské podstaty je siton, který je zároveň nedílnou, společnou formou těla viditelného i těla energotronového. Forma hmotného těla rozpadem zaniká, vyšší forma těla energotronového, stejnorodého, zůstává. Lidské tělo, které se nám jeví hrubou nedílnou hmotou, ve skutečnosti nezaniká, pouze rozkladem prvků pozbylo tvarovou formu, avšak forma dokonalejší nastupuje na její místo. Tato vyšší forma, mající neměnitelný, nezničitelný základ těla ze sitonů, má věčné trvání.

Tedy elementární částice sitonů jsou základem pro formu lidského těla živočišného i energotronového a všechny formy mají tento jeden společný základ – zářící částice sitonů. Jsou stejnorodým tělem, poskytujícím nám naši lidskou formu. Síla lidské duše má možnost formu svého těla různě měnit. Poskytuje tvar tělu, které si od svého vzniku ponechává tím, že je může různě měnit, může se stát neviditelným, lehkým, těžkým, pomalým či rychlým jako myšlenka, může mít účast na různé potravě, kterou silou své duše může v elementárních částicích vracet v sitony a poskytovat různý tvar hmotným prvkům nebo tvořit slavná díla a podobně. Zánikem lidského těla, při současném tělesně hmotném předpodstatnění, které se děje proměnou lidské formy již za našeho života, a hlavně při smrti, nastupuje do činnosti tělo energotronové – homogenní –, které má již hmotně neměnicí se lidskou formu a přirozenost, nepodléhá již zničení a zániku. Lidská forma s předpodstatněním energotronového těla, které vzniká proměnou lidské hmoty až k jeho oslavení, nezaniká, zůstává nadále podstatou, neboť duše podstatně oživuje tělo svou bytostí, a to bezprostředně skrze sama sebe.

I hmota má různé hmotné formy. Vedle našeho atomickomolekulárního světa existuje svět určitých idejí, o kterém snil již Platón. Je jisté, že náš svět nemá jen jediný plán a že existují jiné druhy světů dokonalejších i méně dokonalých. Již Kristus pravil: „Vládněte královstvím připraveným vám od ustanovení světa.“ Jistě se tu jedná o lidskou přirozenost, která se účastní dokonalosti hmotného světa. Proto existují i jiné plány, konstrukce a složení hmotných světů. Příkladně elementární částice neměnných nukleonů, takzvaná konstanta, nám dávají svědectví o nezničitelnosti a neměnnosti určitého světa. Taktéž světy takzvaných protonů a mnohem dokonalejšího složení sitonů dokazují, že mohou existovat světy tohoto ideálního druhu. Naše nedostatečné smysly je nechápou. Mají svoji zákonitost, existují jako světy ve světě, aniž se prolínají a aniž se navzájem ruší.

Duše a tělo, dvě neúplné podstaty na sebe odkázané, jsou spojeny v jednu podstatu, v jednu bytost. Přijetím fluidoenergotronového těla proměnou lidská přirozenost rozšířila a zhodnotila svoji podstatu, přirozenost a dokonalost. Již Kristus nám dává příklad, že jeho vzkříšené tělo i před utrpením bylo v energotronové látce činné a svým věrným se hmotně zjevoval. Když jej chtěli polapit a kamenovat, mizel jim z rukou nebo tělesnou formu různě měnil tak, že jej nepoznali. Jindy se jim zjevil, mluvil s nimi a jedl s nimi a tím dokazoval, že jeho tělo je hmotně energotronové, fluidové, ale současně s masem a kostmi. Rovněž proměnění Páně se stalo přeměnou těla v tělo energotronové, zářící.

Stejně tak každý člověk za života i po své smrti má energotronovou látku těla, bere ji s sebou a žije v něm určitým hmotným duševním životem. Po odloučení energotronového těla v prvních asi deseti dnech ještě žije ve spojitosti hrubého těla v určitém prostoru podle své

dynamické síly. Pak už žije v prostředí blízkém k jejímu vztahu, oproštuje se od zla a postupně začne žít svobodný, tvůrčí a duchovný život, k němuž je duše stvořena. Život smyslový i fluidově energetický se zvýší, neboť vyšší smysly budou oslaveny. Silami vůle a přeměnou různé energie bude možné zasahovat do činnosti hmoty. Nesmírný vesmír, prostor a čas přestane být věčností a nastoupí dokonalé království Boží.

Dnešní člověk neví, co je skutečný život, nemá o něj žádný zájem, žije v hrozném bludu, zmatku a duševní prázdnotě, a přece v krátkosti života svou vinou bude zbytečně trpět. Jeho organické tělo se změnami hrubé hmoty ve smrti změní. Skutečná smrt těla teprve nastává v pozdějších dnech. Ještě v osmém dnu má duše k mrtvému tělu vztah, neboť ústup duše se děje pozvolným odchodem a žehem ohně duše prodělává násilné a bolestné odpoutávání. Na to by měli pamatovat ti, kdož žádají pohřeb žehem. Moudří zařídí, aby pohřeb žehem byl až po osmém dnu od úmrtí. Zetlení těla v hrobě je nejpřirozenější, protože odpovídá přírodě, která také nečiní žádné násilné skoky.

Život člověka se smrtí pouze mění, nezaniká, jak se obvykle myslí. Byl jsem navštívit svého přítele v obci Žernov, jehož švagr trpěl rakovinou jater. Kamarádi mladého sedláka jeden po druhém odcházeli, neboť jeho život se už nastalou smrtí končil. Zůstali jen dva nejvěrnější a těšili ženu a tři děti. Bylo k jedenácté hodině večer, tělo zemřelého po šesti hodinách od skonu takřka vychladlo. Manželka, když viděla opuštěné hospodářství, sebe a děti, propadla hysterickému záchvatu, zvedala mrtvé tělo a hlavu do náruče, volala manžela jménem a že nesmí odejít, nesmí zemřít, že se musí vrátit, co si bez něho sama počne (slyšela, že prokřičením se mnozí vracejí k životu) a skutečně, zemřelý se nadzvedl a tichým hlasem pravil: Jsem na dvoře – dívám se, jak vám dva chalupníci kradou drůbež – jděte tam, je to přece vaše.“ Žena poslouchala, co jí mrtvý říká – snad si nevěří a znovu jej nářkem probírá k životu. Švagr se jí snaží uklidnit, aby poskytla mrtvému klid a že na dvoře přece zloději být nemohou a že jde jen o doznívající představy zemřelého. Avšak zemřelý znovu slabikoval slova: „Proč tam – nejdete – přece je to vaše – nemohu se na to dívat – jak drůbež zaškrcují a dávají – ji do žoku – vzali vám jich čtyřicet dva...“ Aby přítomní mladou ženu uklidnili, podal jí švagr elektrickou ruční baterku a vyzval ženu, aby se šla pro jistotu podívat na dvůr a poskytla tak mrtvému klid. Žena s rozsvícenou baterkou na dvoře skutečně uviděla dva muže svazovat dva velké pytle. Rychle běžela k nim, aby je poznala. Zakryli si oči a jeden z nich ženu udeřil přes obličej. S výkřikem padá, zloději prchají, přibíhají ostatní z domu a ženu zvedají. Vidí, že zloději již neměli čas pytle s drůbeží odnést. Přítel vytahuje zadušenou drůbež, počítá kusy a s překvapením shledává, že je jich skutečně čtyřicet dva, jak jim zemřelý hlásil. Tato skutečnost je jasná. Případ zemřelého, po šesti hodinách, kdy tělo bylo již chladné, dokazuje, že lidský život nezaniká, nýbrž trvá a je aktivně činný.

Jedině prokřičením zemřelého byl mrtvému na chvíli vrácen život a možnost mluvy: Jsem na dvoře a dívám se, jak... je to přece vaše.“ Sledujte, že zemřelý už nemluví o sobě, o svém hospodářství, o ztrátě krádeží, nýbrž je si vědom, že sám už nepatří tomuto světu, ženě a dětem, když říká: „Je to přece vaše – vzali vám jich čtyřicet dva.“ Je tu jasné pokračování lidského života. Zemřelé tělo nemůže vědět, kolik kusů drůbeže je odcizováno. To může vědět jediné činnost duše, která je duchové podstaty a která smrtí nezaniká. Je tu i jiný důvod pokračování lidského života; ač byla úplná noční tma, musel zemřelý celý děj dobře vidět a pozorovat nám neznámým světlem, jež patří podstatě energotronového těla v jeho vyšší posmrtné dokonalosti.

Pouze materialismem zatemněný duch o sobě neví a nedopátrá se smyslu života. Duchovný princip nelze hmotně vidět, ani ohmatat, a přece existuje. To nám dokazuje právě činnost

neviditelné duše. Byl jsem ve spojení s přítelem P., bydlícím v Praze. Studoval biologii a přešel na práva. Měl matku vzdáleně bydlící na venkově. Jednoho dne jsem nahodile uspal subjekta, abych se podíval, co přítel P. právě dělá. Uspaný mi k překvapení hlásil, že můj přítel před třemi dny zemřel na srdeční mrtvici. Nechtěl jsem zprávě věřit. Proto jsem hledal přítele telefonicky – bezvýsledně. Další den jsem měl cestu do Prahy a subjekta K. jsem vzal s sebou. Přítel Pich bydlel v podkroví řadového domu. Klepali jsme na dveře, nikdo se nehlásil. Vzali jsme za kliku. Překvapení nezamčenými dveřmi jsme vstoupili do světnice a k hrůze spatřili na lůžku mrtvé tělo, s rukama široce rozloženýma. Na prsou měl ještě částečně mokrý obklad. Spolunájemníci, bydlící níže, o jeho skonu nevěděli, a jedna z nich, paní Derová, nám sdělila, že myslela, že před třemi dny odejel, poněvadž jinak k ní docházel takřka denně. Učinili jsme policejní hlášení. Ještě dříve jsem uspal subjekta Křečka a dotázal se ho, zda by šlo navázat se zemřelým spojení. Subjekt byl v dobré dispozici a skutečně se mu podařilo vejít do styku se zemřelým. Po chvíli hlásil, že nás přítel očekával, že se mu udělalo nevolno. Privil: „Tíhu těla nesnáším, a proto se procházím ulicemi a parkem – mám jednání s kolegy – jen co si odpočinu...“ Je zřejmé, že přítel nevěděl, že zemřel, a proto jsem subjekta žádal, aby jej šetrně upozornil na odloučení od těla. Subjekt pak líčil, že zemřelý zvažněl a pak prvil: „Je mi krásně, cítím obzvláštní lehkost a volnost, je mi zvlášť dobře – nevěřím, co mi o tom říkáte.“ Upozornil jsem zemřelého, aby se podíval na své tělo. Zemřelý hlásil: „Vidím jej dobře, tělo je v rozkladu a nemám k němu vztah – pojd'me od něho pryč.“ Ptám se prostřednictvím subjekta, má-li tedy nějaké tělo? Zemřelý: „Jsem přece s tělem, vidíte mne přece a mohu s vámi mluvit – vidím, že moje tělo je jakoby zářivé, lehké – jsem přece mezi vámi, nevidím velký rozdíl – jen co se s vámi navzájem poznám. Mluvil jsem se svým bratrem a otcem (již zemřelými).“ Uspaný subjekt K. začal být unaven, a proto jsem se přes něj ještě rychle zemřelého zeptal, chce-li být převezen do rodné obce. Odvětil: „Nemám o to zájem, jsem zcela volný a máti na převoz nemá peníze.“ Pak ještě hlásil, že pod deskou skříně má ležet nějaké úspory, celkem čtyři tisíce šedesát korun a ty po zaplacení vydání máme poslat matce. „Ať máti nepláče, brzo se spolu uvidíme.“ Také žádal, aby byl zaplacen dluh školníkovi, v obnose šedesáti korun, a že má předplaceno nájemné třiceti korunami. Rozloučili jsme se s přítelem s tím, že o nás dobře ví a že nás může stále vidět... avšak subjekt nebyl již schopen dále se vyjadřovat a pokus musel být ukončen.

Po probuzení subjekta jsme se za přítomnosti paní Derové dali do hledání peněz. Teprve náhodným rozdvojením spodní desky skříně jsme je objevili a po spočtení jsme seznali stejný obnos, jehož výši nám zemřelý ohlásil. Šli jsme ke správci domu, který nám potvrdil předplacený obnos třiceti korun a zašli jsme ke školníkovi, kterého jsme se ptali po dluhu, a ten potvrdil, že přítel mu zůstal dlužen šedesát korun, které jsme též vyrovnali.

Ještě po šesti dnech jsem dosáhl spojení se zemřelým, ovšem již rozumově méně souvislé. V dalších dnech spojení nebylo takřka možné. Proto nevěřím ve spiritistické poslání zemřelých duchů. Snad mimo ojedinělé případy.

Náš pokus s uspaným subjektem Křečkem nám potvrdil, že v hluboké hypnóze lze docílit spojení s osobou, která zemřela slabostí srdce, a zároveň telepaticky rozmlouvat se zemřelým. Že jsme spojení se zemřelým docílili, dokazuje nalezení peněžního obnosu, přesně souhlasícího, a také přání zemřelého, aby byl zaplacen dlužný obnos, a další jeho přání, že má přeplaceno nájemné. Uvedená fakta dokazují, že smrtí život nezaniká, ale zůstává nadále v činnosti. Je třeba si také všimnout zmínky zemřelého, že jeho tělo je „jakoby zářivé“. To nám potvrzuje, že naše energotronové tělo je skutečně zářivé, je homogenní, tj. stejnorodé, stvořené z jednoduchých elementárních částic, majících znak světla. Počtem sdružování částic sitonů může však naše tělo měnit tvar až po tvar viditelné tělesné hmoty, která je věčná.

Podstata energotronového těla, respektive částic sitonů, patří svými vlastnostmi k sdružování přeměny energotronové formy, která je našim hrubým smyslem jen zřídka viditelná. Toto tělo vzniklo dlouhodobým fylogenetickým vývojem z našich prapředků.

Nevíme, jak velká je elementární částice siton. Přirovnáme ji k jedné triliontině vteřiny – snad je mnohem menší, dosud to však nevíme. Náš mozek má na deset bilionů esplan (jaderných buněk), resp. údajů či spojů pro činnost myšlení. A což teprve naše energotronové tělo, které se svými vlastnostmi přibližuje k podstatě lidské nehmotné duše, kdy dvě podstaty, hmotná a duchová, na sebe odkázané, jsou spojeny v jednu podstatu, v jednu bytost.

Uvedu pokus, kdy uspaný v somnambulním transu byl stržen volností a svobodou duše umírajícího:

Bylo to zvečera k sedmé hodině, kdy u nás zastavilo přepychové auto se třemi osobami, tlumočícími prosbu, abych vzal svého subjektu a zajel s nimi do zámku rodiny barona H. v obci Č., kde majitel před čtrnácti hodinami záhadně zemřel. Neměl jsem chuť k tomuto pokusu z toho důvodu, že s mrtvým se dá těžko experimentovat, byl jsem však přemluven. Pokusu se subjektem Křečkem pak byli přítomni baron, tj. bratr zemřelého, jeho sestra, notář, kněz a několik členů příbuzenstva. Mrtvý ležel na katafalku, uspaný subjekt měl za úkol objasnit jeho záhadnou smrt. Když se subjekt uklidnil, prohluboval jsem usnutí. Jeho první slova byla: „Půjdu s ním, buďte tiše, je to krásné.“ Když jsem mu rozkázal: „Jsi v mé moci, nepůjdeš,“ vypověděl mi naprosto poslušnost. V takové situaci nastává pro hypnologa krušná chvíle a jen rychlost rozkazů, jejich vhodnost a sebranost ducha hypnologa včetně magnetizování, zabrání katastrofě, totiž smrti subjektu. Na má slova mi odpověděl: „Nemáte nade mnou moci,“ a již se odpoutával sám, jsa přitom spojen s duší zemřelého.

Stalo se však něco, co mne překvapilo a co mi pomohlo. Náhle prohlásil, že už nepůjde, že duše zemřelého se trápí zjevením všech činů svého života, že mnoho vidí a ví, že to je soukromé. Namítl jsem subjektu, že před ním je mrtvý a že se s ním nemůže spojovat. Uspaný odpovídal, že může, že duše zemřelého se drží přímo v oduši, které je ještě v těle a kolem těla, což se nedá pozorovat očima. „Vy vidíte jeho tělo už mrtvé, ale bude ještě dlouho trvat, než duše s fluidem oduši mrtvé tělo opustí.“ Duše umírajícího je v konfliktu se svým vědomým a podvědomým „já“ – s jehož špatnými činy nesouhlasí a trestá jej, v tomto případě poruchou funkce ledvin. Přátelé zesnulého žádali, abych vynutil tajemství, které uspaný zachytil. Pokusil jsem se a docílil jsem toho tím, že na žádost subjektu musili přítomní odejít a zůstal jsem sám se zemřelým a uspaným. Dozvěděl jsem se o majetkovém podvodu. Poněvadž pozůstalí naléhali na prozrazení a sám jsem se chtěl přesvědčit o pravdě, tajemství jsem vyzradil. Nikdo o věci přímo nevěděl. Uspaný však pravil, že přítomný notář a zemřelý jsou viníky nespravedlivého zcizení majetku a vzniklé poruchy funkce ledvin u zemřelého. Uspaný chtěl být v intimním spojení s notářem, žádal vzájemnou konfrontaci a detailně slovo za slovem odhaloval pravdu jak od notáře, tak od zemřelého, takže se notář nakonec zhroutil a podvod plně přiznal. Poněvadž uspaný byl současně ve spojení se zemřelým, dozvěděl se od něj, že smrt si zavinil sám duševním neklidem, který zavinil poruchu funkce ledvin, a žádal, aby jeho a notářova vina byla odčiněna. Přiznání pro zemřelého bylo prospěšné, neboť příbuzní pak majitelce a dcerám, které byly v Paříži na studiích, navrátili hospodářské panství v plné hodnotě.

Důležitost pokusu se subjektem v hlubokém transu byla v tom, že nám odhalila majetkový podvod a spekulaci zemřelého, na který nakonec doplatil smrtí, a jedině hypnotický pokus mohl docílit vyjasnění této situace, kdy jasnovidností a telepatickým spojením se zemřelým

bylo dosaženo vzájemného spojení a dorozumění. Zemřelý žádal o mravní zadostiučinění, které se mu lítostí viny nakonec dostalo.

Dokazuje to, že život smrtí nekončí, pouze se mění. I mnohahodinové hypnotické spojení se zemřelým se opírá o vrozený mravní zákon, který je křesťanský a mravně čistý. Toto dění však postrádá zásluhy, že bylo z vlastního rozumu a vůle uplatněno v praxi v tomto světě pro dobro člověka a jeho cíle, které si má každý získat.

Lidského ducha lze stále zdokonalovat. Je to veliký dar od Boha. Po smrti nastoupí každý cestu k vyšší dokonalosti od místa, kam až svým přičiněním a zásluhami zde v životě dospěl. Kdo více dokázal a získal, více mu bude připočteno a další cestu počne od této výše své dokonalosti, jak nám mrtvý tvrdil.

Jak jsem již uvedl, v každém případě smrt nastává bez veškerých trapných smrtelných příznaků. Odpoutání je klidné, nastává jakási svoboda, volnost duše, jakási sladká únava pozvolným odumíráním všech smyslů. Nejprve odumírá cit, pak zrak, naposledy sluch, jak oznamoval uspaný, který byl pomocí dušefluidu stále úzce s umírajícím spjat. O nějakém smrtelném zápase, násilném odtržení duše od těla, o mukách či bolestech nemůže být ani řeči. Smrtelný zápas, přerušovaný křečmi, mdlobou, chroptěním je již mimo vědomí. Duše nemá sílu uvést odumírající buňky šedé kůry do činnosti tak, aby se probudilo vědomí. Duši je možné sledovat, pokud je spojena s jemným dušefluidem, a to po více hodin. Ovšem není možné s ní docílit přímé dorozumívací spojení. Jen vyspělý jasnovid nám může být prostředníkem takového dorozumění.

Duše se postupně odpoutává od hrubého těla s jemným dušefluidem a dorozumění s ní po sedmi dnech pomalu mizí. Nemysleme, že v přechodu z tohoto času do života posmrtného, tedy při umírání a těsně po něm, si umírající není ničeho vědom. To by byl velký omyl. Duše je stálá činnost a nikdy se nemůže uvést do stavu nečinnosti a nevědomí, neboť to tu není ani za spánku umělého, ani přirozeného. Vždy odpočívá jen hmota šedé kůry a hmota esplan vrchního podvědomí. Nesmíme myslet, že nás umírající pozoruje očima, jako my pozorujeme jeho. Podle povšechných známek a pravidel usuzujeme, že smrt již nadešla a že zemřelý neví nic o světě a nás milých, kteří stojíme sklíčení u jeho smrtelného lůžka.

Jak jsem již podotkl, nejdříve odumírají smysly. Duše je navždy opouští se svým fluidem oduší. Za normálního bdění, při němž jsou duše, oduší i tělo v sobě obsaženy, může duše svoje okolí rozeznávat skrze fluid oduší jen smysly svého fyzického těla. Jakmile smysly odumrou, vzápětí se poznenáhlu odpoutává fluid oduší a duše přechází do podobného stavu jako u subjektu, kterého jsme uvedli do čtvrtého stupně náměsíčního spánku, avšak s tím rozdílem, že podvědomá činnost duše se svým dušefluidem je již mimo hrubé ústředí nervové, neurony šedé kůry (za umělého nebo přirozeného spánku nikdy duše s fluidem oduší šedou kůru neopouští). Lidská duše, pokud je s hmotou oduší (dušefluidem) a jeho hrubým tělem spojena, není ještě úplně svobodná. Zemřelého, jak nám pokus odhalil, ještě v prvních dnech lze probudit k životu jen proto, že duše, která nadobro hrubé tělo neopustila, dlí ve fluidu oduší a znovu prostoupí celé tělo. Nářek a volání působí zde sugestivně. Proč však zemřelý, přivedený k životu, většinou neví nic z onoho světa? Obvykle dává odpověď, že slyšel nějaký hukot, velkou ránu a podobně. To je přirozené. Opustí-li duše vědomou činnost a není-li zároveň poutána určitým dějem (viz krádež drůbeže), nemůže z druhého duševního stavu nic uložit ve vrchním podvědomí v esplanech, a to proto, že duše ve svém „já“ v rozumu a vůli

šedou kůru i esplana načas opustila. Vše zůstává v duševědomí, a až se duše zbaví úplně organické hmoty, sama si vše uvědomí.

Existence a duchovost lidské duše

Živá bytost se skládá z hmoty a prvního oživujícího principu (forma substantialis), jenž vtiskuje bytosti její vlastní rys a je shodný s přirozeným sklonem, s vnitřní účelností. Tento první princip života se nazývá duše.

Na nejnižším stupni je život vegetativní, jeho průběh je vyživování a reprodukce. Druhý stupeň je živočišný život, který vegetuje a smyslově vnímá. Na vyšším stupni je lidský duch, který přemýšlí a svobodně se rozhoduje.

Hmotné podmínky ústrojové jsou bezprostřední příčinou životních jevů, avšak v jejich jádře je patrný princip jednoty specifického rázu a vnitřní účelnosti všech životních jevů. Tento princip životních jevů používá hmotných podmínek svým způsobem, takže fyzicko-chemické síly tvoří životní koloběh, a nikoliv jen mechanický pohyb.

Živé bytosti nejsou jen souhrnem sil a reakcí; jsou to bytosti, které mají bytnostní sklon, činnost a vnitřní finalitu. Živá bytost je jednota přirozenosti, k níž patří jak hmota, tak oživující princip, který se nazývá duše.

Duše je zdokonalující prvek organického těla; organické tělo se skládá z těla a duše a ty tvoří jednotu přirozenosti, z níž vychází základní sklon k přirozenému cíli. Duše je tedy zdokonalující čili útvorný prvek ne jakékoliv hmoty, nýbrž organicky disponované a připravené k oživení, to jest hmoty, která je nejbližší mohoucností pro spojení s duší; je to tělo, které má všechny podmínky organičnosti.

Sídlo počitků je mozek. Vnímání je životní úkon, který má svůj poznávací ráz, staví vnímající subjekt před věc, před poznávaný předmět. Proto lze definovat smysl jako schopnost vnímat hmotné věci prostřednictvím psychické podoby nebo formy, která je vytvořena v poznávací schopnosti z objektivního popudu a vytváří v ní poznanou věc. Smyslové vnímání se liší od intelektuálního poznání tím, že smyslová schopnost vnímá jednotlivé věci konkrétní, kdežto poznání intelektuální je abstraktní.

Vznik počitku a vjemu závisí na popudu z věci na smyslovou schopnost. Vlastní ráz počitku a vjemu není výhradně fyzický nebo chemický, ani fyziologický. Je to děj psychický, tedy nadfyzický a nadfyziologický – je to děj vědomý. Předmět poznatelný smysly vnímáme přímo a teprve reflexí zjistíme, že toto vnímání se děje psychickou dispozicí, která se nazývá forma, podobnost. Vnímání nepatří jen duši nebo jen tělu, nýbrž jednotnému celku, složenému z těla a duše. Smyslové vnímání je tedy činnost nadfyzicko-fyziologickopsychická. Smyslové vnímání nutně a podstatně vyžaduje hmotné orgány. Proto schopnost, nositelka této činnosti, není jen hmota fyzicko-chemická, má i jistou vlastnost nadfyzickochemickou, tj. psychickou, duševní. Žádné vyjádření čistě materialistické nevyhovuje, neboť nevysvětluje pravé jádro věci.

Vnímání počitků a vjemů, které se děje prostřednictvím psychické podoby, závisí na podstatném vyšším principu lidské duše, která smrtí organického těla nezaniká.

Duch je nositel vědomé činnosti, jeho činnost je nad časem a prostorem; duch přemýšlí, hledá smysl a obsah, hodnotí život, rozumí věcem a životu, reflektuje nad vlastní lidskou činností i nad sebou samým. Duchová činnost je neorganická. Duchový princip je ten, který je schopen existovat a jednat bez vnitřní závislosti na organismu a na hmotě. Proto je lidská duše schopna samostatné existence a činnosti.

Duše plyne z myšlenkové reflexivní činnosti. Reflexivní myšlenková činnost znamená možnost uvědomění si sebe a své činnosti, a dokonce i své reflexe nad vlastní činností nebo nad předmětem poznání. Lze dělat neomezeně reflexi nad reflexí reflexe atd. Tedy reflexivní činnost je nehmotná, je duchová, nevázaná zákony hmotnosti.

Tytéž vlastnosti nehmotnosti a duchovosti principu lidského života, tj. duše, prozrazuje vůle a její svoboda. Svoboda předpokládá reflexivní činnost myšlenkovou, proto svobodné jsou jen bytosti duchové.

Lidská duše je jednoduchá. Jednoduchost znamená nesloženost ze součástí kvantitativních a součástí bytostních, duše je proto nerozložitelná. Duše nemá soupodstatné součásti, poněvadž je duchová. Duchovost znamená svébytnost a svéčinnost nezávislou na hmotě. Existence a duchovost lidské duše nám praví, že jsou-li rozum a vůle mohutnostmi nehmotnými, duchovými, plyne z toho, že i nositel čili subjekt těchto mohutností je podstaty nehmotné, duchové, neboť není možné, aby hmota jakýmkoliv způsobem byla nositelem mohutností nehmotných. A tuto nehmotnou podstatu nazýváme duší.

Duševní úkony není možné vysvětlovat pouhými hmotnými silami. Je zřejmé, že není možný duševní úkon bez duše, stejně jako není možný tělesný pohyb bez pohybujiícího se tělesa. Podobně je nám zřejmé ze svědectví vlastního sebevědomí, že naše duševní úkony se mění a střídají, kdežto my sami, kteří jsme nositeli těchto úkonů, zůstáváme týmiž lidmi. Tedy tak jako jsme si vědomi rozličných duševních úkonů, tak jsme si vědomi i vlastního podmětu (vlastního „já“), nositele těchto úkonů. Že tímto podmětem není pouhé tělo, plyne z toho, že duševní úkony přesahují pouhé hmotné síly. Duševní úkony tudíž nejsou jedinou duševní realitou, nýbrž je zde i duše, která je nositelem těchto úkonů. Jde-li o úkony čistě duchové, jako jsou úkony rozumu a svobodné vůle, je tu duše jediným zdrojem těchto úkonů, poněvadž tu tělesný orgán není a nemůže být spoličinitelem. Tedy činnost rozumu a vůle je samostatnou činností duše.

Duše je svou povahou nezměnitelná, je tedy neměnná po oddělení od těla. Tělo je měnitelné, a proto se rozkládá. Lidská duše nehyne ani přímo, ani nepřímo, je neporušitelná pro svou duchovost. Proto bytost, která je neporušitelná ani přímo, ani nepřímo, žije stále, je nesmrtelná – tedy duše přežívá tělo.

Největší pohybová síla je myšlenka. Je myšlením duchovým. Duchový princip je základem bytí. Je bytí samo. Duchový princip nelze vidět ani ohmatat, a přece existuje, neboť dovede myslit. Člověk myslí abstraktně nehmotným rozumovým a duchovým úkonem myšlení.

Z vlastní reflexe vím, že: „Já existuji.“ – „Já jsem.“ – „Já tvořím.“ – „Já chci.“

Nebýt myšlenky a vůle, nemohlo by se žádné dílo ze sebe vytvořit, žádné stroje a věci by se samy nemohly uvést do činnosti.

Myšlenka má psychickou kapacitu: Chci-li, tvořím. Člověk není pouhý nadživočich, ale je intelektem, rozumem a vůlí, je zdrojem mohutných energií a úžasných možností. Vlastní duševní „já“ je princip životních jevů, má ráz podstaty. Jedině člověk myslí abstraktně (tj. nehmotným rozumovým a duchovním úkonem myšlení), a tedy jen člověk má myšlenkový život. Specificky lidský znak na rozdíl od zvířete je, že člověk je rozumný, dovede myslit. Zvíře je vázáno na konkrétnost věcí vnímaných myslí, nemá mluvu a duchový vývoj. Zvíře podobně jako člověk přijímá pomocí svých smyslů pocity, vjemy, dojmy, udržuje a zachovává je – má paměť. Zvíře však tyto pojmy nezpracovává, netvoří z nich závěry, úsudky a pojmy – poněvadž nemá rozum, není v něm duchový život.

Rozum je vlastnost, kterou si tvoříme počítky, pojmy, úsudky a závěry, jejím prostřednictvím myslíme. Je to vlastnost, kterou zkoumáme příčiny jevů. To zvíře nikdy nedělá. Zvíře je poslušno pouze svého pudu, pudu sebezáchovy, který mu byl položen do zvířecí přirozenosti, aby mohlo zachovat sebe a své plemeno. Myslit a uvažovat nedovede – nemá rozum. Nemůže se vycvičit k samostatné užitečné práci. Zvíře, ač vzniklo již před člověkem a dodnes s člověkem žije, je na témže stupni vývoje, jako bylo před tisíciletími, protože nemá rozum.

Lidská přirozenost je postavena na mravním zákonu, jemuž nakonec podléhá, aby odčinila viny, dobro nebo zlo.

Rozmýšlení se nad životem je nejzávažnějším problémem a otázkou lidského bytí.

Je možné na první pohled pochopit vznik myšlenky z hmoty? Podle materialismu bychom musili předpokládat, že víme, co je hmota. Avšak my ji neznáme. Pojem „hmota“ stejně jako ostatní fyzické a fyziologické pojmy je jenom myšlenková konstrukce k pochopení skutečnosti, kterou si představujeme jako nezávislou na svém vědomí, a nemůže tedy vysvětlit podstatu vědomí samého. Mozek je pro naše vědomí komplexem požitků a zrakových představ. Chce-li tedy materialismus vysvětlit vědomí z něčeho, co samo je vytvořeno vědomím, neproniká zřejmě k jádru věci.

To je hlavní důvod, proč se takřka všichni filozofové, kteří uvažovali o problému poznání, přiklonili k názoru spiritualistickému – duševnímu. Filozof ve vzájemných hovorech nedovede říci, co a jaká duše je, jaký může být život po smrti, ale že chce „já“ být i po smrti, že se nechce rozplynout. Nedovede si představit, že by se něco, jako je myšlení, poznání, mravní usilování, mohlo ztratit, že by to mohlo nebýt k ničemu. K víře v nesmrtelnost duše ho vedou důvody etické, neboť bez věčnosti duší by nebylo spravedlnosti, nebylo by dokonalé rovnosti.

Avšak věda se nespokojuje filozofickou spekulací a chce mít důkazy. Aby mohla rozhodnout, přetrvá-li duše opravdu smrt těla, bylo by třeba objevit pod duševnem podmínky, které by

trvaly i po zániku organismu, bylo by třeba zjistit vztahy, které by dokázaly závislost duševna (duše) ještě na něčem jiném než na organismu. Jedině toto zjištění by dovedlo odstranit všechny pochybnosti. Zatím věda nevyklučuje možnost, že jednou budou objeveny nějaké podmínky, nějaké vztahy, které dokáží nezničitelnost, byť aspoň částečnou, naší duše.

Nejnověji pojednal o otázce přežití psychické individuality Whately Carington. Prohlásil, že nemá nejmenší pochybnosti o tom, že člověk nějakým způsobem přežije tělesnou smrt, ale že si není jist, v jakém rozsahu je třeba chápat toto přežití duše a do jaké míry je trvalé.

Úkazy telepatie, nezávislé na hmotě, svědčí, že mysl je podstaty nehmotné. Můžeme tedy očekávat, že i v okamžiku po smrti zůstane skoro stejná, jako byla v okamžiku před smrtí. Proces umírání s sebou ovšem přináší nové smyslové dojmy a představy do tohoto psychického útvaru, ale to nemůže mít velký vliv na systém jako celek.

Za nepravděpodobné považuje Carington, že by mysl, když organismus přestane fungovat, byla najednou obdařena věděním a moudrostí, jaké dříve neměla. Co se týče abstraktního myšlení, které je normálně vázáno na slova, mohly by být oporou myšlení v posmrtném životě jen vzpomínky na slova a tělesné požitky, které je doprovázely. Ti, kdo se zabývali v tomto životě převážně věcmi duchovními, budou pak mít větší možnost uspokojení než ti, jimž byly věci duševní lhostejné.

Co se týče otázky, lze-li doufat, že po smrti poznáme své známé, kteří nás ve smrti předešli, nesmíme očekávat nějaké životně fyzické shledání, z jakého se radujeme na tomto světě. Bude pravděpodobně těsný vzájemný telepatický styk, tím těsnější, čím delší dobu jsme společně prožili a čím více společných dojmů jsme získali. Ti, kdo v tomto životě usilovali o opravdové společenství myslí, se přizpůsobí novým podmínkám dříve než ti, u nichž převládal zájem o tělesnou stránku jejich existence.

Vzájemný telepatický posmrtný styk by mohl být mnohem účinnější, než je tomu mezi bytostmi žijícími, které mají jiné možnosti vzájemného dorozumívání pomocí slova, písma atd. Je dokonce možné, že je tak těsný telepatický styk mezi jednotlivými jednotkami posmrtných vědomí, že by to skoro odpovídalo jakémusi „nadvědomí“, jakémusi vědomí obecnému, univerzálnímu.

Co se týče otázky znovuvtělování, kdy někdo tvrdí, že si vzpomíná na své dřívější existence, jsou v podstatě fantastickým a dramatickým zpracováním polozapomenutých zážitků a slyšených vyprávění, ale i telepaticky získaných znalostí. Tvrdí-li se, že se znovuvtěluje „já“ zbavené všech vlastností, které je vyznačovaly a odlišovaly od jiných „já“, pozbývá tato nauka smyslu, poněvadž pak by nezáleželo na tom, či „já“ se vtěluje, když by se jednotlivá „já“ od sebe vlastně ničím nelišila.

Filozofové a vědci pokroku techniky a atomových zbraní nevědí, co je duše a jaká je, je-li život po smrti a přetrvá-li duše opravdu smrt těla. Proč se stane, že musí člověk jako celek zahynout? Skutečná věda nám říká, že duše je stvořena z ničeho v celé své podstatě. Je tedy naše duchová podstata samostatná, nehmotná a nesmrtelná; jsouc jednoduchá (nesložená), je svou přirozeností neschopna porušení. Duše je rozumná, nehmotná podstata, ale spojená s hmotnou přirozeností. Tedy duše a tělo, dvě neúplné podstaty na sebe odkázané, jsou spojeny v podstatu jednu.

Z této pravdy čerpáme jistotu, že naše hmotné tělo nezaniká, a je nezvratné, že duše přežívá smrt. Pouze naše tělo se mění v různé tvarové formy, od nejjednodušších elementárních částic až k formám složitým, za účasti sil lidské duše.

Základem lidské podstaty je siton, který je nedílnou formou těla viditelného i těla fluidového, energotronového. Forma hmotného těla rozpadem zaniká, vyšší forma fluidového těla (stejnorodého) zůstává. Zářící sitony jsou stejnorodým tělem, poskytujícím lidskou formu. Síla lidské duše má možnost formu těla různě měnit. Zánik lidského těla se děje přepodstatněním, tj. proměnou lidské formy. Někdy se tak děje i za života, při neštěstích či při smrti, kdy do činnosti vstupuje energotronové, fluidové tělo, které má již převážně hmotné neměnicí se lidskou podobu (formu) a přirozenost, neboť duše oživuje tělo v podstatě svou bytostí, a to sama skrze sebe.

Přežití tělesné smrti je největším vítězstvím člověka, neboť smrtí nastupuje přepodstatnění, přetvoření našeho organickomolekulárního těla v tělo energotronové, které nás již po milióny let předešlo vývojem a dospělo do vrcholného tvaru, do těla nového, jež má dokonalejší podobu. Elementární, stejnorodé tělo je nedílnou podstatou, svou dokonalostí může svou formu těla různě měnit, podle potřeby se stát rychlým jako myšlenka nebo zmizet nebo se zhmotnit, vznášet se, tvořit díla apod. Přežití tělesné smrti, přežití lidského života je triumfem nad smrtí, kdy nastupuje netušený rozmach postupně dokonalého, radostného, vítězného a slavnostně objeveného života. Toužíme také po vzájemném dorozumění s těmi, kteří nás ve smrti předešli. Badatelé Lodge, Richet, Flamarion, Carrington, Notzing, Driesch, Geley, Bolzano, Lombrozo, Aksakov, Osty, Tanagra, Grookes, Price a jiní, i prof. Masaryk, Velenovský a Růžička věřili, že přežití smrti je skutečností, zvláště po důkazu, že hmotný atom je cele složen z energie, a po objevení radioaktivity, že ve skutečnosti není hmoty, že jsou jen formy tvořivé energie a my jsme jednou z těchto forem.

Tvořivá síla, která skládá jakoukoliv hmotu, se odhmotňuje. Zkušenost podivuhodně ověřuje tuto hypotézu. Vezměme těleso samovolně se dematerializující, např. rádiu. Vidíme, že jeho dematerializace (paprsky/X) proniká lehce hmotou (actinoscopie): Stejně i stavy polohmotné (jako elektromagnetismus, paprsky X a super X, paprsky infračervené, Hertzovy vlny) ukazují našemu zkoumání vlastnosti rovněž nadhmotné a nadlidské. Jsou ovšem přirozeně daleko od absolutna, neboť jsou pouze polohmotné. Stejně když tělo médií – která je nutné pokládat za živoucí rádia – je ve zvláštním stavu emanativním, vidíme, že se ihned objevuje část nadhmotných vlastností tvořivé energie (telepatie, jasnovidnost, ektoplazmie, telekineze).

Hmota nemá jen určité známé vlastnosti studované vědou. Již úkazy telekinetické dokazují, že příčina – radioaktivita – stejně jako fluid oduší (energotron) vycházející z lidského těla uchovává mimo ně ve svých projevech něco vědomého a inteligentního. Tato síla, vymístěná z některých lidských těl, je vědomá, nadhmotná. Stojíme zde před experimentálním důkazem existence duše. Pokusy „psychometrické“, nejvíce zarážející ze všech, nám dávají jistotu, že tento vědomý činitel, prokázaný telekinetickými úkazy, přepodstatněním energotronové látky, se důkazně zachovává po smrti těla a duše lidské. Pokusy se budeme přibližovat již ke světu nehmotnému – psychickému, duchovému.

Hmotné a přímé dorozumění se zemřelým není možné slovem, písmem ani pomocí zevních nebo vnitřních smyslů, ani za pomoci reflexe duše, jejího „já“, nýbrž jedině pomocí hluboké hypnózy cestou telepatie, kdy dochází k přímému a spolehlivému spojení obou duší, jak zemřelého, tak uspaného.

Je zaviněno trestné odpykání našeho „já“?

Přežitím tělesné smrti otevíráme novou cestu do druhého života, který po určitou dobu více nebo méně není hned příjemný. Nejprve se člověk musí vyrovnat s mravními konflikty, které si zavinil svým životem. K víře v nesmrtelnost duše vedou etické důvody, důvody posledního cíle; bez věčností duši by nebylo spravedlnosti, nebylo by dokonalé rovnosti.

Člověk je povinen řídit se ve svém poznání a chtění nejvyšší etickou zásadou „zachovej daný řád“. K danému řádu patří řád mravní, totiž souhrn všeho, co se vztahuje k mravnosti svobodného lidského jednání. Základem a normou mravního řádu je věčný zákon, dílo rozumu a vůle první příčiny, která je předmětem mravního života, spravedlnosti, dobra nebo zla. Lidský rozum přesvědčuje člověka, že je závislý na první příčině – Bohu. Člověk jako rozumná a svobodná bytost směřuje k cíli uváženými a svobodnými úkony. Posledním cílem všeho je Bůh. Z toho plyne, že i pro člověka je Bůh posledním cílem, že v dosažení Boha spočívá štěstí, radost, krása, blaho a nejvyšší blaženost, nejvyšší stav dobra. Blaženost spočívá v činnosti, neboť činnost je poslední dokonalost každého jsoucná. Nejdokonalejší činnost předpokládá nejdokonalejší mohutnost – rozum. Jedině rozumem můžeme dosáhnout Boha a požívat tak nejvyšší blaženosti. Formální blaženost člověka tedy spočívá především v činnosti rozumu, nikoliv vůle, neboť vůle pouze touží po dobru. Ve spojení s energotronovým tělem se může duše bez překážek zjevit. Může energotronové tělo libovolně měnit, seskupovat a různě tvarově zhmotňovat nebo zase odhmotňovat, stát se tělesně průhledným, lehkým nebo neviditelným apod. Pro duši není překážkou, aby nám mohla dát viditelnou výstrahu a i jinak nás varovat, neboť energotronové tělo včetně duše má neobyčejné vlastnosti. Její přirozenost jí poskytuje podstatu hmotnou, energotronově duchovou, homogenně stejnorodou, složenou z elementárních částic. Sdružováním částic sítou může tělesný tvar různě měnit, zhmotňovat nebo odhmotňovat. Zemřelé osoby, jejichž habitus je zatížen zlem, musí projít sebeočistěním. Převážně žijí mezi námi a povětšinou patří dosud trpícím osobám. Osoby spravedlivé naši pomoc nepotřebují, žijí v blažené nečinnosti, bývají posly Boha.

Při odloučení organického těla zůstane v oddělené duši nezměnitelná náklonnost k poslednímu cíli, ke kterému byla zaměřena v posledním čase svého spojení s lidským tělem. Toto zaměření se samotným oddělením duše od organického těla mění v neodstranitelný habitus, v jakousi druhou přirozenost, která navždy utvrzuje duši v dobru nebo ve zlu. Tělo je tedy nástrojem duše, pomocí něhož se duše rozvíjí a dosahuje cíle. Prostřednictvím těla svádí duše duchovní boj a tak dochází cíle. Svobodnou vůlí může potlačit nezřízené vášně a vzbudit vášně dobré a prospěšné. Tímto způsobem může duše odstranit neřesti a nabýt ctnosti. Svou přirozeností je vůle určována dobrem rozumu. I vůle směřuje přirozeně k Bohu, který je dobrem rozumu.

Cílem člověka je pokračování v dalším životě. Hvězdář Flamarion sepsal a ověřil přes pět tisíc různých mimosmyslových případů zhmotnělých zjevů zemřelých osob v pokračování v druhém životě. Stejně Lombroso, Aksakov, Lodge a jiní zjišťovali a sledovali zjevy samovolně se projevující bez účasti a zásahu jiných osob, případně za pomoci hypnózy nebo telepatie.

Emma Pearsonová píše: Byla jsem povolána do Brightonu ke své těžce nemocné tetě, Harriete Pearsonové. Pokoj, v němž ležela, byl nad salómem a měl tři okna. Spala jsem s paní Coppingrovou ve vedlejší pokoji. Obvykle jedna z nás strávila vždy noc u lože nemocné tety. Té noci dlela u nemocné Jana Pearsonová, kdežto my dvě jsme odpočívaly. Místnosti byly osvětleny a dveře pokoje, v němž nemocná dlela, byly dokořán. Mezi první a druhou hodinou ráno – já a paní Coppingrová jsme obě bděly – se událo toto: Obě dvě jsme viděly postavu malé ženy, zahalenou do starého šálu, se staromódním kloboukem na hlavě, s parukou se třemi řadami kudrn. Zjevení kráčelo přes práh a šlo do pokoje, kde spala nemocná. Paní Coppingrová mi řekla: „Emo, viděla jsi? Vstaň. Je to teta Anna (tj. zemřelá sestra nemocné). Odpověděla jsem: „Ano, ano, byla to teta Anna. To je špatné znamení, teta Harrieta jistě zemře.“ Vstaly jsme a v témže okamžiku se vyřítila paní Jana Pearsonová z pokoje nemocné a řekla nám: „Byla tu teta Anna, kam odešla?“ Abych ji ukonejšila, podotkla jsem: „Nejspíše to byla Elsa, která sešla dolů, aby se podívala na svoji nemocnou paní.“ Paní Coppingrová tedy šla do hořejšího patra, ale tam našla Elsu pohříženou do hlubokého spánku. Probudila ji tedy a nařídili jí, aby se oblékla. Prohledaly pak všechny pokoje, ale nadarmo. Teta Harrieta zemřela večer téhož dne. Vypravovala nám ještě před smrtí, že viděla svou sestru, která si pro ni přišla.

Tato skutečnost, v níž čtyři osoby viděly zemřelou paní Annu, dokazuje, že náš posmrtný život nezaniká, nýbrž trvá dále. Energotronové tělo v prvním čase si pouze ponechává svůj habitus, ve kterém se časem mravně zdokonaluje a má možnost se po smrti nadhmotně zjevit.

Katolický farář v Bádensku sepsal toto: Bylo to krátce po Novém roce. Zima byla tuhá a já právě začal vyučovat náboženství ty děti, které měly jít po velikonocích poprvé k přijímání a pak být propuštěny ze školy. Se všemi jsem byl spokojen, jediný Josef Brunt se špatně učil a špatně chápal. Proto jsem si zavolal jeho otce a tomu jsem řekl: „Nemohu pustit vašeho chlapce Josefa již tento rok ze školy.“ Něco takového bylo vždycky hanbou pro rodiče, a proto si to otec vzal příliš k srdci. Přišly velikonoce, kdy jsem se dvojnásobně přičinil a také unavil při vyučování, a proto jsem si také častěji lehával ke spánku. Jednou v noci jsem se probudil za několik hodin. Měsíc jasně svítil, v kamnech dohořovalo. Vstal jsem a šel přidat uhlí. Tu slyším najednou rychlé kroky, jdoucí od vesnice, pak po schodech k domovním vratům. Potom slyším, jak přichází okopává silně své boty od sněhu, a naposled zazvoní zvonek od domu. Hned mi napadlo, že nějaký posel jde pro mne k těžce nemocnému pro poslední pomazání, což mi ovšem tehdy bylo velice nemilé, jednak pro můj vysoký věk, jednak pro to vánicové počasí. Divil jsem se jen, že má hospodyně, která spala na druhé straně domu, se vůbec neozývala. Ještě více jsem byl překvapen, když jsem slyšel, jak se odšupuje závora a otáčí klíč v zámku domovních vrat a že neznámý přijde ke mně z chodby do pokoje, aniž by byl ohlášen mou hospodyní. A skutečně, neklepaje, otevřel můj pokoj a vidím před sebou otce hochy Josefa B. v jeho ošumělém oděvu. Vztyčil jsem se a oslovil jsem přichozího skoro hrubě: „Co se stalo?“ Říká: „Pane faráři, nechte mého syna Josefa jít k přijímání o velikonocích.“ Tu teprve jsem si uvědomil, že jasně měsíční světlo pronikalo skrze celou jeho postavu oknem, a že nevrhalo žádný stín, takže jsem viděl skrz něj i dveře, i stojan na knihy postavený vedle nich. Hrůzou mi vstaly vlasy na hlavě a klesl jsem, neodpovídaje, na odkrytou postel. Postava odešla bez hluku dveřmi, ale na chodbě jsem slyšel opět tytéž kroky, otevírání a zavírání a zamknutí domovních vrat. Potom tytéž těžké kroky rychle sestupovaly po venkovských schodech a konečně se ztratily v dálce ve sněhu. Už jsem nespál. Tentýž sedlák byl ještě před několika dny u přijímání v kostele. K ránu umíráček oznamoval jeho úmrtí. Zemřel v uplynulé noci v tutéž hodinu, ve které se mi zjevil. Proto jsem soukromými hodinami chlapce konečně tak připravil, že jsem mohl jeho otci vyhovět.

Uvedený případ katolického kněze je jistě věrohodný. Otec zemřel asi náhle mrtvicí. Při smrti měl přání, aby jeho syn byl u přijímání, hanbil se nad jeho neznalostmi ve chvíli, kdy jej smrt zastihla. Zjevil se s fluidovým tělem oduší, které farář dodalo hrůzu při pohledu na průhlednost těla a současné hřmotné chování. Nám však zjev zemřelého dokazuje, že smrtí život nekončí, že duše fluidové tělo bere s sebou a že je nadále činna v rozumu a vůli bez změněných běžných pravidel. Fluidové tělo během osmi až deseti dnů zaniká a nastupuje tělo energotronové.

Zesnulý otec paní Ballet Gallifetové se zjevil po dvou letech své dceři, svému zeti a jejich psu v jejich domě v Lyonu.

Koně a psi často vycitňují bytosti zemřelých osob. Před několika roky se ke mně dostavili dva učitelé z Moravy, aby mi sdělili neobyčejné zjevování, opakující se vidinu lidské bytosti. Vyprávěli:

Bylo to zvečera po osmé hodině, kdy z jakési zvláštní únavy jsem ulehl. Můj pes Ořech jako obvykle ulehl vedle a přes má prsa. Pojednou jsem jasně uviděl zvláštní bytost, která si sedla bokem k mým nohám. Nejprve jsem měl dojem, že jsem podlehl halucinaci, klidně jsem si vidinovou bytost prohlížel, avšak můj pes se začal chvět, zježil chlupy a začal kňučet. Zjev si sedl na konce mých nohou a teprve pak z chování psa mi bleskla myšlenka, že nejde o halucinaci, ale o skutečnost. Uviděl jsem a rozeznával, že bytost je žena, asi Egyptanka, s úbořem z dřívějších dob. Hleděla mi upřeně do očí a pak si sedla až na má kolena, aniž pustila oči z pohledu upřeného na mne. Ustrašeného Ořecha jsem těsně přitiskl k sobě. Vtom si bytost sedla blíž, přes stehna. Pes jako z hrůzy začal ječet, vytrhl se mi z rukou a letěl ke dveřím. Byly zavřeny. Vrhł se k oknu, prorazil je a zmizel v noční tmě. Při tomto zběsilém útěku psa vidina zmizela.

Dlouho jsem o zjevu přemýšlel, neboť chování psa potvrzovalo skutečnost zjevu. Příhoda se vždy po několika dnech opakovala. Svěřil jsem se příteli. Řekl mi, že má statného ovčáka, který by mne chránil a neutekl by. Bylo ujednáno, abych si ovčáka navykl a navnadil chutným masem. Pes se se mnou spřátelil a ulehal ke mně na lůžko. Po více dnech, kdy se pes se mnou lísal, objevila se u mých nohou náhle zase ona vidina. Pes zježil chlupy a jevil nepokoj, který se začal stupňovat. Kňučení a třesení se u psa stupňovalo, nebyl jsem schopen jej udržet – až otevřenými dveřmi vyrazil do noci a vrátil se k původnímu pánovi. Vidina se mi opakovala pak ještě dvakrát.

Dá se soudit, že zjev Egyptanky byl skutečný, neboť reakce zvířete nám zde potvrzuje, že lidská bytost má posmrtný život a může se i materializovat. Podobných zjevů máme v dokladech popsáno mnoho. Zjevení se dělo za činnosti tělesného energotronu.

Flamarion zveřejňuje ve své knize toto: Zemřel zámecký kovář a zanechal vdovu s mnoha malými dětmi. Všichni už leželi na lůžku. Matka měla obličej obrácen ke zdi a tu slyší děti volat: „Tatínek, hle tatínek.“ Zakřikla je, řkouc: „Mlčte a spěte, drobečkové, víte přece dobře, že tatínek odešel do nebička.“ Ale děti neustále volaly: „Tatínek je tady, tatínek je tu,“ a jedno z nejmenších tleskalo rukama radostí nad otcovým návratem. Vdova se posléze rozhodla obrátit se ode zdi a tu uzřela svého manžela, který na ni promluvil, říkáje mezi jiným, že kdyby byl věřil v nesmrtnost, že by se jinak choval, a litoval, že v ni nevěřil. Vzal ženu za ruku a silně ji stiskl, takže po několik dalších dnů si na ruku musela dávat obklad. Dítky zemřelého kováře jistě nepodlehly nějakému klamu. Otec se jim skutečně zjevil a laskal se s nimi. Svým výrokem potvrdil, že existuje nesmrtnost, ve kterou nevěřil, a že je třeba žít

život mravněji. Požadávek odčinění viny je neúprosný. Zjevení kováře se stalo v několika dnech po smrti, tj. ještě za činnosti hmotného fluidu oduší. Anglický katolický kněz Kay psal hraběnce Ihrexsburyové o následujícím případě, jak je uveden v knize Binnsové a Dale Owenové: V červenci 1838 jsem odjel z Edinburgu do Perthu na misie. Když jsem tam přišel, byl jsem poslán k Anně Simpsonové, protože již po několik nocí se jí zjevovala její přítelkyně Maloyová a prosila ji, aby požádala nějakého kněze, aby zaplatil peněžité obnos tří šilinků a deseti pencí, které zůstala zemřelá dlužna. Dal jsem se tedy do hledání a zjistil jsem, že vskutku zemřela žena toho jména a že to byla pradlena v jedné sousední obci. Nakupovala u místního kupce, jehož jsem se tázal, zda mu něco dluží paní Maloyová. Nahlédl do knihy a pravil, že je mu dlužna tři šilinky a deset pencí. Zaplatil jsem dluh a zmíněná Anna Simpsonová mne přišla navštívit se sdělením, že ona přítelkyně se jí už nezjevuje.

Nám je výstrahou, že každá, i nepatrná vina musí být odčiněna. Vyžaduje to rovnováha spravedlnosti a je to svědectvím, že život člověka pokračuje.

Stalo se to 26. června 1896 v Denainu. Řeholnice kongregace Dam sv. jednoty, jejichž řádový dům je v Donainu a která má v Denainu odbočku, byla vyslána do tohoto domu, aby pomohla prací přetížené kuchařce. Před jejím odchodem ji abatyše kláštera, těžce nemocná rakovinou žaludku, žádala, aby se za ni modlila, což řeholnice slíbila. Nemocná zemřela v prvních dnech května. Za šest týdnů, 26. června, byla ona řeholnice, která umývala nádobí a měla vykasané rukávy, poslána do sklepa pro pivo. Tam, aniž se o to nějak zvláště zajímala, užřela vedle sebe jinou řeholnici, v níž poznala zesnulou abatyši. Náhle jí představená silně stiskla ruku, až to prudce zabořelo, a pravila: „Modlete se za mě, neboť trpím.“ Vše se seběhlo velmi rychle. Ubohá sestra, vyděšená strachem, vyběhla rychle po schodech a klesla na lavičku vedle vchodu do sklepa. Když dlouho nešla, šly se ostatní sestry podívat, co se stalo. Našly ji na lavičce tak vyděšenou, že jim sotva mohla říci, jak byla stisknuta, a ukázala jim ruku, na které k úžasu přítomných bylo pět červených skvrn jako od spálení. Vypadalo to tak, jako by sestřinu ruku uchopila rozžhavená ohnivá ruka a také brzo naskočily na zčervenalých místech puchýře. Zavolaly dr. Toisona, lékaře kongregace, aby nemocnou ošetřil. Ofotografoval spáleniny a nařídil léčení. Rány se zhojily, ale zanechaly po sobě pět jizev, které svědčily o skutečnosti příhody. Dr. Toison byl známým praktickým lékařem, profesorem na volné lékařské fakultě v Lilie. Byl současně lékařem kongregace v Denainu. Nelze naprosto pochybovat o pravdivosti svědků oné příhody. Bylo snad sestřino vidění subjektivní? Spáleniny však byly až příliš objektivní.

Zjevení zemřelé představené, které se stalo až po šesti týdnech od úmrtí, nebylo z vlivu fluidu oduší, které během osmi dnů zaniká, nýbrž z činnosti hmotného těla energotronového.

Anály metapsychické společnosti francouzské obsahují případ:

Když dr. Dariex 9. ledna 1892 v Toulonu ulehl, cítil, že jej někdo budí, a spatřil admirála Peyrona, stojícího u jeho lůžka s rukama v kapsách. Klepl Dariexa do prsou a pravil: „Sbohem – jdu vám říci sbohem.“ Dr. Dariex vstal a rozsvítil svíčku. Bylo 11 hodin v noci. Zjevení bylo to tam. Za čtvrt hodiny zase ulehl, a sotva začal usínat, klepl jej admirál znovu jako poprvé, opakuje své: „Sbohem.“ Tenkrát se tvář admirála zastřela mrakem a jeho tělo ihned poté se rozplynulo jako pára. Druhého dne večer byla v novinách zpráva o admirálově úmrtí. Zemřel v Paříži, kde bydlil v Luxemburském paláci jako kvestor senátu. Dariex byl pět let před událostí admirálovým pobočníkem.

Později bylo shledáno, že se týž admirál zjevil ve stejné noci ještě dalšímu, námořnímu inženýrovi, který byl s Dariexem členem generálního štábu, a řekl mu: „Milý G., přišla chvíle, kdy se musíme rozloučit, musíme to překonat, sbohem.“ Také se zjevem probudil.

Zjevování zemřelých je vážnou skutečností, v níž nám zemřelý oznamuje svůj odchod do druhého života a hlásí, že jej musíme překonat. A to je důležitý moment pro myslícího člověka. Admirál, ač zemřel, projevil se viditelně prostřednictvím hmotného fluidu oduší, který ještě měl možnost použít, a o svém odchodu osoby sobě milé informoval.

Sdělení J. K. Webra, kaplana v Mittelbergu, kterému se stal tento případ:

Byl studený, bouřlivý zimní den. Weber seděl se svým farářem u stolu, když do světnice vstoupil chudý, nuzně oblečený chlapec a úpěnlivě prosil o almužnu. Dali mu najíst. Chlapec poděkoval a chtěl odejít, byl však tak sláb, že dál nemohl. Weber prosil faráře, aby chlapce nechal v malém pokojíku, kde obyčejně přenocovali hosté. Farář svolil. Kaplan uložil chlapce do postele, zavolal lékaře, který konstatoval vysokou horečku. Weber ošetřoval chlapce co nejpečlivěji. Když horečka pominula, sedl si k chlapci a hovořil s ním. Shledal, že nemá ani otce, ani matku – vůbec nikoho, kdo by se jej ujal. Učil ho také náboženství. Chlapec dobře chápal a dychtivě přijímal vědomosti. Kaplan měl z pokroků chlapce velkou radost. Nemoc se však nelepšila, chlapec chřadl a na podzim zemřel.

V zimě šel jednou Weber k nemocnému do místa asi hodinu vzdáleného. Když se vracel domů, bylo už tma, napadlo hodně sněhu a cesta byla zavátá. Kaplan zabloudil. Pojednou cítil, že mu pod nohama cosi praská. Byl na zamrzlém rybníce, s tenkým ledem, který se probořil, a Weber spadl do vody. Vynaložil všechnu sílu, aby se zachránil, ale jeho námaha byla marná, cítil, že tone. Vtom pojednou spatřil zář a před ním stál chlapec, kterého ošetřoval. Podal mu ruku, vytáhl jej z vody, dovedl na břeh, ukázal směr cesty, kterým se má dát, a zmizel. Druhý den ráno šel zachráněný s příbuzným k rybníku. Bylo vidět stopy, probořený led v místě, kde bylo nejhluběji, a podle velikosti probořeného otvoru v tenkém ledu soudili, že nebylo možné, aby se kaplan samotný dostal z vody. Duch zemřelého chlapce se odvděčil záchranou tonoucího.

Duchové mají moc konat nadhmotné divy k záchraně nebo při obraně. Potřebnou hmotu mohou zhmotňovat, stávat se viditelnými nebo odhmotňovat se, jak je popsáno při záchraně kaplana. Vše se děje silami ducha, který má moc různě měnit hmotu. Vše se děje silami elementárních částic sitonů při různých formách hmotného tělesného energetronu.

Dr. Ludwig uveřejnil v časopise Psychische Studien roku 1914: Byla to kupecká rodina v M. v Bavořích. Otec utratil jmění v pokusech na technických vynálezech. Manželce bylo telefonicky sděleno neznámým jí hlasem, že její manžel právě skočil do řeky. A také skutečně byl od toho dne pohřšován, avšak teprve za několik neděl bylo tělo nalezeno a vytaženo z řeky; měl bodnou ránu v břicho. Rok po jeho smrti, na jaře roku 1913, šla celá osiřelá rodina – žena, dvě dcery (jedna osm, druhá patnáct let stará) a dva synové (šestiletý a šestnáctiletý) – odpoledne o svátku podél řeky k hřbitovu pomodlit se u hrobu otce. Náhle uviděli na vozové cestě, táhnoucí se podél řeky, kde sami šli po vedlejší pěšině, jít proti sobě nějakého muže, v němž všech pět poznalo svého otce, již rok mrtvého. Nejprve na postavu upozornil šestiletý synek, v udivení ukazuje na muže. Matka jej také ihned poznala. Nejstarší syn v rozrušení běžel za otcem na onu vozovou cestu, ale nepromluvil slova, kdežto matka za ním zvolala: „Jdi za ním a zeptej se ho.“ Syn běžel za otcem a ostatní, čekající, viděli, že muž jde stále dále. Syn se k nim vrátil teprve asi za dvě hodiny, bledý a všechnu se třesoucí. Na otázky

odpověděl vyhybavě. Něco mu zavíralo ústa, takže nemohl mluvit. Teprve roku 1916, tedy za tři roky, svěřil se syn matce a svému učiteli náboženství. Tvrdil, že to byl tehdy skutečný živý jejich otec. Šel za ním ve vzdálenosti asi desíti metrů, neměl však odvalu na otce zavolat. Tu se otec náhle zastavil, obrátil se bystře k synovi, podíval se na něho sice přívětivě, ale smutně a řekl mu: „Synu, proč jdeš za mnou?“ Syn nemohl promluvit ani slova. Otcův hlas nebyl jeho vlastní, zněl podivně dutě. Otec vyzval syna, aby jej následoval a vzal jej za ruku. Syn ji cítil jako skutečně živou. Oba pak šli těsně u řeky. Pak otec pohladil syna po tváři a řekl: „Nebylo to mou vinou. Vrah byl postižen osudem. Chtěl jsem vás učinit bohatými, ale osud tomu nechtěl.“ Nato řekl syn: „Otče, vrať se.“ Tento až za nějakou chvíli odpověděl: „Duchové se nevracejí. Pojď se mnou.“ Potom vedl syna asi pět metrů blíž k řece. Nato mu řekl náhle: „Přijdu ještě jednou, pozdravuj svoji matku. Nemohu se s ní sejít, podporuj ji. Prožijí ještě těžké dny.“ Syn ucítil dusivý praskot a postava otce zmizela. Vykřikl a shledal, že stojí na břehu řeky. Unaven se vrátil ke svým. Slib, že ještě přijde, brzy otec splnil. Zjevil se nejstarší dceři. Byla totiž poslána matkou z krámu nahoru do bytu, aby přinesla něco z kuchyně. Když se dlouho nevracela, šla ji matka hledat, ale našla dveře kuchyně zamčené. Klepala a dcera jí odpověděla z nitra bytu zděšeně, že se zavřela ze strachu, neboť když chtěla vyjít z kuchyně, stál na prahu otec ve své úplně a zřetelně podobě a pokládal svou ruku na kliku dveří. V další době a letech se zjev už neopakoval.

Duch ze zevnějších znamení může vypátrat mnohá tajemství. Svému synovi sdělil, že byl úkladně zavražděn. Pouhý duch nejen z dokonalejšího způsobu poznávání, ale ze svých bohatých zkušeností ze zevnějších znamení může poznávat mnohé myšlenky a tajnosti i předpovědět věci budoucí. Zemřelému bylo snadné své rodině sdělit, že se ještě jednou projeví. Projev se děl pomocí energotronového fluidu oduší, neboť lidská duše má možnost elementární částice sitonů různě přetvářet a formovat i ve viditelné tvary lidského těla. Proto všech pět členů rodiny vidělo otce zřetelně po delší dobu, sledovali jeho pohybování se, mluvili s ním a dotýkali se ho.

V anglickém časopise Light z roku 1915 se píše: Četné chudé rodině zemřel otec. Za dva roky onemocněl i jeho dvanáctiletý syn a byl dán do nemocnice. Jmenoval se Thomas Brown. Jedné noci, kdy u jeho lože byla právě matka s ošetřovatelkou, pravil své matce: „Maminko, hled, tatínek.“ – „Ne, drahoušku,“ odvětila mu matka, „není tu nikdo.“ – „Ale je, což ho nevidíš u postele? Proč s ním nemluvíš?“ Ani matka, ani ošetřovatelka neviděly nikoho. „A co dělá tatínek?“ tázala se chlapce nakonec matka. „Hledí na tebe.“ A za chvíli chlapec dodal: „Hledí na mě a kyne mi, abych šel s ním, že mne odvede.“ Když se matka svěřila sešedším se kolempřítomným, že otec zemřel před dvěma roky, dítě to zaslechlo a namítlo: „Ne ne, nezemřel, vždyť je tu a kyne mi rukou. Hled, volá mne, volá mne.“ Po těchto slovech ztratilo dítě vědomí a vbrzku zemřelo.

Zjevení se zemřelých lze dovodit z toho, že tato víra je tak stará jako víra v nesmrtnost lidské duše. Shledáváme ji ve všech dobách a u všech národů. Celá řada zjevení se zemřelých je tak dosvědčena, popsána a ověřena, že jim nelze upřít pravdivost.

Plinius mladší, římský spisovatel, zemřelý roku 113 po Kristu, píše: „V jednom velkém a pustém domě v Athénách v Řecku bylo slyšet v noci řinčení železa a těžkých řetězů, napřed jakoby zdálky, potom víc a více se přibližující. Nato se objevil vyhublý, hrozně vyhlížející stařec s dlouhou bílou bradou a rozčuchanými vlasy visícími z hlavy. Měl na ruku a nohou řetězy, jimiž působil rámus a rachocení. Obyvatelé tohoto domu nemohli strachem spát a většinu noci probděli v rozrušení. Jejich nervy tak trpěly, že z toho následovaly nemoci a smrt. Zjev starce dal sice ve dne pokoj, ale vzpomínka na hrozný zjev nedala lidem spát ani ve

dne. Proto brzy zpustl a vyprázdnil se, a ačkoliv bylo známo, že jej lze koupit nebo pronajmout, přece se o dům nikdo nehlásil.“

Teprve filozof Athenodorus si dům najal jednak pro nízké nájemné, jednak proto, že právě to strašení ho k sobě vábilo. Chtěl vyzkoumat podstatu a příčinu toho všeho. Dal si proto na počátku noci postavit lůžko v předsíni a své lidi poslal spát do nitra domu. Sám se dal při světle do psaní, aby od sebe zapudil strach. Dlouho bylo ticho, ale pak bylo slyšet zase řinčení železa a řetězů. Zjev se blížil. Athenodorus se tvářil, jako by nic neslyšel, a psal dále, ba zacpal si i uši. Než hlučelo to hlasitěji a hlasitěji, blížilo se to víc a víc, až konečně bylo to u vrat domu a v domovní předsíni. Tu teprve filozof klidně obrátil zrak v tu stranu a spatřil stát před sebou člověka s kynoucím prstem. Filozof naznačil zjevu rukou, aby čekal a psal se stoickým klidem dále, mezitím slyšel stále řinčení řetězu. Za chvíli se Athenodorus ohlédl a spatřil, že zjev mu kyne nutkavěji. I vzal do ruky světlo a následoval bez váhání zjev, který šel pomalu, jako by jej řetězy tížily, domem na dvůr, kde náhle zmizel. Filozof tam, kde zjev zmizel, položil trávu a listí, aby místo znovu poznal. Následující den šel k vrchnosti a tato na daný podnět dala v domě kopat. Na označeném místě našli kostru, obklopenou těžkými řetězy. Sebrané kosti pohřbily veřejně a s obřady. Od toho dne v domě nestrašilo.

Filozof Athenodorus odhalil příčinu zla a viny zemřelého, které se za svého života dopustil vraždou a sám odčiňováním viny v řetězech velice trpěl. Je známo, že mrtví, kteří nebyli normálně pohřbeni, se často projevovali, aby vyjádřili své přání být pohřbeni. Co jim to může prospět? Člověk se stará o své tělo... a není, bylo-li opuštěno. Síly posmrtného ducha musely dosud působit na jeho tělesnou přirozenost, takže se mohl zjevovat. V domě, ve kterém si zločinec odpykával svůj čin, zavinily neklid. Opačným vlivem vycitňují somnambulní telepati přímo zločiny i místa násilně odstraněných lidí, jako v případě dcer Foxových v osadě Hydesville u New Yorku, které objevily úkladně zavražděného Karla Rosnu, zakopaného ve sklepě domu.

Dr. L. Arnoux z Guadeloupe píše r. 1899: Žena, kterou jsem měl ošetřovat, zemřela ve 48 hodinách zhoubnou horečkou. Zde je vylíčení případu jejím manželem: Asi za měsíc po manželčině smrti v době, kdy byly asi čtyři hodiny ráno, ležel jsem na žíněnce, položené asi metr od postele, na níž jsem nespal od smrti své ženy. Už chvíli jsem nespal a kouřil cigaretu, když jsem náhle zaslechl hluk kroků na schodišti k mému pokoji. Napjal jsem sluch a dával jsem pozor na hluk, který se zesiloval tím více, čím pozorněji jsem hleděl do místa, odkud se hluk zdál vycházet. Tu jsem ušel vyjít z těch míst svou ženu, projít rychle mezi lůžkem a žíněnkou, pokleknout na klekátko v koutě ložnice. Téměř ihned však vstala a vrátila se touže cestou směrem ke schodišti. Když šla mimo mne, vztáhl jsem k ní instinktivně ruce, chtěje ji chytit za šat, a zvolal jsem: „Loloto,“ jméno, jímž jsem ji obvykle nazýval. Přešla však rychle a vyhnula se mi. „Pokoj, Ferdinand,“ pravila mi přitom rozkazujícím tónem, došla rychle ke schodišti, kde zmizela. Vyskočil jsem a běžel až do přízemí, kde jsem prohledal všechny místnosti, ale všude bylo zamčeno.

Když si rozebereme případ, shledáváme, že pozorovatel byl úplně vzhůru, kouřil cigaretu, naslouchal a hleděl pozorně, posléze mluvil na zemřelou, která mu odpověděla. Zjev zemřelé nastal sdružením sítou v energotronovém těle, které její manžel mohl zřetelně vidět a ona sama mu mohla dát na vědomost, že nadále tělesně žije. Ovšem, toto energotronové tělo není hrubě hmotné, nýbrž je jemné, fluidové.

Nemůže být řeči o smrtelnosti. Mrtví žijí. Život není bezvědomí ani strnutí, nýbrž pohyb duševních sil. Především poznání musí být s to duši volně rozvinout, a to nepřetržitě. Kdyby nebylo, nemohlo by být řeči o nesmrtnosti, neboť by scházelo vědomí, které právě tvoří duchovost a osobní člověk by zanikl smrtí. Duchovost však trvá.

Flamarion píše: Paní Boullierová ze Cherbourgu ve Francii v noci ze 13. na 14. září 1918 jasně slyšela někoho volat své jméno. Pak zaslechla znovu: „Paní Boullierová.“ Rozhlédla se kolem a uviděla mezi oknem a skříní poprsí jakési ženy, vyčnívající ze zdi, která mluvila. „Kdo jste?“ otázala se jí Boullierová. „Což mne nepoznáváte? Vždyť jste dnes u mne v tržnici koupila ryby. Jsem matka Arondelová.“ – „A co tedy chcete?“ – „Prý jsem mrtvá, viděla jsem své tělo natažené na zemi a své děti kolem plačící. Nadarmo jsem na ně mluvila, neslyšely mne.“ – „A jak to, že jste zemřela?“ – „Rozzlobila jsem se cestou domů, padla jsem a potom jsem viděla své tělo na zemi a lidi kolem něho; ale vzdor tomu nejsem mrtvá.“ – „A co chcete?“ – „Musíte jít k lidem, co jsou u mne, a říci jim, že nejsem mrtvá.“ – „Ne, to nemohu udělat, pokládali by mne za blázna. Dejte mi pokoj, milá paní. Propadla jsem halucinaci.“ Zjevení pak zmizelo.

Druhého dne šla Boullierová se sousedkou do tržnice podívat se ze zvědavosti, co se vlastně stalo s matkou Arondelovou. Na stánku bylo její úmrtní oznámení. Zvěděly od spoluprodavaček, že 13. září šla ještě domů na oběd, ale když se samy ve dvě hodiny odpoledne do tržnice vrátily, slyšely, že je mrtva. Byla vdovou a stará dvaadváct let. Zjevila se tedy asi dvanáct hodin po své smrti. Dá se soudit, že vdovu smrt zastihla tak náhle, že si ani neuvědomila svou kritickou situaci a z toho vyplynula nutnost zjevu.

Při náhlém zániku lidského života, zvláště v mladém věku, při zabití, mrtvici či úraze, se u duševně silných jedinců stává, že zemřelý si uvědomuje své osobní „já“, neboť jeho účinnost, která je duchová, abstraktní, zánikem hrubé hmoty nezaniká, nezmírá, ale žije. Zprvu nechápe, proč se mu okolí nevěnuje, nemluví k němu, neodpovídá, neboť ví, že si je všeho vědom. Teprve zkušenost, prostředí a změna celkového stavu a života mu dává vědomí, že už nepatří k běžnému životu lidí.

Jinak je tomu při pozvolném umírání nemocných, osob starých a osob zaostalých, primitivních a méněcenných, které se nedostatečně uvědomují a nevědí, co se s nimi stalo, jak to, že nadále žijí. Přejít z tohoto života do života příštího je takřka nepoznateľný, nepatrně změněný, neboť vývoj lidské přirozenosti je velmi pozvolný, ač jinak aktivní a životní. Energotronové tělo a duch se postupně rozvíjejí a zdokonalují.

Časově poněkud vzdálenější, ale neobyčejný případ se udál v Bratislavě dne 25. července 1641. Trval až do 29. června 1642. O případu vydal opat kanovník Alexander M. Gaibl celou knihu pod názvem *Neratis Rei Admirabilis* neboli *Popis podivuhodného činu*. Kniha byla uznána „Imprimatur“ pražským arcibiskupem 22. ledna 1910. V knize je vyličení případu, sepsané v roce 1643, biskupem prešpurským Michelem Kopchenim, který se projevil otiskem. Ve spise jsou udány přísězné výpovědi 32 svědků. Spis má nárok na věrohodnost, neboť případ vzbudil rozruch a zavedl příčinu k všeobecným disputacím. Mezi uvedenými svědky jsou též nekatolíci, kteří pravdivost zjevení dosvědčují.

V Prešpurku žil jistý Johannes Klementa, obecně zvaný Zwespenbauer. Byl protestant, který se sedm let před smrtí stal katolíkem. Bylo mu šedesát let, když zemřel. Do svého přestoupení nevedl bezúhonný život, ale se změnou náboženství změnil mravy natolik, že jej vídali v kostele často vzdychat i plakat. Několik týdnů po své smrti a pohřbu se zjevil ve své původní

podobě, a to asi stokrát, dvacetiletému děvčeti Regině Tischerinové, která se vyznačovala velkou zbožností. Ve dne v noci obtěžoval děvče strašlivým způsobem, ba i tehdy, když změnila pobyt a odebrala se na jiné místo. Jednou dokonce na lodi při plavbě po Dunaji. Na radu duchovního oslovila konečně mrtvého a ten jí odpověděl stejným hlasem, jakým mluvil zaživa: „Prosím tě, dcero, jdi k mé ženě, ať ti dá dvě stě floren, neboť to jsou peníze krve.“ Kromě toho učinil za života několik slibů, které však nesplnil (zhotovit obraz Bolestné Matky Boží a vystavit jej v chrámě, dále se zavázal ke třem mším svatým, k nějakým almužnám pro chudé a daru devatenácti svěcených svíček). To je příčina jeho nepokoje, a proto ji ani nemůže nechat v klidu. Když mu jednou Regina řekla: „Vždyť já ani nevím, kdo jsi,“ odpověděl: „Jmenuji se Klement Zwespenbauer.“ Na stálé naléhání ducha se odebralo děvče konečně k vdově a povědělo jí o tom dluhu. Žena zapřela, že o tom něco ví. Naproti tomu se vdova zavázala opatřit manželem slíbený mariánský obraz. Ale Regina Tischerinová znovu prosila, aby jí vdova dala peníze, což však odmítla. Když se duch opět objevil, prosila Regina, aby už jí dal pokoj, ale řekl: „Ne, neustoupím, dokud věc neukončíš.“ Když jednou Regina, aby měla pokoj, křičela podrážděně na nebožtíka: „Ke všem čertům, táhni odtud, ty starý hulváte, jdi, odkud jsi přišel, se mnou nemáš co dělat,“ ustoupil duch se smutkem v tváři a zmizel. Druhý den se však zjevil znovu a dal děvčeti tak silný políček, že myslela, že má rozbitou hlavu. Rána zanechala stopy. Z nosu a úst měla krví zakrvácený nejen obličej, ale i ruce a šat. Tři svědčící přísahali, že měla tato krev vysloveně mrtvolný zápach, a jeden svědek zvlášť zdůrazňoval, že se krve dotkl prsty a po dva dny cítil smrtelný pach z celého těla. Regina upadla do bezvědomí, ze kterého procitla až druhého dne. Po několika dnech se duch opět objevil a odpověděl na otázku, že Reginu uhodil proto, že jej proklínala. On jednal jako vykonavatel a mstitel Boží spravedlnosti. Konečně doznal, že kdysi pro 200 floren zabil člověka. Byl sice při svaté zpovědi od svého hříchu očištěn, ale protože zpovědník mu neuložil pokání, odpovídající jeho hříchu, musí teď trpět těžké tresty, aby svou vinu odpykal.

Na radu duchovních žádala Regina Tischerinová od ducha znamení, že skutečně je ten, za kterého se vydává. Proto vypálil nebožtík několikrát svou ruku do plátna, do dřeva i dalších předmětů. Celkem zanechal pět otisků. Tato pravá ruka se shodovala s jeho rukou přirozenou. Zaživa mu byl totiž horní článek ukazováku odebrán a toto zmrzačení je také dobře vidět na otisku. Tím byla totožnost ducha prokázána veřejnosti. Když konečně byla všechna přání nebožtíka splněna a Regina shromáždila ve svém pokoji několik kněží, slyšeli všichni mluvit ducha jeho přirozeným hlasem: „O můj Bože, ó můj Bože, Ty jsi má útěcha, moje síla, moje útočiště a moje naděje, konečně vejdu do nebeské blaženosti.“ Dne 28. června 1642 v poledních hodinách se duch rozloučil, jak to předpověděl, za přítomnosti mnoha osob, mezi nimiž bylo několik kněží, a již se neobjevil. Regina Tischerinová, která žila ve velmi chudých poměrech, dostala od císaře Ferdinanda II. roční penzi. V příslušném řízení, které se dodnes chová ve finančním archívu ve Vídni, se praví:

„Dáváme Vám milostivě vědět, že nařizujeme a dovolujeme, aby Regině Tischerinové z Hallstadtu na její pokornou prosbu, jakož i pro zvláštní příčinu na památku podivuhodného činu, kterým božskou Prozřetelností zprostředkovala v minulém roce v Prešpurku vysvobození jisté duše z očištěnce, byl doživotně vyplácen k její výživě jeden uherský floren denně z důchodů naší uherské komory.“

Zjevení zemřelého Johanese Klementa, který se více než stokrát zjevil, je skutečností. Dnes nikdo nechce slyšet o svém konci života – své smrti. Straní se tohoto slova a myšlenky, a přece je nutné se o tento nejvážnější a nejdůležitější problém zajímat. Smysly poznáváme jen

věci hmotné, tělo a svět. Věci pro nás neviditelného světa pouze tušíme a poznáváme z jejich příčin a účinku. Avšak vedle tohoto hmotného molekulárního světa je ve spojitosti současný svět energotronový fluidový, existující jako svět vyššího řádu, nadhmotný, duchový, ve druhém životě. Kdyby tento svět nadhmotně energotronový – fluidový, existující jako svět vyššího řádu, nad-v některých případech i zprávy a žádat nás o pomoc nebo nás varovat.

Petrohrad 29. dubna 1891. Palladia byla dcerou bohatého ruského statkáře. Její jméno použila matka od řeholnic, když zaslíbila své dítě klášteru, neboť otec zemřel měsíc před narozením dítěte. Za dva roky zemřela i matka a sirotek byl až do svých 14 let vychováván svou tetou v klášteře v Moskvě, kde tato Palladie byla představenou. Pisatel příběhu, který ve svých spisech podrobně rozebírá, vědec Aksakov, píše dále: Když jsem studoval na univerzitě v Moskvě, seznámil jsem se s Palladiiným bratrem, a usmyslili jsme si mladou jeptišku i proti její vůli navrátit světu. Palladii bylo 14 let. V létě jsem pak náhodou Palladii potkal v Oděse, kam přijela se svou sestrou k lékaři. Byl jsem u nich v bytě a předčítal jsem jim, když náhle Palladia zemřela mrtvicí. Bylo jí 15 let. Za dva roky potom jsem byl v Kyjevě. Jednou večer v prosinci jsem byl náhodou přítomen seanci. Poslechl jsem si klepání ve stolku, ale projevům jsem nevěřil. Doma jsem chtěl jev přezkoušet a položil jsem ruce na stoleček. Brzo se ozvalo klepání. Počal jsem hláskovat abecedu a bylo mi nadiktováno jméno Palladie. Byl jsem udiven – ba zděšen. Nemohl jsem se uklidnit, usedl jsem tedy znovu ke stolku a tázal se, co mi chce Palladia říci. Odpověď zněla: Přestavte anděla, padá. Nechápal jsem, oč se jedná, vždyť Palladie byla pochována v Kyjevě, ale nebyl jsem tam, ač jsem slyšel, že má na hrobě náhrobek. Nevěděl jsem však, o jaký náhrobek se jedná. Po odpovědi jsem už neulehl, a jak se rozednilo, spěchal jsem na hřbitov. Ne bez námahy a jen s pomocí strážce hřbitova jsem odkryl hrob, zasypaný vysoko sněhem. Byl jsem přímo zděšen: mramorová socha anděla s křížem byla silně nakloněna k jedné straně. Z příhody jsem usoudil, že svět záhrobní existuje a že s ním můžeme vejít do spojení. Za tři roky jsem náhle Palladii uzřel. Stála ve dveřích domu, trochu stranou, obrácena ke mně a klidně na mě pohlížela. Měla na sobě tytéž tmavé šaty, v nichž v mé přítomnosti zemřela. Hleděl jsem jí přímo do očí a podivno, aniž bych pomyslel, že mám před sebou mrtvou. Byla osvětlena dvěma lampami zevnitř, slyšel jsem klavír a viděl jsem ji dobře. Pak zabočila vpravo a zmizela.

Zjevila se mi pak ještě několikrát, vždy neočekávaně, když jsem na ni nejméně myslil. Nikdy jsem ji neviděl ve snu. Vídal jsem ji, ať jsem byl sám či v četné společnosti. Zjevovala se mi vždy s blaženým výrazem v očích, někdy i se slabým úsměvem. Viděl jsem zřetelně její tvář, hlavu, ramena i ruce. Když jsem takto netušené Palladii uzřel, ztrácel jsem řeč, cítil chlad v zádech, blednutí, slabě jsem vykřikl a zastavoval se mi dech (což druzí přítomní potvrzovali). Zjevení Palladie trvalo jednu, dvě až tři minuty, pak zjev slábl a mizel. Po třech letech jsem náhle uzřel Palladii sedět proti mně v křesle. Opírala se pravým loktem o stůl a hlavu měla opřenu o ruku. Vzpomatoval jsem se ze vzrušení, pohlédl na hodinky a pozdvihl oči k Palladii. Její oči hleděly na mne vesele a spokojeně a tu jsem se poprvé rozhodl na ni promluvit: „Co nyní pociťujete?“ tázal jsem se. Její obličej se nepohnul, rty, pokud se pamatuji, zůstaly také nepohnuty, ale slyšel jsem zřetelně slovo: „Klid.“ – „Chápu,“ odvětil jsem, přenesl jsem pohled na celou postavu Palladie a viděl jsem, že počíná mizet.

Pak jsem Palladii uzřel až po devíti letech. Stála asi pět kroků ode mne a pohlížela na mne s veselým úsměvem se slovy: „Byla jsem, viděla jsem,“ a usmívajíc se zmizela. Nechápal jsem, co znamenají ona slova. Můj pes, jakmile se Palladia objevila, zježil srst a se zavytím vyskočil na postel a tiskl se ke mně. Hleděl stejným směrem, kde jsem Palladii viděl, a u mne hledal ochranu.

Za dalších pět let, roku 1890, jsem se právě vrátil z lomu a usedl jsem v pokoji, osvětleném velkou lampou. Otevřely se dveře a můj syn Oleg vběhl do místnosti. Vtom se přede mnou zjevila Palladia. Pozoroval jsem, jak synek, nespouštěje z ní oči, se obrátil ke mně, ukázal na zjev prstíčkem a řekl: „Teta.“ Vzal jsem synka na kolena a pohleděl na Palladii, ale ta už zmizela. To, že dvouletý chlapec na zjev ukázal prstíčkem a označil zjevení tetou, mne utvrdilo v úsudku, že nepodléhám halucinaci. Od této chvíle jsem Palladii už neviděl – nezjevila se mi.

Aksakov k tomuto případu potvrdil, že autor zážitků nepodléhal halucinaci, nýbrž zjevování se Palladie bylo zhmotnělou materializací. Z historie víme, že z dopuštění Božího se mrtví navracejí. Děje se tak živým snem, extází, podvědomým „já“ v projevu, hypnózou, transem a případně spiritistickou médiumitou.

Je možné vyvolat zemřelého zpět?

Zjevení se zemřelých má důvod v lidské bytosti, duši a hmotném těle, jehož je podstatným tvarem. Molekulární tělo vzniká společně s tělem energotronovým. Molekulární se smrtí rozpadá, tělo fluidové, energotronové, za účasti duše nadále rozvíjí svou vyšší činnost.

Tělo molekulární je svým tvarem pouze přechodné, neboť je živočišné, smrtí umírá, avšak přepodstatněním, proměnou tvaru se mění v tělo energotronové, které již nepodléhá poruchám hmoty a neumírá. Tudíž vedle tohoto hmotného molekulárního těla již od počátku, zároveň a současně v jeho spojitosti vzniká tělo energotronové, fluidové. Energotronové tělo je homogenní (stejnorodé), v dokonalosti elementárních částic sitonů, je nejdokonalejším hmotným tvarem. Přitom má možnost díky vlastnostem sitonů se sdružovat v různé formy a tvary až k tvarům viditelným smyslům. Proto zjevování se zemřelých je ve spojitosti energotronového těla a duše, je možné a je nezvratnou skutečností.

Nám se zdá, že smrt nelítostně zasahuje do lidského života a maří smělé plány v době největšího rozkvětu člověka, že v době, kdy nabyl skvělých zkušeností, musí z tohoto světa tragicky odejít jen proto, že vznikem ze společných zvířecích druhů podléháme zákonité živočišnosti. Síla našeho světla rozumu nám odkrývá jiný život: život se pouze mění, nezaniká. Proto není třeba bédovat nad „osudem“, neboť smrtí hned vcházíme do vyššího řádu a poznáním a rozvíjením nových plánů, objevů, zkušeností a směrů náš život nadále nezměněně pokračuje v duševních i vyšších tělesně hmotných radostech.

Zjevení se mrtvých je tudíž možné, ale musí se vždy považovat jen za výjimku, danou za nějakým určitým vznešeným účelem. Očistec, v němž duše trpí, se jistě spiritistům nezjevuje. Rozum a úcta k mrtvým se vzpírá připustit, aby duše zemřelých byly hříčkami lidí na jejich rozkaz nebo přání, aby do skříní, stolů nebo jiných předmětů vstupovaly nebo jinými způsoby se zjevovaly v seancích a tam prováděly věci dětinské, směšné, sprosté, nemravné a ztěžovaly lidem pokoj a zlehčovaly své bytí. Takový by měl být osud člověka po smrti?

Zasahování a působení dobrých duchů na světě směřuje vždy ke cti a slávě Boží a spáse lidí. Tento cíl ve spiristických seancích a zjeveních nenalzáme. Zhoubné dílo, podrývající

základy mravnosti a křesťanství i společenského řádu, nepochází od duchů dobrých, nýbrž od duchů zvrhlých a zlých.

I materializace zlého ducha či duchů zlých může být uskutečněna. Může-li na sebe přijmout jakoukoliv podobu, může na sebe přijmout i podobu zemřelého člověka, kterého účastníci seance znají, a jediné veliká zkušenost rozpoznává zjev ducha dobrého od zlého. Aksakov ze své dlouholeté zkušenosti píše, že nemá jistotu, jsou-li zjevující se duchové dušemi zemřelých, a zdá se být nakloněn myslit na něco ďábelského.

Většina zjevů se dá vysvětlit přirozeným způsobem, působením fyziologických a psychologických sil. A přirozenému vysvětlování je nutné dát přednost. Od nejstarších dob se u jednotlivých národů shledáváme s vírou, že duše zemřelých obcují s lidmi žijícími na zemi a že po smrti chovají zájem o místa, kde dlely, a o osoby, se kterými se stýkaly. Duše zemřelých jsou považovány za prostředníky mezi člověkem a božstvím v různých potřebách a vyzývány o přímluvu a ochranu. Odtud se vysvětluje úcta starých národů k zemřelým předkům. Tuto úctu nacházíme u Babyloňanů, Řeků, v Indii, Číně a jinde. Z nejstarších prehistorických měst je zachováno Jericho a Catal Hüyük, známé přes osm tisíc pět set let. Archeologové našli kulturu lidstva ještě starší a již tehdy věřili lidé v nesmrtelnost, neboť své zemřelé pochovávali a spali nad pozůstatky svých předků. Zvláště ve vykopávkách v Jerichu a Catal Hüyüku forma pohřbívání ukazuje na rozšířenost víry v posmrtný život.

Ale nejen duším zemřelých přátel je připisován vliv na osudy člověka, nýbrž i nesčíslným duchům, kteří naplňují vesmír a blahodárně či škodlivě do života člověka zasahují. Kult těchto duchů shledáváme také již od starověku. Dobří duchové byli ctěni jako duchové strážníci, zlých se lidé báli. Z této víry v obcování duchů s lidmi se záhy vyvinula takzvaná nekromancie a magie. Nekromancii nacházíme v dějinách všech národů za všech časů, a to nejen u nevzdělaných národů pohanských, ale i u národů kulturně vyspělých. Přinášejí se oběti, zemřelí se vyvolávají, aby jejich pomocí byla odhalena tajemná rouška, zahalující budoucnost a život posmrtný, a aby pomocí vyšších sil byly vykonány rozličné věci (magie, kouzla, čáry). Tyto kultury byly již u ninivetských a Babyloňanů i u dalších národů a kmenů, jak o tom máme historické doklady. O Peršanech vypravuje Plinius, že vyvolávali duše z podsvětí, rozmlouvali s nimi, provozovali kouzla a čáry. O Egyptánech je známo, že jejich kněží byli kouzelníky. Vzpomeňme na různé čaroděje faraónů a jejich skutky. I prorok Isaiáš podává doklad o nekromancii a magii ve starém Egyptě. Praví: „A roztrhán bude duch egyptský ve střevce jeho a radu jeho svrhnu a tázati se budu model svých a kouzelníků svých a věštců a hadačů.“

U Izraelitů byla rozšířena víra, že je možné duše zemřelých i duchy zaklínat a kouzlem je přimět, aby odpovídali na otázky živých lidí, poučovali je o neznámých věcech nebo konali podivné věci a činy. Je to patrné z míst Písma svatého, kde nekromancie a magie jsou přísně zapovídány. Sám král Saul, který ničil čarodějníky a hadače, se k těmto pověrám v nouzi utíkal a žádal čarodějnici endorskou, aby mu přivolala ducha proroka Samuela. Saul měl před bitvou s filištínskými a chtěl znát předem výsledek bitvy:

I viděl Saul ležení filištínská a bál se a uleklo se srdce jeho příliš. I dotazoval se Hospodina a neodpověděl jemu ani skrze sen, ani skrze kněze, ani skrze proroky. I řekl Saul služebníkům svým: „Hleďte mi ženu, mající ducha většího, a půjdu k ní a tázati se budu skrze ni.“ I řekli služebníci jeho k němu: „Jestít žena, mající většího ducha, v Endoře.“ Změnil tedy oděv svůj a oblekl se v jiná roucha a šel sám a dva muži s ním a přišli k ženě té v noci a řekl jí: „Hádej

mi skrze ducha většího a vzkřís mi, koho povím tobě.“ I řekla žena k němu: „Aj, ty víš, co učinil Saul a kterak vyhladil čarodějníky a hadače ze země. Proč tedy ukládáš o život můj, abych byla usmrcena?“ I přísahal jí Saul skrze Hospodina, řka: „Živť jest Hospodin, že se ti nepříhoda nic zlého pro tu věc.“ I řekla jemu žena: „Koho mám vzkřísiti?“ Kterýžto řekl: „Samuela mi vzkřís.“ Když pak uzřela žena Samuela, vzkřikla hlasem velikým k Saulovi: „Proč jsi mne oklamal? Neboť ty jsi Saul.“ I řekl jí král: „Neboj se. Co jsi viděla?“ – „Jako boha jsem viděla vystupujícího ze země.“ I řekl jí: Jaká je způsob a jeho?“ Kterážto řekla: „Muž starý vystupuje a ten jest oděný pláštěm.“ I porozuměl Saul, že by to Samuel byl, sklonil se tváří svou k zemi a poklonil se. A řekl pak Samuel k Saulovi: „Proč jsi mne nepokojil, abych byl vzkříšen?“ I řekl Saul: „Soužen jsem náramně: nebo filištinští bojují proti mně a Bůh odstoupil ode mne a vyslyšeti nechtěl ani skrze proroky, ani skrze sny. Protož povolal jsem tebe, abys mi oznámil, co bych měl dělati.“

I řekl Samuel: „Co se mne ptáš, poněvadž Hospodin odstoupil od tebe a přešel k soku tvému? Neboť učinil tobě Hospodin, jakož mluvil skrze mne a odtrhne království tvé z ruky tvé a dá je bližnímu tvému Davidovi. A že jsi neuposlechl hlasu Hospodinovu, aniž jsi vykonal hněvu prchlivosti jeho nad Amalachem, proto což trpíš, učinil tobě Hospodin dnes. A vydá Hospodin také Izraele v ruce filištinských: zítra pak ty i synové tvoji budete se mnou mezi mrtvými. Ale i ležení izraelské vydá Hospodin v ruce filištinských.“

A hned padl Saul tak, jak dlouhý byl, na zemi, neboť se ulekl slov Samuelových. Za pomoci ženy a průvodců přichází k sobě Saul, posiluje se pokrmem, téže noci ještě odchází a následujícího dne stíhá jej trest, který mu předpověděl Samuel – padá v boji s filištinými. U Řeků a Římanů shledáváme zaklínání, vyvolávání a dotazování se mrtvých. U Řeků zprávy o umění vyvolávat duchy sahají až do časů Homérových. Odysseus čarovným způsobem vyvolává a poznává zemřelé Řeky. Agamemnona, Antilocha, Ajanta, Patroka, Achilla a jiné. Naposledy spatřuje i zemřelou matku svou Antikleiu potřikráte se jí snaží obejmout, ale marně.

Král Saul hledal ženu „mající ducha většího“, aby mu vzkřísila proroka Samuela. Král, když Samuela uviděl, poklonil se mu, prorok mu však vytkl, proč jej zneklidňuje, aby byl vzkříšen? – Z těchto slov poznáváme, že vyvolání a vzkříšení mrtvých je možné jedině prostřednictvím energotronového těla.

Řek Odysseus spatřuje nejen své bývalé zemřelé spolubojovníky, ale i svou zemřelou matku, kterou se snažil marně obejmout. Proč to nemohl učinit? Tělo matky bylo fluidové, energotronové, nadhmotné, nebylo tělesné. Mimo bájí máme však historické doklady, že Řekové skutečně vyvolávali mrtvé. V Řecku bylo několik ústavů (chrámů), takzvaných psychopampejí, kde citovali zemřelé a dotazovali se jich. V Hesprotii například – jak popisuje Herodot – zvláštními tajemnými prostředky nutili duše zemřelých, aby se zjevily a dávaly odpovědi. Podobně na březích Acherontu, v Arkádii a jinde. Zvlášť proslulé byly paní thessalské, že dovedly vyvolávat duchy zaklínacími průpověďmi.

Nejen prostý lid nebo kněží, ale i učenci hověli nekromancii. Periander se například dává ptát své choti, kterou zahubil. Rovněž u Římanů máme doklady o vyvolávání duší zemřelých: Cicero praví Vitinioví do očí: „Ty duchy zemřelých vyvoláváš a bohům v podsvětí vnitřnosti chlapců obětuješ.“ O příteli svém Appiovi vypravuje, že „zaklínáním duchů se zabýval a s mrtvými se radil“.

I císařové byli oddáni nekromancii a magii. Tiberius dal popravít Livia Drusa, že jej vyrušil při vyvolávání duchů. Nero skrze Tiridata si dal vyvolat matku, kterou předtím zavraždil. Podobně císař Caracalla se dotazoval ducha svého otce a bratra. A jako u Řeků i u Římanů byly veřejné věštiny, v nichž vyvolávali mrtvé. Znamé. věštinna toho druhu v Itálii byla u Misena u Avernského jezera.

Jak moc byly rozšířeny tyto pověry u Římanů, vysvítá ze svědectví Seutoniova, který vypravuje, že císař Augustus dal spálit přes dva tisíce knih, jednajících o nekromancii a magii. I lidské oběti bohům v podsvětí byly přinášeny proto, aby dovolili zjevit se duším, které byly vzývány. Je to patrné z výtky, kterou Cicero Vatiniovi učinil. Jmenovitě děti byly obětovány, ba i plody těhotných žen vyřezávány a k nekromancii jich bylo používáno.

I katolická církev připouští, že osoby zemřelých lze vyvolat a hmotně vidět. Vyvolávání z pouhé zvědavosti je však pověřivé, a hříšným omylem. Zemřelý se nikdy nezjevuje jen z vlivu věštění, hádání, kouzel, stolečku, písma a kroužku. Pouze ve věcech důležitých Bůh zjevení se zemřelého dopouští jako naprostou výjimku. Zemřelí v začátcích smrti a při smrti žijí v naší blízkosti a prostředí. Zkušeností nabývají stále většího a většího prostorového rozhledu – rychlostí myšlenky nás mohou kdykoliv uvidět silami duše a vůle.

Fluidové tělo oduší zemřelého se může odhmotňovat až takřka k neviditelnosti, k tvaru nejjednoduššímu, homogennímu, stejnorodému, kdy energotronové tělo je již převážně duchové. Sdružováním částic sitonů se tělo postupně zpětně zhmotňuje čili materializuje. Touto zákonitostí je zjevování se zemřelých umožněno, opodstatněno a je uskutečnitelné.

Podivuhodné události se dovolává koncil basilejský, konaný v roce 1431. Svatý Stanislav, biskup krakovský (1079), odkoupil od šlechtice Petra pozemek pro stavbu chrámu. Když už byl Petr tři roky mrtev, obvinili dědicové biskupa, že pozemek nezaplatil, a žádali jeho vrácení. Polský král Boleslav II. Ukrutný, nevrážící na biskupa, který jej často káral pro nezřízený život, žádal, aby biskup buď zaplatil, nebo pozemek vrátil. Poněvadž světec neměl v rukou kupní smlouvu, ocitl se v těžkém postavení. I prosil Boha o pomoc. Tři dny se modlil a postil a prosil své kněze, aby jej stejným způsobem podpořili. Čtvrtého dne se biskup, provázen velkým zástupem lidí, odebral na hřbitov a kázal otevřít šlechticův hrob. V rakvi byla již jen kostra. Biskup poklekl, pomodlil se a dotkl se svou berlou kostí, přičemž poručil mrtvému jménem Nejsvětější Trojice, aby vyšel z hrobu, doprovodil jej k soudu a vydal svědectví. A stal se zázrak: Na kostech narostlo maso a mrtvý ožil. Šel pak s biskupem ke králi a ospravedlnil jej. Světec se mrtvého tázal, nemá-li mu u Boha vyprosít ještě několik let života, avšak mrtvý odpověděl, že musí trpět v očistci a obává se, aby opět nezhrěšil. Proto se vrátil do hrobu. Prosil jen biskupa, aby mu svou přímluvou u Boha vyprosil zmírnění útrap v očistci. Když opět ulehl do hrobu, rozpadl se jako dřívě. Tato událost se nám zdá být nepravděpodobná a neuvěřitelná, ale její pravdivost je dokazována záznamy a zárukami ctí od několika set zúčastněných. Dá soudit, že tělo, které se už rozpadávalo, z rozkazu biskupa ve své existenci energotronové sdružením sitonů dostalo materiálně viditelný tvar. Mrtvé tělo v molekulárních prvcích sice zamklo, ne však úplně, žilo za účasti duše prostorově a z rozkazu se proměnou tvarů změnilo v tělo hmotně viditelné.

V Indii a Persii, kde věří více v onen svět než v tento, mají také zvyk vyvolávat své mrtvé. Evokace mrtvých se rovněž prováděla u starých Hebrejců. V Řecku vyvolávali mrtvé nejen filozofové, zejména platonisté, ale především pythagorejci. Tito šli dokonce tak daleko, že vyjadřovali podiv, když někdo řekl, že nikdy neviděl démona (Aristoteles). I Demokritos říkal, že se lidem zjevují viditelné a slyšitelné přízraky. Eleusinské mystérie byly

nekrromantickými obřady. Jak již bylo uvedeno, v době Herodotově mluvící tento spisovatel o orákulu mrtvých u řeky Acheronu, kam poslal tyran Periandrose, aby se zeptal ducha své zemřelé ženy Melissy, a tato mu poskytla racionální důkaz své totožnosti. Plotinus, Porfyrij a Jamblichus tvrdí, že alexandrijští kněží i filozofové vyvolávali duchy všech druhů. Jsou osoby, které mají vrozenou schopnost být prostředníky zemřelým osobám, skrze něž se projevují, mluví, jednájí a mnohdy se i viditelně materializují. Tuto schopnost mají osoby s vrozenou médiumitou, jsou somnambulní, podléhají extázi, transu, hypnóze.

Nejslavnějším materializačním prostředníkem (médiem) byla slečna Flor. Cooková. Jako patnáctileté děvče vynikala neobyčejnou medií silou. Prof. Crookes s ní po tři roky konal pokusy za přítomnosti vědců. Materializace, které se v přítomnosti slečny Cookové dály, byl zemřelý duch, který se zjevoval a materializoval; nazýval se Kitty Kingová. Duch Kitty Kingové hned na počátku oznámil, že se bude moci zjevovat pouze po tři roky. Rozmlouval s přítomnými, i fotografovat se nechal, po třech letech pak řekl: „Tyto tři roky byly pro mne těžkou dobou pokání.“ Na pokyn Kitty Kingové přiskočil Crookes, aby zadržel médium, které s hysterickým vzlykotem kleslo k zemi. Ohlédl se a bílé Kittiny postavy již nebylo.

Duch zemřelé Kitty se zjevoval v letech 1870-1873. Celá řada svědků, prof. Crookes, dr. Gully, Varley, dr. Sexton, Cornel, Harrison, Luxmore, princ Emil ze Sayn-Wittgetsteinu a jiní dotvrzují, že při těchto zjevech byly podvod a klam vyloučeny. Bylo použito všech možných opatření, aby se zabránilo jakýmkoliv podvodům: médium bylo prohlédnuto, nemá-li u sebe něco, co by mohlo sloužit k „materializaci ducha“, bedlivě byl prohlédnut kabinet, médium svázáno šňůrami, ruce v zápěstí spoutány pásem, uzly prohlédnuty všemi přítomnými a zapečetěny, pruh od pout protažen pod záclonou a držen účastníky kroužku. Seběmenší pohyb média byl ihned pozorován. Několikrát byly i pletence vlasů upevněny.

Grookes vyzval též Kitty, aby ponořila ruce do nádoby s roztokem jodkali; učinila tak a nebyla pozorována rovněž žádná změna na galvanometru, což by se jistě stalo, kdyby materializovaná postava byla médium samo. Elektrické dráty měla připevněny na ruce.

Že materializovaná postava nebyla sl. Cooková sama, dokazuje prof. Grookes porovnáním postavy materializované s médiem. Postava Kittina byla aspoň o 6 palců vyšší než postava Cookové, barvu pleti měla bělejší, vlasy rusé; pleť média byla temnější, vlas skoro černý. Crookes zkoumal také puls materializované postavy a média a shledal, že tlukot srdce u Kitty byl pravidelnější, puls 75, u média 90, a plíce u zhmotnělé postavy byly zdravější než u sl. Cookové. Jistě se títo mužové vědy všemožně snažili zabránit podvodu. Materializace Kitty, která z rukou přítomných mizela, byla nehmotnou, transcendentální – nelze přece sama sebe klamat natolik, aby podvod po tři roky zůstal neodkryt. Kittin duch prohlásil, že ony tři roky byly pro něho těžkou zkouškou pokání. Zjev proroka Samuela zase vytýká: Proč jsi mne znepokojil, abych byl vzkříšen? Jsou to spiritisté, kteří se výhradně zabývají vyvoláváním zemřelých a jiných duchů, které se samy příbuzným i jiným osobám zjevují. Prozřetelnost dopouští, aby se zjevily a často žádaly o pomoc, ale vyvolávat duše zemřelých bez příčiny je hříšné.

Nejpodivnější jsou jevy materializace, které jsou z celého spiritismu nejzvláštnější. Podle jejich nauky duch na sebe bere hmotné tělo – materializuje se. Pro informaci popis spiritistických úkazů: V prvním případě vidí materializovaného ducha jen jasnovidce. Forma, kterou duch přijímá, se vyznačuje zvláštním světlem – jeho paprsky však nepůsobí na normální lidské oko, postihuje je jen oko jasnovidce, který o přítomnosti ducha podává zprávu a popisuje jej.

Neviditelné paprsky materializovaného těla ducha, ač nepůsobí na naši sítnici, přece jen působí na citlivou fotografickou desku, kde vytvoří obraz materializovaného ducha. Obraz takto vytvořený nazývá Aksakov transcendentální fotografií.

Při viditelné materializaci lze materializovaného ducha spatřit obyčejným zrakem. Nejčastěji se duchové zjevují v neurčité, průzračné páře podobné látce; to jsou takzvané postavy přízračné. Někdy se přízračná postava zhmotňuje před očima přítomných, nabývá určitějších tvarů, ba někdy lze rozeznat i drobné tahy tváře. V některých případech má materializovaný duch podobu pevného lidského těla se všemi detaily anatomického tvaru: má hmotnost, váhu, teplotu jako živé lidské tělo. Materializovaná postava se pohybuje a mluví jako úplně živý, rozumem a vůlí obdařený člověk.

Postavy se objevují vždy oblečeny, oděv bývá řasnatý. Oblek podle výpovědí duchů je buď původu pozemského přinesen (přenesen) nějakým nevysvětlitelným způsobem, nebo se na místě zároveň s materializovanou postavou tvoří. Nejprve se materializuje šat, když je utvořen, vytváří se podoba, obvykle nejdříve hlava a pak ostatní tělo. Duch má moc nad hmotnými prvky, roztroušenými v prostoru. Pouhou vůlí je může okamžitě sloučit a dát jim formu skutečných předmětů. Tak povstává také šat a jiné věci, se kterými se duchové zjevují (viz Kardec).

Odstříhneme-li kousek materializovaného šatu, někdy nemizí a lze jej uchovat. Podobně i vlasy ustřižené materializovaným postavám se uchovávají. Materializovaná postava má schopnost okamžitě se zjevit nebo mizet. Někdy zmizení postavy, dismaterializace trvá déle, postava – zdá se – jako by tála. Nejprve se ztrácejí nohy, ty jsou obvykle nejméně utvořeny, a proto také postavy duchů nechodí, nýbrž se táhnou. Pak mizí ostatní tělo, přičemž z média vzatý perisprit se do média vrací a šat se rozkládá na prvky „světové hmoty“. V jaké podobě se duch zjevuje, nezávisí pouze na vůli ducha, nýbrž i na perispritu média a někdy i účastníku kroužku. Odtud se také vysvětlují různé druhy materializace. Někdy se objeví materializace jednotlivého údu těla – hlavy, ruky nebo nohy. Někdy je vidět jen beztvarou páru. Proč se duchové zjevují takovým způsobem? Kardec odpovídá: „Zjevením se chtějí zlí duchové někoho zastrašit nebo se mstít. Dobří duchové chtějí potěšit ty, kdo jsou zarmoucení či pláčejí nad úmrtím, chtějí jim viditelným způsobem dokázat, že existují dále, že dlí v jejich blízkosti, chrání je a udělají jim rady, že s tělem vše neumírá, že duše po oddělení od těla podržuje svou individualitu, že žije dál. Při těchto jevech, jak spiritisté sami tvrdí, se stalo nejvíce podvodů. Poctivých materializačních médií je poskrovnu. I slavná média se často snížila k podvodům, mezi nimi i Flor. Cooková, později po provdám Cornerová, která se k podvodu snížila, když se jí nedostalo medijské síly.“

Je spiritismus něčím novým? Neshledáváme se s jevy podobnými již v dobách dřívějších? U spiritismu moderního je jen jméno nové – věc nebo čin, jež se jím naznačují, je prastará, ba možno říci, tak stará jako lidstvo samo. Vlastní podstata spiritismu spočívá v tom, že je možné vstoupit do kontaktu s dušemi zemřelých.

Od nejstarších dob shledáváme u národů víru, že duše zemřelých obcují s lidmi žijícími na zemi a že po smrti se i nadále zajímají o místa, kde pobývaly, a o osoby, se kterými se stýkaly. Duše zemřelých jsou považovány za prostředníky mezi člověkem a božstvím a v různých potřebách byly vzývány o přímluvu a ochranu. Odtud se vysvětluje úcta starých národů k zemřelým předkům. Nacházíme ji u Babyloňanů, Egyptanů, Řeků, Římanů, v Indii, Číně, na Jávě, v Americe, Africe a jinde.

Nejen duším zemřelých přátel je připisován vliv na osudy člověka, nýbrž i nesčíslným duchům, kteří naplňují vesmír a blahodárně nebo škodlivě do života člověka zasahují.

Zjevy spiritistické se projevují u osob obdařených zvláštní medií silou, totéž shledáváme u magie. Nekromancie a magie byly výsadou určitých lidí, o nichž se věřilo, že mají zvláštní schopnost vstoupit do spojení s duchy a pomocí nich konat podivné věci a zjevovat neznámé informace. Média při jevech spiritistických upadají zpravidla do uměle vzbuzeného spánku nebo extáze; podobně i pohanští věštcí pronášeli své věštby ve spánku nebo v extázi. Například Pýthie se křečovitě svíjela a přicházela do stavu, který bychom nyní označili magnetickým spánkem. Jako média nic nevědí o tom, co v transu dělala nebo mluvila, podobně i média starověká nevěděla nic, co se dělo ve stavu, v němž „bůh“ skrze ně prorokoval.

Pozorujeme-li prostředky, kterými starověcí kouzelníci konali podivné zjevy, podobají se zcela zjevům spiritistickým. Malý stolek – podobně jako u spiritistů nynějších – byl nejčastějším věštidlem. Zvláštními dlouhými obřady býval zasvěcen „duchům“ a za odříkávání čarovných formulí přiváděn do pohybu. Klepáním nebo skládáním písmen abecedy, jež označoval na stolku připevněný psychograf, byla věštba oznamována.

Sám Tertulian vypráví, že věštění pomocí stolků bylo něco obyčejného. Vypravuje o takovém věšticím stolku. Použili jej Patricius a Ilarius, aby se dozvěděli jméno nástupce císaře Valenta. Před soudem doznali, že pomocí stolku, který se pohyboval, obdrželi věštbu duchů.

Zkoumáme-li jevy antické magie, rovnají se navlas jevům spiritistickým. Antická média mluví v extázi cizími řečmi a oznamují, co se právě na vzdálených místech děje, sdělují obsah zavřených listů, odkrývají skryté věci, označují léky pro rozličné nemoci (viz Tertulian). Obsahy starověkých věštb jsou podobné zjevením novověkých médií: jsou často dvojsmyslné, fantastické, mnohdy i směšné. Právě tak, když v hlubokém transu uspíme somnambulního subjektu, který je jasnovidným – mluví pravdu. Nachází-li se však ve spánku mělkém, jsou výpovědi nedostatečné a mnohdy směšné.

Ve „zcivilizovaných“, spiritistických kroužcích by se pohanští kouzelníci brzy cítili jako doma. Jen vnější forma je jiná, zušlechtěná, podstata však je táž, jak co se týče médií, tak i jejich produkci, a to mnohdy do nejmenších podrobností.

Prof. dr. Wundt v Lipsku nazývá médium dr. Sladeho pouhým eskamotérem. O jeho pokusech se vyjadřuje: „Co se týče pokusů, které jsem sám viděl, myslím, že na každého nepředpojatého čtenáře, který viděl někdy dovedného eskamotéra, učiní dojem, že jsou to dobře provedené eskamotérské kousky.“ Mocně se vtírá myšlenka, že celý spiritismus není ničím jiným než podvodnou eskamotáží.

Parker vysvětluje, že mediální produkce nejsou ničím jiným než eskamotérstvím. Arcivévoda Jan píše o médiích vůbec: Jsou to kejklíři, jelikož kejklířští eskamotéři všechny jejich zjevy dovedou napodobit. Ne „duch“ – nýbrž chytrost a dovednost lidská zjevy tyto působí.“

Littre, Manry a jiní učenci vidí ve spiritistických jevech chorobné projevy duše a chorobného mozku bez vší objektivní reality. Jiní shledávají příčinu těchto jevů v podráždění vnějších smyslů. Jasnozření a zjevy optické například vysvětlují podrážděním zrakového nervu, jevy

akustické pak chorobným podrážděním sluchu. Druzí pokládají za příčinu vnitřní předráždění nervstva.

Filozof Littre vysvětluje spiritistické jevy halucinací: dějí se pouze v nemocném mozku média a diváků.

Dr. Panýrek vidí v médiích lidi nervově abnormální a spiritistické jevy připisuje duševním poruchám. Dr. Manslery, dr. Rud. Heidenheim, Puysuger, Rostan, Gasparin, Tomasi, Fuguier a jiní ztotožňují spiritistické jevy s jevy hypnotickými a tvrdí, že vůle hypnotizéra nebo média působí na magnetizovaného. Odpůrci tvrdí, že hypnotický spánek se přivádí v takovém stavu, že jevy ty se nemohou ztotožňovat s jevy spiritistickými a že vůle média nebo hypnotizéra k vysvětlení nestačí. Čím se vlastně hypnotický stav přivádí, není dosud rozluštěno. Jiní praví, že magnetické fluidum vůbec neexistuje.

Podobně tvrdí Fischer, že hypnóza se dá přivodit beze všeho magnetizérova působení. Skutečnost dokazuje, že je možné sama sebe hypnotizovat bez jakéhokoliv fyzického nebo duševního vlivu ze strany jiné osoby.

Fugnier praví, že sebranost ducha, koncentrace a pozornost jsou nutnými podmínkami hypnotického spánku. Totéž tvrdí Mandsley.

Pozorujeme-li hypnotické jevy, poznáváme, že se nemohou ztotožňovat s jevy spiritistickými. Je dokázáno, že v seancích se často stávají věci, které si hypnotizér ani médium nepřáli, na které nemyslili, co dokonce ani vědět nemohli.

Lombrosso, Wittig a jiní se drží hypotézy, že myšlenka hypnotizéra nebo magnetizéra se může přenést bezprostředně na magnetizovaného a odpovědi magnetizovaného pokládají za ohlas myšlenek magnetizérových. Přenosem a zhmotněním myšlenek vysvětlují jevy spiritistické jak mechanické, tak rozumné.

Odpůrci této teorie namítají, že tento materialistický názor na vznik a podstatu myšlenek je nesprávný a směšný a že zhmotnělé myšlenky hypnotizéra nebo média nemohou být příčinou spiritistických jevů. Faraday, Fancantl, Garpenter, Chevrent a jiní znamenití fyzikové se snaží spiritistické jevy vysvětlit mechanickou silou média nebo účastníků seance. Jmenovitě smýkám a pohyb stolků vysvětlují mechanickou silou svalů a chvěním nervů osob, které na něm tvoří řetěz.

Dialektickou společností londýnskou je dokázáno, že stůl byl přiveden do pohybu, ač nikdo na něj ruce nepoložil, že předměty vzdálené od médií se pohybovaly a vznášely ve vzduchu. Jak to vysvětlit? Působí snad činnost svalů na dálku?

Jak vysvětlit činností svalovou optické jevy, hudební, materializaci, jevy předpokládající rozumnost. Je známo, že stolek dává úderu a rozumné určité odpovědi. Je to možné mechanickou působností nervů?

Prof. dr. Richet si pomáhá hypotézou, že tyto odpovědi jsou dříve nabyté, ale zapomenuté poznatky média, jež se pohybem stolu mimovolně vybavují a pomocí nervů a svalů se projeví úderu stolu nebo jiným způsobem. Týž názor hájí dr. Garpanter.

Ze existuje v mysli člověka veliké množství poznatků, které nějakou okolností přicházejí na práh vědomí, o tom nelze pochybovat. Ale jak vysvětlit odpovědi, které daleko převyšují vzdělání média? Jak je možné, aby pohyb stolu způsobil v člověku poznatky naprosto nové, o kterých nemá ani ponětí, nikdy o nich neslyšel, ani o nich nečetl? Nebo vědecká odpověď daná médiem naprosto nevzdělaným? Zjevují se budoucí nebo vzdálené věci, které médium nemohlo předvídat ani znát?

Někteří učenci pokládají za příčinu spiritistických jevů elektrickou sílu. Dr. Gully se tázal zjevujícího se ducha, je-li elektrina příčinou různých pohybů stolku a jiných věcí. Duch tento návrh vysvětlení zamítl a řekl: „Je to spíše moc vůle, ano vůle je podkladem moci mnou vykonávané.“

Dr. Schneider se přiklání k domněnce, že nepůsobí žádné obtíže spatřovat v pohybech stolků, židlí a jiných předmětů působení dynamoelektrické síly. Existuje-li v člověku taková síla a může-li působit navenek i pronikání pevných těles, bylo by ji možné vysvětlit touto teorií: Elektrina má vliv na molekulární síly, dovede odlučovat a slučovat atomy a pronikání pevných těles dle výkladu spiritistů spočívá v okamžitém odloučení a rychlém spojení atomů. Dr. Schneider připouští, že i zmizení a opětné objevení předmětů by se dalo vysvětlit. Může-li elektrický proud oddělit a sloučit atomy, může oddělením atomů hmotný předmět zmizet před naším zrakem a opět se zjevit, spojí-li se atomy v celek. Při jevech tohoto druhu bylo vždycky pocíťováno značné oteplení dismaterializovaného předmětu, dokonce při tom byly pozorovány i světelné změny.

Avšak jen malá část mechanických fyzikálních jevů by se dala touto teorií vysvětlit. Ostatní, zvláště ty jevy, na které spiritisté kladou hlavní váhu, silou elektřiny zůstávají nevysvětleny. Nebo jak například vysvětlit elektrickou silou přímá písemná sdělení neznámých, vzdálených nebo budoucích věcí? Jak může elektrina způsobit rozumné odpovědi v řeči média neznámé? Jak se vysvětlí elektrickým proudem přenos předmětů často velice vzdálených?

J. Leeser v Lipsku se snažil vysvětlit spiritistické jevy pomocí zvláštního fluidu, který odkryl sv. pán z Reichenbachu a nazval jej „ódem“. „Ód“ je síla podobná magnetismu, řídí se však jinými zákony než síla magnetická a elektrická a také působí jevy poněkud jiného druhu. Je všude v přírodě. Zaznamenat jej mohou pouze osoby zvláštního druhu, které nazýváme senzitivními. Jsou jisté známky, podle nichž je možné senzitivní osobu poznat. Taková osoba je nervově popudlivá, spí nepokojně, snadno se leká, ve větší společnosti nebo v úzkém pokoji je jí nevolno, je náchylná k migréně, k náměsícnictví; měsíční září je znepokojována, jisté barvy, kupříkladu modrá, působí jí lahodu, jiné, zvláště žlutá, odpor atd.

Dotek magnetu nebo krystalu působí v senzitivní osobě zvláštní pocit tepla a chladu. Ve tmě vidí osoba senzitivní ód vyzařovat z různých předmětů jako jemnou svítící páru. Prof. Endlicher ve Vídni viděl z pólů elektromagnetu vyzařovat plamen různých barev do výše čtyřiceti palců. Pohyb a vznášení se různých předmětů bez lidského doteku vysvětluje touto silou ódu. Magnetický spánek, vidění do dálky, jasnozření a jiné jevy animálního magnetismu jsou dle mínění Reichenbachova účinky ódu v senzitivních lidech. Kdo řídí ódickou sílu, když médium píše noty a hraje podle nich nejtěžší skladby, přestože se na piano nikdy neučilo? Co je příčinou, že médium nemůže někdy vládnout svou ódickou silou a ani nejmenší pohyb nástroje, tím méně melodie nevyvodí, ač si to přeje a podmínky jsou tytéž jako jindy? Jak vysvětlí Leeser touto teorií písmo mediálních nemluvnat, jak přímé písmo duchů bez média nebo proti jeho vůli? Jak vzniká podle této teorie materializace duchů? Otisky rukou a nohou na tabulkách nebo na mouce povstávají prý ódickým působením rukou a nohou média, na

částičky sazí a mouky. Tu by však každý čekal, že otisky budou podobné rukám a nohám média – dokázalo se však, že rozměry otisků byly zcela různé? Jak se vysvětlí parafinové formy rukou a nohou? Jak materializace celých postav?

Jak může přírodní síla z média v transu, nalézajícího se v bezvědomí, vytvořit jev, který předpokládá rozumnost?

I tato teorie ódu vysvětlila jen nepatrnou část fyzických jevů. Pro ostatní jevy, zvláště psychické, nedostačuje. Justus z Liebigů a jiní slovní fyzikové upírají existenci ódické síly. Tyto hypotézy objasňují spiritistické jevy jen velmi málo. Jak je možno docílit jevů intelektuálních, například přímého písma duchů, písma tabulkového v cizí řeči a vůbec jevů, jež převyšují inteligenci média nebo se dějí proti jeho vůli? Zde ódická síla k vysvětlení nepostačí.

Rovněž takzvaní vitalisté nám nepodávají teorii dostatečného vysvětlení jevů, o nichž se jedná. Vitalisté k vysvětlení spiritistických jevů berou na pomoc zvláštní „životní sílu“, existující v organismu média. Rudolf Wagner v Gottingenu a prof. Nees van Esenbeck ve Vratislavi jevy mechanické vysvětlují touto silou.

Velmi spřízněnou s poslední teorií je takzvaná teorie „psychické síly“. Prof. Crookes a Cox v Londýně ji pokládali za příčinu spiritistických jevů. Dějí se podle této teorie působením zvláštního organismu nebo síly média. V čem tato síla spočívá, v tom se zastánci této teorie neshodují. Někteří ji ztotožňují s vitální elektřinou, animálním magnetismem nebo s ódem; jiní ji nazývají nervovým fluidem nebo nervovým éterem, nervovou přenosnou silou, která může za jistých okolností z lidského těla vycházet a působit na bližší nebo vzdálenější předměty. Tato schopnost je u rozličných lidí různá, ač v jistém stupni se nalézá u všech.

Prof. Thure v Ženevě dává onomu fluidu jméno „psychode“ – životní fluidum; představuje si jej jako jemnou hmotu, která je prostředníkem mezi tělem a duší. Duše pomocí ní uvádí tělesné orgány do pohybu. Sídlem jsou především nervy, které jsou jako „kanály“ pro životní proud, duše však může pomocí něho účinkovat i mimo tělo.

Cox má o tomto fluidu podobný výklad. Píše: „Teorie síly psychické není sama o sobě nic jiného, než že u osob, které mají zvláštní nervové ústrojí, účinkuje navenek síla, jež bez svalového dotyku působí do dálky, pohybuje pevnými tělesy a vyluzuje v nich slyšitelné zvuky. Poněvadž pak organismus sám je pohybován a řízen silou, kterou je buď duše sama, nebo je duší nebo duchem řízena a tvoří individuální bytost, kterou nazýváme člověkem, je rovněž rozumné soudit, že síla, která ony pohyby za hranicemi těla tvoří, je táž jako ona, jež působí uvnitř hranic těla. Této síle jsem dal jméno „psychická síla“, neboť svůj pramen má v duši nebo v inteligenci člověka. Podstata „psychické síly“ je ještě zcela neznámá.“

Prof. Crookes se přidržuje též názoru, že v médiu existuje zvláštní síla, která z něho vychází a působí různé jevy. Vysílení, které pozoroval v seancích u Horného, nutilo ho k předpokladu, že vypouštění síly, kterou nazýval též „psychickou“, přivedilo ono vyčerpání životní síly. Hrabě Casparin vidí příčinu spiritistických jevů v duchu osob, tvořících kroužek, z nichž uniká zvláštní fluidum, je řízeno duchem účastníků, ač si tito toho nejsou vědomi.

Všechny tyto teorie předpokládají v médiu nebo v účastnících seance „něco“, co za jistých okolností vychází z lidského těla. Že toto neznámé „něco“ skutečně existuje, je známo, a přece se tím spiritistické jevy nedají vysvětlit. Ba ani v tom případě, kdybychom připustili, že

toto fluidum může za jistých okolností lidské tělo opustit a přejít na jiné předměty. Zůstává nevysvětlenou záhadou, jak může být fluidum podřízeno vůli a vůli řízeno i mimo tělo člověka. Jak může magnetický fluid nebo ód nebo psychode nebo ať se jmenuje tento fluid jakkoliv, jak může něco nerozumného rozumět rozkazům vůle a rozkazy ty na určitém vzdáleném místě vykonat nebo určitým osobám zjevit? Jak povstávají jevy, které se dějí bez vědomí a proti vůli média a předpokládají rozumnost? Jak vysvětlit fluidickou nebo psychickou silou jevy, o jejichž obsahu a významu médium nemá ani tušení, které převyšují daleko jeho inteligenci? Může snad být mediální inteligence média nebo jeho psychická síla příčinou rozumných odpovědí, psaní i řeči médiu naprosto neznámých, nebo ve značkách telegrafických médiu neznámých? Jak vysvětlit psychickou silou materializaci, která představuje osobu nikomu neznámou, hroznou, že účastníci seance, ba i médium se jí děsí? Nebo jak podobu osoby známé v takové kráse, že skutečnou bývalou její krásu daleko převyšuje?

Ze všeho je patrné, že tyto jevy nemůže konat síla, která působí uvnitř člověka; účinky by převyšovaly schopnost příčiny. Není rozumnější předpokládat, že oně neznámé síly používá nebo spíše bez ní působí síla rozumná, vyšší, existující mimo médium?

Ani teorie různých fluid, ani síly psychické nepodávají nám dostatečné vysvětlení všech spiritistických jevů. Postačily by nanejvýše k vysvětlení oněch jevů, jejichž vysvětlení nám dává teorie elektrických sil.

Prof. Perthy píše: „Dle toho má duše zvláštní tajemné síly vyššího řádu, které jinými než dosud známými zákony přírodními a psychologickými se řídí.“

Prof. Daumer si představuje duši jako dvojitou bytost, „dvojitý já“, z nichž obyčejné já (obyčejné magické já) působí tajemné úkony duševního života. Tyto síly nejsou prý vázány na žádný orgán. Může tedy duše jejich pomocí působit i tehdy, odpočívají-li orgány tělesné, a jmenovitě v tomto stavu, ve spánku, jich duše používá. Tyto síly duše jsou prý příčinou dosud nevysvětlitelných jevů, jako je jasnovidectví, sdělování myšlenek jiných, bezprostřední působení do dálky. V každém člověku jsou prý tyto síly, ale jen u některých lidí a jen za jistých okolností působí. Podle dr. Perthyho byly Kristovy zázraky vykonány těmito magickými silami.

Touto podivnou silou se člověk stává divotvorem zázraků v pravém slova smyslu. „Všechny zázraky,“ píše Schindler, „se nakonec rozplývají v zázraky ducha.“ Člověk chová ve své vůli a v přesvědčení o síle své vůle tvůrčí činnost; její rozsah je dosud hádankou a její použití k vlastnímu rozvoji je budoucností.

Podle Schindlerova názoru každý člověk mocí zázračné síly je prorokem, lékařem, kouzelníkem, ba bohem, jenže každý nedovede tuto sílu upotřebit. Že tato fantastická „magická“ teorie, která člověka činí bohem, je bludná, není třeba dokazovat.

Jaké jsou to síly – ovšem nevědí. Jsou to buď síly psychické, nebo fyzické. Jsou-li to síly duševní, psychické, nepostačují k vysvětlení mechanických fyzických jevů. Jak je možné silou psychickou zvedat těžká tělesa, působit změnu váhy těla? Jak se vysvětlí pouhou silou psychickou fotografie a materializace duchů? Jak přínos vzdálených věcí? Jak jevy světelné, akustické? Ani všechny jevy psychické se nedají touto hypotézou vysvětlit. Nejpodivnější – jako jasnozření, zjevování budoucích, neznámých věcí, přímé písmo duchů, písmo tabulkové a jiné podobné jevy se nedají nějakou silou psychickou vysvětlit. Působivost do dálky, kterou

tyto jevy předpokládají, se novějšími filozofy a fyziky zavrhuje a uznává se zásada Newtonova, že bytost působí jen tam, kde skutečně je. Připustíme-li, že ony magické síly jsou síly fyzické, pak nelze jimi vykonat jevy psychické. Účinek musí odpovídat příčině, příčina nemůže vykonat účinek, k němuž nemá síly. Tato teorie se nedá nikterak hájit, odporuje rozumu a skutečnosti. Vymyšlena je pouze proto, aby bylo možné vyhnout se světu nadpřirozenému.

Při pokusech jsme se setkali s jevy pohybování se předmětů a jejich vznášení se bez lidského doteku. Může se stát, že dvanáct osob není s to hrací stůl přivést do pohybu, a zase naopak jediná osoba, ba i dítě, může stůl, vážící i sto kilogramů, uvést do pohybu. Závisí to na síle mediální schopnosti této osoby. Prof. Zöllner v Lipsku líčí ve své knize pokusy, při nichž byl několikrát svědkem, jak se různé předměty samy vznášely ve vzduchu. V seanci se posadili prof. Braune, Fechner, médium, dr. Slade a prof. Zöllner u stolu a vytvořili „řetěz“. Ihned bylo slyšet klepání na stole. Zöllnerův zavřený nožík byl položen na tabulku, kterou profesor sám předtím koupil. Slade podstrčil tabulku poněkud pod desku stolu a ihned se nůž vymrštil do výše a spadl na stůl – otevřený. Podobně v sezení 11. prosince vznášel se kapesní nůž Zöllnerův ve vzduchu a udeřil prof. Scheibnera tak do čela, že do druhého dne mu zůstala viditelná rána. V dalším sezení žádal Slade, aby mu byla dána nějaká kniha. Prof. Hoffman mu podal vázanou knihu oktavového formátu. Slade ji položil na tabulku, tabulku držel zčásti pod okrajem stolu. Za okamžik vytáhl tabulku ven – knihy na ní nebylo. Stůl, u něhož se sezení dalo, byl prohlédnut, není-li v něm kniha schovaná, podobně byl prohledán i celý pokoj, ale po knize ani stopy. Zasedli opět ke stolu, aby zkoumali další jevy. Sotva usedli, spadla kniha ze stropu na stůl a zavadila přitom prudce o pravé Zöllnerovo ucho. Zöllner tvrdí, že Slade seděl před ním a obě ruce klidně držel na stole. V sezení následujícího dne zmizel stůl a po nějakou dobu se vznášel pod stropem nohama vzhůru. Prof. Zöllner popisuje pokus takto: „V sezení dne 6. května dopoledne ve čtvrt na dvanáct, při jasném slunečním světle zcela neočekávaně jsem byl svědkem ještě podivuhodnějšího jevu tohoto druhu: Asi minuta uběhla od té doby, co Slade a já jsme usedli a utvořili jsme řetěz; tu kulatý stůl se pomalu kolébal, což oba jsme zřetelně pozorovali. Pohyby byly brzo větší, celý stůl se blížil k hracímu stolu a položil se, tři nohy ke mně obráceny, pod hrací stůl. Pohlédl jsem pod stůl, abych polohu ležícího stolu lépe prohlédl. K svému a Sladeho velkému překvapení jsme shledali prostor pod hracím stolem prázdný; očekávali jsme, že stůl se opět objeví, a posadili jsme se opět ke stolu. Sledoval jsem ustavičně zrak Sladeho. Pojednou ve výšce asi pěti stop jsem spatřil zmizelý stůl nohama nahoru obrácenými vznášet se rychle nad deskou hracího stolu.“

Guldenstubbe tvrdí také, že se mu podařilo stoly bez doteku uvést do pohybu a řídit je jako živé bytosti.

I bytosti lidské se vznášely nad zemí. Zjev byl nejčastěji pozorován u média dr. Homeho. Profesor Crookes o tom píše: „Nejpádňější případy vznášení se, jichž jsem byl svědkem, přiházely se u Homeho. Při třech zvláštních příležitostech jsem ho viděl, jak se od podlahy pokoje vznášel. Ponejprv seděl na pohovce, podruhé klečel na židli, potřetí na židli stál. V každém případě jsem měl úplnou příležitost děj pozorovat, když se vznášení dělo. Je nejméně sto případů, jež se vypravují o Homeovi, že se vznášel od země za přítomnosti mnohých osob. Zavrhnout, co smysly v tomto jevu bylo pozorováno a vypravováno, znamená zavrhnout každé lidské svědectví vůbec, neboť ani v posvátném, ani světském dějepise není události, která by byla dotvrzena silnějšími svědectvími.“

V životopisech světců nacházíme potvrzení o událostech svatých osob, které se rovněž vznášely. Jedině mediijní, somnambulní osobnosti jsou obdařeny tímto darem.

Lindsay potvrzuje, že byl svědkem, jak Home jedním oknem vyletěl a druhým přiletěl zpět do pokoje, vznášel se ve výšce osmdesáti stop nad zemí; mezi okny nebyl balkón. Alice Jonesová viděla Homeho, jak se vznášel v zahradě ve výši sto stop nad zemí – jeho tělo bylo prodlouženo a bylo možné pozorovat světelné jevy. Rovněž lord Lindsay dosvědčuje, že Home v transu byl o jedenáct palců delší; měřil ho před i po transu. Ve chvílích, kdy se vznášel nad zemí, se jeho svaly zdály být nataženy. Jindy se zase délka těla u Homeho značně zmenšila. Jenchen viděl, že se Home smrštil na pět stop. Měřil jeho ruku a nohu před i po transu za přítomnosti padesáti osob. I váha se někdy značně zmenšila. Crookes potvrzuje, že vážil jednou jen tři a půl libry, jindy zase pouhým dotekem prstů způsobil tlak čtyři sta až sedm set liber.

Rovněž o médiu Florenci Cookové se praví, že se vznášela nad hlavami přítomných. Podobný zjev byl pozorován též u Sladeho. Roku 1878 od 14. do 17. května dával Slade sezení u továrníka Schmidta v Annathalu v Čechách. Jeden z úkazů byl, že Slade se vznesl do výše a nad hlavami přítomných se obrátil vzhůru nohama.

Jsou známy jevy pod jménem „pronikání hmoty“. Spiritisté tvrdí, že duchové mají moc nad hmotou; pomocí perispritu ji mohou dematerializovat, učinit proniknutelnou, takže jiná, rovněž tak dematerializovaná osoba může jí projít, načež obě hmoty po proniknutí se opět materializují tak, že není žádné stopy po dřívějším rozkladu v molekuly.

Gelley píše o dvou takových jevech s médiem Munkem:

„... malá tužka sama proskočila skrze mou ruku do láhve a plovla ve vodě. Napsal jsem na břidlicovou tabulku: Můžeš přenést tuto tabulku na pátý schod na chodbě? Položil jsem tabulku na podlahu popsanou stranou dolů a hlasitě jsem se tázal: Napíšeš nám též něco na této tabulce? Vrátil jsem se na své místo a Munkovy ruce jsem vzal do svých. Vtom cosi odstrčilo mé nohy stranou a proud světla daleko silnější než od dvou u nás hořících plynových plamenů vyrazil pod stolem směrem k uzavřeným dveřím. V témže okamžiku bylo slyšet třesk, jako by někdo tabulkou uhodil do dveří. Vše jsem prohlédl, tabulka v pokoji nebyla. Otevřel jsem dveře – a tabulka ležela skutečně na pátém schodu. Zdvihl jsem ji a na ní byla napsána „písmem duchů“ odpověď na otázku (Můžeš přenést tuto tabulku na pátý stupeň schodů?): Sud' sám – zde jest – S Bohem. Pokus byl opakován ještě dvakrát v přítomnosti svědků. Při posledním tabulka v okamžiku byla přenesena do bytu přítomných, vzdáleného dvě míle od místa seance“ (dr. Dippel).

Prof. Zöllner popisuje jevy pronikání hmoty, jichž byl svědkem při sezeních s médiem dr. Sladem dne 3. května 1878:

... ležely na stole dvě lastury. Zöllner je koupil téhož dne na lipském trhu od italského obchodníka. Větší měla otvor 43 milimetry veliký, menší v celém svém rozsahu měla objem 32 milimetrů. Zöllner, bez zvláštního úmyslu, položil větší lasturu na menší, takže tato byla úplně přikryta. Dr. Slade obvyklým způsobem držel tabulku pod okrajem stolu, aby obdržel „písmo duchů“. Tu zarachotilo cosi na tabulce. Tabulka byla ihned vytažena. Na tabulce ležela menší lastura, kterou Zöllner chvíli předtím naznačeným způsobem přikryl. Zöllner vzal lasturu do ruky, aby zkoumal, nenastala-li se s ní nějaká změna, málem by ji byl upustil,

jak byla žhavá. Podal ji prof. Hoffmanovi, který rovněž konstatoval nápadně vysokou teplotu lastury.

Robert Cooper popisuje jev přínosu o pronikání hmoty:

„Byl jsem často přítomen na seancích paní Thayerové a mohl jsem se přesvědčit o pravosti jevů, které se jejím prostřednictvím děly. Jednou mi napadlo: když tyto síly mohou přenášet květiny do uzavřeného pokoje, snad je mohou přenést též do zavřeného kufru. Tázal jsem se paní Thayerové, co o tom soudí, může-li se to podařit? Odpověděla, že neví, ale že to může zkusit. Koupil jsem si v obchodě obyčejný dřevěný kufřík něco přes stopu dlouhý, široký a hluboký. Abych jej nemusel otevírat, vsadil jsem do víka kufříku čtyřhranné sklo, a to tak, že když je kufřík zavřen, nikterak nelze sklo vytáhnout. Při seanci bylo asi dvacet osob. Když kufřík bedlivě prohlédli, uzavřel jsem ho visacím patentním zámekem. Klíč jsem měl stále u sebe. Kolem kufříku jsem přelepil ještě pruh papíru a oba konce zapečetil. Když bylo zhasnuto světlo, řekla paní Thayerová, že zapomněla svůj kapesní šátek, kterým si obyčejně v době seance přikrývala hlavu, aby se chránila, jak říkala, před účinkujícími elektrickými vlivy. Jeden z přítomných vytáhl z cestovní brašny balíček čínských papírových ubrousků a nabízel jí jeden z nich. Paní Thayerová pravila, že se jí nehodí, že není hedvábný. Ubrousek zůstal na stole.

Zhasli světla a začali jsme zpívat. Po malé chvilce nám bylo oznámeno, abychom se podívali do kufříku. Nahlédli jsme sklem a spatřili jsme cosi, co jsme považovali za květiny. Když jsme kufřík otevřeli, byl v něm nalezen onen ubrousek, jehož vzorek jsme považovali omylem za květy. Za týden jsme se sešli za tímž účelem k nové seanci; mezi přítomnými byl také generál Roberts, vydavatel časopisu Mind and Matter. Kufřík byl stejným způsobem uzavřen jako prve. Všichni přítomní se přesvědčili, že v něm nebylo nic kromě papírového čínského ubrousku, který se v něm objevil při první seanci. Světlo bylo zhasnuto, začal zpěv. Za deset minut se v kufříku rozlehlo klepání. Tázal jsem se: „Máme zpívat dál?“ Tři údery. Pokračovali jsme a brzy jsme v pokoji ucítili svěží vánek, jenž byl tím citelnější, neboť večer byl neobyčejně parný. Pojednou se rozlehl silný třeskot, jako by kufřík byl rozbit na třísky. Rozsvíceno. Kufřík byl úplně neporušený, pečeti nedotknuty, a uvnitř jsme spatřili několik kvítků a věci, které byly později sepsány. Byly to čtyři tygrovité lilie, tři růže, mečík, list kapradí a několik malých kvítečků, pak jedno číslo časopisu The Banner of Light a The Voice of Angels a fotografie pana Collyho. Květiny se zdály být právě utrženy a čísla časopisů složena jako k prodeji. Při obou seancích byly sepsány protokoly a podepsány všemi přítomnými.“

Owen vypravuje o světelném jevu a materializaci ducha. Stalo se to za přítomnosti jeho, pana a paní Underhillových a jejich malého synovce. Nejprve se objevilo svítící kulaté těleso o průměru asi čtyři palce, znenáhla se vytvářela postava. Blížila se k chlapci, který rozčileně volal: „Jdi pryč, prosím tě, nedělej to.“ Chlapec tvrdil, že nějaká ruka se ho častěji dotkla. Owen žádal, aby materializovaná postava – možno-li – mluvila. Bylo vidět, jak se několikrát namáhala, pronesla jen několik velice slabých zvuků. Klepáním bylo žádáno, aby se zpívalo. Když se tak stalo, slyšel Owen ve zpěvných přestávkách blízko svého ucha slova: „Bůh ti žehnej.“ Byl to hlas ženský, velice slabý, slova byla s námahou pronášena... Paní Underhillová řekla: „Ke mně nemůžeš přijít?“ Sotva to dořekla, hlasitě vykřikla, ucítila polibek na čele. Vtom zjevy přestaly.

Edmons tvrdí, že ve spiritistických kroužcích vycházejí z přítomných a z duchů světelné proudy, ty se spojují a pak začínají jevy.

Dr. Spear píše, jak jasné světlo v kroužku v pokoji a na stole se tam pohybovalo, na jeho prosbu se vzneslo vzhůru, třikrát se dotklo stropu a trvalo po čtyřicet minut až do konce seance.

Astronom lord Lindsay vypravuje, že zmeškal jednou vlak a přenocoval na pohovce v pokoji Homeově. Klepáním cítil, jako by mu nějaká ruka brala podušku pod hlavou. Rozhlédl se a spatřil na konci pohovky ženskou postavu s dlouhým, dolů splývavým šatem. Tázal se Homeho, kdo by to byl. „To je má paní, často ke mně přichází.“ Postava šla k Homemu a zmizela jako sloup páry. Potom spatřil Lindsay na koleně plamen asi devět palců vysoký. Oči Homeovy, které právě k němu upřel, zářily jako oheň. Plamen se vznášel po pokoji, prošel záclonami u postele, zastavil se nad hlavou Homeovou a pak zmizel.

V sezení s médiem Williamsem v Amsterdamu v srpnu roku 1874 se udály jevy tohoto druhu: Bylo přítomno osm osob. Všichni pochybovali o skutečnosti spiritistických jevů, užili všech opatření proti podvodu, médium drželi za ruce i nohy, sami vespolek si podali ruce, aby snad nikdo nemohl nic podniknout – nástroje na stole hrály, vznášely se ve vzduchu, byla zpívána národní anglická píseň a doprovázena na harfu.

I v sezeních s dr. Sladem byly pozorovány tyto zjevy. Advokát Clark Irvens viděl, jak bylo neviditelnou rukou hráno na akordeon, který Slade držel v rukou. Benjamin Coleman byl přítomen seanci, kde akordeon v rukou Homeho též hrál. Tázal se Homeho, zda by akordeon hrál i v jeho rukou? Home se tázal duchů: „Chcete hrát pro pana Colemana?“ Odpověď byla trojím úderem: „Ano.“ Coleman chtěl vzít akordeon, Home mu řekl, že duchové sami mu jej přinesou a v malé chvíli jej měl na svých kolenou a byla mu zahrána žádaná píseň. Home byl asi výborným hudebním médiem, neboť velmi mnoho podobných jevů se stalo v seancích s ním. V sezení u dr. Gully žádalo několik osob, Homemu neznámých, aby byly hrány určité melodie a byly zahrány skutečně na tahací harmoniku, kterou Home držel pouze za vyčnívající kličku, a jinak se jí nedotkl.

„Případy, které nyní uvedu,“ píše John Jones, „se přihodily v mém domě. Zprávu o nich jsem dal vytisknout a rozeslal jsem ji i pěti tisícům duchovních. Bylo to v pátek večer k desáté hodině. Představte si můj přijímací pokoj, 16 stop široký a 34 stop dlouhý. Uprostřed těžký stůl 4,5 stopy v průměru, kolem deset židlí; sedm z nich bylo obsazeno panem Homem, mou třiaosmdesátiletou matkou, třemi odrostlými dcerami, mým synem a mnou. Ostatní tři židle zůstaly prázdné pro mou zemřelou paní, pro zemřelou dceru Mariia syna Waltra. Na židli své paní jsem položil její poslední hedvábné šaty a klobouk, na židli své dcery flanelový oblek, který den před smrtí nosila, na židli synovu jeho nákrčník a Nový zákon. První pokus: Akordeon vydával zvuky, jež naznačovaly nám známý chvalo zpěv. Potom byl radostný, plesající chvalo zpěv tak brilantně zahrán, že v nás vzbudil podiv a radost. Nikdo se klapek nedotkl. Druhý pokus: Brzo potom, když byl akordeon položen na stůl, vznesl se do výše a vznášel se kolem stolu. Třetí případ: Rodina zpívala ‚Kdo jsou tito bíle oblečení‘ a má matka se vznesla i se židlí, na které seděla, třikrát do výše. Čtvrtý případ: Klobouk mé paní z prázdné židle byl zvednut do výše a nesen na protější stranu k mé dceři Editě. Pátý případ: Židle mé zemřelé paní se šaty se zvedla do vzduchu, naklonila se a opřela o prsa mé matky, pak se vrátila zpět na své místo. Šestý případ: Nákrčník na židli se počal pohybovat, zvedl se přímo do výše a pohyboval se na druhou stranu ke kolenům mé matky, pak na židli Homeovu. Sedmý případ: Židle mé zemřelé dcery, která stála poblíže mne, se blížila ke stolu. Narazila na mou židli, odstrčila ji a vřadila se mezi ostatní židle.“

Kenátor Wiseonsiner Tolmadye popisuje jevy hudebních výkonů dítěte, které se hudbě nikdy neučilo – médiem byla jeho dcera.

Konverzace s duchy se dala nejprve klepáním ve stanoveném počtu úderů. Klepání se ozývalo ve vzduchu nebo v některých předmětech. Aby se korespondence usnadnila, užívalo se později takzvaných psychografů. Nejprimitivnějším byl stůl. Na jednu jeho nohu se upevnilo písátko, pod které se položil papír s abecedou. Písátko skákalo po papíře, ukazuje písmena, která přítomní skládali ve slova a věty. Pro zjednodušení se vytvářely zvláštní nástroje – psychografy. Jeden vynalezl Pease. Je to kruh, na němž je naznačena abeceda. Nad písmenem se pohybuje ukazovátko, které se vždy při pokuse zastaví nad některým písmenem a tak udává slova, ze kterých se sdělení duchů skládá. Někdy se kruh točí a ukazovátko je pevné. Mezi médiem a kruhem je záclona, která kruh kryje. Jiná osoba písmena naznačená poznamenává. Vložili médium ruku na pákové zařízení, přichází do pohybu kruh nebo ukazovátko a označováním různých písmen, která se skládají ve slova a věty, „duch“ odpovídá přítomným na otázky. Byl učiněn pokus, zda by stůl sám sdělení „z onoho světa“ psal, a pokus se zdařil. Písátko připevněné na noze stolu psalo samo na podloženém archu. Byly vynalezeny různé jednoduché další přístroje, z nichž nejčastěji se užívalo takzvané planšetky. Je to prkénko asi šest palců dlouhé, které má na zadním, širším konci dvě malá, na všechny strany lehce se pohybující kolečka. U špičky má otvor pro písátko, které je s kolečky ve stejné výši. Vloží-li médium ruce na planšetku, píše tužka vlivem „ducha“ na podloženém papíře. Později se rozmluvy ještě více zjednodušily: do ruky média se dala tužka nebo pero a přivolaný „duch“ používal ruky média a psal rychle odpovědi na kladené otázky. Dostalo se též přímé písmo „duchové“. „Duchové“ sami psali na papíře nebo na tabulce. Objevitelem přímého písma „duchů“ je baron Güldenstubbe. Často pozoroval, že v uzavřeném pultě na čistém, dříve nepopsaném papíře jsou různé tahy a písmo a stupňovalo se to tak, že neměl skoro žádný čistý papír – vše bylo popsáno neznámou rukou. Aby tento jev věrohodně dokázal, konal pokusy za přítomnosti mnohých svědků. Čistý papír s tužkou byl položen do skříňky, tato byla uzavřena, klíč odevzdán přítomnému d'Ourchesovi. Obrátil třicet přímých písem „duchových“, a co je zvláštní – nebyla popsána ta strana papíru, kde byla tužka, nýbrž strana opačná. Toto písmo vyvolalo v Paříži velký rozruch a pokusy s přijímáním písma se rozrostly. Na pařížských hřbitovech, v královské hrobce, ve versailleském parku, ve Fontainebleau, kde se rád zdržoval František I., v trianonských zahradách se děly tyto pokusy s dobrým výsledkem. Na některá místa, zvláště do královské hrobky, byl nával zájemců tak velký, že Napoleon III. baronu Güldenstubbovi ta místa uzavřel.

Během dvanácti let dostal Güldenstubbe přes dva tisíce přímých písemných sdělení ve více než dvaceti různých řečech. I při jiných médiích, jako Kateřině Foxové, Homeovi, Williamsovi, se dostávalo přímé písmo „duchové“. Zmínky zasluhuje „duchové“ písmo, které dostával dr. Slade z „říše duchů“ na břidlicových tabulkách. Prof. Zöllner píše, jak s dr. Sladem rozprávěl o schopnosti neviditelných bytostí, s jakou lehkostí hmotným tělesům navzájem dávají pronikat, jako by byla prostupná. Pak vzal levou rukou dvě stejně velké tabulky. Podal mu je a vyzval jej, aby jednu tabulku tiskl k hořejší ploše stolní desky, druhou ke spodní ploše desky levou rukou tak, aby palec levé ruky hořejší, ostatní čtyři prsty dolejší tabulku tiskly k desce. Pod hořejší tabulku byl položen na stůl úlomek kamínku. Potom položil Slade ruce doprostřed stolní desky asi stopu od obou tabulek a žádal prof. Zollnera, aby pravou rukou přikryl jeho ruce. Sotva tak učinil, jasně slyšel na jedné tabulce, kterou pevně tiskl ke stolu, psát. Když jako obvykle bylo trojím úderem naznačeno, že psaní je skončeno, vzal tabulky a očekával, že hořejší tabulka bude popsána. Kamínek ležel nahoře na témže místě, na které jej chvilku předtím položil. Jaké však bylo překvapení, když byla

popsaná tabulka dolejší na straně ke stolu obrácené, jako by kamének psal skrze dubovou desku 3/4 palce silnou.

Aksakov píše: Když Essy byla dítětem neobyčejně vyvinutým, prostřednictvím jejího médiumismu bylo docíleno mnoha přesvědčujících jevů a faktů. Když jí byly dva roky, držela pod stolem břidlicovou tabulku a dostávala na ní psaná sdělení jako odpověď tázajícím se, ač sama neznala jediné písmeno abecedy. Rovněž u syna paní Yenkenové příznaky medijské síly vyšly najevo, když mu byly dva měsíce. Po pěti a půl měsících začal psát. Tužka byla vložena do ruky dítěte neviditelnou rukou a ta ruku dítěte vedla. Malá vnučka barona Seymura Kirkupa psala, když jí bylo devět dní. Média, píšící bez sledování psaného vlastním zrakem, jsou známá. Rovněž média kreslící bohatou ornamentiku a figurální kresby patří do oboru těchto schopností. Spiritisté mylně tvrdí, že tyto projevy jsou řízeny bytostmi duchovými. Fyzickými jevy, s nimiž jsme se setkali, dávají prý duchové najevo, že jsou přítomni. Hlavní význam spočívá v tom, že duchové poučují lidi: Děje se to buď údery ve stanoveném počtu, nebo médium, které je „duchem“ řízeno, ukazuje jednotlivá písmena předložené abecedy a z toho se skládá odpověď, nebo „duch“ píše rukou média, nebo sám psychografem anebo i bez něho. Nyní „duchové“ nejčastěji mluví prostřednictvím rozličných médií a zjevují lidem věci dříve neznámé. Velmi často se stává, že u některých jevů médium mluví jazykem mu neznámým. Soudce Edmons pozoroval tento jev u své dcery Laury, která spiritismu nevěřila. Nechtěla se zúčastnit jeho projevů. Přesto skoro ustavičně slyšela podivné zvuky a viděla podivné jevy, které, jak se o tom přesvědčila, se daly bez lidského účastenství a měly na sobě pečeť rozumnosti. Její zvědavost byla podrážděna, a proto začala navštěvovat seance. Brzo spatřila přítomnost duchového činitele a hned potom se stala sama médiem, začala mechanicky psát, tj. bez účastenství vůle. Ze své strany a bez jakéhokoliv vědomí toho, co psala. Později se stala mluvčím médiem, ale neupadala do transu, nýbrž byla si úplně vědoma toho, co mluvila a co se kolem ní dělo. Začala mluvit v různých jazycích, až konečně mluvila v devíti nebo deseti různých jazycích, někdy po celou hodinu, s lehkostí a plynulostí přirozené řeči. Stávalo se, že cizinci rozmlouvali jejím prostřednictvím se zesnulými přáteli ve svém mateřském jazyce. Často v těchto cizích jazycích i zpívala, improvizujíc slova i nápěv, vlašsky, indiánsky, německy a polsky.

Paní Helena Leedsová, žijící v Bostonu, známé médium v tomto městě, velmi často mluvila čínsky, přestože sama byla velmi omezeného vzdělání.

Paní Sweetová, též známé médium, osobně málo vzdělaná, mluvila francouzsky, vlašsky a hebrejsky.

John Jonng píše: Abych prozkoumal „moderní spiritualismus“, začal jsem ve svém domě pořádat seance. Brzy jsem se přesvědčil, že moje manželka je médium. Toto odhalení ji tak roztrpčilo, že by byla ráda všechno na světě obětovala, jenom aby toho nebylo. Po dlouhou dobu zápasila s touto silou, která ji přiváděla do transu, a mluvila prostřednictvím jejího organismu. Na seanci u dr. Rodda, píše dále John Jonng, kde byli přítomni pánové Miller, Rimbal, Killbrun a jiní, byl nám uspořádán koncert, trvajíc přes dvě hodiny. Hned, jak jsme spojili ruce, manželka, sl. Skongallová a mladý muž, kterého jsme zde viděli poprvé, podlehl současně vlivu a začali mezi sebou mluvit španělsky. Pak zpívali v plné harmonii. Takovým způsobem bylo zazpíváno výborně dvanáct písní. Mezi každou skladbou mezi sebou horlivě rozmlouvali a uvažovali, jakou další píseň mají zazpívat. Po skončeném zpěvu všechna tři média najednou zase nabyli vědomí a byla velice udivena, když slyšela, co se děje. Podotýkám, že ani jedno z médií v normálním stavu nedovede mluvit žádným jiným jazykem

než svou mateřštinou. Moje manželka mluvila rovněž německy nejednou také vlašsky, jazykem, který je jí neznámý.

Barcas píše, že všechny otázky se zapisovaly do sešitu hned, jak byly dány, a médium na ně ihned písemně odpovídalo. Záhada spočívá v tom, že žena poměrně málo vzdělaná zodpovídala otázky během třiceti sedmi večerů, pokaždé po tři hodiny takovým způsobem, jakým bezpochyby ani jediný člověk v Anglii na ně nemohl odpovědět, tj. nemohl by odpovědět za týchž podmínek na všechny otázky se stejnou přesností bez jakékoliv přípravy, možností informací nebo oprav. „Dostal jsem nejen krátké odpovědi, týkající se různých vědeckých oborů, nýbrž i celé traktáty rukou média psané o teple, světle, fyziologii rostlin, elektřině, magnetismu, anatomii lidského těla, a ani jeden z těchto traktátů nečinil by hanbu muži vědy; přitom byly psány bez zastávky, bez rozvažování. Cizí vliv se zde projevil pouze v automaticky se pohybující ruce.“

Generálmajor Dryson uveřejnil v časopise Light v roce 1884 případ, kde médium odpovídá na otázky z hvězdářství, luští záhady o pohybu Uranových měsíců, objevuje nové měsíce u Marsu, které prý teprve po 18 letech byly skutečně odkryty (obširný popis u Aksakova).

Jasnozření je podivuhodný stav, v němž médium poznává, co se děje na místech vzdálených, a popisuje vše, jako by se to dalo nyní před ním: Čte zavřené listy, nebo místa nahodile udaná ze zavřených knih, a to i v jemu neznámé řeči napsaných. Poznává svou nemoc, příčiny, udává prostředky proti ní. Podobně soudí o chorobách jiných lidí. Předpovídá budoucí věci, poznává věci skryté, neznámé, vidí postavy duchů jiným neviditelné atd.

Prof. J. Buchanan nazývá tuto schopnost šestým smyslem člověka a tvrdí, že je ji možno vypěstovat jako jinou mediální schopnost.

Aksakov uvádí některé případy, kde médium psalo slova z novin, které ležely na druhém stole a mimovolně byly přikryty, nebo citovalo nazdařbůh udané řádky z určité zavřené knihy.

Filozof Kant píše o Swedenborgovi: Večer kolem šesté hodiny vyšel Swedenborg ven a vrátil se do společnosti celý bledý a zděšený se slovy: „Nyní vypukl ve Stockholmu požár a velice se šíří.“ Neměl klidu a často vycházel. Oznamoval, že dům jednoho z jeho přátel leží už popelem a že jeho vlastní dům je v nebezpečí. Kolem osmé hodiny vyšel opět ven a vrátil se radostně: „Bohudíky požár byl uhašen třetí dveře od mého domu.“ Zpráva pobouřila celé město, ještě večer o tom byl zpraven guvernér. Druhý den ráno – v neděli – nechal k sobě guvernér Swedenborga zavolat a dotazoval se na všechny podrobnosti. Swedenborg mu podrobně popsal požár, jak začal, přestal a dobu trvání. V pondělí večer přišla štafeta od Stockholmských kupců do Goteborgu a událost byla popsána tak, jak Swedenborg požár líčil. V úterý přijel královský kurýr se zprávou o požáru a škodě, kterou způsobil, o domech, které zachvátil. Vše se shodovalo se zprávou, kterou ve chvílích požáru dal Swedenborg.

Prof. Carpenter dává médiu Oxonovi otázku: „Nechtěl byste mi napsat poslední řádek první knihy Aeneidy?“ A médium ihned píše správně žádaný verš. A dále: „Můžete mi přečíst poslední odstavec 94. stránky předposlední knihy v druhé přihrádce? Neviděl jsem tu knihu a neznám ani její obsah.“ A médium citovalo zase věrně určené místo.

J. Roberts v dopise vydavateli časopisu Daily Graphe tvrdí, že Foster, Mensfeld a Slade četli zapečetěné dopisy a dávali na ně správné odpovědi. Roberts praví, že sám konal takový pokus s Fosterem: napsal na lístky asi osm jmen zemřelých přátel, lístky zavinul, smíchal a položil

na stůl. Foster bral jeden lístek za druhým, přiložil na čelo, udal napsané jméno a zároveň charakteristická sdělení od zemřelých přátel Robertsových. Roberts tvrdí, že Foster neznal ani jeho, ani osoby, jejichž jména byla na lístcích napsána.

Některá média vlivem „duchů“ léčí prý nemoci. Dr. J. Newton v New Yorku byl jedním z těchto médií a jakýmsi magnetickým vlivem léčil a uzdravoval i na dálku.

Z vlastních čtyřicetiletých pokusů jsem došel k poznatku, že i když v devadesáti procentech pokusů spiritistů se projevy připisují vlivu duchů, dnes už víme přesněji, že síly podvědomého „já“ somnambulního čtvrtého stupně spánku a jeho rozsáhlé rozdílné hloubky nám odkrývají různá metafyzická a parafyzická tajemství, neznámé síly, vlohy a schopnosti, které přímo udivují a pouze omylem se připisují duchům.

Lidská duše se uvědomuje pouze ve vědomém „já“; reflektuje nad vlastní činností, avšak z vlivu hypnózy, podvědomého „já“ nebo vlivem kroužku je uvedena do nevědomého stavu, tj. do transu různé hloubky a síly, ve kterém už své „já“ nepoznává. Přestože se musí zosobnit, je podstatou svébytnou a svéčinnou, ovšem při pokusech porušenou a mechanicky, nevědomě na sebe bere různou osobnost – obvykle osobnost již zemřelých členů kroužku, za něž se projevuje. Očekávám způsobuje domnělé projevy zemřelých „duchů“. Je to neopodstatněné klamání sebe. Z vědeckého hlediska je udivující pouze to, že se tu projevují různé síly: telepatie, jasnovidnost, pohybování předmětů, přínosy, hudba, materializace domnělých duchů, které mluví a pohybují se, vznášení se, materializace a dematerializace, dvojnicství, prorokování, odkrývání tajemství, levitace, vidění do minulosti, přítomnosti a budoucnosti, léčení atd. Skutečných projevů duchů je velmi málo. O těchto udivujících úkazech, silách a schopnostech, které ve skutečnosti s duchy nemají nic společného a patří do oboru parapsychologie, si povíme později.

Novodobý materialismus popírá existenci posmrtného života.

V obchodních newyorských kruzích velmi známému průmyslníku Livermorovi zemřela milovaná žena. Owen ji nazývá Estelou. Když umírající viděla bolest svého muže, řekla, že snad jí bude dopřáno nějakým způsobem se svému muži zjevit, aby věděl, že po smrti žije dál. Ani jeden, ani druhý nevěřili ve spiritistické jevy a Livermore pokládal odloučení za věčné.

Na radu dr. Graye, který Estelu ošetřoval v nemoci, se dal Livermore pohnout, aby se po její smrti zúčastnil seancí u Kateřiny Foxové. Při dvacátém čtvrtém sezení se objevil temný obrys postavy a po třech dnech přišla zpráva: „Vím, že se ti mohu učinit viditelnou, přijď zítra večer zase.“ Druhý den, když byl uhašen plyn, bylo oznámeno: „Jsem zde v podobě,“ a objevilo se kouli podobné světlo, z něhož se znenáhla vynořovala hlava zahalená závojem – Livermore v ní poznal Estelinu tvář. V další seanci, kdy bylo asi půl hodiny ticho, se pojednou rozlehla ohromující rána na stole, dveře a okna se silně třásla, sama od sebe se otevírala a zavírala, odevšad se ozývalo klepání, všechny předměty se pohybovaly – vzneslo se svítící těleso, přijímalo podobu zahalené lidské hlavy, přiblížilo se k Livermorovi a zase se od něho vzdálilo. Konečně bylo vidět, jak lidská ruka držela závoj, který zakrýval dolejší část obličeje. Byla to tvář Estely, její oči, čelo, celý její výraz. Hlavu položila na hlavu Livermorovu, její vlasy splývaly na jeho tvář. Protější stěna se pojednou osvětila a na ní se objevila postava ženy, která, jak se zdálo, držela v ruce světlo. Plnou půlhodinu ji bylo vidět, pak se vznesla v plné záři. Atmosféra se změnila – „nemohu zde déle zůstat“ – a vše zmizelo.

Estela se zjevovala víckrát; obvykle se postava vytvářela ze zářící koule – zpočátku nejasně, pak určitěji až k úplnému obrazu Estely. Zjev býval tak krásný, že „žádná obraznost si ho představit ani žádné péro popsat by nemohlo“. V bujných vlasech mívala bílou růži, při sezeních v srpnu se zjevila s kyticí v ruce, šije a prsa byla pokryta růžemi a fialkami. Postava byla tak jasná a určitá, že vypadala jako zaživa. Livermore se jí tázal, odkud má ty květy? „Náš svět je obdobou vašeho,“ odpověděla Estela. „Máme všechno, co vy, zahrad a květů v hojnosti.“ Někdy se celý pokoj naplnil vůní fialek. Estela objala několikrát Livermora a dávala mu vonět ke květinám. Květiny se zdály být čerstvě utrženy. Livermore si prohlížel jejich stopky i květy, také médium slečna Foxová je brala do rukou. Klepáním bylo oznámeno: „Dejte pozor, hle, jak se rozplynou.“ V okamžiku se rozplynuly jako vosk a zmizely. Pak bylo znovu klepáno: „Hle, opět přicházejí.“ Objevila se slabá čárka, vyrůstala do stopky a jako dříve mizela, bylo to poupě a celý květ v dřívější podobě. To se opakovalo několikrát. Listy květin byly čerstvé jako u přirozených květin. Livermore políbil Estelu na rámě; zpočátku bylo studené, pak znenáhla nabývalo teploty jako živé rámě. Estela se zjevovala v řasnatém rouše z jemné bílé, zářící látky, stejně tak závoj, který splýval od hlavy ke kolenům, byl krásný a velmi jemný. Livermore byl nevěřící. Když se však Estela zjevila poprvé, uvěřil v život posmrtný a po šest let se zabýval těmito jevy a měl za tím účelem s Kateřinou Foxovou několik set seancí. Dr. Graf a zeť jeho Groute, kteří bývali přítomni těmto seancím, dosvědčují, že nějaký podvod, klam nebo halucinace při těchto jevech jsou naprosto vyloučeny.

Z dopuštění Božího je možné, že Estela se skutečně zjevovala. Z pokusů je mi však známo, že medijské síly a schopnosti podvědomého „já“ jsou dosud nevystihnuté a neobjasněné. Duše změnami hmoty, sdružováním elementárních částic, má možnost vytvářet různé živoucí materializace a zosobňovat jejich podobu i s jejich vlastností a na přání přátel se může i viditelně zjevit a poskytnout tělu individuální tvar, při kterém pak skutečně zemřelou vidíme a mluvíme s ní, poznáváme její zvyklosti, chování, něhu, city apod. Je to výtvar sil duše lidské, neboť duše má snahu se zosobnit.

Víme už, co je příčinou těchto podivných jevů. Podstata duše a podstata těla, jsou spojeny v jednu podstatu, tvoří lidskou přirozenost. V hlubokém transu pozbývá duše vědomé „já“ – avšak síly, vlohy a schopnosti zůstávají nedotčeny. Ve své aktivitě si snaží dát určitou osobnost, kterou přijímá a uplatňuje. Proto se nám zjevuje buď jako vychovatel, lékař, vědec, herec, anděl, rádce apod. Vše záleží na vlivu determinace a prostředí, proto nás subjekt nebo médium může nevědomě klamat – ale může i mluvit pravdu. Klamat proto, že si přejeme a očekáváme zjev zemřelého, který ve skutečnosti neexistuje, musí však být silami duše vytvořen.

Většina odpůrců jevy psychické, a hlavně jevy spiritismu pokládá za podvod nebo klam. Hlavně média prohlašují za podvodníky. Nedá se upřít, že v tomto tvrzení je obsaženo mnoho pravdy, neboť i ta nejslavnější média byla z podvodů usvědčena. Věřící spiritisté ovšem dovedou čelit i těmto zřejmým důkazům podvodů. Jednak připouštějí, že médium, jež ztratilo svou sílu, se utíká k podvodům a trikům, aby si uchovalo reputaci, jednak tvrdí, že zde šlo o takzvanou pseudomaterializaci. Médium, jež leží v transu, může snadno vlivem autosugesce přijít k tomu, aby vystupovalo jako duch dříve, než začne skutečná materializace. Ovšem důkazy většinou chybí.

Ohromujícím způsobem působilo na spiritualisty odhalení podvodu paní Florence Gornerové, rozené Crookové, slavného média, s nímž tři roky experimentoval profesor Crookes. Englinton měl zase neštěstí v Mnichově, kde konal medijské produkce. Mezi jinými čísly

programu při seancích hrávala, aniž se jí prý kdo dotkl, harmonika. Po produkci prozkoumali ruce média a co shledali? Byly začerněny. Ukázali mu rukověť harmoniky, kterou úmyslně před sezením načernili. Rovněž je známo odhalení podvodu média paní Cadwellové z Brooklynu. Právě, když se mezi jinými „duchy“ objevil zemřelý komik Nelse, který byl ochranným duchem média a zprostředkoval spojení s ostatními duchy, a oznamoval jméno ducha zemřelé herečky, Indiánky, na dané znamení rychlým skokem přiskočil jeden zpravodaj ke dveřím, odkud duchové vycházeli, zatarasil duchu odchod zpět a jmenovaná dáma uchopila pevně „ducha“. Elektrickými žárovkami, které měli uschovány v rukávech, ozářili dosud temnou místnost. A k překvapení přítomných v náručí energické dámy viděli ne „ducha“, ale médium – paní Cadwellovou. Vedlejší pokoj, sloužící za kabinet, byl prázdný, jen šat média ležel na židli. Cadwellová byla pak soudně stíhána pro podvod.

Mnohem snadnější bylo polapení média Woodové z Newcastleu. Když duch jednomu přítomnému podával cukrovinky a jednu dámu políbil a hovořil s ní po několik minut, přítomný účastník seance Clade uchopil pojednou domnělého ducha a držel – médium sl. Woodovou.

Američan Slade v sobě objevil schopnost lákat od duchů přímá sdělení. Věc obyčejně prováděl tak, že mezi dvě břídlíkové tabulky položil písátko, pak tabulky svázal a zapečetil. Písmo od duchů se objevilo. Zoolog prof. Lankaster usvědčil Sladeho při londýnské návštěvě, že tabulka byla popsána dříve, než ji jako čistou vložil pod stůl. Slade byl odsouzen pro podvod ke třem měsícům vězení, rozsudek byl však zrušen z důvodu formální chyby.

V roce 1884 přistihli korunní princ Rudolf a arcikníže Jan proslavené médium Bastiana při podvodu. Bastian byl omotán provazy jako balík a položen na pohovku. Pak se objevil duch. Padací dveře zavřely přístup ke kabinetu, rozžehlo se světlo a duch byl polapen.

Scheinflug ukazuje na významnou poznámku v knize Lombrossové: „V páté seanci, ve které Morselli pečlivě přivázal Eusapii k visutému loži, bylo mu po každém úkazu prohlásit, že ji kdosi rozvázal nebo svázal jiným způsobem.“ Taktéž zpráva roku 1884 nestranné Seybertovy komise se vyslovuje o spiritismu nepříznivě. Stanovila-li komise taková bezpečnostní opatření, která znemožňovala podvod, odepřela média pracovat nebo nebyly žádné výsledky. Omezila-li se komise na pouhé pozorování toho, co média předváděla, pak se ovšem manifestace dařily.

S Cornerovou konali pokusy i polští učenci, mezi nimi známý lékař Ochorowicz. Výsledek vyjádřili ve zprávě: „Za těchto okolností považovali podepsaní za zbytečné účastnit se dalších sezení, ježto přišli k tomu konečnému přesvědčení, že všechny shora vypočtené jimi pozorované úkazy nejsou než ubohou, špatně připravenou komedií a nemají nic společného se skutečnou medijností.“

Berlínský psychiatr dr. Moll píše: „Ačkoliv jsem se obíral spiritismem 17 let a stále více jsem přicházel k přesvědčení, že při produkcích médií jde o úmyslné podvádění, přece jsem se trochu zarazil, když mi bylo vypravováno o divech, jež se dějí u Eusapie a velikých učencích, kteří byli věřícími přívrženci této paní. Když však jsem konal s ní sezení za poměrně příznivých podmínek, zbyl mi jediný div, totiž okolnost, že velcí učenci tak drzí a průhledný podvod vykládají neznámou silou.“

Z toho však neplyne, že pevná víra badatelů v pravost úkazů se neopírá o zkušenosti, kdy úkazy ty byly pozorovány za naprosto bezvadných podmínek, které jsem v roce 1903 osobně sledoval. Nepopírám, že Eusapia Palladinová měla skutečné medijské schopnosti, jež jí za příznivých okolností umožňovaly provést věci, provozované později za exaktnějších podmínek. Chyba byla, že více chtěla, než dovedla, a že se utíkala k podvodům, když jí nestačily přirozené schopnosti. Tedy: média mohou klamat, přesto úkazy medijské mohou být pravé. Zda jsou či nejsou pravá, to rozhodnout je úkolem nepředpojatého bádání.

Dr. G. Le Bon vypsala pomocí prince Rolanda Bonaparte cenu 2 000 franků pro médium, jemuž by se podařilo posunout bez dotyku lehký předmět několika gramů o několik centimetrů. Pokus měl být proveden buď v laboratoři Dastrově na Sorbonně, nebo na místě médiem určené a měl být filmován. Mnoho médií prohlásilo, že takové přemístění předmětu je velice snadné. Jistý pán dokonce tvrdil, že jeho žena používá pomoci duchů k přemístění velkého pianu z pokoje do pokoje, jak právě potřebuje. Nakonec však ani toto médium neprošlo. V poslední chvíli všichni, kdo se chtěli pokusit o důkaz, odstoupili pod různými záminkami.

Dne 1. března 1902 vystoupilo v Berlíně slavné médium Rothová. Velký počet přívrženců spiritismu a zvědavců se dostavil k seanci. Též dva policejní úředníci si zjednali přístup. Světla byla zhasnuta, médium znenáhla upadalo do spánku. Duchové se dostavili a jako obvykle rozhazovali květiny z onoho světa mezi účastníky seance. Ale policisté nedovolili, aby „duchové“ rozdali celou zásobu přinesených květin. Jakmile květy začali padat, přiskočil policejní komisař k médiu a uchopil je pevně za ruce. Druhý úředník zavolal v pohotovosti stojící strážníky. Déšť květin ihned přestal. Médium bylo prohlédnuto a ve spodních šatech média byly objeveny velké kapsy a v nich ještě značná zásoba čerstvých květin. Rothová byla zatčena, postavena před soud a na půldruhého roku odsouzena pro podvod.

Homeovi se nepodařilo v Ruské společnosti učenců v r. 1871 vyvolat ani nejmenší projev medijské síly, ačkoliv sezení trvalo několik hodin. Snad proto, že seděl za stolem se skleněnou deskou, takže lampou, jež byla na desce postavena, byl osvětlen celý prostor pod stolem.

Původcem řemeslných fotografií „duchů“ je Mumler. Byl rytcem a ze záliby se zabýval fotografováním. Když byl sám v ateliéru svého přítele, pokusil se učinit vlastní snímek a přitom se na fotoplotně ukázala druhá postava. Využil toho a fotografoval zjevení duchů v seancích. Brzy se však ukázalo, že obraz dosud žijící osoby figuruje na mnoha snímcích. Přestěhoval se proto do New Yorku, kde byl obžalován pro podvod; někteří fotografové odkryli totiž způsob, jak vyvolávat na deskách „duchové“ postavy. Spiritisté připomínají s důrazem, že duchové dávají často přítomným vědět, že se zjeví v nejbližší seanci s určitým poznávacím znamením. Jsou-li takto média s fotografem ve spojení, není těžké opatřit si předem potřebnou desku, na níž se později objeví fotografie ohlášeného ducha.

Hůře se vedlo Buguetovi v Paříži. Doporučen redaktorem v Revue spirite a podporován známým médiem Firmanem počal svou činnost. Policejní agent Lombart pojal podezření a odebral se pod cizím jménem k Buguetovi, aby se dal fotografovat s duchem. Když chtěl Buguet vstříc kazetu do aparátu, uchopil ji Lombart a žádal, aby byla deska vyvolána bez expozice. Buguet přiznal, že obraz ducha je již na desce. Při prohlídce domu byly nalezeny loutky v rubáších a mimo to hlavy, vystříhané z fotografií a nalepené na lepence, důkaz, jak zhotovoval Buguet rozmanité obrazy „duchů“. Buguet i redaktor byli odsouzeni na rok vězení a k pokutě, stejně byl potrestán i Firman.

Je-li fotografována jedna osoba a druhá za fotografování vstoupí do dohledu přístroje a ihned se vzdálí, objeví se na desce jako průhledná „duchová“ za osobou první. Podobné fotografie lze obdržet dvojí expozicí, zrcadlením a jinými operacemi při vyvolávání.

Revue Spirite sjednala Buguetovi takový počet zákazníků, že měl celou dílnu na fotografie duchů a z toho výnosný obchod. Stal se brzo bohatým člověkem, uvážíme-li, že za jednotlivé fotografie si dával platit až pět tisíc franků. Buguet určitou hlavu nasadil na umělý trup, zahalil ji širokým šedým závojem a z této umělé podoby zachytil fotograficky mlhavý obraz a pak teprve přikročil k vlastnímu fotografování média a „ducha“. Dal by se sestavit celý registr rozličných dokázaných odhalení.

Ba není skoro slavnějšího média, které by nebylo někdy přistiženo při podvodu. Proto transcendentální fotografie a fotografie duchů vůbec jsou podvodem.

Prof. Denton v Americe připadl na myšlenku, jak by bylo možno dostat formu celé materializované ruky nebo nohy. Hned při první seanci dostal asi dvacet forem prstů různé velikosti a jiných forem. Když materializovaný orgán dematerializací obal opustí, zůstává v nádobě se studenou vodou přesná forma materializovaného údu. Parafínová forma se vyleje jemnou sádrou, ponoří se do horké vody, forma se rozpustí a zůstává odlitek údu, který vyplňoval formu. Tyto odlitky nedokazují, kdy při materializaci duchů a odlitku údu byl podvod dokázán. Sám Home vyznává: „Pochybuji, máme-li pět materializačních médií, která by nebyla chycena, že se maskovala za duchy.“ Arcivévoda Jan píše o médiích vůbec: Jsou to kejklíři, jelikož kejklíři a eskamotéři všechny jejich zjevy napodobiti dovedou. Duchové dají se napodobiti, duch však nikoliv. Ne duch, nýbrž chytrost a dovednost lidská zjevy ty působí.“

Jsou všechny spiritistické jevy klamem a podvodem?

Rozhodně nikoliv. Máme celou řadu svědků, kteří dosvědčují skutečnost jevů, klam nebo podvod naprosto při nich vylučující. Jsou to muži, kteří ve vědeckém světě mají slavná jména, autority z oboru přírodovědy, lékařství, práva, fyziky, lučby atd. A zabývali se těmi jevy ne snad měsíce, ale dlouhá léta, užili všemožných prostředků, aby se předešlo podvodu nebo klamu a po dlouhém a bedlivém zkoumání uznali skutečnost jevů a z odpůrců spiritismu se stali jeho zastánci, přestože pro to museli snášet mnoho potupy a posměchu. Například Jan Worth Edmons byl prezidentem senátu v New Yorku a jako inspektor věznic zavedl znamenitá zlepšení. Později dosáhl nejvyššího místa – byl jmenován vrchním soudem nejvyššího soudního dvora. Edmons se zabýval úmyslem odkrýt podvod, který podle jeho názoru byl příčinou celého spiritismu. A co se stalo? Po šestnáctiletém zkoumání vystoupil jako zastánce a stoupenec spiritismu. Dvakrát až třikrát týdně byl svědkem jevů jak mechanických, tak i rozumných ve svém domě při mediálních projevech své dcery a jiných médií. Jevy ho usvědčovaly, ale on nechtěl věřit. „Bojoval jsem,“ píše, „proti svému přesvědčení. Nepřestával jsem užívat opatření, abych proti klamu sebe i ostatní chránil. Postací, řeknu-li, že v tom ohledu jsem ničeho, co můj ostrovtip mohl vymyslet, neopomenul.“

Wallace se táže: „Nebyl snad Edmons přece klamán, měl zdravý rozum?“ A sám na otázku odpovídá: „Vždyť vykonává dosud právní praxi a požívá jména nejslavnějšího právníka.“

Jiný svědek a zastánce těchto jevů je dr. Roberts Harre, profesor chemie na univerzitě v Pennsylvánii. Byl upozorněn na pomýkání stolu. Vymyslel přístroj, kterým chtěl dokázat, že žádná jiná síla než síla osob kolem stolu se nalézajících ten jev nepůsobí. Nabyt zkušenosti zcela jiného druhu: byl nucen uznat, že i zde působí rozumná, mimo člověka jsoucí bytost.

Z Američanů nutné uvést: Byncrofta, vyslance v Berlíně, Bigoloxa, vyslance v Paříži, Roberta Owena, vyslance v Neapoli, doktora Brittana, dr. Bloeda v Brooklynu, Coopera, Sargenta, Langfellova a jiné. I v Anglii se těmito jevy zabývali prvořadí učenci světových jmen a uznali je za skutečné. Již jmenovaný profesor William Crookes, objevitel thalia a vynálezce radiometru, člen Královské společnosti věd v Londýně, který se vědecky důkladně po více let zabýval jevy spiritistickými, nabyt přesvědčení o jejich pravosti.

Zkoumejte pokusy,“ říká v pojednání ve svém spise O experimentálních prozkoumáních nové síly ke kritikům. „Zkoumejte s pečlivostí a trpělivostí, jako já jsem činil, odkryjete-li, prozkoumavše je, podvod nebo klam, ohlaste to veřejně a řekněte, jak se to stalo. Nenaleznete-li, pak uznejte fakta bez bázně, jak jste k tomu dle své cti povinni.“

K témuž přesvědčení o pravosti spiritistických jevů dospěli profesori Niggins, Mayer, Morgan, Gregory, Warley, lékaři Gully, Sexton, Burns, Dexter, Cameron, astronom Callis a jiní.

„Svědectví jsou tak četná a souhlasná, že tyto události se musejí přijmout, neboť by pak nešlo vůbec nějakou událost svědectvím lidským dosvědčit,“ praví Callis.

„Počínali jsme si jako detektivové,“ píše dr. W. Cox, justiční rada v Portsmontu, „pevně jsme drželi ruce i nohy média... plyn hořel jasně nad námi. Všecek svůj důvtip jsme vynaložili, abychom odhalili podvod. Po všech opakovaných pokusech jsme byli nuceni vyznat, že u nich o podvodu nemůže být řeči.“

Velice závažné je svědectví Alfreda Rus Wallace; i tento učenec byl spiritistickými jevy přiveden k přesvědčení o existenci duchů. Roku 1866 vydal spis Vědecký názor o nadpřirozeném, kde hájí víru nejen v nadpřirozené, nýbrž i ve spiritistické jevy. Spis ten mnohé přímo ohromil. Z úplného materialisty a darwinisty se stal horlivý spiritista. „Byl jsem tak rozhodným a zatvrzelým materialistou, že jsem v té době nemohl nalézt místa pro pojem nějaké duchové bytosti nebo pro nějakou jinou sílu ve světě působící než pro hmotu a sílu. Jevy mne porazily, nutily mne, abych je uznal za skutečné.“

Dr. Kamperter společně poznamenává: „Důkladným pátráním a zkoušením jsem přišel k pevnému přesvědčení, že jevy moderního spiritismu spočívají na pravdě.“

Učená společnost anglická si také vytkla za úkol prozkoumat spiritistické jevy. Předsedou Dialektické společnosti v Londýně byl člen parlamentu, věhlasný přírodovědec sir John Loblock, členy většinou liberálové a svobodní zednáři. V komitétu byli zastoupeni lékaři, právníci, profesori, chemici, fyzikové – lidé proti spiritismu zaujatí. S určitostí se čekalo, že výsledek zkoumání dopadne v neprospěch spiritistů. Čtyřicet seancí – a výsledek? Konstatování, že spiritistické jevy nemohou spočívat na podvodu a že o jejich skutečnosti nelze pochybovat. „Co důvtip celé komise mohl vymyslet, to bylo s trpělivostí a vytrvalostí

použito, aby možnost podvodu a klamu byla vyloučena.“ Výsledek bádání byl shrnut v těchto větách: „Existuje síla, která může těžkými tělesy bez hmotného dotyku hýbat; síla ta nějakým dosud neznámým způsobem závisí na jistých lidských bytostech, též jasné zvuky působí a často inteligencí řízena jest.“

Z německých učenců jmenujme univerzitního profesora v Lipsku Bedřicha Zöllnera. Byl zarytým materialistou, v Boha a nesmrtelnost duše nevěřil. Pokusy s dr. Sladem začal s tím úmyslem, aby odhalil podvod. Pokusů se zúčastňovali jeho kolegové, jako Weber, Schreiber, Hoffmann, Fechner, vesměs univerzitní profesori, a bylo použito všemožných prostředků k vyloučení podvodu. Bylo konáno více než třicet sezení a jevy byly skutečně dokázány. A četní další profesori, Ulrici, Fichte, Huber, podporují Zollnera a stojí na jeho straně.

Berlínský dvorní prestigiatér Bellachini zkoumal medijskou sílu Sladeho a zúčastnil se také celé řady sezení s ním. Důkladně prozkoumal stůl a vše, co kolem média bylo, vše, co nejbedlivěji pozoroval. – A vyznal: „Ani nejmenšího jsem nenalezl, co by nasvědčovalo eskamotérství,“ a dodává: „Za takových podmínek a okolností eskamotérské kousky jsou naprosto nemožné.“ A slavný Bosco řekl spisovateli Trollopeovi: „Vzhledem k výkonům spiritistických médií vyšší magie si neví rady.“

Poznáváme, že všechny spiritistické jevy nelze pokládat za podvod. Nenalezne se tak snadno nějaký historický fakt, který by tolika a takovými svědky byl zaručen. Tisíce lidí bylo svědky spiritistických jevů a svědkové ti nepatří snad jedné zemi, jednomu národu, nýbrž shledáváme je ve všech zemích a téměř u všech národů. Jsou to vzdělaní lidé všech stavů, i učenci prvního řádu Cuvier, Laplace, Hufeland, Otrago, Lavarter a jiní, kteří jsou pýchou minulého století. Dosvědčují, že jevy ty se staly. A nepřišli k úsudku jen povrchním zkoumáním, nýbrž na základě bádání, když často tyto jevy sami viděli a podle exaktní metody je přísně prozkoumali, aby případně zasadili smrtelnou ránu spiritismu, který nutil k uznání jiného světa, ve který nevěřili. S tímto úmyslem vedli zkoumání nejen jednotliví učenci, ale i celé společnosti, akademie, kterým i vlády zkoumání nařídily. Do boje proti spiritismu vyslala věda své největší muže. Kdyby celý spiritismus byl dílem podvodu, zajisté by se bylo podařilo těmto mužům vědy, kteří celou duší byli proti němu, podvody odhalit. „Ač rád by chtěl člověk stůj co stůj celý spiritismus odstranit, přece cena pravdy za něj je příliš veliká,“ praví Fechner. Je možno připustit, že milióny těch, kdo se ke spiritismu hlásili a hlásí, bylo klamáno, že podvodem se stali spiritisty? Vznik spiritismu spadá však do doby osvěty, která neuznává žádný jev, který jen zdaleka připomíná „onen svět“, do doby exaktního bádání, v níž neplatí nic jiného, než co se zákony přírody dovozuje. A právě tato osvětlená materialistická doba si musí tyto nepohodlné jevy dát líbit, neboť jejich pravost nedokáže popřít. Kdo upírá realitu těmto jevům, musí zavrhnout svědectví nesčetných poctivých svědků a také velebné experimentální a exaktní bádání. Kdo však toto připouští, ten ničí víru v lidskou autoritu i rozum. Sám profesor Vogel v Berlíně, kterého nelze podezřívát z nějakých sympatií ke spiritismu, píše: „Já sám se neostýchám vyznat, že nelze skutečnost jevů upírat. Mnohé jsou od spolehlivých pozorovatelů opět a opět dosvědčeny, takže o jejich pravosti více nelze pochybovat.“

Prof. Karel Richet v září roku 1895 píše: „Nedá se myslet, aby lidé vybraní, zaujímající důležité vědecké nebo sociální postavení, mravně pevní, byli se po celém světě sjednotili k líčení jevů lživých... Nechceme-li zaujmout stanovisko upřílišněné, skeptické, nemůžeme tvrdit, že spiritismus je pouhý podvod a klam.“

Zavrhovat tyto jevy beze všeho zkoumání z důvodů, že odporují zákonům přírody, a proto že jsou nemožné, není zajisté rozumné. Těmto odpůrcům odpovídá Crookes: Jestliže se nějaká událost zdá odporovati tomu, co se nazývá, zákonem přírody, nenásleduje z toho, že by událost ta byla falešnou, že by se nestala, nýbrž jen, že jsme ještě všech zákonů přírody neprozkoumali, nebo náležitě jich nepoznali.“

Připouštíme, ano i tvrdíme, že valná většina jevů spočívá na podvodu. Avšak mnohé jevy musily být uznány jako skutečné fakty, a to učenci, kteří byli nevěrci a odpůrci všeho nadpřirozeného a proti podvodu užili všech opatření.

Duše má zvláštní tajemné síly vyššího řádu, které se řídí jinými než dosud známými přírodními a psychologickými zákony. Tyto vyšší síly jsou ve schopnosti pro činnost a dají se vyvolat sebesnažením, přáním, soustředěním, autosugescí, vírou v sebe, hypnózou, medijsní silou apod. Záleží na vrozených vlastnostech jednotlivce. Každý není schopen tyto síly v sobě vyvolat pro vyšší projevy. Tyto jevy vykonává síla podvědomého „já“. Podvědomí sebe nepoznává, má vlastní osobnost, jakoby dvojitou bytost, „dvojí já“. Toto „já“ se převážně projevuje jako bytost duchová a bere na sebe cizí osobnost. Ve skutečnosti se jedná o bytost jedné a téže duše. Tento rozpor je zaviněn oním dvojitým „já“ – činností vědomou a činností podvědomou, při níž podvědomé „já“ samo sebe nepoznává. Vědomé „já“ ve své činnosti se realizuje ve hmotných esplanech; podvědomé „já“ má činnost duchovou; proto uspaný po probuzení neví, co dělal a co se s ním dělo.

Síla podvědomého já není dosud prozkoumána. Je možné se dostat pod vliv mechanických sil i pod vliv vlastní duše, podvědomého „já“ i neznámých duchových sil, při kterých působí síla rozumová. Ovšem jsou bytosti zemřelých osob, které konají ještě věci zlé, nedovedou se od nich oprostit a teprve očistným trestem se jich postupně zbavují. Tyto bytosti z vlastní špatnosti mohou ovlivňovat osobu nacházející se v transu a ve svých projevech jí škodit. Může tak činit i bytost ďábelská. Z tohoto důvodu je spiritismus škodlivý. Spiritisté při seanci žijí v očekávání duše, která se jim sama projeví. Proto skutečný vědec při bádání a zkoumání zamítá vliv zásahů různých bytostí duchů, přímo je ignoruje. Při pokusech používá jen medijských sil, vlastních duši. Při podvědomém „já“ je dobře dát duši určité jméno, třeba „Lumír“, a s ním přátelsky vědecky pracovat, ale přitom mu ponechat volnost v projevu. Je nutné sám zůstat vždy neutrálním, zároveň ale jeho medijsní sílu stále prohlubovat, rozvíjet a šetrně upozorňovat na případné omyly. Tento postup při parapsychologických pokusech dosahuje téhož zdaru, spíše dokonalejšího než při pokusech spiritistických, neboť hypnotické, hlavně medijsní síly lidského ducha jsou nevyčerpateľné a je jen nutné umět je systematicky vyvolat a denně po několik hodin s nimi pracovat, jak mám z vlastních pokusů vyzkoušeno. Hypnotické a medijsní síly nejsou stejného rázu a charakteru. Hypnotické projevy jsou vždy druhu podvědomého „já“, rozdílného stupně a hloubky. Medijsní síly spočívají jen v silách lidského ducha, jeho speciální duchové aktivitě a projevu. Lidský duch může sdružováním elementárních hmotných částic svoji tělesnou formu různě měnit, dát si jiný tvar nebo vytvořit imaginární duchový tvar jiný i zdvojit se (bilokace), vznášet se, působit na jinou hmotu apod. Médiumita spočívá na síle duše. Jen význačně silné lidské bytosti mají tuto zvláštní schopnost, kterou při pokusech různého transu mohou uplatňovat.

Duchová medijsní síla patří do čtvrtého stupně hloubky transu, kdy lidský duch už nemá spojení s esplanou vědomého já, kdy je činný přímo, bez pomoci smyslů. Proto duch věci přímo, bezprostředně poznává. Je činný v určitém prostoru a poznává věci jak hmotné, tak mimosmyslové, nadhmotné, telepatické, jasnozřivé, smyslům skryté apod.

Při mediijních vlastnostech lidské duše, při pokusech se uplatňují různé schopnosti, síly a vlohy. Síly duše v transu jsou dokonalejší než při běžném vědomí. Mediijní mohutnost poznávání je daleko větší a dokonalejší. Způsob poznávací není abstrakcí ze smyslového světa, nýbrž je bezprostřední, intuitivní; proto i rozsah poznání je u něho větší. Nepoznává pouze, co je smyslům přístupno, nejen zevnější vlastnosti, nýbrž podstatu věci, její příčiny a zákony. Příčiny rozličných jevů vystihuje dokonaleji a hlouběji, než je náš rozum schopen. Mediijní silou může lidský duch poznat věci budoucí, které z přirozených příčin nutně vyplývají, a tak předpovědět mnohé děje, které jsou člověku utajeny. Vidí věci skryté, vědomě nepoznané. Lidský duch může vyjevit, co se děje ve vzdálených místech i předpovědět budoucí události.

Lidský duch má při pokusech v transu moc nad věcmi hmotnými, může působit na hmotná tělesa a jimi pohybovat a vykonávat v přírodě různé jevy. Pohybovat stoly, klepat v ustanoveném počtu, způsobit vydávání tónů a různých zvuků, zmizení a objevení předmětů, tepelné změny, změny váhy těles, přímé písmo, vykonat přínos různých věcí. Může působit na smysly lidské a vytvořit umělé předměty. Lidský duch ve svém vědomém „já“ může telepaticky podávat zprávy, vzít na sebe jinou podobu, jakož i vytvořit jiné tvary a i v lidském těle zjevit se, jak se to děje při různých materializacích.

Nevedeme-li spolehlivě mediijní sílu lidského ducha při jeho vědomém „já“, který má svoji individualitu – osobnost – viz bytost „Lumír“, s nímž máme společný vědomý vztah, může jiná duchová bytost, špatná, zlá, ďábelská či bytost zemřelého ovládnout mediijní osobnost nacházející se v transu a klamat nás a mravně nám škodit, proto věštění, hádání, očekávání, která bytost se projeví, je pro badatele v parapsychologii bludné.

Mnohé jevy se dají vysvětlit přirozeným způsobem – silami telepatie, jasnovidectví, fyziologickými a psychologickými silami. Proto vylučujeme vliv démonického působení, který vídáme zřídka. Věda neprozkoumala ani zdaleka všechny přírodní síly, věda však pokračuje a mnohé ze spiritistických jevů se nám později ukáží jako účinky přirozených sil.

Mediijní vložka spočívá v organismu a duchu člověka a dá se cvikem zdokonalit. Je to jakási přirozená dispozice pro sílu lidského ducha k vytvoření transu, extáze, duchového soustředění, při nichž hmotné tělo, mediijní síla, spolupůsobí s lidským duchem při fyzikálních projevech a různých manifestacích. Je to zvláštní stav lidské přirozenosti, do kterého se každý člověk nemůže uvést.

Lidská duše, nacházející se v mediijní extázi, v transu, je závislá na vlivu hypnologa nebo kroužku. Tím není dostatečně svobodná, a proto je nutné ji při pokusech uvědomit o jejím „já“ – dáti jí individuální osobnost – dáti jí určité jméno. Není-li duši toto jméno dáno, bere na sebe cizí osobnost, neboť se musí za někoho zosobnit; jinak se pak dostává pod vliv bytosti nám nepřijatelné. Většinou se tak děje ve spiritistických seancích, kde duše zemřelého nebo zlý duch se mohou také zmocnit lidského těla a mají možnost nás podvádět, lhát nám a mravně nás klamat. Z tohoto důvodu se snažme projevy rozlišovat. Proto v transu je nutné lidskou bytost vědomě umět zosobnit, dát jí individuální vědomé „já“. Pak teprve docílíme účelného experimentálního fyzikálního výsledku a zdaru.

Dr. Gilbert z Portlandu se domluvil se svou chotí, že kdo z nich dříve zemře, dá druhému zprávu prostřednictvím některého média. Vzkaz měl mít tajnou značku, na které se spolu domluvili. Paní Gilbertová zemřela roku 1916. V následujících letech se přihlásilo 284 médií o vypsanou cenu 5 000 dolarů. Avšak všechny jejich odpovědi byly nesprávné, scházela jim

totiž smluvená tajná značka, na níž se manželé domluvili. Pravost vzkazu ze záhrobí zkoušela redakce Scientific American. Do července 1924 bylo 137 přihlášek a po dalších letech prodlouženého termínu dosáhly čísla 284. Čekací lhůta byla skončena, avšak ani jedna odpověď neodpovídala smluvenému znamení, a proto tímto pokusem byla víra ve schopnosti spiritistických médií vážně otřesena. Z uvedené úmluvy a nezdaru manželů Gilbertových je zřejmé, že spiritistická média a jejich „duchové“ nejsou schopni odkrýt smluvenou tajnou značku o vypsanou cenu a že se pouze dohadují. Proč došlo k tomuto nezdaru? Přestože je poznávací mohutnost duchů dokonalá, přece jen myšlenky člověka, které žádným zevnějším způsobem nebyly projeveny, duch nemůže znát. Znat tajnosti lidského srdce může jedině Stvořitel. Vnitřní úkony rozumu a vůle stvořeného ducha zůstávají tajemstvími. Duchové nepoznávají lidské myšlenky přímo, nýbrž jen nepřímo se je snaží uhodnout. Odtud lze vysvětlit, proč se média tak často klamou ve výrocích o vnitřním stavu člověka a v předpovědích o jeho budoucích svobodných úkonech.

Není-li mediální vloha zkušenostně probuzena a duchově vedena, duše uspaného se nezosobní ve svém „já“, zůstává pouhým nástrojem často vyhlaných duchů, i když vedlejší síly, vlohy a schopnosti se uplatňují. Zprávy zůstávají nespolehlivé, podvodné a mnohdy drze lživé.

Jedině vytvoření mediální osobnosti s jejím vědomým individuálním „já“, které si sebe uvědomuje, dociluje vědeckých úspěchů. Jinak mediální podvědomé „já“ je ponecháno ve zmatku různých sil a neznámých falešných duchů. Proto je nutné naučit se odborně prakticky experimentovat. Pak se lidský duch snaží přímo a vědomě působit na hmotná tělesa, zvedat je, pohybovat jimi, přemísťovat, vytvářet zvuky, neboť duch v hlubokém mediálním transu v sice omezeném prostoru má moc nad věcmi hmotnými, má dokonalejší způsob poznávání.

Nejnápadnějším jevem experimentálních pokusů hlubokého podvědomí a spiritismu se v poslední době stal J. Godefrey Raupert, dlouholetý člen anglické společnosti pro fyzická bádání, jenž vystoupil na veřejnost se svými publikacemi o nebezpečí spiritismu. Objasnění mimosmyslových úkazů dnes popírají jen ti, kdo mají jen povrchní nebo knižní vědomosti nebo kdo se jen pokládají za učence. Raupert zastává stanovisko, že původce spiritistických i jiných úkazů, ovšem pořádku, jsou bytosti duchů. „Kdo popírá existenci duševních bytostí a pravost spiritistických úkazů, které to potvrzují,“ jak to právem napsal prof. filozofie dr. Hyslop, který se po celý život zabýval tímto bádáním, „je buď zbabělec, nebo nevědomý.“ Ve spiritismu se tedy nesetkáváme s abnormálními jevy duševního života žijících, nýbrž s duševními podstatami, jejichž přirozenost a cíl musí být úkolem bádání.

Dosud jsem nečetl v obhajobě animistické teorie tzv. rozštěpených osobností médií o médiumitě malých dětí, která dnes kvůli své průkaznosti bude tak dalece kultivovaná a každopádně již sama činí teorii „rozštěpených osobností“ nesmyslnou a zcela neudržitelnou. Kdo rozumný, jenž pozoroval jevy dětské médiumity, by mohl mluvit o přirozených vysvětleních?

Když malé, ještě ne zcela vychované dítě odpovídá tužkou na otázky, na které jen plně vyvinutá a ze zkušeností lidského života zběhlá inteligence může odpovědět a odpovídá, co – chtěli bychom se ptát – se zde různí? Podvědomí dítěte to přece nemůže být, neboť je ještě nepopsaným listem a mimoto zůstává dále v normálním stavu, levou ruku často zaměstnanou hračkou. Ve třicátých letech našeho století podle zprávy Raupertiho bylo jen v Anglii přes patnáct tisíc dětí vychováno k médiumitě. A prof. Mafatti v Roveretu 23. srpna 1931 k tomu oznámil, že je právem schopen podporovat v každém směru náhledy Raupertovy. Vědec

Raupert dává výraz přesvědčení, že duchové spiritistů, kteří se vydávají za mrtvé, jsou démoni.

Zmaterializované inteligence často mluví – a dokonce po celé hodiny –, mísí se do rozmluv zasedajících a vyvíjejí někdy podivuhodné vědomosti a nevyčerpatelný humor. Dělalí žerty o učencích a těší je, podaří-li se jim pokládat je za blázný. Pozoroval a slyšel jsem materializace, které se zdály velmi podobné zemřelým známým a jednaly s jejich znalostmi, ale proti identitě mluvilo tolik okolností, že jsem svůj prvotní názor změnil.

Raupert mezi jiným uvádí tento případ: „Když jsem po dlouhých pozorováních za bezvadných podmínek přišel k přesvědčení, že ve spiritismu máme co činit s duchovními bytostmi, obrátil jsem všechnu pozornost k otázce identity. Tato otázka zaměstnává celý psychický svět. Utvořil jsem si vlastní kroužek lidí v domě starých přátel jedné rodiny, jejíž dva mladší členové měli vyvinutu médiumitu. Sezení byla konána za bezvadných podmínek a nejpodivuhodnější fenomény mohli být pozorováni. Tak například bylo hráno za přítomnosti deseti osob, které to ihned potvrdily písemně, na mé přání za denního světla, na zavřený a uzamčený klavír, jeden stůl byl neviditelnýma rukama rozbit atd. Ale má touha se nesla po nezvratitelném důkazu identity a bylo mi slíbeno, že mi bude poskytnut. Jednoho večera během našich zasedání se ohlásila jedna duchová bytost a předstírala, že byla před nedávnem mým zesnulým přítelem T. J. On sám a jeho rodina byli spoluzasedajícími známé. Všichni jsme žili více let v témže londýnském předměstí a pěstovali jsme společné styky. T. J. se zjevoval každý večer. Přátelsky nás pozdravil, mluvil o událostech svého bývalého života, o své nemoci a smrti, o mnohém, co se mezitím stalo, a to takovým způsobem, který žádného člena kroužku nenechal pochybovat o jeho identitě. Otázky, které mu byly kladeny, odpověděl vždycky rychle, krátce a správně. Aby mohl co nejvolněji nakládat s funkcemi našeho vlastního podvědomí, žádal jsem T. J., aby na mě pohlížel jako na pochybovače a aby mi každý večer, aniž bych mu dával otázky, přinesl důkaz své totožnosti, který by si sám zvolil. Po mnoho večerů to dopadlo tak, že přítomní protestovali a prosili mne, abych neprovozoval tuto zkoušku. Nebyl jsem spokojen a podroboval jsem každé sdělení přísné kritice. Jednoho večera, který je pro mě nezapomenutelný, učinil T. J. výpověď, která nebyla pravdivá a také nemohla být pravdivá, neboť to, co tvrdil, nenáleželo vůbec do jeho minulého života. Opakoval jsem otázku jinou formou, ale dostal jsem tutéž odpověď. Poukázal jsem na to, že to, co řekl, není možné. Mou poznámku následovalo hluboké ticho ze strany ducha i ze strany přítomných. Vstal jsem a řekl jsem slavnostním tónem: „Táži se tě ve jménu Boha, jsi opravdu zemřelý T. J.“ K velikému podivení přítomných přišla krátká a stručná odpověď: „Ne.“ Privil jsem dále: „Pak se tě táži ve jménu Boha: Odkud jsi vzal tyto informace, které ti umožnily provést tento velký podvod?“ Ozvala se posměšná odpověď: „Z vašich hloupých mozků. Sedíte tu jako blázni v pasivním stavu, takže mohu přečíst vaše myšlenkové obrazy skoro tak, jako vy stránku vašeho nového testamentu.“

Raupert uvádí více podobných případů; jeden z nich se stal v New Yorku. Tam jej pozval dr. Funk, známý spiritista, do svého domu a vypravoval mu, že již po léta je ve styku se svou zemřelou manželkou. Ta dává smluvený důkaz své totožnosti a jeví se velmi znalou příhod jejich minulého společného života. Raupert vyslovil domácímú pánu své přesvědčení, že dříve či později zažije velké zklamání. Když o dva roky později dlel Raupert zase v New Yorku, volal jej dr. Funk naléhavě k sobě a trpce si stěžoval na zklamání, které mezitím zažil. Nechtěl už nic vědět o své zesnulé „manželce“. Také ona mu zcela náhle dávala klamné odpovědi.

Zkušený badatel spiritismu Adam Rambacher z Mnichova podává zprávu: „Spiritisté celého světa, kterých je více než šedesát miliónů, se ve styku s domněle zesnulými opírají o takzvaný

důkaz identity, neboť se domnívají, že jsou v jeho držení. Z devadesáti osmi procent žijí v omylech. Je známý výrok Williama Jamese, profesora z Harwardu, o ovládnutí duchem. Sděлил, že při automatickém psaní získal zlé zkušenosti. Nařídil dokonce „mocnosti“, jež ho ovládla, aby jej jménem Božím opustila; příkazu bylo uposlechnuto. Anglický odborník, lékař dr. A. Wallace, vůdce anglických spiritistů, rovněž připouští, že „zlomyslné a zhoubné bytosti ovládají média nebo se o to aspoň pokoušejí“.

Sir William Barrel, profesor fyziky, znalec spiritismu, vyslovuje přesvědčení, že většinu, ne-li všechny fyzické jevy ve spiritistických seancích přičítali jen inteligencím, podobným lidským, ne však skutečně lidským. „Dobré i zlé bytosti žijí nepochybně v neviditelném světě a to zůstává pravdou, i když jevy ty připisujeme takovým, které žily kdysi na tomto světě.“

O nebezpečných spiritistických jevech psávali odborníci, jako dr. Josef Zahn, Gutberfet, Gatterer, Bichlmaier, prof. dr. Lapponi a jiní. Objevivší se inteligence zpravidla nemohou být pouze duchy osob zemřelých, spíše duchové démoničtější, kteří svádějí nevědomý lid k podvodům. Kdybychom v našem počínání, vědění, bádání, hloubání a zkoumání byli odkázáni na zásahy duchových bytostí, nemohli bychom v oboru parapsychologie nic vědeckého podnikat. Dostali bychom se do bludného omylu. Svět duchových bytostí sice existuje, ale nesmíme být v jeho vleku, můžeme o něm sice vědět, ale nepropůjčovat se mu tak, jako to činí spiritisté, neboť jejich cesta nevede k pravému poznání.

Opakuji: není-li medijská vloha zkušenostně probuzena a duchově vedena, duše uspaného se nezosobní ve svém „já“, zůstane pouhým nástrojem různých sil, vloh a schopností a je často jiným duchem ovládnuta.

Jedině vytvoření medijské osobnosti s jejím vědomím, individuálním „já“, která si sebe uvědomuje, se docílí vědeckých úspěchů. Jinak medijské „podvědomé já“ je při pokusech ponecháno ve zmatku různých sil a neznámých falešných duchových představ, při nichž na sebe duše bere chybnou osobnost.

Vychováme-li si subjekta či médium pro hluboký trans, kdy duše lidská má schopnost „prostorového já“, kdy se cítí uvědoměným duchem, nemůže se už dostat do vleku některých nižších duchových bytostí, neboť má svoji uvědomělou osobnost a koná věci, které pro pokusy potřebujeme.

Po celých čtyřicet let, kdy jsem konal pokusy, moji vyspělí medijské subjekty se nikdy nedostali pod vliv některých lhavých duchů. Pouze dvakrát jsem vliv duchových bytostí vědomě připustil, ovšem ke škodě přítomných. Více jsem zkoušku neopakoval.

Výchovou subjektů dosáhneme žádaného rozhodnutí: Za přítomnosti více svědků bylo nutno potrestat jistého ředitele, který nás finančně silně poškodil. Uspaný K. s návrhem nesouhlasil a bránil se tak, že chtěl odejít. Protože jsme zamkli dveře místnosti a hlavní domovní dveře a klíče jsme položili na stůl, přičemž jsme zamčení dveří zkontrolovali, otevřel oboje dveře pouhým dotekem a odcházel. Chtěli jsme uspaného zadržet. Vznosl se však do výše a asi sto padesát kroků plul nad námi. Na rozkaz se snesl na zem, a když jsme jej chtěli znovu zachytit, znovu se vznosl, až byl silou rozkazu znovu donucen klesnout na zem. Když se zdálo, že subjekt je vyčerpán, a když jsme jej chtěli donést do místnosti zpět, vytvořil přitažlivou sílu k zemi tak, že sedm osob jej nedokázalo zvednout z místa, a teprve na naši prosbu se uvolnil, ale jen tak, že jsme jej všichni táhli jako magnetem. A tak se nám bránil osm hodin. Mezitím

uspaný natolik zmátl a ovládl ředitele, že nevědomky musel splnit náš rozkaz a napravit škodu, aniž si byl vědom, že tak činí.

Jiný subjekt, Hanuš, měl schopnost bez doteku zvednout těžký stůl, a nechat jej přenést se na jiné, předem určené místo. Subjekt K. měl schopnost nechat zmizet vázu těžkou 4 kg a na jiném místě ji vytvořit. Tento experiment nám často demonstroval.

Nebo: uspaný K. za přítomnosti asi sto padesáti osob zapůsobil na větší obraz na stěně v sále divadla, takže se před zraky přítomných sám snesl a volně se položil na stůl.

Jindy přítomný člen naší společnosti, doktor Pich, žádal uspaného, aby nám vytvořil viditelnou materializaci ducha. Žádal Goetha. Poznenáhlu se začal vytvářet mlhovitý „lidský“ tvar a asi během šesti minut byla poznenáhlu postava vytvořena v živé podobě, takže si dr. Pich k ní dovolil nešetrně promluvit a materializace oplatila jeho nevhodnou poznámku. Ovšem že podobu Goetha vytvořilo podvědomé „já“ subjekta.

Při jiném pokuse, kdy subjekt K. byl v transu, jsme žádali, může-li jít mílovými kroky tak, aby zkrátil chůzi pěti kilometrů. Všichni jsme uspaného sledovali a viděli jeho dlouhé plující kroky, jako když se vznáší. Kontrolou bylo zjištěno, že pět kilometrů těmito dlouhými plujícími kroky uběhl v osmnácti minutách.

Vyzkoušel jsem se svými mediálně schopnými subjekty mnoho zajímavých pokusů. Není možné je všechny uvést, jen vím, že tyto jevy nezpůsobují duchové bytosti. I když to jsou z většiny jevy nedostatečně objasněné, mají podstatu ve vlastnostech a silách lidské duše a tvrdím, že z devadesáti procent tyto jevy patří parapsychologii a fyzikálním úkazům a jen zbývající procenta lze snad přičíst skutečným duchovým silám zemřelých osob a démonickým duchům. Spiritistické mediální jevy jsou převážně ze sil rozdvojeného podvědomí. Tím, že duše nezná své já, neví o své vlastní duchové osobnosti, proto za sebe vydává ducha buď zemřelé osoby, nebo ducha démonického. Jen nepatrná část skutečných duchů se ve spiritistických seancích projevuje. Jinak jsou to vesměs síly podvědomí duše lidské, která má ony udivující vlohy, síly a schopnosti. To se ovšem současně prolíná s podvodnými úkazy a jevy, které jsou zaviněny členy kroužku a matou pak názory účastníků.

Hypnotismus

Hypnotismus je dnes včleněn do vědecké soustavy, ač ještě před nedávnem byl zesměšňován i reprezentanty oficiální vědy, je součástí přírodovědy vůbec a lékařské vědy zvláště, je uznáván a včleněn do těchto systémů.

Hypnóza (ze řeckého slova „hypnos“, tj. spánek) je uměle navozený stav podobný spánku. Hypnózu můžeme vyvolat buď vlastní vůlí – autosugescí –, vytrvalým, nehybným hleděním na určitý lesklý bod, nebo ji vyvolá druhý člověk silou upřeného pohledu, magnetickými tahy rukou, mluvenou sugescí a podobně. Hypnózu lze charakterizovat jako spánek podobný stav, při němž je utlumeny mnoho mozkových oblastí, především oblasti mozkové, zatímco jiné části jsou neutlumené, bdělé, schopné činnosti. Tato soustava bdělých, práce schopných

mozkových oblastí, kterou lze pomocí příslušných příkazů regulovat, zajišťuje pak možnost udržovat s hypnotizovaným spojením (říká se mu rapport) a hypnotizovanému umožňuje, aby prováděl různorodou činnost.

Protože přitom není soustava všech potřebných mozkových oblastí v činnosti, nebývá tato v hypnóze prováděná činnost ukládána do vědomí. Po probuzení z hypnózy, byla-li náležitě hluboká, si hypnotizovaný nepamatuje, co se za tohoto stavu dělo.

Podle zkušeností podléhá hypnóze na první pokus dvacet až třicet procent lidí. Obavy, že hypnotické pokusy mohou někomu ublížit či nikoliv jsou přehnané, ovšem patří do rukou zkušeného odborníka. Nejběžnější způsob je uspávání slovní. Hypnotizující promlouvá ke svému protějšku a líčí mu stavy podobné únavě, usmání, spánku.

Vztah mezi hypnózou a spánkem je stále sporný. Proto je třeba odlišovat hypnózu od spánku a hovořit o hypnotickém transu či stavu, a ne o jistém druhu spánku. Hypnóza je určitá forma a určitý stupeň sugescie, a je-li léčba správně volena, je velmi účinná. Dříve než přistoupíme k hypnóze, zkusíme citlivost na sugesci. Je celá řada zkoušek, od zaklesnutí rukou, které nelze odtrhnout, až po pocit pádu. Pro léčení některých chorob je možné použít hypnózy opakované. Určité nebezpečí zneužití hypnózy je u osob somnambulních, které upadají do hlubokého transu a přijmou mechanicky rozkaz proti mravní zásadě, neboť nemají sílu se rozkazu ubránit. Těchto lidí je poskrovnu. V některých zemích se k léčení hypnózou používá i formulí, nahraných na magnetofonovém záznamu. Tím je dokázáno, že o úspěchu vůbec nerozhoduje osobní kontakt s pacientem. Hypnózu je rovněž možné provádět telefonicky, rádiem nebo televizí. Tyto nepřímé způsoby jsou účinné pouze tehdy, jestliže si pacient zvykl na hlas hypnotizéra a jestliže si vytvořil dostatečné množství podmíněných spojů. Mnohé neduhy lze snadno odstranit několika hypnotickými zásahy.

Zmínky o stavu, podobném spánku, o němž lze podle různých projevů předpokládat, že jde o hypnózu, známe již z nejstarších dob. Egypťské papyrasy se zmiňují o uspávání pomocí zrcadel. A co jiného než hypnóza bylo věštění v proslulém delfském chrámu Apollónově? Staří Řekové, aby nabyli ztraceného zdraví, bývali uspáváni v Aeskulapově chrámu a jejich slavná delfská věštkyňe Pýthie prorokovala sedíc nad propastí, z níž vycházely omamující výpary. Její výroky byly rozhodně projevy v umělé hypnóze vyvolaného podvědomí – somnambulismu. Starořímský dějepisec Plinius píše o rostlině Helicabus, vyvolávající zvláštní spánek.

Postupem doby pronikl hypnotismus téměř ke všem národům. Nejvíce byl pěstován v Orientě, zejména v Indii, kde bylo dosaženo nejpronikavějších úspěchů. Indiští fakíři (i působením různých medikamentů) si přivolávají letargický polospánek, který je činí necitlivými vůči různým výkonům a zraněním, když se bodají a řezají. Použití hypnózy k léčebným účelům pochází také od nejstarších dob, jak dokazuje staročeský lékař, epikurovec Asklepiades, který své pacienty uspával třením.

Kromě hypnózy je po celá staletí znám i „magnetismus“, jehož rozšíření v šestnáctém století n.l. propagoval Paracelsus. Jeho nauka spočívala v tvrzení, že hvězdy, jež na člověka působí magnetickým fluidem, umožňují i jemu vydávat ze sebe tutéž sílu. Na základě této teorie vybudoval v osmnáctém století lékař Mesmer svou nauku o zvířecím magnetismu, jemuž připisoval značnou léčebnou moc. Magnetický fluid z vlastního těla přenášel tím, že vztahoval ruce k pacientovi, od čela až k nohám. Učil, že pouze vlivem této síly, uložené v nervstvu, se jeví účinek veškerého léčení a uspání. Podle jedněch odpůrců spočívaly jeho

úspěchy pouze v jeho sugestivním vlivu, kterým většina jeho pacientů byla hypnoticky uspána. Žák a přívrženec Mesmerův, markýz de Puységur, objevil roku 1784 somnambulismus (náměšičnost, tj. bezvědomý spánek, přivoděný vlivem úplňku měsíce), který patrně také náleží k jevům hluboké hypnózy. Proti magnetické nauce se na začátku devatenáctého století postavil portugalský abbé Faria, jenž neuznával magnetický fluid a pokusy dokazoval, že k přivodění hypnotického stavu není potřeba cizích vlivů a že hypnotický spánek je jen výsledkem představ uspávaného.

Blahodárný vliv a léčebný účinek Mesmerova živočišného magnetismu potvrdil svými pokusy Reichenbach. Tuto vyzařující skrytou sílu v nás nazval „ódu“. Reichenbach jej považoval za zvláštní dynamickou sílu, která je za jistých okolností stejně s magnetismem činná. Říká, že všechny tyto dynamické síly prýští z jediného prazdroje, jako je teplo, světlo, elektřina, rádiové vlny, rentgenové paprsky, magnetismus atd. Učil, že je nepopíratelné (a přesvědčil jsem se o tom sám), že všude, kam byla položena ruka nebo kde přišly do styku nestejněměrné póly ódu, nastala zvýšená životní činnost, a to nejen na povrchu kůže, ale i uvnitř. Kde tedy nastala místní zmrtvělost údů, tam můžeme touto léčbou vnést probuzenou činnost a nový život. Pro lékaře, který tento způsob léčby dovede ocenit, je tento poznatek velkou, obsažnou vymožeností. Pokusy s vyzařující silou ódu zkoumali a ještě za života Reichenbachova potvrdili dr. Büchner v Turbingenu, dr. Ranke, prof. Rapp, fyzik dr. Neumann, prof. lučby Gregor Farad, dr. Aschburner, dr. Ellis, dr. Elliotson, dr. Buchmann a jiní.

S pronikavějšími výsledky léčil hypnózou na sklonku osmnáctého století jezuita Josef Gassner, který i sám sebe autosugescí vyléčil z nesnesitelných bolestí hlavy, prsou a žaludku. Jeho léčbu prozkoumal proslulý profesor Sterzinger z Mnichova a prohlásil ji za skutečně účinnou, neboť Gassnerovo léčení, hlavně sugescí, duševním vlivem na vůli pacientů, pomohlo tisícům nemocných.

Teprve anglickému chirurgovi Broidovi se podařilo uplatnit metodu Fariovu. Dr. Broid z Manchesteru prohlašoval produkce Mesmerových žáků za kejklářství, jejich pokusy podrobil přísnému zkoumání a dospěl k objevu, že umělý spánek, tzv. hypnózu – jako stav nadnormálně fyziologický, přivoděný psychickým působením na nervový systém – lze vyvolat také za nepřítomnosti živočišného magnetismu, bez spolupůsobení mesmerického fluidu. Náhodou objevil též hlavního činitele hypnózy, takzvanou fixaci. Broid uspal pacienta tím, že jej nechal delší dobu hledět na určitý předmět. Stav nazval hypnózou a použil jej při četných léčebných pokusech. Podařilo se mu dokonce na hypnotizovaném provést bezbolestnou operaci. Přesto, že se i v jiných zemích vyskytli lékaři, kteří Broidovy pokusy napodobovali, nerozšířil se hypnotismus tolik, jak by zasluhoval. Až za šest let po Broidově smrti uveřejnil Liébault, praktický lékař z okresu Nancy, základní dílo, v němž upozornil na význam sugescí při hypnotických pokusech. Ale i jeho spis by byl zůstal bez povšimnutí, kdyby na něj nebyl upozornil profesor lékařské univerzity v Nancy, dr. Bernheim, který Liébaultovu metodu vyzkoušel a shledal ji velmi užitečnou. K Liébaultově a Bernheimově „nancyské škole“ se pak přiklonila většina dalších badatelů. Neuplatnilo se zde plně pravidlo, že objevem nového musí být staré pohřbeno.

Hypnotismus je vyvolání zvláštního duševního stavu, upomínajícího sice na spánek, avšak lišící se od něho mnohými příznaky. V hypnóze je vůle úplně podlomena, člověk jedná automaticky pod vlivem vůle jiného člověka – hypnologa. Mezi ním a hypnologem se vytvořil psychofyzický kontakt, raport, spojení, při němž koná, vidí, slyší a chápe to, co mu bylo vnuceno nebo přikázáno konat, vidět, atd. Spánek uvádí duši do některého stupně

podvědomí, jak se to obvykle děje u činnosti zdřevěného rozumu a vůle. Spánek je obvykle pod vlivem pohybového organismu a mechanických samočinných snových představ a zážitků, při nichž je duše činná ve fluidu oduší a je činná i prostorově. Ve svém uvolnění přijímá rozličné dojmy a abstraktní kombinace. Stálou aktivitou se nemůže uvést do nečinnosti, neboť její pohyb je stálý. Taktéž se nemůže uvést do naprostého klidu bez myšlenek jako nám viditelná hmota. Duše žije ve stálém pohybu, a proto se nemůže uvést do nečinnosti, což patří k vlastnostem ducha. Při všech psychologických pokusech je nutnou podmínkou soustředění mysli. Základem úspěchu hypnotismu je soustředění veškeré energie k jedné věci (usnutí) a zapuzení jiných myšlenek. Čili zúžení, ale zároveň prohloubení sebevědomí, že se pokus vydaří. Stejně tak je důležitá schopnost subjektu uvést se do pasivity, takže u hypnotizovaného odpadá celá řada vedlejšího myšlení a zůstává připoutanost k jediné myšlence – spát. Mnozí lidé jsou „sugestibilní“, mají vrozenou schopnost k přijímání sugescí. Tento druh lidí lze lehce uspat. Sugescie jest vlastně namlouvání (suggerere – podstrčit, namlouvat něco tak, že tomu hypnotizovaný věří a podle toho jedná). Člověk ulehčuje vnikání sugescí svou přirozenou dispozicí, vlohou, náklonností, důvěřivostí, pasivností myšlení. Jindy zvyšují vnímavost pro sugescie (či sugestibilitu, sugestivnost) různé okolnosti, např. víra v uspání, víra v hypnologa, oslabení soudnosti i nevzdělanost. Sugescie právě neuvědoměle působí změny duševní činnosti tím, že svobodná vůle to neurčovala – tedy působí síly cizí. Je to klam, jemuž lidé podléhali tak dlouho, dokud se neznala podstata dvojího vědomí a jeho rozdělení ve stavu hypnotickém na podvědomí. Čili člověk má dvojí „já“: jedno ve stavu vědomém, druhé ve stavu podvědomém. Obě „já“ jsou samostatné, na sobě nezávislé psychické činnosti, vycházející z jedné podstaty – duše lidské. Tedy tajemná síla ovládající duši je v nás. Hypnotizér tu sílu jen obratně, dovedně řídí, aniž to subjekt pozoruje, připravuje půdu, udržuje svou autoritu, budí víru v úspěch, činí se magnetickým, působí sebevědomě, s jistotou, vynucuje si respekt, úctu, nedá se ničím zmást, hledí na svůj ústroj a svým klidem a povýšeností si udržuje nadvládu. Bez přípravných sugescí není vždy možno vyvolat jev hypnózy. Rychlý úspěch je jen u školních dětí, u primitivních lidí, u hysterických osob, které se vyznačují zvýšenou obrazivostí a živou fantazií, takže lehce mění každou sugesci ve skutečnost, překrouť pravdu, nepatrný pocit nebo událost přehání, vžijí se živě do své úlohy nebo do svého výmyslu a snaží se o své lživé pravdě přesvědčit i druhé. Mají příliš mnoho soucitu i vášnivého hněvu a žárlivosti, upadají do výstředních citů i pověřených strachů. Mají nedostatek kritiky, nedostatek klidné rozvahy, ale hlavně nedostatek intelektu – chorobný to jev, který však dovedou důmyslně zakrývat. Hysterické osoby vždycky poskytovaly nejlepší materiál ke studiu sugestivních a hypnotických úkazů.

U hypnózy je to zvláštní, že subjekt podléhá při každém opakovaném pokusu lehčeji a lehčeji, a to tak, že hypnotizér nad ním nabude takové moci, že stačí jeho kývnutí nebo pohled, aby subjekt ihned upadl do hypnotického spánku. Hypnóza se zavádí lehčeji a lehčeji, když se pokus opakuje. Při prvním spánku je dobře a nutno zajistit se sugescí, danou do podvědomí, kterou na rozkaz hypnologa uspaný opakuje. Například: „Dávej pozor, co ti řeknu: až se posadíš, vezmu tě za ruce a řeknu spát – ihned usneš. Opakuj, co jsem ti řekl.“ Subjekt opakuje: „Až se posadím, vezmete mne za ruce a řeknete spát – ihned usnu.“ Tímto opakováním sugescie v hypnóze se hypnolog zajišťuje tzv. posthypnotickou sugescí pro rychlý zdar hypnotického spánku. Opakovaný rozkaz přejde do duševního a podvědomého „já“ čeká, aby daný rozkaz uskutečnilo. Zvláštní známkou duše je, že nikdy neodpočívá, nespí, nikdy není unavená. Ničím netlumené schopnosti pravé psýchy (podvědomí) jsou ohromné. Sám americký badatel Hudson doznává sílu nespoutané duše, která přímou intuicí má schopnost poznávat zákony přírodní přímo, bez pomoci smyslů a obvyklých vědeckých prostředků, o čemž se přesvědčíme v dalších kapitolách. Již umělecká díla jsou zplozena vnitřní psýchou – podvědomím. Zjevy hypnotické, telepatické, médiumistické, somnambulní, jasnovidné a

fyzikální jsou nejznamenitější z celé psychologie, ale zároveň nejdůležitější pro poznání, že člověk má duši a poznání její podstaty. V tom právě spočívá svoboda vědy i vše zkoumat, neuzavírat se ničemu, hledat důsledně pravdu. Vše se točí kolem podvědomí, té hlubší, vlastní duše člověka, o níž mnozí „učenci“ nechtějí nic vědět.

Hypnotismus je všeobecně definován jako abnormální psychický stav, vyznačený necitelností vůči většině smyslových vjemů se zesílenou citlivostí vůči jiným dojmům a s probuzením mimořádných duševních sil, vloh a schopností. Podvědomé „já“ neusuzuje rozumem, nemá úsudek. Přijímá sugesce a tvoří.

K docílení snadného hypnotického spánku se přiblížíme k subjektu v době jeho normálního spánku. Posadíme se tiše v blízkosti jeho boků a mluvíme opatrně, polohlasně, ale zřetelně, skoro šeptem: „Spíte hluboce a klidně. Váš spánek je tak hluboký, že s vámi mohu mluvit, aniž se probudíte. Již můžete mluvit. Chtějte mluvit. Mluvte.“ Pomáhejme sugescí ke společné rozmluvě, až začne. Po chvíli hovoru se snažíme vmluvit mu formu rozkazu: „Zítřka zase přijdu, podám vám lenošku, posadíte se a rozkážu vám: Spěte. A vy ihned usnete.“

„Opakujte mi, co jsem vám řekl.“ Po opakování sugesce ukončíme slovy: „Ráno se probudíte posílněn a zdrav.“ Druhý den přijdeme, sledujeme subjektu očima, podáváme mu lenošku a opakujeme celou sugesci. Spánek se jistě dostaví a můžeme konat potřebné pokusy. Pro osoby poddajnější stačí zkušenému hypnotizérovi rozkaz: „Jakmile usednete do této lenošky, ihned usnete.“ Někdy pak stačí i úsečný povel: „Spěte“. Je záhodno, aby spánková sugesce nebyla ničím rušena a tím intenzivněji mohla být vnímána. Hovor a hluk působí rušivě jen pro subjektu, který ještě nebyl usnán. Pro subjektu, který byl uspáván už několikrát, sebevětší hluk při uspávání nepůsobí.

Hypnotizér musí znát více uspávacích způsobů. Selže-li jeden, započne s druhým, třetím atd. Nikdy se před subjektem nesmí nechat „shodit“ neúspěchem. Musí jej umět ke spánku i „utahat“. Obyčejně stačí pokusné osobě položit levou ruku do týla, pravou rukou oči zakrýt a monotónním hlasem mu vsugerovávat např., že vidí krajinu, na louce květiny a dvě děti, jak tyto květy trhají, – „podívej se, jaké jsou to květiny, povídej o nich“. Vynucuje se tak subjektova obrazotvornost. Jakmile začne obraz vidět a vše popisovat, vytvořil se kontakt, duševní spojem mezi subjektem a hypnologem; subjekt je již ve stavu hypnózy. Tímto způsobem se můžeme ptát na vše možné, abychom potřebné informace zvěděli. Touto lekcí – zakrytím očí – lze na jevišti pro hypnózu vyzkoušet jednu osobu za druhou, až si najdeme tu nejcitlivější.

Nepodaří-li se subjektu tímto způsobem uvést do spánku, dáme před něj lesklý předmět, třeba kuličku z ložiska, a poručíme, aby se na ni klidně díval. Přitom monotónním hlasem dáváme tyto sugesce: „Jsi unaven – usínáš“, tak dlouho, než usne. Když by po čtvrt hodině neusnul, dáváme rozkazy: „Zavři oči. Otevři. Zavři. Otevři.“ Rozkazy dáváme pomalu a za každým slovem Zavři zase monotónně říkáme: „Jsi unaven usínáš.“ A toto otevírání a zavírání očí v rozkazu opakujeme třeba stokrát, až dotyčný usne. Kdyby se stalo, že by ještě neusnul, vezmeme ostře ořezanou tužku, na jejímž druhém konci je lesklé kovové ukončení. Subjektu v lenošce zvrátíme hlavu dozadu, stojíce po jeho boku, tužku zvedneme vysoko nad jeho čelo a poručíme, aby hleděl na její lesklý kovový konec. Tužku pak pomalu táhneme k obličejí a přibližujeme se k jeho očím a současně zase dáváme sugesce: „Jsi unaven – usínáš.“ Kdyby neusnul, fixaci opakujeme obrácením tužky tak, aby hleděl na její ostrý hrot. Neusne-li ještě, opakujeme sugesce se zavíráním a otevíráním očí. Obyčejně subjekt usne, neboť je svalově i nervově unaven. Skoro každého jsem tímto způsobem uspal. Nepomohlo-li to, zvrátil jsem

mu hlavu dozadu, palci rukou nahmatal obě tepny, slabě je stiskl tak, aby přítok krve k mozku byl omezen a za dávání sugescí jsem pak subjektu snadno uspal. Pokus musí být prováděn s naprostým klidem.

Před započítáním sugescí je potřeba uspávaného upozornit, že hypnotický spánek naprosto neškodí, naopak prospívá zdraví. Přitom je dobře usednout proti jeho obličejí a při této další uspávací lekci udělat několik magnetických tahů rukám, postupovat ze stran jeho hlavy, kolem ramenou a jeho boků až ke svým bokům a zase znovu – aspoň třikrát – a pronášet přitom slova: „Nastává magnetické sjednocení, spojení obou těl pro psychický kontakt, takže nyní budou dva v jednom těle.“ Pak jeho ruce vezmete do svých rukou a požádáte jej, aby hleděl na kořen vašeho nosu. Vy mu přitom hledíte do očí, tisknete jeho ruce a velmi pomalu stisk uvolňujete tak, aby měl dojem, že nastává bezcitnost. Přitom dáváte mluvenou sugesci jednotvárným tichým hlasem, asi takto: „Jste naprosto klidný. Je vám velmi příjemně. Těšíte se na spánek, chce se vám spát. Nemyslete na nic jiného, než abyste spal. Pozorujete jakousi slabou únavu, která se poněkud zesiluje – vaše oční víčka se chvějí, vaše oči jsou unaveny – hlava se stává těžkou, cítíte již únavu v celém těle – necítíte již ani, ruce ani nohy – jste velmi unaven – zrak máte zakalený – oči počínají slzet – už vám slzí – tíhou se zavírají – zavřete oči – usínáte, spíte tvrdě, tvrději, ještě tvrději. Nemůžete se probudit, avšak zřetelně slyšíte moje slova.“ Touto mluvenou sugescí lze též skoro každého uspat. Nyní je možné uspaného přimět k mluvení a přejít k pokusům nebo k léčebným sugescím. Spícího nikdy neoslovujeme jménem, používáme slova příteli. Probouzejme s vírou a energickou jistotou. Při probuzení už můžeme použít jména uspaného. Nezapomínejte vždy dát sugesci proti únavě a sugesci zdravotní, asi takto: „Dávejte pozor. Jste svobodný a volný, moudrý rozumem a silný. Jste veselý a zdravý. Nyní vás probudím, co napočítám tři. Dávejte pozor: Jedna – tíha a únava mizí. Dvě – vaše dobrá nálada se vrací. Tři – jste zdrav, veselý, normální, rozumný, nic vám neschází.“ Stane-li se, že se uspaný nebude chtít probudit, nemějte žádné obavy. Ponechme jej klidně v hypnotickém spánku dále. Pouze odejdeme a věřme, že se po našem odchodu přeruší psychické spojení a hypnotický spánek přejde do normálního spánku, ze kterého se již probudí sám. Uspávání mluvenou sugescí je možné zjednodušit: „Posaďte se, uvolněte se tělesně a duševně. Snažte se na nic nemyslet – své oči soustřeďte na jediný bod tohoto lesklého předmětu před vámi. Než napočítám osm, usnete. Jedna – cítíte můj vliv, dvě – doléhá na vás únava, tři – po celém těle cítíte příjemnou únavu a ospalost, čtyři – oči se vám zavírají a slabě slzí, pět – cítíte únavu po celém těle, šest – víčka jsou těžká a klesají, máte pocit nezadržitelného usínání, sedm – jste velmi ospalý, osm – zavřete oči – usínáte, spěte tvrdě. Budete konat, mluvit a myslet, jak já budu chtít.“ Sugesci dáváme polohlasně, monotónně a pomalu. Před započítáním mluvené sugesci je dobře subjektu říci, že jemným, magnetickým hlazením čela a víček, které konáte, se vytváří raport – vztah – k uspání. Při probuzení po léčebných sugescích, dávání ještě ve stavu hypnózy, je nutné tyto dávané léčebné sugesci převést k vědomí tak, aby se staly sugescemi vědomě užitečnými. Jinak se úspěchu nedocílí. Když dáváme léčebné sugesci, je také nutné, aby uspaný danou sugescí hlasitě opakoval. Na toto vše lékaři často zapomínají.

Poznali jsme, že pro docílení hypnózy je více a rozličných uspávacích metod. Zmíněný Breide uspával jen pomocí fixace, kterou vynalezl. Profesor Bernheim, aby vyvolal hypnotický spánek, užíval vždy sugesci mluvenou. Angličan Haddock bral do levice obě ruce uspávaného, pravici mu položil na čelo a vyzval jej, aby se mu ustavičně díval do očí a poddával se jeho vůli – spát. Profesor Richet uspával své pacienty tím, že svými oteplenými rukama prováděl tahy od hlavy přes tělo až k nohám. Věřil ve vliv oduševnělého magnetismu s účinkem „spát“. Pařížan Lasegnes náhle mírným tlakem stiskl oční víčka. Weinhold, Eulenburg a Hirt hypnotizovali elektrizováním, potíráním faradiovým štětcem. Tato americká

metoda záleží v použití kombinovanějších tahů (s dotekem), k nimž se druží stlačování víček a krátké tahy (bez doteku) před očima. Vratislavský profesor Heidenheim užíval dojmů sluchových, tím, že kladl tikající hodinky k uchu nebo za krk. Luy dráždil oči otáčivým zrcadlem až do umdlení a usnutí. Při indické metodě si hypnotizér stoupne za uspávaného, položí mu ruce kolem krku dlaněmi na ramena a pomalu, za stálého zesilování tlaku je tiskne k tělu uspávaného. Jakmile osoba zavírá oči, udělí se krátká energická sugesce: Jste unaven, spěte.“ Portugalec abbé de Farin uspával tím způsobem, že se na pokusnou osobu díval zpovzdálí, náhle vstal ze sedadla, vztáhl k ní ruce a zahřměl: „Spěte.“ Tato metoda není neškodná. Jeden ze způsobů, jak hypnotizovali staroegyptští lékaři, je tento: Nakreslili dva vzájemně se protínající trojúhelníky a přikázali osobě, určené k hypnotizování, aby upřeně hleděla do průsečíku obrazce. Po čase se zrakové nervy unavily a uspávaný upadl do hypnotického spánku. Uspávací způsob Chaldeců, Babyloňanů a Peršanů není podrobně znám; převážně závisel na fixaci a sugesci.

Abychom snadno našli senzitivního subjektu pro vyvolání hypnózy, počínáme si asi takto: Seřadíme několik osob a poručíme, aby byli klidní a sepjali svoje ruce tak, aby špičky prstů se těsně dotýkaly hřbetu rukou a dlaně dali též těsně k sobě. Žádáme, aby se nám dívali do očí. Nyní vztáhneme proti nim své ruce, díváme se na ně ostře a pravíme: Jakmile napočítám pět, vaše ruce budou semknuty, že je nedáte od sebe. Pozor. Jedna – ve mě se vyvíjí silný magnetický proud, který vás prostupuje, teď. Dvě – vaše ruce s vámi svírají. Tři – proud je silnější, cítíte jej v ramenou, v loktech, ruce se k sobě křečovitě stahují. Čtyři – ještě víc a víc se svírají. Pět – už je nedáte od sebe, jsou strnulé, a čím více je budete od sebe dávat, tím více vám půjdou k sobě. Zkuste to. Nejde to. Nejde to.“

Ti, kdož od sebe ruce nedají, jsou dobrými subjekty pro vytvoření hypnózy. Stačí rozkaz, aby ruce dali od sebe. Při dobré fascinaci hypnologa zůstanou ruce zavřeny u každé třetí či čtvrté osoby. U dítek skoro u všech. Vždy záleží na hypnologovi. Jeho vystoupení musí být sebevědomé, pevné a jisté, s vírou ve zdar pokusu. Je nutné vzbudit úctu, poslušnost, respekt a rozhodnost s imponujícím vystupováním, je nutné umět mít vliv na ducha lidí. Každé zaváhání, roztržitost i duševní neklid hypnologa pokusy maří.

Hypnóza je závislá na pozornosti a vnímavosti subjektu. Při uspávání se nesmí subjektovi dopřávat čas k přemýšlení. Je třeba zpracováváním sugesci držet subjektu stále v pozornosti. Zdar pokusu záleží na síle vůle a pozornosti subjektu. Duševně chorého nelze uspat. Rovněž těžko lze uspat osobu neurastenickou a neurotickou. Dobrý postup je, aby se subjekt co nejpohodlněji posadil na židli tak, aby nohy zcela bez vlády a celými chodidly spočívaly na podlaze, rovněž ruce aby pohodlně položil na kolena nohou. Je nutné, aby se choval pasivně a poddajně, čímž mluvená sugesce bude mít účinek. Člověk, který byl už jednou uspán, je pro dávanou sugesci vnímavější, lze jej uspat i telefonicky nebo posláním vizitky s nápisem „Spi“. Taktéž jej lze uspat i na dálku telepaticky. Rozené citlivce, somnambulní osoby s vyvolaným podvědomím, lze na dálku uspat i bez první hypnotické lekce.

Mnozí autoři pokládají dr. Mesmera omylem za otce hypnotismu. Jeho omyl spočíval pouze v chybném názoru, že je to pouhý magnetismus, který vyvolává hypnotický spánek. Nebyl si vědom, že zde telepaticky spolupůsobí psychický vliv hypnotizérův i magnetismus, který je zároveň spolunositelem psychického ovlivňování subjektu.

Za skutečného otce hypnotismu by měl být spíše pokládán Angličan dr. Breid, který hypnotického spánku dosahoval fixací zraku a tím ústředního nervstva, a pak také francouzský profesor dr. Bernheim, který snadno spánek vyvolával mluvenou sugesci.

Že je vliv psychofyzického magnetismu pro vyvolání hypnózy rovněž účinný, k obhajobě dr. Messmera, poslouží tento pokus: Můj přítel P. Prudič byl po mnoho let denně přítomen pokusům a sám se subjektem Křečkem z protonace studoval a sledoval dějiny národů Sumerů, Chaldejců, Babyloňanů a Asyřanů (nedoporučuji konání těchto pokusů v hypnóze, zde byla výjimka vzhledem k zajímavosti historie). Měl v úmyslu zápisy zpracovat do tisku, proto se odstěhoval do Přelouče, kde měl blízko ke znalci historie těchto národů, prof. Hroznému (ten tehdy bydlel v Lysé nad Labem). Žádal mne, abych se subjekty přijel do Přelouče a tamnímu obecenstvu demonstroval některé pokusy. Bylo to roku 1928. Do Přelouče se mnou jeli subjekti Křeček, Vavroušek, Hanuš a Libnar. Druhý večer pokusů, už ke druhé hodině ráno, kdy se nadšené obecenstvo dobře bavilo a nechtělo domů, povstal pán sedící v první řadě a řekl mi, že bych slečnu sedící vedle něho neuspal. Požadavek byl naivní. Privil jsem, že je to možné, neboť ve dvou dnech již konám třetí představení a jsem unaven. Podíval jsem se na slečnu a zeptal se: Jsem vám sympatický, či nejsem!“ Odpověděla: Ještě byste mi tak byl.“ (Sympatie vyvolává kontakt k úspěchu.) Proto jsem ji vyzval, aby přišla na jeviště. Podal jsem jí židli, aby se posadila. Slečna se obrátila do sálu a žádala, aby jí drželi palce, že stejně neusne. Abych se pojistil, použil jsem svého magnetismu (což byla chyba). Slečna usnula. Abych se přesvědčil, že nestimuluje, velkým špendlíkem jsem ji dvakrát píchl do stehna. Nereagovala. K vyzkoušení její obrazotvornosti jsem jí prvil: „Pohleďte na toto krásné jezírko, jak se od jeho hladiny odráží měsíc.“ Usaná: „Ano, vidím, a tamto dvě labutě, zde lodička, pojdte, dojedeme k nim.“ Sedli jsme do loďky, já vesluji. Ona: „Jste špatný veslař, půjčte, já pojedu.“ Když jsme dojeli k labutím, žádala rohlík, že bude labutě krmit. – Náhle vstala a prvila: „To je krásný večer, zazpívám vám,“ a uvedla tři názvy písní k výběru. Neznal jsem žádnou, a proto jsem žádal, aby zazpívala tu, kterou zpívá nejraději. Začala zpívat – tak krásně, že po skončení zpěvu obecenstvo stále tleskalo. Proto jsem jí při probouzení dal posthypnotickou sugesci, že až třikrát zatlesknu, vstane ze svého sedadla, obrátí se do sálu a znovu tuto píseň zazpívá a po zpěvu se zase posadí. Sugesci mi musela opakovat. Když jsem ji probudil, obrátila se do sálu a vítězoslavně zvolala: „Vidíte, že mě neuspal.“

Po chvílce pokusů s jinými subjekty jsem třikrát tlesknul. Slečna vstala, obrátila se a začala znovu krásně zpívat. Pak se posadila. Obecenstvo nadšeně tleskalo. Slečna se ptala kolem sedících lidí, komu a čemu tleskají. „Vám slečno, zase jste zpívala.“ „Já, že jsem zpívala? Nesmysl.“

„Ano, zpívala jste tuto píseň,“ usvědčovali ji z obecnstva, i já sám. Podívala se na mne s odporem a usnula. Hned jsem ji probudil. Po chvílce znovu usínala a klesala, vedle sedící pán jí přidržoval. Znovu jsem ji probudil, ale usínala znovu. V sále někdo volal, že ji už neprobudím. Nechal jsem spící vynést na jeviště, položil na čtyři seřazené židle a znovu jsem ji probouzel s rozkazem, že už neusne. Své subjekty jsem žádal, aby ji bavili – podali jí cigaretu –, kouřila a přitom usnula a padala. V sále se ozval pískot a hlasy: „Neprobudí ji.“ Žádal jsem o klid a volal jsem do sálu, že je zde někdo, jehož je tato dívka subjektem, a poněvadž je zvyklá na jeho probouzení formulí, kterou já neznám, aby jako kolega přišel na jeviště a probudil si ji. Nikdo se nepřihlásil. Vzadu v sále povstala řada četníků a obecenstvo bylo vzrušeno. Znovu jsem žádal klid a hlásil, že je mojí věcí, jak dívku probudím (po několika hodinách by se sama probudila, avšak já jsem tam byl proto, abych ji probudil sám) a jak naleznu viníka. Uspal jsem subjektu Křečka a žádal, aby se uvolnil do sálu a onoho viníka mi označil, neboť mám podezření, že mne chce ke konci úspěšných pokusů snížit, a proto mne jeho dívka vyzvala k usnutí. Subjekt je svým duchem v sále, pak se obrací ke mně a chytne mne za ramena se slovy: „Vy jste ten viník.“ – Sál zaburácel smíchem. Jak to?“

Subjekt: „Nanesl jste na ni tolik magnetismu, že tvoříte takřka jedno tělo; ať ji odnesou asi sto metrů od vás, tím se přeruší spojení a dívka se probudí sama. Určil jsem několik děvčat, aby ji vynesly ze sálu co nejdále. Za čtvrt hodiny mi bylo hlášeno, že dívka se sama probudila a chce jít do sálu, aby viděla další pokusy. Nedovolil jsem to. Případ dokazuje, že magnetické spojení dvou osob existuje a zvyšuje psychický vliv hypnologa.

Pro získání vědeckých pokusů z oboru jasnovidectví, levitace, telekineze, materializace apod. je nevyhnutelně zapotřebí vyhledat si fenomenálního subjektu s vrozenou schopností pro tyto jevy. Subjekt, který upadá do prvního a druhého stupně spánku a který po probuzení si je více či méně vědom, co jsme s ním konali, se pro tyto jevy vůbec nehodí. Musí mít schopnost dostat se do hlubšího spánku, aspoň do třetího stupně, kdy se po probuzení už nemůže na nic upamatovat. Ještě vhodnější je stupeň čtvrtý, v němž se subjekt ve svém „já“ prostorově ovlivňuje prostřednictvím fluidu oduší. Pak jsou pokusy spolehlivé. Subjektů s touto schopností je velmi málo. I francouzská metapsychická škola na Sorbonně si stěžovala na nedostatek vhodných subjektů. Spolehlivého subjektu lze ovšem vychovat. Vychováváme subjektu, který upadá do třetího, ještě lépe čtvrtého stupně spánku systematicky tak, že s ním denně v hypnóze konáme různé pokusy po dobu tří až šesti hodin, aby si podvědomé „já“ svoje duševní síly, vlohy a schopnosti, které jsou ve stavu latentním, plně osvojilo. Můj subjekt Křeček býval v době konání pokusů ponechán ve stavu hypnózy šest až deset hodin. Byl probouzen jen, aby se najedl. Za pět roků spolupráce se stal spolehlivým subjektem a v dalších letech se jeho schopnosti stále zvyšovaly. Subjekt Vavroušek, který se také denně účastnil pokusů po dobu osmnácti roků, býval ve stavu hypnózy ponecháván též čtyři až šest hodin.

O podstatě hypnózy zatím věda ještě zdaleka nezná všechno. Jsou různé názory na fyziologické základy hypnotického stavu. Hypnóza je zvláštní stav, vznikající útlumem v kůře mozkové. Dobře jdou uspat osoby inteligentní a klidné. Nervózní osoby lze uspat těžko, jejich šedá substance mozkové kůry je ve stálém neklidu, vlnění a čerání a ani sugesci ji nelze uvést do klidu a útlumu. Při prvním a druhém stupni spánku není v tomto útlumu celá mozková kůra, některé okrsky více či méně bdí, a tím zůstává matné vzpomínání po probuzení. Zážitky jsou realizovány v esplanových buňkách. Ve třetím, a hlavně ve čtvrtém stupni hloubky spánku je již v útlumu celá kůra mozková, neurony mozkové kůry nemají už sílu podráždit esplanu a učinit v nich zápis – odraz – toho, co jsme v hypnóze s uspaným mluvili a konali. Tedy fyziologové, kteří tvrdí, že v hluboké hypnóze nespí celé naše vědomí, ale jen jeho určitá část, jsou na omylu. Aby dojmy, zážitky a rozkazy měly realizační odraz v esplanech našeho bdělého vědomí, musíme při probuzení a současném matném uvědomování si subjektu nebo pacienta žádat, aby nám danou sugesci sám opakoval. Sugesci sama se z podvědomí do vědomí takřka nedostane. Děje se tak jen u osob v prvním a druhém stupni spánku, kdy některé okrsky bdí. Jen vědomá činnost má schopnost zapamatování, jakož i schopnost rozumovou a volní. Posthypnotická sugesci má projev mechanický, bez zásahu neuspaného okrsku.

Když je šedá kůra mozková při hypnotickém stavu v útlumu, jak si tedy vysvětlit způsob mluvy hypnologa s uspaným? Jak se s ním hypnolog, v hlubokém spánku subjektu, může dorozumívat?

Duše člověka má dvojí činnost: vědomou a podvědomou. Ve vědomí je činná prostřednictvím ústředního nervstva a šedé kůry s jejími smysly a esplanu, kde je v aktivitě její vědomé „já“. V podvědomí je ve svém „já“ činná přímo, bez tohoto ústředního nervstva, smyslů a esplan, ve kterých se odráží naše osobnost a poznání a vědění. S hypnologem se

dorozumívá přímo a používá přitom své vnitřní smysly, a je-li potřeba, přímo i nervy hybné. Proto svou bytostní vložu přímo vidí, slyší, chutná atd. bez prostřednictví zevních smyslů. Ve své podvědomé rozsáhlé činnosti si přímo osvojuje dorozumívací cizí jazyk, telepatii, jasnovidnost, pohyb a přenos předmětů bez doteku, dvojnicství, materializaci atd. Materialismus přímou činnost duše (podvědomého „já“) nechce přiznat, poněvadž by tím potvrdil existenci duchové duše, a to se přičí této ideologii. Vymýšlí různé nelogické hypotézy a všelike vykrucování je proto, aby se vyhnul pojmu duše.

Hypnóza je určitý druh psychofyziologického stavu. Projevuje se v něm zvýšená sugestivnost k vnímání cizích podnětů. Hypnotická sugescie je vnější vliv, jímž se v subjektu vzbuzuje určitá představa. Subjekt pro hypnózu velmi citlivý je „senzitivní“ – mluvíme o senzitivnosti subjektu. První stupeň se vyznačuje spavostí, vědomí až ve dvaceti pěti procentech ztrácí sebekontrolu. Ve druhém stupni hlubšího spánku ztrácí sebekontrolu až do osmdesáti procent. Zůstávají jen matné vzpomínky po probuzení. Ve třetím stupni hlubšího – náměsíčního či somnambulního – spánku nastupuje subjektivní stav, subjekt je schopen pohybu, avšak jen za účinkování silných vnějších vlivů. Slyší vše, co se kolem něho děje, vidí, přestože má oči zavřené. Po probuzení si nevzpomene na nic, co se s ním v hypnóze dělo. Čtvrtý stupeň je hluboký spánek (letargie) a vyznačuje se tím, že subjekt nevidí a neslyší jako za obyčejného hlubšího somnambulního spánku. Hlava padá, údy visí ochable. Neschopnost slyšet se vztahuje na celé okolí kromě hypnotizéra, kterého ihned slyší a kterému ihned rozumí. Položené otázky mnohdy nejsou zodpovězeny ihned, obzvláště při prvních spáncích. Pohyby těla jsou na rozkaz ihned provedeny. Toto stadium je nejvhodnější k vědeckým pokusům a k sugescím. Subjekt si v tomto hlubokém stupni spánku nikdy, ani po létech, nevzpomene, co se s ním dělo a konalo; pouze sugestivním rozkazem při probuzení může být vzpomínka udržena. Tento hluboký spánek je stav, do něhož nemohou být všichni subjekti uvedeni. Výchovou ze třetího stupně lze toho čtvrtého stupně někdy, ne vždy, dosáhnout. Bývá to spíše vrozená vloža subjektu, která tento čtvrtý stupeň vyvolává. V tomto čtvrtém stupni duše subjektu není činná jen subjektivně, k přijímání telepatických podnětů, myšlenek a jevů, ale je činná objektivně tím, že za pomoci zářivého fluidu oduší se prostorově uvolňuje, zaujímá určitou část prostoru. Při tomto stavu se probudí vyšší duševní síly, vlohy a schopnosti, zatímco normální schopnosti duše jsou úplně potlačeny. Při uvolnění do prostoru neschopnost pohybu mizí, subjekt používá volně svých údajů i řeči a je zdánlivě při vědomí. Jen zkušený pozorovatel rozpozná rozdíl podvědomého vzezření od normálního vědomí. Nastoupil zde vyšší stav – transcendentální vědomí. V uspaném se probudil základní dynamismus, potenciál (který je v normálním životě v latenci) úžasných sil, vloh a schopností duchové duše. Vysvětlit tento stav podle našeho dosavadního fyziologického vědění je nemožné. Existenci těchto jevů je nemožné ztotožňovat s panujícím mechanicko-materialistickým systémem. Systémy se mají řídit skutečnostmi, nesrovnalost je důsledkem neudržitelnosti systému. – Při prostorovém uvolnění vidí uspaný nikoliv očima, nýbrž celým duševním stavem (bytostní vložou duše), a to nejen přítomné, ale i minulé, nebo dokonce budoucí věci ze života přítomných i vzdálených osob. Jasnovidce jaksi nazírá mimo prostor a čas, jeho duše vidí vše takřka v jedné rovině. Jasnovidce svým psychickým zrakem proniká i pevnými hmotami, čte uzavřené dopisy, bere tvar hmotě na jednom místě a na jiném jí tvar vrací, vytváří materializace, pohyby hmotných předmětů bez doteku atd. Jedná zde pravá, tělem nespoutaná duše ve vsí své síle a schopnostech. Proto studium hypnotismu, somnambulismu a letargie je z celé psychologie nejzajímavější a nejdůležitější. Je to východisko k biologickým vědám a k pochopení celé evoluce vůbec.

Při uspávání je nutné přizpůsobit se chápavosti a inteligenci pokusné osoby a hypnotické rozkazy udílet rozumně, účelně a systematicky. Úkolu hypnotizéra se mohou poddat jedině

osoby mravně silné, vysoké inteligence, pevných povah, které uspávanému imponují. Jedině tak je zaručen výsledek. Někteří vědci učí, že uspat lze každého, že každý člověk bez výjimky podléhá hypnóze. Ze své osmatřicetileté praxe mohou říci, že tomu tak není. Jsou osoby silné aktivity, vysokého sebevědomí, silné pozornosti – které nelze hypnózou uspat, pouze unavit. Pamatuji si, když Freudův žák, prof. dr. Stuchlík se po více dnů za sebou pokoušel mne uspat. Nešlo to – nastoupil pouze jakýsi stav únavného zpitomění. Pak jsme to zkoušeli obráceně a znovu bezvýsledně. Velké většině osob před usmáním postačí dát rozhodnou a tvrdou sugesci: „Vás chci uspat a vy také podlehnete.“

Hypnóza neprospěje, uspáváme-li osobu, která z ní má strach. Neuspávejme bez svolení uspávaného. Neuspávejme osoby těžce nemocné, stížené srdeční vadou, trpící padoucníci, ani těhotné ženy. Po probuzení uspaného je hypnolog nesmí propustit, dokud nezmizely všechny stopy spánku. Je nutné se vystríhat všech unáhleností a ukvapeností, postupovat zvolna. Při prvním sezení se spokojit nejvýše čtvrtinou spánku bez sugesci. Hlavně lékaři musí mít víru ve zdárný výsledek zásahu a trpělivost, neboť zdravotní účinek se dostavuje až po deseti až dvaceti pokusech zdánlivě bezvýsledných. Pro vyléčení z různých nervových chorob a návyků ať lékař používá sugesci s posthypnotickým účinkem a léčebných sugesci s převodem z podvědomí do bdělého vědomí, dávaných těsně před probuzením. Nejdůležitější použití hypnózy je v oboru lékařském a vychovatelském. Univ. prof. dr. William Brown za účelem léčení během čtyř let osobně hypnotizoval na šest set pacientů. Snadno lze léčit choroby, které byly zaviněny chybnou představou nebo hypochondrií. Sugescí nelze léčit osoby s chorobami, které vznikly na podkladě anatomické vady. Dáváme sugesci opačného účinku. Proto je možné používat hypnózy při léčení bolestivých stavů, návyků a obtíží, které si mnohdy způsobujeme sami vlastní nezdravou sugescí. Hypnózou lze léčit nespavost, kuřáctví, alkoholismus, úzkostlivost, strach, bolesti zubů, slabost vůle, zapomnětlivost, méněcennost, koktavost, tělesnou i duševní slabost, krvácení u žen, zácpu, hysterické záchvaty, padoucnici, posunčinu, přivodit bezbolestný porod, léčit lenost, onanii, chvění údů apod. Hlavně posthypnotická sugesci má na vědomí trvalý vliv. Nezapomínejme proto na její výborný účinek. Pro léčení schizofrenie se hypnóza nehodí, ve většině případů je kontraindikována, neboť nemocný sám se cítí ovlivňován cizími silami. V tomto případě bychom spíše utvrdili jeho chorobný názor.

Hypnolog-vychovatel může s úspěchem napravovat lživost, kousání nehtů, leváctví, mlsnost, nechť k učení a práci, nepozornost, bázlivost, hraní karet atd.

Při dosažení čtvrtého stupně hloubky spánku se dociluje jasnovidnost a tu je uspaný nedocenitelným pomocníkem lékaři k určení diagnózy. Chorobu poznává podle změny vibrací barev. Chorobný orgán postupem nemoci mění barvu i intenzitu v záření a podle těchto změn uspaný popisuje stav nemoci.

Často je hypnóza zneužívána k zábavným pokusům obecnstvu na jevištích. Podobné pokusy nijak zvlášť nedoporučuji. Uvážíme-li, že myšlenky jsou síly a že hypnolog častým opakováním jedné a téže sugesci tvoří úplnou myšlenkovou bytost, může se stát, nebyla-li po ukončení produkce opačnou sugescí zrušena, že subjekt začne být citlivým, neklidným, unaveným, ospalým, ustrašeným a nesoustředěným pro normální práci a zaměstnání. Když už k těmto pokusům dojde, varujme se, abychom dávali sugesci takové, v nichž by člověk byl snižen a zesměšněn. Nevinné sugesci, jako podání uspalému židle se vsugerováním mu, že jezdí na kole, si je na šicím stroji, letí v letadle, jezdí na kolotoči, nebo sugesci, že je kukačkou, aby kukal, sugesci, že si nedokáže zapálit cigaretu, nemožnost zvednout sirku pro její tíhu, nemožnost ji zlomit, sugesci, že je posluhou, řečníkem, učitelem, medvědem,

strážníkem, lakomcem, fotografem, že je ve zvěřinci či zoo, fandou na fotbale, závodíšti, horolezcem, telefonistou, andělem, nemožnost chůze, vzpomnutí svého jména apod. nemají na uspaného chybné vlivy. Před pokusy se vždy subjektu zeptejme, je-li svolný pro lehké zábavné pokusy. Vystříhejme se však použít subjektu, který je schopen upadat do čtvrtého stupně spánku, pro podobné zábavné pokusy. Takový vzácný fenomén má být od zábavných profanujících pokusů uchráněn.

Podvědomí

Mnoho se píše o materialistickém a dialektickém základě teoretického fyzikálního myšlení člověka, avšak o hlavním, skutečném základě bytostní příčiny, příčiny myšlení a jeho zdroje „podvědomí“ se dnes neví takřka nic.

Parapsychologie patří a bude patřit mezi stěžejní vědy. Stává se nezbytnou složkou rozmachu vědění o lidské duši a iniciátorkou nových cest výzkumu v ostatních vědních disciplínách. Sama prochází prudkým vývojem, rozšiřuje neustále systém nových poznatků, zákonů a teorií, jimiž zobrazuje základní projevy a pochody pohybujícího se ducha a v něm se odehrávající. Význačná úloha, kterou má, je podmíněna jejím úzkým vztahem k filozofii a teoretickému myšlení, urychlujícím vývoj a nedocenitelný význam pro duševní obor.

Historie přesvědčivě ukazuje, že filozofické ideje vycházely z duševních poznatků. Nauka o objevu nejzákladnější oblasti duše „podvědomí“ přispěly velkou měrou ke změně názorů na fyzikální myšlení, ale i k chybným názorům a výkladům o podvědomí. Z tohoto důvodu skutečnou pravdu poznáme jen na konkrétních případech a pokusech ve stavu hypnózy, kdy je možné vnikat za hranice hmotného světa do nejzazších, nepoznaných oblastí lidské duše, při níž hloubka teoretického myšlení, schopnost zobecňovat, schopnost abstrakce a idealizace podmiňují nové poznání o podstatě lidské duše a jejího zdroje – „podvědomí“.

Při konání systematických pokusů bude možné vidět, jak parapsychologie krok za krokem bude pronikat za hranice mechanického poznávání hmoty neživé i oživené a její chybné filozofické ideje. Hlavní význam pro mravní poznání a záchranu lidské společnosti tkví právě v této schopnosti parapsychologie – a každé vědy – pronikat za hranice již poznaného.

Dosavadní parapsychologie nevyjasňuje správně stav podvědomí. Již experimentální psychologie je něco tak nového, tak složitého a ještě neosvětleného, že musíme sledovat teprve nejzákladnější zákony a podmínky těchto lidskému duchu neznámých duševních projevů. Hluboko v našem nitru jsou obdivuhodné síly, vlohy a schopnosti, nekonečná zásoba vědění, moudrost, mravní ušlechtilost, krása a harmonie. Systematickým studiem a pozorováním sebe sama rozeznáváme dvojí vědomí či dvojí osobnost. Máme vědomé „já“, vrchní, jasné, pravé vědomí a podvědomí, či druhé vědomí, v němž je obsažena jakási druhá osobnost se svým „já“, s činností jakoby neuvědomělou, a s vlastní pamětí. Toto rozdělení, jež se nám projevuje, vychází z jedné a téže podstaty duše.

Pozornost vrchního vědomí může objímat nebo osvětlovat jen nepatrnou část duševního materiálu; vše ostatní je pro tu chvíli a situaci v podvědomí v šeru, jistých hloubkách až úplně

tmě. Představy, které nejsou účastny myšlenkových kombinací úmyslných nebo volních, působí v podvědomí stále, dostávají se k prahu vědomí, mají neuvědomělý vliv na chod myšlenek. Případá nám, že jsme se pro něco svobodně rozhodli, a zatím toto rozhodování řídily stovky jiných představ a motivů, intuicí, instinktů či zděděných pudů, poznání a zkušeností a to co není ve stálé evidenci vrchního vědomí a pracuje samosprávně podle psychologických zákonů. Mnoho hotového řešení přichází z podvědomí, přičemž vědomý rozum a vůle spolupracují o činu, ale jen za jasného vědomí, totiž, když mají k dispozici silné představy mravní a životní praxe. Rozum není samostatná instance, ale je závislý na archívu a zkušenosti podvědomí.

Za běžných normálních okolností se nám zdá být každý čin a myšlenka vědomou. Není tomu tak. I za normálního stavu lze pozorovat jsočnost jistých nevědomých jevů, nepatrných dojmů, jež samy o sobě jsou příliš slabé, aby se staly vědomými. V duši se nalézají nevědomé vjemy, které mají různý podklad, jako: realizace dědičnosti v genech, mravní zákon, duševní zážitky předků a jiné, tyto pak prostřednictvím zevního podráždění přicházejí do aktivity a samovolně se derou k vědomí. Podvědomí duše je tak ve stálé činnosti. Tato činnost je v převaze mechanická. V podvědomí jsou duševní síly, vlohy a schopnosti. Tak pozoruje každý duševní pracovník, že často řešení jistých nesnadných problémů se stává snadnější, když úlohu přeruší, a za den za dva, tři dny v ní znovu pokračuje. Poznává, že mnohé je mu jasnější a pochopitelnější. Mnohdy dochází i k náhlému vyřešení těžkého úkolu. Anglický filozof sir William Hamilton tvrdil, že to, co je v nás vědomého, se vytvořilo z toho, čeho si nejsme vědomi, a že naše vědění vyplývá z nepoznatelného, nevědomého podvědomí. Psycholog Mayers praví: „Osobní já je vědomí docela podřadné, které vyčnívá z vyššího, subliminálního vědomí.“ Filozof Ed. Hartmann se mnoho zabýval podvědomím. Pravil, že ve vědomí máme mnoho nízkého, málo poetického a málo náboženského ducha. V nejhlubším nitru každého z nás existuje zázračné podvědomí, jež tvoří, modlí se, zatímco my pracujeme.

Berlínský psycholog Dessoir byl první, kdo uvedl do vědy pojem „podvědomí“ a pro obyčejné vědomí pojem „nadvědomí“. Dr. Luis Waldstein použil poprvé výraz „podvědomé já“. Tento badatel poukázal na důležitost studií podvědomí k výchovným účelům. A byl to právě dr. Bellini, který využil schopnosti podvědomí v hypnotickém spánku. Dr. Mario Bellini aplikoval metodu správné výuky při spaní v koleji sv. Vincenta v italském Bergamu, ve třídě s dvaceti chlapci od 13 do 15 let. Tvrdí, že při spánku se žáci naučí látce trvaleji a rychleji než ve bdělém stavu. Žák reaguje jen na to, co pro naučení potřebuje. Stačí přečíst jednu nauku, báseň či text cizí řeči, žáci si vše zapamatují a dáním rozkazu po probuzení snadno vybaví. Jsou schopni přijímat látku i kriticky, najdou chybu a určí ji. Dr. Bellini dosáhl vynikajícího úspěchu u žáků se špatným prospěchem. Aby své žáky neudržel v pasivním stavu a nevychoval z nich „výborné naučné slovníky“, jak kritika ostře napadla jeho metodu, bylo by nutné, jak vím ze své zkušenosti, vychovávat v hypnóze aktivní účast a zájem o potřebné učivo, což je důležité pro praktický život. Touto stále dávanou posthypnotickou sugescí se u žáků zájem o vědění mimořádně zvýší – stanou se zvědavější.

Hypnopedie je nauka o době přirozeného spánku. J. Geneve praví, že lidský sluch celou noc (dobu spánku) udržuje kontakt s okolním světem. Blizničenko učí, že když člověk spí, slyší vše, co se děje kolem, a tím vynakládá množství energie na spojení s okolním světem. Právě tohoto kontaktu využívá hypnopedie pro učení se cizím jazykům. Známý způsob učení v době přirozeného spánku je asi tento: Spánek nezačne v určenou hodinu, kupříkladu v půl deváté. Nejprve se proberou skripta při bdění, při vědomí. Před půlnocí zazní uklidňující melodie a uspávací zvuky (magnetofonem), jako například šumění deště apod. Spánek, ve kterém bude výuka určenému jazyku pokračovat, potrvá do tří hodin a potom zazní budicí signál. Do půl

šesté se bude žák znovu učit tutéž látku při vědomí a od půl šesté do půl osmé nastoupí opět spánek. Po probuzení bude rekapitulace učiva. V příštích, po sobě jdoucích dnech budou muset posluchači před každou lekcí ve spánku učivo 12x přečíst a 12x opisovat. Ve spánku se jim pak dostanou do podvědomí správné vazby, slovíčka, výslovnost atd. Podle dosavadních zkušeností neusnou asi tři procenta zkoušených. Podmiňují to různé nervové soustavy. Uspávací prášky se nedoporučují, když, tedy výjimečně mírné.

V posledních patnácti minutách před usnutím vnímá člověk zvlášť ostře a výrazně. V těchto minutách se rodí nové myšlenky a dělají se důležitá rozhodnutí. Této zvláštnosti se snažíme využít. Noční posluchači si pamatují 95 až 100 % všech výukových slov. Hypnopedie nezná věkové hranice. V první lekcí se posluchači naučí asi 40 slov, v dalších je možno normu zvyšovat. Místo hypnopedií lze – snad – obtížné jazyky zvládnout novější naukou, při níž se pojmy vpravují do mozku posluchače vysokofrekvenčními elektrickými proudy z bubnové paměti přístroje zřízeného k tomu účelu.

Vcelku hypnopedie nemá ty výsledky, jak se mnozí domnívají. Úspěch učiva je pouze u osob, majících vrozenou somnambulní vloh vyvolat podvědomé „já“, které snadno vnímá. Jinak vědomé já vyžaduje soustředěné a pracné učení pro realizaci hmotných a psychických pojmů lidské osobnosti. Látk učiva z daného rozkazu přechází z podvědomí do esplan vědomí a má větší trvalost tím, že látka není jen ve vědomí, ale je současně prvně v podvědomí, čímž zájem a paměť se zvýší. Podvědomí je pracovní, dílnou, kde pochody psychických problémů a úkolů dozrávají a vybavují se k vědomí. Při umělecké tvorbě lze podvědomou činnost pozorovat nejlépe. Z hlubin podvědomí často vyjdou hotové originální návrhy, vzory, vyřešené úkoly atd. na světlo plného vědomí. Jisté elementy paměti, podvědomě zachycené dojmy a zapomenuté zážitky, se dají v hypnóze snadno vybavit.

Věcné a účelné studium podvědomých jevů k účelům terapie nervových a duševních chorob započalo roku 1895, když Brener a vídeňský psychiatr Sigmund Freud uveřejnili své studie o hysterii a později své Výklady snů. Freud poukázal na to, jak zhoubně psychicky i fyzicky účinkují jisté minulé duševní hnutí anebo pudy, násilně z etických a estetických pohnutek zatlačené. Je známo, že mnohé případy neuróz (pocit strachu, úzkost) anebo hysterie připisuje Freud těmto neukoženým přáním a pudům, zatlačeným do podvědomí. Ty pak do našeho vědomého života vstupují v přestrojení, projevují se kupříkladu strachem, nepokojem, funkčními poruchami, bolestmi hlavy a podobně a rušivě zasahují. I mnohé psychopatologické jevy každodenního života – přeráznutí, přehmaty – vysvětluje Freud tímto způsobem. Studium neuróz a hysterie lze dostat nejsilnější dojem o tom, že v nevědomu není nic, co by bylo ukončeno, zapomenuto, co by zašlo. „Urážka, zármutek, nastalé před třiceti lety, účinkují, jakmile se dostaly ke zdrojům afektu, tak, jako kdyby se nám byly přihodily dnes,“ praví Freud. Psychoanalýza je pátrání po zapomenutých dojmech, které v nižším, spodním podvědomí esplan tkví „uskřípnuté“ a jsou příčinou nevysvětlitelných záchvatů, odporů a strachů. „Starou sugesci najdu, spojitost vysvětlím, duši očistím a vštípím novou zdravou sugesci,“ tvrdí Freud.

Problém podvědomí se stává pro moderní psychologii základním problémem. Stará, až dodnes oficiální „povrchová“ psychologie se mění v psychologii jdoucí do hloubky vědomí a problémů, v „hloubkovou psychologii“, jak ji nazval známý mnichovský psycholog dr. Loewenfeld.

Vlastní spodní podvědomí je místo skrytých sil, vloh, schopností, duševních hnutí, zřídlo či pramen myšlenek, místo vzniku vynálezů, umění, geniálních duševních vloh apod., což vše se

dá pílí probudit, vyvést do vrchního vědomí a uložit v jeho esplanech pro život. (Šedá kůra mozková obsahuje asi čtrnáct miliard neuronových buněk. Každý neuron je obsazen sty esplan v podobě zářivých obláčků, vysílajících paprsky, na kterých se vjemy, pojmy, dojmy, představy a zážitky a jiné podle zákona současnosti, spojitosti, podobnosti, spojivě seřazují v podobě zářivých uzlíků a podle potřeby myšlení za asociačního zákona sdružování vstupují do aktivity – k vědomí duše. Při myšlení se kůra mozková projevuje prouděním, čeráním a vlněním, čímž podražďuje příbuznost zážitků esplan ke vstupu do vědomí. Tedy esplana za života člověka zaznamenávají různé informace, tvořící základ paměti a za život jich do esplan uloží od půl až k miliónu miliard, podle inteligence a činnosti. Počítky esplan mají pro obrazotvornost a paměť fyziologický základ. Vlastní ráz počítků, vjemů atd. není výhradně fyziologický. Je to děj psychický, nadfyziický, nadfyziologický, je to děj vědomí). V podvědomém dění je velkou měrou podvázána vůle, soudnost a schopnost uspořádání myšlenek pro vědomý cíl. Toto podvědomí, dlící v zářivém fluidu oduší, prostupující šedou kůru, je samostatnou činností v duši, jež současně sídlí v šedé substanci (kůře), která je centrem a pracovní duše.

Podvědomá (duševní) činnost se projevuje různě. Ve čtvrtém stupni spánku je činna samostatně bez našeho vědomí a esplan, do nichž se nic z její duševní činnosti nevtiskuje, nerealizuje. Zato nastupuje částečné uplatnění rozumu a vůle. Je pod vlivem hypnologa nebo spiritistického kroužku, vykonává, co ten mu velí, přeje si nebo očekává. Působí při vědomé činnosti v důležitých okamžicích života, při rozhodování v nebezpečí, při odvážných činech, při tvoření uměleckých děl, vynálezů apod. Mystik jí dosahuje hlubokou koncentrací, ponořením svého „já“ do nejzazších hlubin duše. U těchto pramenů mravního zákona pocítí božský mír a klid a pocítí účast blaha, které prožije ze zdroje vlastní podstaty duše i podoby a obrazu samého Boha. Pocítí pravé spojení s Bohem, které pozůstává v tom, že vůle mystika je zajedno s vůlí Boží.

Velkých děl docílíme takřka nepřetržitým a úporným přemýšlením. Účast inspirace na tvůrčí práci dokážeme vyvoláním utajených duševních mohutností za pomoci činnosti vědomé. Aby bohaté na dary toto „nadjá“ mohlo být vyburcováno k činnosti pro naše vědomé dění, musí se s vírou v úspěch pracovat každodenně a vnuknutí pak již přijde samo. Podvědomý tvořivý rozum proniká k vědomému poznání v podobě logických forem. Myšlenky řešící těžké problémy přicházejí zpravidla náhle, často čtvrt hodiny přes usnutím, a objevitele překvapují – poskytují jeho vědomí už hotové, vyřešené celky, před jejich genialitou mnohdy ustupuje jakákoliv objektivní zkušenost. Je to duch stálé aktivity, jejíž vnitřní pohyblivost má před sebou všechny pojmy v podobě jasných představ a z nich se odvažuje činit závěry. Mnohé z nich jsou vzaty z hlubších vrstev prazážitků a prazkušeností lidského rodu, uložených v genech. Jsou osoby, u nichž síly a dary podvědomí se samy jako rozhodující vtírají k vědomí, jak vidíme u Sokrata, který se přiznal, že když došel k nejhlubší pravdě věci, nebyl to on, kdo hovořil, nýbrž jeho vnitřní hlas. Co jiného je tento vnitřní hlas než k vědomí vyvolané podvědomé „já“? Mozart při psaní hudebních skladeb si vždy nechával od své manželky předčítat pohádky – podvědomé „já“ samo komponovalo. Podobně se dělo u Beethovena, Michelangela, Goetha, Tomáše Akvinského a jiných. Zde mluvíme o géniech, kterým jejich podvědomí dodává hotový vyřešený tvůrčí materiál. Podvědomí neusuzuje rozumem, nemá úsudku, nýbrž intuitivně tvoří přímo. Duše je tu činná svou bytostní vlohou. Při tomto duševním stavu je činnost vědomá rozhodující, podvědomá silně napomáhající, radící až přímo tvořící.

Při vědomé činnosti působí též u osob, které cvikem, vůlí, chorobou, upadají do hypnotického či samohypnotického spánku, anebo do vytržení (extáze), střídá-li se tu třetí

stupeň se čtvrtým stupněm hloubky spánku. V těchto případech nabývá rozhodujícího vlivu činnost podvědomá. Činnost vědomá je tu ve stavu trpném, ve kterém nemůžeme uvažovat, je klidným svědkem rozvinuté činnosti podvědomí, neodporuje, ale sama tyto děje zachycuje do esplan a při navrácení do jasného bdělého stavu si uvědomuje buď celý děj, nebo jeho část. Tento výjimečný činný podvědomý stav je za součinnosti vědomí ve stavu trpném, avšak pozorujícím. U určitých duševně chorých činnost vědomá i podvědomá působí současně s převahou jedné z nich (chaos). Tento chorý projev duše je zaviněn vyvoláním nižšího podvědomí, vědomím potlačených afektů, nezdarů, přání apod. Duše jako stálý pohyb, stálá činnost, aktivita se nemůže uvést do nečinnosti. Činnost vědomá se realizuje do hmotných esplan, činnost podvědomá se do esplan nerealizuje, nýbrž zapisuje se do podvědomého já, neboli do duševědomí a může se i ve vědomí náhle uplatnit (viz náhlé nápady, objevy, zjevy apod.). Sebedokonalejší přístroj nebude mít vědomí. Pro nás je záhadná síla slova, která ovlivní člověka. Hlasem vyslovené slovo dá popud činnosti těla a nervové soustavě, například při léčení. Jsou to vyslovené myšlenky, které silou vůle, autosugescí, mění chorý organismus v uzdravený.

Největším dobrodiním pro lidi je víra v uzdravení. Nevěřící se neuzdraví. Člověk musí být z víry živ, bez ní se neobejde. Soustředěná myšlenka opakováním slov sílí, zhmotňuje se, stává se věcí. Ve spojitosti s Prozřetelností je to duch, který tkví ve věcech a životě a který sám je život, jenž mu poskytl mocnější sílu.

Vědomá činnost duše se projevuje fyziologickým prouděním, vlněním a čerěním šedé kůry mozkové. Podvědomá činnost, která je stále činná, se jasnovidci nejeví vlněním, prouděním, čerěním, nýbrž intenzivním zářením při jejím úplném klidu, například při vyvolání podvědomé činnosti v hlubokém transu za hypnotického spánku a rozmluvy s uspaným. Příčinou intenzivního záření je zářivý fluid oduší, pomocí něhož tu duše pracuje.

Uvedeme-li subjekt do čtvrtého stupně spánku, je vyvolán jev mimopřirozený. V tomto stavu se duše nemůže projevit skrze smysly, nepoužívá jich, ale může k tomu být hypnologem donucena. Vstoupí v témže „já“ do podvědomého stavu, kde nazírá, vnímá přímo za spojení fluidu zářivého oduší. Jelikož v tomto stavu nemá možnost nahlédnout do esplan, neboť je oloupena o svobodné jednání, nemá o tom, co se ve vědomí v přirozeném stavu konalo, vědomost.

Podvědomé „já“ odpírá splnit rozkaz, aby nahlédlo do činnosti svého vrchního podvědomí (esplan) a bylo vždy nespokojeno, muselo-li tak učinit. Toto podvědomé „já“ se zděsilo, když si uvědomilo činy realizované v esplanech a naprosto odepřelo se k nim hlásit. Když došlo k poznání, že to jsou činy vlastní, téže podstaty duše se svým „já“ ve vrchním vědomí, tělo se začalo chvět, nastoupil nárek, kvílení, u propadlých zlu děs i zvířecí řev. Vidělo duševní bídu, děs z hříchu a pošpinění své duše, rozpor s mravním řádem viděného zla, se kterým nesouhlasilo. Totéž následovalo, když muselo nahlédnout do duševědomí, neboť lidské činy se nerealizují jen v esplanech, ale též v duševědomí – v její podstatě. Je to pošpiněný habitus, zatěžující obraz Boží duše lidské.

Pod vedením hypnologa nebo ze své vlastní schopnosti v autohypnóze i extázi může použít jeden i více smyslů, kterými podvědomě vnímá nebo se projevuje. K těmto zevním projevům většinou používá zářivý fluid oduší jako součást lidského těla. V tomto stavu se probudí podvědomé „já“ ve svých vyšších schopnostech. Normální schopnosti jsou úplně zaniklé, a proto nezná poměrů „já“ ve stavu vědomém, jelikož nemůže nahlédnout do míst esplan svých činů. Subjekt slyší, vidí, cítí, vnímá, atd. bez prostřednictví smyslů. Na rozkaz hypnologa tak

činí přímo fluidem oduší. Je to uvolnění od hrubých smyslů a těla, jež oprošťují duši k dokonalosti, neboť ji osvobozují od pout hrubé hmoty.

Chci-li v hluboké hypnóze se subjektem mluvit, dorozumět se, musím rozkazem probudit smysly mluvící, které pak duše ovládá přímo z činnosti podvědomé. Co však prožívá, mluví atd., se v tomto stavu do esplan nevtiskuje. Duše si počíná svobodněji, volněji, neboť je zbavena nedokonalosti hmoty těla. Z toho vyplývá, že vědomé i podvědomé „já“ (jak již bylo řečeno) jsou samostatné, na sobě nezávislé činnosti v jedné a téže duši. Podvědomí, toť zřídlo nejvznešenější části v člověku, jeho božského principu. Úloha podvědomí je ochranná a vyrovnávací. Podvědomá mysl chová obsahy, jimiž vědomí nedisponuje, síly, vlastnosti a rysy, které má bdělá osobnost v příliš nepatrné míře. Vědomé „já“ je komplex jako malý ostrůvek v oceánu podvědomého života.

Ve stavu podvědomém uchovává duše poznané ve vlastním duševědomí. Ve stavu bdělém ukládá poznané do esplan a současně do duševědomí. Projevem vědomí nezaniká projev podvědomí, neboť jsou samostatné, na sobě nezávislé činnosti. Za vědomé činnosti nepoznáváme činnost duše v podvědomí. Snažením, vroucí touhou a usilovným chtěním, a jsme-li dokonale přizpůsobeni vlastnostem (hodnotě) duše, prozařují některé dary z podvědomí do vědomí.

Je velmi nesnadné pochopit poměr stavu vědomého „já“ ke stavu podvědomého „já“ a opačně. Je mezi nimi propast, která se jen někdy překlene v mimořádných okamžicích, například v nebezpečí života jako varovný zjev. Ve stavu vědomého „já“ máme vědomost o stavu podvědomého „já“ – ovšem, jsme-li o něm poučeni bádáním pomocí v hypnóze uspaných objektů, nacházejících se ve čtvrtém stupni spánku. Předcházející stupně spánku nám o podvědomí nic nepoví – většinou se v nich uplatňují halucinace.

Podvědomé „já“ je ve stálé činnosti, které ve stavu vědomém nepozorujeme. Žádáme-li podvědomé „já“, dáváme-li mu příslušný rozkaz, projeví své schopnosti: dorozumívání cestou telepatie, prostorové vidění, vidění do minulosti, přítomnosti i budoucnosti, schopnost poznávací, dary umění, znalost jazyků, kresby, automatické písmo, pohyb i přenos předmětů bez doteku, zhmotnění se a jiné, ale jen potud, pokud byl úkol námi určen. Po skončení daného poslání se vrací samo do vlastní vnitřní aktivity – do potenciality těla. Z toho vyplývá, že duše ve stavu podvědomém je spjata s tělesností, nemůže svobodně jednat na rozdíl od stavu vědomého, kde se projevuje úplně svobodně a rozumově.

Podvědomé „já“ je základnou i jiných netušených vloh a schopností, avšak k jejich projevu se mu nedostává v tomto životě potřebných podmínek. Dění duše v podvědomí, opírající se o vrozený mravní zákon, je křesťanské a mravně čisté. Toto dění však postrádá zásluhy pro jeho hlavní poslední cíl.

Nikdo nemůže tvořit vynikající díla bez vnitřní inspirace. Hluboko v našem nitru je nekonečná zásoba všeho potřebného vědění, poznání, krásy a moudrosti. Soustředěním lze z hmotného světa přejít do oblasti nehmotné, mentální. Musíme začít s vírou, postupovat v dobré náladě, nadějně, důvěrně a optimisticky, že pravdy, objevu a vyřešení věci lze dosáhnout. Máme-li proniknout do hlubin podvědomé činnosti, musí být tělesné smysly přinuceny ke klidu a oči ponechány zavřeny. K dosažení úspěchu prodlouženým úsilím intenzivního soustředění podržujeme v duchu svoji věc. Zapomínáním sebe a vzdáním se své vůle se musíme zcela pohroužit do stavu naprosté pasivity, avšak zůstaneme přitom zcela bystrými a vědomými. Pokročilá koncentrace, kontemplace, záleží v tom, že upneme

pozornost na jedinou myšlenku nebo nevyřešenou věc, předmět, skladbu, návrh nebo osobu, necháme ji na něm spočívat a neponoříme se do dalšího přemýšlení o něm. Při soustředění a hlubokém zasnění o svém problému dostává se nám z podvědomí osvícení, rozřešení, osvětlení. Objevujeme nové taktiky nejdříve cenné. Vše záleží na tom, jakého stupně zapomenutí sebe – tělesnosti a světa – dosáhneme úplným soustředěním. Z tohoto mentálního pátrání přichází také vznešená nádhera klidu a prožívání vyšších oblastí ducha. Je to klid uprostřed činnosti. K dosažení úspěchu je nutné cvičit každý den vždy v přesnou dobu po dvacet až třicet minut. Touto cestou kontemplance předáváme svoji věc k rozřešení činnosti podvědomé.

Někdo namítne: Nač bych vedle svého povolání a zkušeností studoval jiné vědy, učil se dalším jazykům, hudbě, historii a jiným znalostem, když to vše moje duše v podvědomí ovládá a je jí to vlastní? Námítka je správná. Duše každého z nás více nebo méně vládne těmito dary, avšak je to pozemský člověk, který to vše vymyslel a vytvořil, potřebu toho má vrchní vědomí, aby věc přešla do esplan – duše z podvědomí s nimi nemá žádné spojení – všechno musí nejdříve přijít k vědomí, které má spojení s esplanou, v nichž se vše realizuje pro paměť, která má psychologický ráz. Duše v hlubokém podvědomí má pouze schopnost osvojovat si bez prostřednictví smyslů a učení veškeré lidské poznání přímo, bezprostředně a v hypnotickém transu jej reprodukovat.

Podvědomí z vnitřního pohybu duše je stále činné, nemůže se uvést do stavu nečinnosti jako vědomí. Činnost podvědomí je tím intenzivnější, činnější, čím více tělo slábne, umlká. Proto trvale nemocní mají často vyvolané podvědomí při zesláblém vědomí. Duše, toť duchová podstata. Její vnitřní činnost je zrcadlem pravdy, je světlo, které nazírá za pravdy Boží a okouší jejich blaho. Proto čisté podvědomí je sídlo nejvznešenější části v člověku, jeho božského obrazu. Teprve oproštěním se od všeho tělesného, smyslového, ve stavu kontemplance, transu, hypnózy, se uvolní skryté duševní mohutnosti. Uznáváme-li zákon o nezničitelnosti energie, již z pouhého logického usuzování musíme uznat existenci duše (síly), jež tělo a jeho energii oživuje, udržuje. Fyzické tělo je jen latentní stav spoutaných sil, a proto duše tělo přežívá.

Uspaný při vnitřním subjektivním vidění prostorového uvolnění vidí všechny strany budovy najednou nebo současně všechny čtyři strany místnosti nebo je současně ve všech místnostech přítomen nebo současně sleduje divadelní hry na jevištích různých měst nebo položenou kostku současně vidí ze všech stran nebo současně si osvojuje, uvědomuje myšlení více zúčastněných osob apod. Jsou to projevy univerzálního dynamismu lidské duše, s nimiž nás našich pět smyslů uvádí do styku jenom velmi nedokonale. Všechno toto dokazuje, že máme duchovou duši, která hmotu přežívá, a že podvědomé projevy jsou uvědomělé, logické a nehmotně mechanické.

Normální vědomí zahrnuje činnost pěti smyslů. Je to převážně činnost fyzikálně hmotná za účasti duše, která zachycuje věci tak, jak jsou. Bdělé vědomí jen abstrahuje (snímá), chápe, seřazuje poznatky, dojmy, vjemy vnějšího světa, které realizuje v esplanech. Tato činnost je ovládána rozumem a vůlí. Naproti tomu čisté podvědomí pracuje nezávisle na fyzických smyslech, poznává vše přímo jak zevně, tak vnitřně svojí podstatou – bytostní vlohou. Při prostorovém poznání věci se do prostoru uvolňuje za součinnosti zářivého fluidu oduší, poznání pak uchovává v duševědomí.

Rozum není samostatná instance, ale je závislý na archívu a zkušenosti vrchního podvědomí, na paměti esplan. Čím lepší je fond inteligence a bohatost zkušeností a čím lépe dovedeme

své smysly užívat, tím rozumnější jsou naše činy. Mechanické podvědomí všechno, co se naučí cvikem za součinnosti esplan, vykonává automaticky, ze zvyku „jezdí po vyježděných kolejkách“, pracuje samostatně bez vrchního vědomí. Zručný houslista hraje mechanickým podvědomím, oko i prsty jsou jeden stroj. Toto podvědomí čte, mluví a počítá a duch člověka téká někde jinde. Oko v zamyšlení něco vidělo, ucho slyšelo a teprve za čas si vzpomenu, co jsem kdy viděl nebo slyšel. Vše někde založím, zapomenu, namáhám se, abych si vzpomněl, a najednou se odpověď z podvědomí vynoří sama. Podvědomí luští těžké úkoly, důmyslně kombinuje a dává překvapující nápady a úsudky, jaké vrchní vědomí samo svést nemohlo.

Vzpomínky ústrků z dětství, zdánlivě zapomenuté, potlačené nezdary a přání, ponižování, nemoce, násilně potlačený sex, výsměch, hrůzy a strach, utrpené krivdy a výčitky působí skrytě, jsou příčinou nevysvětlitelných tísní a funkcionálních poruch organismu, neboť z nižšího podvědomí esplan v přestrojení vnikají k vědomí a zaviňují různé tělesné a duševní nesnáze. Hypnóza nám usnadňuje vstup do nižšího podvědomí a odhaluje tyto choré komplexy, jež jsou realizovány v potlačených esplanech. Freud k odkrytí a odreagování těchto komplexů používal s úspěchem psychoanalýzu. Hypnózou se nám usnadnilo pátrání v těchto tajemných duševních sférách.

I při nejlehčí hypnóze nastává rozluka našeho dvojího vědomí. Vrchní vědomí se zužuje, zatemňuje, až skoro úplně vylučuje a tím zjevnější se stává činnost podvědomí, na které sugescí působíme. Již při sugesci ve bdělém stavu poutáme pozornost, zarážíme vliv vrchního vědomí, abychom se zmocnili podvědomí a přinutili je k potřebnému výkonu. Už když vyvoláme stav snivý, nebo dokonce spánek prvního stupně, máme cestu do podvědomí otevřenu.

Čtenář si jistě všiml, že podvědomí dávám různá označení, jako: nižší... mechanické... vrchní... spodní... čisté... vstupní apod. Musí tomu tak být, neboť duševní projevy, které jsou tak různé, nelze házet do jednoho koše „podvědomí“ a také všechny z něho nevycházejí. Hranice mezi těmito podvědomími stavy a vědomím jsem vyznačil takto:

Uvědomění duše je dvojí: ve vědomí a z činnosti esplan a smyslů v nejzazším podvědomí z vlastní aktivity.

1. Vědomí – bdělý normální stav: duševní činnost v mohutnosti rozumu a vůle za pomoci šedé kůry, smyslů a spolučinnosti esplan.

2. Vrchní vědomí – totéž jako vědomí, avšak s dokonalým uvědomováním ve vyšším vzdělaném rozumu a vůli.

3. Vrchní podvědomí – činnost šedé kůry s esplanou, místo paměti, počítků, vjemů atd.

4. Spodní vědomí – občasná samovolná, mechanická činnost šedé kůry bez rozhodování a uplatnění vědomého „já“, která je řízena předrážděnými esplanou (vědomý chorobný stav – dědičnost, přepracovanost, podvýživa ústředního nervstva, velké starosti apod.).

5. Vstupní podvědomí – ústup duše z činnosti vědomí do zdravé činnosti 1., 2., a 3. stupně hypnotického spánku nebo extáze se blíží podvědomí.

6. Nižší podvědomí – chorobný stav prvních dvou vstupních podvědomí, zaviněný duševní chorobou zatížených esplan (projevuje se nejen za činnosti vědomé, ale i v hypnóze, kdy je možno započít s léčením).

7. Podvědomí – činnost duše v šedé kůře a jejím oduší bez činnosti esplan a smyslů. Esplana a smysly jen ve výjimečných případech mohou být řízeny přímo z podvědomí. Čtvrtý stupeň somnambulního spánku. Z tohoto stupně podvědomí vycházejí vzácné duševní schopnosti, vlohy, vlastnosti a síly, přímé nazírání, vize a mimořádné zjevy a jevy.

8. Nejzazší podvědomí – duše ve své aktivitě se nachází pouze ve fluidu oduší. Je to nejpříjemnější stav duše, v němž si duše sama sebe dostatečně uvědomuje a prožívá svou dokonalost.

9. Duševědomí – veškerá duševní a smyslová činnost, která přechází do vnitřní paměti samotné duše. V něm se přímo plně uvědomuje bez prostřednictví esplan.

10. Práh vědomí – myšlenky, pocity, zážitky, schopnosti, vlohy, které se dostaly z podvědomí do vrchního podvědomí, do esplan, bez součinnosti vědomí.

11. Tvořivé podvědomí – duše ve stavu hlubokého transu i extáze; pokud se v něm může uvědomit, tvoří z vlastního tělesného buněčného plasmatu přeskupováním prvků buď vlastní materializace (dvojnictví), nebo materializace různých jiných bytostí, pohyby předmětů, materializace a dematerializace věcí a jiné zjevy, i kombinace fantastických nesmyslů, nachází-li se v některém vstupním podvědomí.

Ten, kdo tyto stupně nerozlišuje, jak se většinou stává, a podvědomí je pro něj jen hlubokým spánkem, nedojde úspěchu. Jeho výsledky budou vždy zmatené.

U patologicky zatížených osob se stává, že podvědomé „já“ si přisvojuje určitou osobnost, která se navenek, v intervalech, střídá s osobností vědomého „já“. Stává se, že se střídají až dvě i tři rozdílné osobnosti v jedné bytosti. Je to stav chorobný a mluvíme o rozštěpu osobnosti. Profesor chemie dr. Staudenmaier popisuje ve svém spise zkušenosti tohoto směru, pozorované na sobě samém. Vyvinuly se u něho dvě hlavní osobnosti, jedna „dítě“ a druhá „výsost“, jednající a myslící úplně samostatně a nezávisle. Osobnost „Výsost“ milovala přepych, dobrá jídla a nápoje, kdežto osobnost „dítě“ si přála hračky a hry. Psychické rozštěpení osobnosti šlo v jeho případě až k projevům navenek, ke zrakovým halucinacím a Staudenmaier popisuje, že viděl dokonce pět Staudenmaierů kráčet vedle sebe. V jiných literaturách je popisováno pozorování tisíce dalších rozdílných případů rozštěpu osobnosti. Probuzené podvědomé „já“, zvláště pak „tvořivé podvědomí“ chce mít svoji osobnost, rádo se zosobňuje a bere na sebe osobnost kdysi žijící, jehož individualitu kopíruje z hmotné protonace, v níž je její život jaksi nafilmován.

Tyto změny osobnosti po pět roků studoval ženevský univ. prof. Th. Flournoy na Švýcarsce Helen Smithové. Ohlašovaly se u ní různé historické i nehistorické osobnosti. Nejprve se hlásil Viktor Hugo, po pěti měsících zaujal jeho místo velký mág Leopold Cagliostro. Jindy se projevila i královna Marie Antoinette, Cagliostro mluvil se zřetelným italským přízvukem a Helen italsky neznala. Její hlas, výraz tváře se úplně změnily a podobala se skutečně Cagliostrově. Marie Angoinette hrála svou úlohu tak dokonale jako žádná herečka. Helen Smithová při projevu druhé osobnosti neměla žádné vědomí o své osobnosti skutečné. Při projevu osobnosti arabské princezny psala arabsky. Tyto osoby nejsou při bdění zodpovědné

za projevy osobnosti v transovém, somnambulním spánku. Podvědomí není tudíž jen velký otazník, ale též velký vykřičník.

Každý člověk má svou osobnost, která se reflexí rozumu a vůle vytváří vlivem přírody, společnosti, prostředí, výchovou, sebevýchovou, poznáním a zkušeností. Žádná osobnost není stejné duševní kvality, síly, vědění, charakteru a inteligence. Mnozí zůstávají na stupni školáka sedmi, osmi, devíti až dvanáctiletého, nerozvinou se duševně dále. Každý má svou vyhraněnou osobní individualitu, která má v organických paměťových pochodech v esplanech svůj vryp neboli realizaci, od něhož za účasti duše má vědomí sebe, odraz svého „já“. Podvědomé „já“ ve své duchové podstatě není závislé na tomto odrazu hmotných esplan. Pokud se ve stavu „nejzazšího podvědomí“ ve svém „já“ uvědomuje, činí tak ze své bytostní vlohy, duchové duše. Lidská duše, obraz a podoba samého Boha – v omezeném měřítku – je od Něho vybavena přirozeným mravním řádem, který proniká k vědomí coby svědomí. Zde jsme u místa, kterého si dnešní psycholog dosud málo všímá nebo je ignoruje, nechce o něm vědět nebo o něm neví. Podvědomé „já“ často přichází do konfliktu s vědomým „já“, s jehož zlými činy, které jej z esplan determinují, nesouhlasí, a trestá jej. Dokazuje to, že duše lidská má původ od samého Boha.

Například: Lhotecký chalupník V. zanevřel na sochu sv. Jana, kolem které denně chodil do práce. Rozhodl se, že v nestřeženém okamžiku sochu zvrátí do potoka. Tento zlý úmysl naznačil v podroušení spolustojícímu v hospodě. Na hovor se zapomnělo. Byl podzimní večer a přšelo, když se chalupník rozhodl k činu a šel se železnou vampolou, zasadil ji pod schodový základ sochy a zvrátil sochu do potoka. Hlava a vrch kříže s rukou se urazily. Za čtrnáct dnů potom šel V. zase do hospody. Pršelo, ráno byl nalezen utopený, s ústy ponořenými do mělké kaluže vody na cestě v místě, kde socha stávala, ležící na břiše.

Do obce Olešnice se do hospodářství přiženil mladý bezvěrec R. Na rohu jejich pozemku stál kamenný kříž s ukřížovaným. Tento kříž mladého hospodáře dráždil, když kolem něho jezdil s koňmi na pole. Rozhodl se, že nejdříve kříž silně poškodí, svede to na neznámého pachatele, a pak jej už snadno odstraní. Jednoho dne kvečeru jel na pole pro krmení. Stmívalo se k dešti, na polích nebylo nikoho vidět. V nenávisti pojala jej zuřivost, uvolnil brdčíčko a začal jím třískat do kříže a noh Krista. Brdčíčko se přerazilo, neboť kámen byl odolný, pouze Kristovi urazil obě chodidla až po kotníky. V tom přiběhla služebná a celá vylekaná volala: „Hospodáři, rychle pojdte domů, stalo se hrozné neštěstí.“ Poděšený hospodář sedl na koně a uháněl domů, kde našel křičící manželku a čeledína, ovazujícího pahýly nohou tříletému chlapečkovi, kterého předtím čeledín posadil na střed žentouru při mláčení obilí. Dítě uklouzlo a vrazilo nožičky mezi ozubená kola, která mu urvala obě chodidla přesně po kotníky, tak, jak je v tutéž dobu hospodář urazil na pomníku Kristu. Vystřízlivělý hospodář viděl v této spojitě události vyšší zásah jako trest, uvěřil a na paměť a k výstraže druhým nechal od sochaře v kameni vytesat dvě dětská chodidla a vsadit je do masivního středu pomníku pod kříž, pod nově vytesané tělo Kristovo.

Starý pan Adámek, tehdejší starosta obce, svědek události, mi ukazoval sepsaný protokol úředního vyšetření celé věci. Pomník stojí (1966) dosud na svém místě. Jednoho dne jsem se k pomníku vydal se subjektem Křečkem. Subjekta jsem uspal a žádal jej, aby se uvedl do času této výstražné události. Subjekt mi podrobně z protonace popsal celou událost a uvedl, že tehdejší hospodář patřil mezi somnambuly s probuzeným podvědomím, které nesouhlasilo se zlým činem nenávisti a msty proti Kristovi a ve vypjaté chvíli mláčení do kříže podvědomými silami ducha zapůsobilo na ducha dítěte k obdobnému neštěstí. Zde Bůh nepřímou, skrze mravní řád vložený do podvědomí, zasáhl.

V kostele ve Stř. z neznámé příčiny vyhořely varhany. Jeden občan však viděl ještě před ohněm vyjít z kostela funkcionáře M., o kterém bylo známo, že si vzal za úkol zlikvidovat vše, co má spojitost s náboženstvím. Za půl roku po ohni zosnoval další akci, že prý totiž mariánský sloup s bočními pilíři překáží provozu. Přes protest farního úřadu byly učiněny přípravy ke stržení sloupu se sochou Panny Marie. K vykonání úmyslu se dostavil jediný pomocník, proto si R. šel domů pro motorku a chystal se objet několik známých jako další pomocníky. Než začal s objížďkou, zajel se znovu k pomníku podívat, zda někdo další mezitím došel. Viděl, že nikdo, přidal plyn a při zatáčení kolem pomníku zavadil stupačkou o rohový pilíř, dostal smyk a hlavou vletěl do následujícího pilíře, kde zůstal ležet mrtev.

V roce 1954 jsem byl požádán, abych v kostele zrenovoval ohněm ožehnutý interiér. Sám farář mi uvedenou událost vyprávěl. On i farníci věřili, že šlo o trest Boží. I zde to bylo podvědomé „já“ funkcionáře, které nesouhlasilo s chystaným násilným činem jeho vědomého „já“ a které jej při jízdě na motorce ovládlo natolik, že musel havarovat a narazit hlavou na rohový dekorační pilíř.

Při veřejných hypnotických představeních se stávalo, že při hledání subjektů z řad obecnstva byli na jeviště přivedeni zastánci materialismu. Podařilo-li se mi některého z nich uvést do čtvrtého stupně transu, žádal jsem jeho podvědomé „já“, aby se podívalo do esplan vrchního vědomí, neboli vědomého „já“, a podalo mi svůj úsudek. Po chvíli pozorování uspaný pravil: Jaká je to osobnost přízemního a omezeného názoru na život? Potápí se v bludné ideologii, pro kterou se bije. Jak je to všechno malicherné a nízké, lidské omyly zatížené, všechno bez věčného účelu. Jaký je to smutný pohled. Není tu nic mravně vznešeného, jistého, trvalého, vše je jen pomíjející. Je vázán hmotou a světem a v tom vidí svůj cíl. Všechno to náleží zemi, nic z toho mu nezůstane, a přece by mohl znát svět vyšších mravů a trvalých hodnot, s nimiž je možno jít k nádherným vítězstvím a nehynoucím cílům.“ Nyní jsme chtěli vidět, jak se uspaný zachová při poznání sebe sama v obou „já“. Pravím: Nyní se podívej a pověz, ze které podstaty duše vychází ono „já“, které jsi právě kritizoval, a tvoje „já“. Subjekt jako by hledal, nato se začal chvět a rmoutit, pak rezolutně zavrhoval názory a činy vědomého „já“, nechtěl je přijmout za své a volal: „Je to bloudění duše, nechci to, nenávidím to vše.“ Pokus nám ukazuje, že zlo a bezúčelné názory, které neposkytují nic vyššího pro posmrtný život, budou jako parazit lpět na lidské duši po dobu, pokud se z nich neočistí.

Znám více podobných výstražných trestných případů, ale není dostatek místa k jejich uvedení. Bůh zde přímo nezasahuje, do podstaty, podvědomí lidské duše vložil mravní řád, zákony a přikázání, jakož i vědomí následků z jejich překročení. Jsou osoby, jejichž podvědomé „já“ je ve zvýšené aktivitě, činnost esplan jej determinuje, tím nesouhlasí se zlým obsahem vrchního vědomí a za každou cenu se jej chce zbavit. Někdy se jej zbavuje náhle, jindy postupně vyvoláváním poruch a nemocí. Je to sebeničení, vražda, která se zakazuje, neboť je proti mravnímu řádu. Je to však trest časný, ne trest věčný a nám ukazuje, jak čistá duše v podvědomí zlo nenávidí. Jenom člověk mělkého vzdělání, jehož rozum je povrchní, neuvěří, zamítne trest za událost a určí je za náhodnou souvislost. Slovo náhoda nám nic neříká a nevysvětluje – je to utíkání od skutečnosti. A budou to právě psychologové, zkoumající hlubiny duše a její zákonitosti, třeba i sami nevěřící, kteří budou muset jednou přiznat trestné zásahy podvědomí na vědomí při nesouhlasu s jeho činy. Podvědomé „já“, které se takto brání proti zlé činnosti vrchního vědomí, nám ukazuje, že lidská duše je křesťanská, nenávidí zlo, potírá je, chce mravní dobro, tíhne k Bohu, a proto není ze řádu hmoty – je přímo stvořena od Boha, je jeho prímým dílem.

O lidském magnetismu – síle života

Parapsychologie je učení o bytí samém, čili o oné existenci, která je za stěnou našich smyslů. Bez pokusů by nebyla věda tam, kde je dnes. Bez pokusů jsou představy temné a nevědecké.

Magnetismus vychází z osoby touto silou nadané. Při uspávání hypnotizér působí svou vůlí a představou, která se v magnetismu realizuje a přenáší hlazením čela, manipulací, slovem, pohledem do očí, pokynem – tím, co pro uspání rozhoduje. Uspávaný je pod sugescí magnetofluidárního vlivu. Příčina sugestivního uspávání je v psychologických zákonech, v jeho duši a útlumu mozku. Účinek je tam, kde je důvěřivě očekáván. Očekávání a víra v úspěch spolupůsobí. Sugescie neuvědoměle působí změny duševní činnosti a je to právě objevená podstata dvojího vědomí, nacházející se ve stavu hypnotickém a ve stavu bdělém. Teprve hypnóza umožnila studovat podvědomé zjevy duševní. Základní úspěch hypnotického spánku je v uspávaném, je-li sugestibilní, a pak teprve v uspávajícím, je-li pro uspání schopným. Tedy ona tajemná síla je v nás, hypnotizér jen tuto sílu, ovládající duši, obratně řídí, udržuje autoritou, budí vírou, napíná pozornost v očekávání účinku. Hypnotizér působí imaginaci pro zvýšenou obrazivost. Musí vynikat duchem; budit úctu, mít charakter, sebevědomí, mít i svou slávu, autoritu, reklamu, zdání síly, umění vystupovat, mít výřečnost, víru a jistotu v úspěch, umět použít fixace zraku nebo fascinace, upoutání zrakem. Psychofyzická osobnost člověka je ovládána duchem, spíše magnetopsýchou druhého. Proto silné individuality mají vliv, řídí myšlenkové proudy, svěřený obchod, udávají vkus, tón, ideje, politické směry a jejich změny, hospodářské úspěchy atd.

Lidský duch musí mít úplnou svobodu, bez ní se nerozvine. Musí vše zkoumat a vybírat z toho nejlepší a nejvhodnější. Zkoumání studiím parapsychologie, parafyziky, vliv sugescie a přírodních věd mohou bezpečně vést ke světlu poznání. Byl to dr. František Mesmer (1734-1815) z Iznangu, který má zásluhu o rozšíření znalostí lidského magnetismu. Již páter Hell měl ve Vídni velké úspěchy s léčením magnety. Mesmer to zkoušel a pozoroval, že dotek ruky působí ještě výrazněji – a objev léčivé síly magnetické byl hotov. Mesmer měl báječné úspěchy i zbohatl. Nemocné léčil přikládáním a hlazením páteře a celých těl nemocných svými rukama. Mnozí upadali do zvláštního spánku. Magnetický spánek pro zdravotní sugescie vyvolával nejen rukama, ale i pohledem, slovy; síla jeho pohledu působila i na dálku. Magnetizoval stromy, dráty, vodu a jiné a lidé se také uzdravili. Zde se léčení magnetismem zvrhlo, lidé se převážně uzdravovali vlastní vírou, působila autosugescie, představa, touha po uzdravení. Mesmer léčil v Kodani, Mnichově, v Paříži, ve Švýcarech. Ve stálých bojích s lékařskými kruhy, které popíraly léčebný účinek magnetismu – někteří z lékařů jej prohlašovali za šarlatána, odešel v revoluci z Paříže do Švýcar a do rodného kraje, kde zemřel na mrtvici. Zajímavé je, že uvěřil věštění cikánky v Paříži, že nepřežije rok osmdesát jedna – což se splnilo.

Deslon a Jussisu byli hlavní propagátoři Mesmerova učení, které se rozšířilo do všech zemí a měnilo zkušenosti. Šlechtici, bratři Puyzégurové v Soisonu zařídili magnetické léčebny pod košatými stromy. V Berlíně měl profesor Wolfart pro magnetickou léčbu dokonce kliniku.

Ve stejném čase, roku 1815, vystoupil abbé Faria z Indie a začal uspávat podle joginů bez magnetické síly – jen svou vůlí. Zavrhl celý mesmerismus a ukazoval, že představa věřícího, sugesce, je rozhodující činitel, a ne nějaká cizí síla. Mesmerismus tím značně utrpěl, neboť se věřilo, že hypnotický spánek závisí pouze na magnetismu, a zapomnělo se, že Mesmer také uspával slovem. V tu dobu se nevědělo o vlivu sugesce a jiných činitelů. Největší ránu mesmerismu dal lékař dr. Braid, který první ukázal význam hypnózy. Celá řada učenců se začala zajímat o tento důležitý zjev psychologický a názory se ustálily.

Dnes umění léčit na základě tělesného magnetismu je stále v plenkách a platí stejně jako v době, kdy byla psána slova Pliniova: „Jsou lidé, v jejichž těle jsou léčebné síly.“ Magnetismus, to je přenos životního fluidu z člověka na člověka. Existenci jistého fluidu, záření, jež bytosti a věci ze sebe vyzařují, nalézáme již ve starém věku, a proto Mesmer objevením svého magnetismu nepřinesl nic nového, nýbrž obnovil pozornost k tomu, co již dříve bylo známé. Už králi Davidovi v jeho stáří našli lékaři krásnou, mladou, zdravou dívku Abizach ze Sumanu, aby jej zahřívala a posloužila k jeho omlazení tajemnou silou. Říman Olodius, Hermippus, který žil 115 let, věnoval Aeskulapovi děkovnou tabuli za to, že udržel se tak dlouho naživu pomocí dechu dívek. Věřilo se, že největší sílu má mladé, neporušené zdravé tělo, které dechem a jakýmsi silicímí výpari uzdraví neduživý organismus. Způsob jejich léčení byl takový, že se těsně mezi dvě mladá těla zdravých dívek položil nemocný. Egypťané, Židé, Řekové a Římané znali již tuto sílu, kterou lze z mladých zdravých těl přenášet na choré. Obkladům dívkami se vzpíral křesťanský mrav. Poznalo se, že tuto vitální životní sílu lze přenášet dotekem rukou a nemocné tak léčit. Tímto způsobem již léčili římsí císaři Vespasián a Hadrián a také francouzští králové, od Chlodwiga až po Ludvíka XV. Mesmer proto jen došel k obnově objevu léčivé síly přikládáním rukou, které se znovu ujalo.

Paracelsus (1493-1514) vysvětloval léčebnou sílu léků kosmickým magnetismem. Helmont (1577-1644) vysvětloval hvězdný vliv rovněž magnetismem. I jeho vrstevník Fludd tvrdil, že člověk má v sobě pozitivní a negativní magnetické síly, je obrazem Boží vůle, tvořící viditelné útvary a vlastnosti. Nemoce a vlastnosti morální se na druhé přenášejí jako magnetické paprsky. Jeho žák Maxwell (1879) nazývá tyto paprsky vycházející z těla životním duchem, který oduševňuje svět a věcem dává sílu. Vyzařovaný fluid, zvaný magnetismus nerostný, který pochází od nerostů, a magnetismus živočišný, pocházel-li od tvorů živých, byl předmětem prudkých sporů, zejména proto, že byl viditelný pouze osobám senzitivním, kdežto jinak byl pozorovatelný pouze ve svých účincích. Později, když existence tohoto vyzařovaného fluidu byla dokázána fotograficky, spory učenců umlkly ve prospěch léčivého magnetismu a je dokázáno, že je možné jej převést do živočišné nervové soustavy a léčivě tam působit. Jev živočišného magnetismu, tzv. biologická energie, je důkaz existence určité zářivé emanace lidského těla a jeho viditelných účinků. Podle nejnověji zkoumaných jevů „biologické energie“, tzv. bionika, nás poučuje fyzika o stavbě jádra atomu, dělí náboj elektronu a hovoří o „jakési prahmotě“. Dnes, kdy se již bude definovat antihmota, ač celý řetěz mezičlánků od hmoty k antihmotě nebyl ještě dostatečně prozkoumán, ač jejich definování je důležité i k chápání magnetického léčení.

Jak se již dříve fotograficky dokázala existence magnetismu, tak se v posledních letech stalo v Sovětském svazu (bývalém – pozn. red.), kde snímky pořídil krasnodarský elektromechanik Semjon Krilian. Desítky let opravoval, zkoušel a zlepšoval různé elektrické přístroje a jednou zpozoroval, že dotkne-li se v okruhu působení vysokofrekvenčního proudu prstem fotografického papíru, objeví se po vyvolání jakési záhadné skvrnky a trásně. Jde zřejmě o stopy mikroskopických elektrických výbojů. Proto zkonstruoval zařízení pro vysokofrekvenční fotografování a získal spoustu objevných snímků různých předmětů, jakož i

pokožky na různých částech těla. Přístroj zlepšil o speciální nástavec k mikroskopu a v okruhu působení vysokofrekvenčního proudu se před ním otevřel nevidaný svět: na tmavém pozadí jiskřila záplava modrých, žlutých a zlatistých elektrických jisker. Některé se třepotaly, jiné svítily rovnoměrným světlem, další se periodicky rozžihaly a zase hasly. Některé jiskřičky zůstávaly na místě, jiné bloudily světelnými labyrinty. Nad podivnými souhvězdími fantastických světélek se rozsvěcovaly jasné, mnohobarevné plaménky a vyletovaly matně svítící obláčky. Pod mikroskop dával vše, co přišlo pod ruku. Přitom se ukázalo, že charakter světélkování, jeho kresba, je u živých objektů naprosto rozdílná než u neživých objektů. Příklad: Pod mikroskopem ležel řez právě utrženého listu. Po zapnutí vysokofrekvenčního proudu se rozsvěcuje výše popsany ohňostroj, ale za několik hodin začínají světélka postupně uhasínat – list umírá. Barevný film je přiložen na krk, na krajinu srdeční, žaludeční, na konce prstů – a na fotografiích vedle záření a jiskření se ještě objevují různě zbarvené skvrny. Vynálezce zpozoroval, jak se mění i náladou člověka. Zároveň svými pokusy dokazuje, že všechno, co je na naší planetě, je obklopeno elektrickým polem, má elektrický náboj.

Výron záření je u každé hmoty, organické i anorganické, jiného složení. Dobrý jasnovidce si tyto zářivé výrony tak ujasní, a ukážeme-li mu kteroukoliv věc, ihned hlásí, z čeho to záření pochází, zda ze dřeva, kovu, kostí, masa, vody apod.

V tomto směru jsem s uspanými dělal v době před čtyřiceti pěti lety mnoho pokusů. I osoby silně senzitivní, aniž byly uspané, v tmavém sklepe z ohraničeného záření popisovaly a podávaly věci pohozené na zemi. Rostliny, hlavně potraviny, jsou ve svém záření choulostivé na žár pečením, vařením apod. V tmavé místnosti jsem položil na zem vařená jablka spolu se syrovými a vyzval jsem citlivce, aby mi podali předměty, které vyzařují. Podali všechna syrová jablka, z vařených ani jedno. Podobně se stalo s vařenými a syrovými bramborami, s masem vařeným a nevařeným, syrovou a vařenou zeleninou, pečivem a syrovou moukou. Chtěl jsem vědět, zda jsem úplně zbavil vařená jablka, brambory, zeleninu a maso této zářivé energie. Uspal jsem citlivce, dal jsem vařené věci na skleněnou mísu (sklo takřka nevyzařuje) a položil jsem jasnovidci H. otázku, co vidí. Hlásil, že jen slabounce to vyzařuje a že těžko rozeznává, přesto rozpoznal jablka, brambory, zeleninu i maso, které i po vaření si podrželo o něco více záření než ostatní věci. Věci zmrazené podle pozorování uspaného tolik zářivé energie neztratily. Upozorňoval, že vařením a pečením se nevědomky zbavujeme té nejlepší síly potravin, potřebné našemu organismu. Co jiného je tato zářivá energie než dnes již známé druhy vitamínů, které jsou k životu člověka nutné.

Moji citlivci v hlubokém hypnotickém spánku nejen že rozeznávali poruchy záření v potravinách, ale rozeznávali i poruchy záření orgánů v onemocnělém těle. Diagnóza jasnovidcem se ovšem děje jinou cestou než diagnóza lékařská, která je patologicko-anatomická. U nemocného patologicko-anatomické změny jsou fyzikální, a jsou tudíž vnímatelné našemu fyzickému smyslovému ústrojí. Při diagnóze jasnovidcem je tomu jinak. Jasnovidce nevnímá smyslovým ústrojím, ale pomocí psychofyzické energie, totiž pomocí oduševnělého fluidu oduší, a může tudíž určovat metafyzické změny podstaty těla. Jasnovidné subjekty zachycují změnu vibrací (záření), kterou označují jako stíny nebo druhy barev. Tyto našemu oku neviditelné vibrace činí jasnovidná schopnost citlivce postřehnutelnými tak, že jasnovidce může být lékařem pomocníkem při stanovení diagnóz. Vidí, kde je záření intenzivní, kde porušené, kde zastavené. Zdravý orgán září intenzivně světle modře. Odlišné zbarvení záření je zaviněno přijatými stavebními látkami v buňkách podle toho, k jakému účelu jsou určeny. Kostí září světle modře, morek má již nádech červenavý. Rozkládající se rána září modrofialově. Rakovina třetidobá se jeví jako tmavá místa. Zdravá krev má nádech modrobělavý. Je-li prosycena kyselinami, mění barvu do šeda. Zdravé cévy září blankytně

modře, sklerózní mění barvu do hněda. Nečinný, porušený až zkažený orgán vidí jasnovidec jako tmavé temné místo. Z obrysů záření poznává kterýkoliv tělesný orgán a jeho změny jako rozšíření, sklon, snížení, činnost či nečinnost, svráštělost apod. Počínající nemoc poznává z ochabování a snižování záření. Cizí předměty, které vnikly do těla, stejně jako vytvořené kaménky poznává z odlišného záření těchto od organického orgánu, ve kterém jsou. Uspaný subjekt, uvedený do hlubokého spánku, nevnímá smyslovým ústrojím, nýbrž činí tak za pomoci oduševnělého fluidu – oduší. Jeho činnost je psychofyzická. Tento fluid se může uvolnit do prostor, je všudypřítomen v určitém, ovšem omezeném, prostoru, ve kterém vidí, slyší, čichá, chutná a hmatá vnitřními smysly za pomoci zářivého fluidu oduší.

Naše tělo je obdařeno dvěma základními fluidy, podstatně odlišnými. Fluid magnetický je činitelem pro tělo, fluid oduší činitelem pro duši. Fluid magnetický se v našem těle vyvíjí ve všech buňkách v lůně buněčné protoplazmy z látek potravin, které jej obsahují. Tudíž toto záření je přeměněná sluneční energie. Fluid oduší se uvolňuje ze všech buněk ze samotných jader buněčných, která ze sebe vydávají výboje jednotlivých částic zářivé energie, tvořících fluid oduší; vyhovuje plně schopnostem duše. Skladba atomů je rozmanitě zkombinována z rozdílných druhů nukleonů a elektronů, tyto pak z pyrotonů. Atomy jsou přitom povahy proměnné. Vytváří se zde jiný druh záření v lůně buněčné protoplazmy a jiný druh záření ze samotných buněčných jader. Tento dvojitý druh záření je odvislý u magnetismu od částic megatronů, u fluidu oduší od částic sitonů. Zřejmé rozdíly mezi magnetismem a oduším jsou tyto:

Magnetismus je různobarevný – podle potravy. Oduší má stále jednu barvu, a to bílou s lehkým nádechem do modra.

Magnetismus září kolem těla na jeden, čtyři až deset cm, u některých osob i více. Oduší září kolem těla vždy asi jeden cm.

Magnetismus některým lidem navenek ani nevyzařuje. Říkáme, že jsou nemagnetičtí; jsou vhodní pro hypnózu. Oduší vyzařuje kolem těla vždy a každému.

Magnetismus voda pohlcuje. Oduší nikoliv.

Magnetismus je dvoupólový. Oduší jednopólové – bez pólů.

Magnetismus prostupuje jen některé hmoty. Oduší všechny.

Magnetismus má rychlost téměř našeho běhu. Oduší má rychlost, řekli bychom, myšlenky.

Magnetismus jde vědomou vůlí ovládat. Oduší jen při činnosti podvědomé. V magnetismu spočívá sympatie nebo antipatie. V nejdokonalejším fluidu oduší spočívá telepatie a jasnovidnost.

Magnetismus získáváme hlubokým vdechováním zdravého vzduchu a požíváním syrové potravy. Mletá zrna sóji, pšenice, žita, ořechů, ovoce, zelenina – to vše je nutné jíst v syrové úpravě. Každou lžící rozemletých zrnin zapíjet douškem vody, jazykem v ústech promíchat a spolknout. Hrubá sójová mouka je nejvhodnější ze všech zrnin a netvoří sklerózu.

Elektrina, světlo, teplo, magnetismus a odušl jsou různými formami prásíly, jejímž základem jsou prvotní elementární částice – sitony – které daly vznik všem základním kamenům – atomům prvků.

Na množství a jakosti magnetismu spočívá tělesná síla a vytrvalost a zdraví každého tvora. Každý člověk má svůj rozdílný magnetismus. Nemocní jej postrádají, tvoří se jim v malém nedostačujícím množství, a proto jim navenek kolem těla takřka nevyzařuje. Ti jednotlivci, kteří mají magnetismu nadbytek, jej mohou nemocným poskytovat takzvaným magnetizováním. Úspěchu uzdravování příkládáním a hlazením rukou chorých míst dosahují i osoby úplně nemagnetické, a to opačným postupem, přebíráním chorého magnetismu z nemocného, který z něho přímo vysávají. Někdy ovšem stejnou chorobou i sami onemocní. Tělesný magnetismus podržuje svoji původní vlastnost dvou pólů. Na levé straně těla je kladný, na pravé straně těla záporný. Levá ruka, nejvíce v koncích prstů, vyzářuje slabě běložlutavě, pravá ruka bělomodravě. Celé tělo nahoře bělomodravě, u nohou dole běložlutavě. U masařů se mění u ruky levé žlutočerveně, u ruky pravé modrofialově.

Nemagnetická osoba se straní společnosti, nesnáší vliv výbojů různých oduševnělých (ponejvíce zlem) magnetismů. Neboť magnetismus v sobě realizuje naší individualitu, povahu, charakter, zlo i dobro. Nemagnetický citlivec ihned rozpozná povahu dobrou od zlé a falešné. U charakterních magnetických osob je nemagnetické osobě velmi dobře, neboť její magnetismus nevědomky mechanicky přebírá a tím se posiluje. Zde nacházíme ona velká přátelství a hluboké pocity lásky. Odpudíme-li nemagnetickou osobu, stává se, že steskem i zahyne či ukončí svůj život.

Přímé slunce vzájemným vybíjením magnetismus ničí. Koupele, vlhké a deštivé počasí, vlhký byt odebírají magnetismus – těžce se dýchá, myšlenky jsou tupé, ruce a nohy těžknou, záda bolí. Suché počasí s mírným sluncem a suchá zima působí zdravě. Magnetismus je hmotná zhuštění a vsaje do sebe plynné výpary chorých látek těla. Proto krátké ponoření do chladné vody až čtyři či pět vteřin osvěžuje. Voda převezme chorobinami prosycený magnetismus. Deštěm pes ztrácí stopu pachatele. Z nedostatku magnetismu se osoby cítí nervově vyčerpané a pociťují nadměrnou potřebu spánku. Tedy život závisí převážně na magnetismu, nemoce jsou porušením magnetické rovnováhy. Víme, že existuje zvláštní fyzikomagnetická porucha obou pólů protívých vlastností, tzv. polarizace, která většinou vzniká z duševního rozčilení nebo rozrušení. V zájmu svého zdraví se nerozčilujeme, nepodporujeme vznik infarktů. Nejvhodnějším lékem je autosugestivní uklidňování se opakováním slov o klidu. Prodloužíme si tím život.

Stárnutím pozbývá lidské tělo (i tělo zvířecí) schopnost vyvíjet dostatek magnetismu. Následkem je sešlost, nemoc a smrt. Proto se nedoporučuje starším lidem, aby spali s dětmi, odebírali jim magnetismus. Je nutno spát odděleně – sami.

Manželství osob nemagnetických bývá snesitelné, někdy i šťastné. V takovém manželství nesmí však žena poznat magnetického muže, kterým je přitahována, imponuje jí, je zaslepeně ovládána až k nevěře. I zde se ovšem silný, mravní charakter ovládne. Pro šťastné manželství je potřeba, aby muž byl více magnetický než žena. Je-li tomu obráceně, vedení se ujímá žena. Taktéž typ povahy introvertní si má hledat jako protějšek typ extrovertní. U rozumově vyspělých manželů intelektuálů vzniká rozumový vztah a nepřetržitý průběh činností s vnitřní účelností. Tento vztah jako poměr dvou osob k sobě, tj. v bydlení, soužití a vzájemném se vnitřním pronikání tak, aby jejich duchovní hodnoty rostly a překonávaly hmotné vlastnosti

mechanického vlivu magnetismu. Z duševního souzvuku se pak vytvářejí nové, vyšší hodnoty, duše tuší krásu druhé duše...

Jsou-li oba manželé silně magnetičtí, dochází k podrážděnosti, hašteřivosti a k rozbrojům, dokud se druhý rozumovým promyšlením situace nepoddá.

V řídkých případech se rodí osoby s magnetismem kladným a záporným. Setkají-li se dva stejnorodé magnetismy, odpuzují se, nemohou vstoupit do šťastného manželství a rovněž při léčení nelze očekávat kladné léčivé výsledky. Záleží tudíž na polaritě.

Tímto tělesným magnetismem, tímto životním biomechanickým proudem magnetizování se děje takzvanými tahy či „pásy“ tím způsobem, že osoba magnetizující vztáhne proti sedícímu subjektu ruce a vede je v blízkosti jeho těla, a to od hlavy k nohám (ne obráceně); od nohou roztažením rukou obloukem vrací ruce zase k hlavě subjektu a tyto tahy desetkrát až dvacetkrát opakuje. Jiný způsob magnetizování je přiložení ruky na některou část chorého těla ve víře (uzdravují) anebo hlazení páteře a jejího středu s míchou. Tento zářivý bioproudový magnetický fluid, tzv. „bionika“, vyvěrá samovolně z protoplazmy buněk celého organismu. (Poznání živé přírody člověkem.) Zářivý fluid oduší vyvěrá převážně z částic atomových jader, tzv. nukleonů, za účasti podstaty duše lidské, která musí být zároveň v činnosti. Bez této uvědomělé činnosti duše se fluid oduší neuplatňuje. Zářivý fluid oduší je mnohem jemnější a je možné jím léčit více osob za sebou, aniž by se organismus vyčerpával. Tedy magnetizování fluidem oduší je výhodnější. Fluidem magnetickým lze léčit nejvýše pět osob. Pak se dostavuje vyčerpání. Oba fluidy jsou léčivé a je třeba silně věřit v úspěch vzájemného fluidového souladného spojení. Musíme si uvědomit, že záleží na polaritě magnetického fluidu, neboť vlastníme pozitivní a negativní odpudivé magnetické síly, jak stejnorodé, kladné, tak i záporné, tzv. protivné vlastnosti, které nastávají drážděním obou magnetických elektrin v molekulách. Neboť protiklady se vzájemně ruší. Tedy polarita dvou opačných míst, pólů, se vzájemně ruší, a to hlavně ze vzájemného odporu dvou opačných povah, z rozčilování.

Tak, jak jsou osoby magnetické, jsou osoby převážně nemagnetické. Jak již bylo řečeno, poznáváme je tím, že se straní styku s osobami magnetickými, cítí při nich nevolnost a podrážděnost. Stává se, že nezdravá magnetická osoba přenesse na osobu nemagnetickou onemocnění. Osoby mladé a zdravé vyzařují ze sebe zdravý zářivý fluid, nemocná osoba jej přebírá a vtahuje do sebe a jím se uzdravuje. Pro tento způsob léčby je třeba nalézt osobu mladou, zdravou a mající tento zářivý zvláštní druh magnetismu s blahodárným účinkem. (Kdo chce vědět více o těchto zářivých energiích a způsobu magnetizování, dočte se v knize B. Kafky Nové základy experimentální psychologie.)

Baron dr. Reichenbach již v polovině devatenáctého století mnoha pokusy se senzitivními osobami zjistil světelné a pocitové účinky živočišného magnetismu. Tyto světelné a tepelné proudy zkoumal Reichenbach neméně než třinácti tisíci pokusy a zjistil, že nejen magnet a krystal, ale i všechny jiné předměty, člověk, zvíře i rostlina vyzařují jistou látku, kterou nazval ódem. Učenec de Rochas se tomuto oboru věnoval zkoumáním osob v somnambulním spánku a zjistil tytéž úkazy záření. Abbé Fortin z Chalette sestrojil přístroj, jímž lze měřit množství magnetické síly vyzařující od člověka. Profesor Murani v Paříži zjistil magnetickou polaritu živého lidského těla tím, že prsa odpovídají severnímu, záda jižnímu pólu magnetu. Pařížský lékař dr. Baraduc sestavil „magnetometr“ ke zkoumání intenzity magnetismu: levá ruka vykazovala větší odklon než ruka pravá. I Edison se zabýval zkoumáním intenzity lidského magnetismu a vynalezl přístroj, jímž se prokázalo, že magnetické paprsky

vycházející z lidského těla u silně magnetických jedinců působí do vzdálenosti až dvaapůl metru. Fotografie magnetických paprsků pořídil L. Torminov v Düsseldorfu. Taktéž prof. Narkowicz-Jodko podnikl více než tři tisíce zkoušek a potvrdil, že existuje zvláštní vyzařování, vycházející z lidského těla a různící se podle individua a dle temperamentu. Rostliny a předměty projevují podobné vyzařování, které může být fotograficky zachyceno. Toto vyzařování se různí podle stavu zdraví nebo nemoci člověka, a to tak, že lze již předem určit místo choroby v organismu, které začíná být postiženo.

Jak velký léčivý účinek je v živočišném lidském magnetismu, ukazuje zpráva, která mi byla poslána od dr. O. K. z Prahy: „Moje manželka asi dvacet hodin po porodu syna onemocněla nebezpečnou horečkou omladnic. Ležela v pražské porodnici. Horečka stoupla až na 42° C a prof. R. i jeho asistent nedávali sebemenší naději, neboť léky nezabraly. Běhal jsem od jednoho odborníka ke druhému a všichni mne ujišťovali, že je vše marné, neboť se přidal zánět žil v obou končetinách, v jedné noze sněť a z prsou jí tekla materie místo mléka. Když se již blížil konec, profesori konali právě konsilium, zavolali mne a připravili na smrt mé paní. Zajel jsem ještě, ač jsem tomu tehdy nedůvěřoval, k magnetizérovi K. Z. a vpašoval jsem jej do nemocnice jako strýce a kmotra manželky. Po prvním magnetizování klesla horečka ze 42 a 39° C. Stav se lepší každou hodinu a lékaři, kteří vedli přesný, dosud uložený záznam o průběhu nemoci, mi řekli, že jde o nepochopitelný zázrak, zejména když se za dva dny vrátilo mléko a paní mohla plných šest měsíců dítě kojit.“

Telepatie

Jevy telepatické, hypnotické, magnetické, somnambulní, jasnovidné a materializační jsou nejznamenitější z celé parapsychologie. Telepatie je vůbec v denním životě ze všech jevů parapsychických nejrozšířenější. Podstata telepatie tkví v tom, že nějaký stav vědomí, počitek, barvy, zvuk, bolesti, chuti, představy předmětu, kresby, čísla, se přenáší přímo z vědomí jednoho člověka do vědomí jiného člověka bez prostřednictví smyslového vnímání.

Existence mimosmyslového vnímání je dnes považována za prokázanou. Kromě telepatie existuje ještě jasnovidnost, která je také prokázána. Jen malé procento lidí má tuto schopnost, která je závislá na nedostatečně známých faktorech, a tím nelze tyto schopnosti podle své vůle snadno navozovat. Kdyby se znaly všechny podmínky, dala by se telepatie i jasnovidnost zákonitě ovládnout a prakticky využít. Tato vlastnost není nijak nadpřirozená. Je vlastností podstaty duše i těla – duši nechtějí mnozí připustit, a proto hledají všechny možné hmotné příčiny, zatímco hmota je zde jen spolupůsobící jako nástroj duše.

Z pokusů se poznalo, že hmotné překážky, vzdálenost, prostor, ionizační změny a jiné vlivy se ukázaly bez vlivu na projev parapsychických schopností. Naopak jejich projev je silně ovlivněn faktory psychologickými, dispozicí, náladou, nadšením pokusné osoby. Spíše tyto zákonitosti, které ovládají projev mimosmyslového vnímání, jsou totožné se zákonitostmi, ovládacími tvůrčí duševní činností, která je abstraktně duchová.

Do parapsychologických jevů patří nejen telepatie, ale i jasnovidnost. Telepatii nebo-li telepatickou komunikací lze bez účasti běžných smyslů poznávat předměty a události

prostorově blízké a vzdálené. V běžném rčení používáme slovo jasnovidnost nebo-li telegnozie. V době válek lze zcela záměrně a systematicky využívat telepatických a telegnostických schopností jasnozřivých vojáků k určování pozic nepřítele. Pomocí psychické energie lze poskytnout sdělovací prostředky mezi ponorkou a pozemními základnami. Telepatickou cestou se uskutečnilo více než 75 % spolehlivých záznamů. K tomu účelu je nutná výchova somnambulních citlivců, s vlohou podvědomého „já“ pro jednotlivé vědní disciplíny. Tedy parapsychologie (dle nového pojmu „psychotronika“) se zabývá nikoli běžnými, avšak reálnými jevy a snaží se je probádat a vysvětlit ve shodě se soudobým stavem exaktních poznatků. Zabývá se tedy výzkumem k poznání člověka a jeho vloh, schopností, a dále zcela zvláštní komunikací mezi lidmi.

Telepatie patří do oblasti jevů ležících mimo dosavadní předmět psychologie, zabývající se zkoumáním duševních jevů. Dnešní parapsychologie se zabývá hlavně jasnovidností, tj. mimosmyslovým vnímáním objektivně existujících událostí a telepatii, čili opět mimosmyslovým vnímáním vnitřních psychických obsahů jiných osob. V základě jde o jisté fenomény vnímání a o jisté vlastnosti lidské psychiky, pro něž materialistická věda nemá dosud uspokojivé vysvětlení. Jsou to parapsychologické jevy, jako přenos myšlenek, okamžité vytušení dramatické události, která se stala blízké osobě, nebo schopnost „vidět“ nikoliv zrakem, nýbrž vnitřním smyslem duše – odtud označení mimosmyslové vnímání.

Je jisté, že v psychice člověka, v jeho mozkové a duchové činnosti, i v přírodě kolem nás existuje ještě velmi mnoho neznámého, nepoznaného a pracně postižitelného, co ovlivňuje náš život, aniž o tom víme. Člověk je tu vlastně teprve v počátcích sebepoznání. Proč by nemohly existovat ještě jiné subtilnější způsoby vnímání, než jsou tyto obvyklé? Mezi ně patří ono mimosmyslové vnímání. Jak to vlastně ve skutečnosti je s tímto mimosmyslovým vnímáním? Jak je to s onou zvláštní vlohou některých lidí, schopných – jak tvrdí parapsychologie – přijímat a vysílat informace a signály bez účasti běžných smyslů, zraku, sluchu, hmatu. Jakými cestami se to tedy děje?

Parapsychologické jevy v oblasti činnosti duše nejsou jen hmotné procesy, probíhající v mozku a jeho okolí, nýbrž se dějí z vlivu hlavního činitele – duše. Schopnost mimosmyslového vnímání se ve své činnosti duše pomocí zářivého fluidu oduší s přibývajícím stářím nemůže zhoršovat, ale zhoršuje se dorozumivací nástroj, mozek, který je přímo ovládán z podvědomého „já“.

Sám pojem psychologie je historicky relativní. Tak jako existuje vědecká metafyzická psychologie dr. Driesche, C. G. Junga a jiných, tak existuje nevědecká metafyzická psychologie materialistická. Experimentální schopnost se manifestuje jako přenos myšlenek nejen laboratorně, ale vzácněji i spontánně mezi dvěma osobami a je málo těch, kteří mají fotografickou představitost. Zkoumáme-li experimentálně tuto schopnost, je nutné vyloučit všechny lidi, kteří ji neprojevují, a i ty, kteří ji projevují nedostatečně. Pro pokus musí být nadšení, důvěra a vyloučení všech rušivých vlivů nervozity, nejistoty a kritičnosti během pokusu, neboť projevy podléhají celé řadě dosud neznámých faktorů. Zdravá psychologická atmosféra a motivace jsou základní podmínky jakéhokoliv psychologického pokusu.

Pro materialisty, neuznávající hlavního činitele duši, se uskutečňuje mimosmyslové vnímání „zatím“ mimo známé smysly a mimo dosud známé fyzikální mediátory, jeho obsah je zakódován v dosud neznámém druhu energie. Sám profesor Vasiljev prokázal, že nosným faktorem informace není elektromagnetické pole – subjekt byl izolován od vlivu elektromagnetických vln ve speciálně zkonstruované komoře – přesto přece existuje. Pro

přenos myšlenek je tu jiné fyzikální pole – fluid oduší, pomocí něhož tu duše pracuje. Jeho podstata je dosud neznámá, ale má vlastnost, že psychické obsahy mohou v paranormálních formách působit mimo mozek a mimo překážky každé hmoty. Objektivní hodnota energie a jasnovidnosti je již nezvratnými fakty dokázána. Všechny „vědecké“ námitky proti parapsychologii jsou bezúčelné, poněvadž nechtějí přijmout hlavního oživujícího činitele hmoty a tím ani ony jevy – činnou sílu lidské duše. Život nelze zařadit jen mezi organické látky. Organická hmota, v laboratoři vyrobená, nemá ještě život. Potřebuje oživujícího činitele – duši. Teorie zanikají, ale fakta zůstávají.

V současnosti již samostatným vědním odvětvím se začíná usilovat o zkoumání zákonitosti mimosmyslového vnímání (Extrasensory perception ESP) a bezpečně rozeznává jeho dvě formy, tj. telepatii nebo-li telepatickou komunikaci k předávání a poznávání objektivních zpráv, zážitků, citů a představ mezi osobami a telegnozi pod jménem jasnovidnost k poznávání objektivních událostí současného nebo minulého vnějšího světa mimo smysly.

Polský telegnosta, inženýr chemie Stefan Ossowiecki, nejednou pomohl nalézt ztracené předměty, odhalit zločin, nalézt mrtvé na bojišti. V roce 1938 za ním přiletěl z Vídně multimilionář Eugen Rothschild. Pohřešoval otcův testament a měl vážné podezření, že byl zcizen. Ossowiecki vylíčil Rothschildovi okolnosti, za kterých došlo ke ztrátě, a určil místo, kde se testament nachází. Rothschild se řídil radami a v krátké době testament našel. Poslal Ossowieckému rozsáhlý dopis, končící slovy: „Uviděl jsem, uvěřil jsem, moje vděčnost k Vám je bezměrná.“

Univ. prof. Oscar Fischer, neurolog a psychiatr pražské univerzity, uskutečnil celou řadu pokusů se známým vídeňským telegnostou a telepatem Rafaelem Schermannem. Z celkového počtu 280 pokusů bylo 180 správných, 24 nejistých (určených přibližně), 76 nesprávných. Vyjádřeno v procentech: 65 % správných, 8 % nejistých, 27 procent nesprávných.

Další uvedené příklady přesvědčivě ukáží, že výsledky pokusů jsou vysoce pravděpodobné. O šachistech je známo, že se dovedou soustředit. Když byla skupina našich šachistů v SSSR, byla vyzvána k pokusům. Měli si představit nějaký předmět. L. Pachman nám sdělil: „V peněženke v náprsní kapse jsem měl notýsek a v něm tužku. S jistou dávkou škodolibosti jsem si vybral tuto maličkou tužku a soustředil jsem se na ni. Po chvíli ke mně přišla pokusná osoba (percipient), vytáhla si okamžitě bez jakéhokoliv váhání náprsní peněženku, otevřela ji, vzala z ní notýsek, vysunula tužku a řekla: „Etot karandaš.“ Z dvaceti pokusů bylo osmáct správných. Můj cvičný subjekt Hanuš dosahoval na 80 % správných pokusů tohoto druhu, Vavroušek podobně, subjekt Křeček dokonce až 90 %.

Telepatické a jasnovidecké schopnosti je třeba cvičit denně více hodin, a to po léta. Percipientovi má být toto cvičení povoláním s větší či menší dispozicí vrozenou, kterou musí zdokonalovat jako při každé jiné lidské činnosti.

Bionika, která nabyla neobyčejné důležitosti pro poznání živé přírody, nám připravila mnohá překvapení. O ultrazvukovém radaru netopýrů už každý ví. Některé bahenní ryby se orientují vlastním elektrickým radarem. Obtížnější však je vysvětlit na podkladě známých forem energie tyto jevy u některých druhů hmyzu, při nichž jeden partner „cítí“ druhého i na vzdálenost mnoha kilometrů, a to i v případě, že jeden z nich je uzavřen v kovové trubici (a je tedy elektromagneticky odstíněn). Nebude snad nelogická domněnka, že nejvyšší tvor z říše živočichů – člověk – v mohutnosti duše má dokonalejší radar s mnohem pestřejší škálou, neboť hmota zde jen spolupůsobí jako nástroj duše při telepatii a telegnoze.

I v Moskvě se vytvořilo pracoviště, zabývající se otázkami ESP, zejména bioinformací. Jeho pracovníci si kladou za cíl seznámit se s veškerou světovou literaturou o tomto problému, systematicky sledovat a seznamovat se s projevy spontánní telepatie, rozpracovávat a laboratorně provádět telepatické pokusy. Týmovou skupinu fyziologů, psychologů, matematiků, fyziků, radiotechniků, biologů, filozofů a dalších specialistů vede prof. těch. věd M. Kogan, J. Kamenski a K. Nauman. Rovněž na Západě, a hlavně v USA je věnováno na výzkum ESP mnoho finančních prostředků. Je s touto činností počítáno v rozpočtu NASA amerického vojenského letectva a námořnictva. Podobně v Anglii, Holandsku, Japonsku a jinde. Laboratoře si kladou za cíl zjistit zákonitosti telepatické komunikace, odhalit a objasnit „agens“, pomocí něhož se telepatické informace šíří. Zatím byla přijata hypotéza, že se telepatická informace šíří prostřednictvím tzv. „psychického pole“. Je třeba říci, jak se často píše v odborném tisku, že naše znalosti o mozku jsou na úrovni fyziky doby Galileiho. Jisté je jedno: myšlení není jen produktem hmoty, hmota zde jen spolupůsobí jako nástroj duše. Při hypnotických a podobných pokusech tělo a duše spolupůsobí při společné podstatě přirozenosti lidské, jehož vyšší princip v energetické formě dosud ještě neznáme. Z pokusů víme, že fakta zde jsou, pouze je třeba umět je odhalit.

Nelze přiznat, že všechny přírodní zákonitosti již byly objeveny, že obraz světa, který nám vykreslila příroda a věda, je již konečný a nemůže být novými objevy zpřesněn a doplněn. Proto význam mimosmyslového vnímání na celém světě rychle vzrůstá. Členové laboratoří v západních zemích a členové laboratoře leningradské univerzity prof. Vasiljev, Fajnberger, Platonov, Alexandrov, Galperne, Novomejský, prof. Kogan studují telepatické a jasnovidné projevy svých objevených subjektů Kulešové Sergejevny, desetileté Bliznové a jiných, kteří při zavázaných očích vidí, čtou a rozeznávají barvy prsty svých rukou, jiní z nich podléhají rozkazu usnutí vyslaného na dálku, popisovaných různých kreseb rovněž při zavázaných očích, čtení textů uložených v obálkách, vidí a popisují věci ve skříňkách apod. Tytéž pokusy a jiné, které jsem se svými subjekty konal po čtyřicet let, jsou popsány v již zmíněné knize *Nové základy experimentální psychologie*.

Slavný objevitel „zářící hmoty“ prof. Wiliam Crookes se jako předseda anglické společnosti pro psychická studia vyjádřil takto: „Jestliže nastane mezi dvěma lidmi telepatie, děje se v mozku toho, jenž chce zprávu odeslat, fyzická změna. Obdobná změna nastane ihned nato v mozku druhého, který sugesci přijímá“. Toto rčení je správné, avšak podnět k přenosu myšlenky poskytuje vědomé „já“, které je duchové, majíc reflexi nad svou činností. Toto duchové „já“ musí mít zase duchový podnět. Hmota sama si sebe neuvědomuje, neboť uvědomění sebe je duchové. Klíčem ke světu myšlenek je schopnost našeho vědomí setrvat libovolně dlouho u jednoho předmětu – čili pozornost. Vědomou pozorností můžeme sledovat v myšlenkové spleti určitý řetěz, vybírat si z nich, co se nám hodí, a odmítat nevhodné. Tato reflexivní duchová činnost vychází z podnětu duchové duše, která je vázána na hmotné tělo.

Případy přenášení myšlenek nejsou uveřejňovány pouze pro zábavu čtenáři, ale pro podnět k otevírání nových cest a objevování platných zákonů. Především záleží na přístupnosti příjemce. Úspěch bývá u osob senzitivních (citlivých), somnambulních, a hlavně u osob nemagnetických, které mají více nebo méně obnažený fluid oduší. Již ve starověku nacházíme zmínky o vlivu telepatie. Za dlouhé války syrsko-židovské se syrský král domníval, že někdo z jeho důvěrníků prozrazuje židovskému králi jeho plány, neboť Asyřané byli Židy všude napadáni. Svolał všechny své vůdce, aby zrádce vypátral. První vůdce mu pravil: „Žádný z tvých služebníků, pane, není zrádcem, ale prorok Elisha opakuje králi izraelskému vše, co

pravíš ve své tajné komnatě. (Židovský prorok, jsa nemagnetický, se podvědomě za pomoci fluidu oduší prostorově uvolňoval, čímž snadno předem získával válečné úradky a plány.)

Ve starém spise filozof Epikuros (341-229 př. Kr.) uveřejňuje dopis, ze kterého je patrné, že matka filozofova usuzovala ze zjevování se nepřítomných osob na neštěstí a že jí tyto zjevy předpovídaly události, které se opravdu uskutečnily. Patřila mezi nemagnetické citlivce a byla tato dobrá žena náhlým objevením této pro ni neblahé a nepochopitelné vlohy znepokojena a polekána. Proto ji filozof hledí v citovaném dopise potěšit a uklidnit.

Cicero vypravuje ve svém díle De devinis následující případ: Dva přátelé se odebrali do Megary, kde si vyhledali každý pro sebe byt. Ve snu vidí jeden z nich prosit druhého o pomoc proti lupičům. Probudil se, nestaral se však o sen a spal dále. Ale sen se opakoval podruhé a potřetí. Konečně se objevil ve snu přítel s roztrhanými šaty a krvácející ranou na prsou. Káral jej, proč nepřišel na pomoc vzdor úpěnlivé prosbě. Ukončil slovy: „Ještě před svítáním bude má mrtvola vyvezena z města. Hleď, co ti řeknu: dej vražedníky potrestat a postarej se, aby mi byla prokázána poslední pocta“. Po tvrdošijném opakování mu přítel uvěřil. Opustil lůžko a odebral se k městské bráně. Nalezl tam káru, dal zatknout vozku, který byl prvními otázkami zaražen a pod předměty, jimiž byl vůz naplněn, našel opravdu mrtvolu zavražděného. Jde o spontánně velmi zdařilý telepatický projev při vražedném přepadení a vysílané prosbě o pomoc mezi dvěma osobami, vzájemně na sebe silně citově působícími.

Apollonius z Tyrany viděl v duchu smrt císaře Domiciana, který byl v Římě probodnut. Pozdější zprávy potvrdily správnost předem ohlášeného vidění. Apollonius telepatickou cestou přijal císařem vysílanou prosbu o pomoc v době jeho vraždění.

Myšlenky se obvykle přenášejí, myslí-li někdo velmi živě na druhého, přičemž se mezi nimi vytvoří duševní spojení podobné jako mezi hypnologem a uspávaným. Telepatické přenášení myšlenek a představ spočívá ve schopnosti vyzařované myšlenky vnímat a rozumět jim.

V Brehmerových dopisech čteme: „Často se zdá, že mnohé věci jsou přenášeny jistým druhem duševního raportu. Tak si ještě dnes živě vzpomínám, že Werner mi v dopisech sděloval často věci, na něž jsem se zapomněl ptát, ale jejichž zodpovězení jsem toužebně očekával. Zpočátku jsme pokládali vše za náhodu, ale když se to nápadně opakovalo dále, byli jsme opravdu překvapeni. Tehdy jsme nevěděli ještě nic o telepatii, nemohli jsme si tedy věc vysvětlit tak, jako dnes.

V berlínském Tagblattu byl stručně uveden tento případ: Profesor Bert Reese z Manhattanu se ubytoval v jednom nej přednějších berlínském hotelu. Profesor Bert Reese, mimo to milionář, je i jasno-telepatem. Byl jsem s ním včera večer sám v hotelovém pokoji. Právil mi, že mám napsat na jeden lístek jméno své matky, na druhý jméno svého prvního učitele a na další čtyři otázky, jež si přeji mít zodpovězeny. Nato profesor odešel z pokoje. Zavřel jsem dveře a napsal, jak bylo určeno. Potom jsem lístky smotal a vsunul každý do jiné kapsy svého oděvu. Zavola jsem profesora Reese z odlehlé místnosti. Právil: „Váš první učitel se jmenuje Milan Kobali.“ Souhlasilo. Můj první učitel mne učil před 18 lety abecedu v jihouherském městě a je již 15 let mrtev. Profesor Reese mi pak ukázal, ve které kapse je lístek s učitelovým jménem. Též souhlasilo. Pověděl správně jméno matky, ba jmenoval mi i lichotivá jména, jež jsem dával jisté dámě, jméno, jež je v jednom z Hauptmannových dramát, které jsem však užíval zkomoleně, takže mělo nejbizarnější zvuk. A profesor Reese je vyslovil v této zvláštní formě. Dále mi vyprávěl události z mé minulosti, jež mu za normálních okolností musely být též ukryty, jako mně minulost před tisíci lety zemřelého Eskymáka. Ručím zato, že profesor

Reese nikdy neslyšel od třetí osoby události mého života a o mé existenci před mou návštěvou nemohl mít ani tušení. Zprávu podává advokát dr. Berve.

Neprávem zanedbává školní psychologie přenášení myšlenek. Pozorujeme-li někoho ostře, i zezadu, přinutíme jej k obrácení se. Známé je vyprávění Goethovo: „Dva zamilované páry konaly několikamílovou projížďku a strávili velmi příjemný den. Při návratu se bavily luštěním šarád. Každá, sotva byla vyřčena z úst, byla uhodnuta, později dokonce každé slovo, jež si druhý myslel a které měl přizpůsobit hádance. Vypravujeme-li dnes něco podobného, nemáme se bát, že se staneme směšnými, neboť tyto psychické zjevy ještě daleko nedosahují oněch výsledků, jichž je organický magnetismus schopen“.

Podobný případ vypravuje o sobě Schopenhauer: „Moje krásná hospodyně v Mailandě se mne jednou v živé rozmluvě u večere tázala, která jsou ta tři čísla, jež obsadila v loterii jako terno. Bez rozmýšlení jsem jmenoval první a druhé správně, pak ale její radostí vyrušen řekl jsem třetí špatně.“ K vysvětlení používá Schopenhauer velmi případně výrazu „náказа myšlenek“.

Badatel Schrenk-Notzing uvádí telepatické pokusy, které konal s Žofií Steinmetzovou. Píše: „Soustředil jsem pevně své myšlenky na myšlenkový rozkaz, rozkládaje si ho v mysli na jednotlivé části. Měla si vytáhnout z vlasů hřeben a podat mi ho. Především jsem ji přinutil vztáhnout pravou ruku do výše hlavy, nato jsem si přál, aby uchočila a vytáhla hřeben a konečně mi měla předmět podat. Provedení se dělo pomalu, ale jistě v několika minutách. Další pokus: Měla odšpendlit svou sponku a podat mi ji. Bylo provedeno. Třetí pokus: Příjemkyně nespala. Držel jsem svou ruku asi 30 cm nad její hlavou. Měla vzít krabičku zápalek ze stolu pokrytého mnoha předměty. Stalo se. Čtvrtý pokus: Měla vytáhnout z kapsy mé vesty hodinky. Bylo provedeno.“

Dr. A. Chiltoff píše: „Konal jsem celou řadu pokusů před mnoha svědky, abych vyšetřil vzájemný vliv lidského ducha. Seděl jsem ve své pracovně. Slečna T. seděla v jídelně, oddělené dvěma jinými světnicemi u stolu, zaměstnána háčkováním. Vnutil jsem jí svou vůli, aby nechala práce a opustila světnici. Stalo se. – Seděl jsem u svého psacího stolu, pan V. seděl v jídelně u stolu, u něhož byly další dámy, s nimiž se bavil. Prikázal jsem v myšlenkách panu V., aby přišel ke mně do studovny. Nemohl jsem ho vidět, ale slyšel jsem jeho bavení se s dámami. Po třech minutách pravil, že se cítí velmi sláb. Dámy se smály jeho výroku. Pak zavřel oči a přišel ke mně s očima stále zavřenými. Před mým stolem se zastavil.“

Středověký filozof Melmont pravil: „Je extatická síla, která vzbuzena žhavou žádostí nebo živou představou je schopna přenést ducha k nepřítomnému, daleko vzdálenému předmětu.“

Seděl jsem s přáteli v hostinci Gottharda Jiráka. Přítel Svoboda se mne zeptal, dovedl-li bych pouhou myšlenkou přivolat do hostince své subjekty v pořadí, jak on určí. Kubeček žádal, aby každý přišel s deštníkem, ač byla sluneční neděle ke čtvrté hodině odpolední. Jako prvního si přáli uvidět subjektu Vavrouška. Soustředil jsem se i na to, že přijde s deštníkem. Za deset minut se Vavroušek i s deštníkem objevil v restauraci. Pak bylo rozhodnuto, aby přišel subjekt Hanuš a po něm Křeček, taktéž s deštníky. Po mém zapůsobení za devět minut s deštníkem přišel Hanuš a teprve za tři čtvrté hodiny, zase s deštníkem, subjekt Křeček. Ptal jsem se, kde byl, že se opozdil? Odpověděl, že v Zábrodí u koupaliště. Vzdálenost chůzí se shodovalo s prodlouženým časem. Pak žádali příchod subjektu Libnara se změnou, aby přinesl koště. Když myšlený rozkaz Libnara zasáhl, právě večerel. Nechal jídla, vzal rýžové koště a během dvanácti minut s ním přiběhl k obveselení přítomných hostů. Na otázku hostů,

proč všichni přišli s deštníky, odpověděli, že prší, což ovšem nebyla pravda. S vyzkoušenými citlivci se telepatické pokusy daří lehce a výsledky jsou spolehlivé.

Jsou celé sbírky popsanych případů, zakládajících se na přenášení myšlenek telepatií. Úspěch záleží na umění vžít se cele do své myšlenky, byť se nám zdála i nesmyslnou (případ s koštětem). Odstraněním pochybností si umožníme nerušenou pozornost a soustředěnou, napjatou vůli prohloubíme zdar tím, že naše obraznost bude živá a jasná. Více není zapotřebí. Vysílatelův duch má fenomenální schopnost „prodlužovat“ se do prostoru, takže jím vyslaná představa je prodloužením jeho ducha k příjemci – snaží se vniknout do duše příjemcovy. Vysílatel se musí uvést do stavu zvýšené aktivity, musí se soustředit, aby si vyvolal stav napjaté duchapřítomnosti. Příjemce musí být ve stavu pasivity, řekli bychom duševně „nepřítomen“. Uvede se do stavu klidné nečinnosti, nevědomí. Pro pokusy se volí místnost, kde je ticho, spíše šero, úplná volnost obleku apod.

V pokusech s telepatií docílí brzkých úspěchů ti vysílatelé, kteří se zabývali cvičením silné a pevné vůle – koncentrováním myšlenek. Je nutné soustředit svou mysl na dva body: na zprávu (představu) a na osobu, které chceme zprávu nebo představu podat. Představíme si osobu příjemce a svoji zprávu v úzké, živé spojitosti tak, že navazujeme mezi nimi vztah. Nutno se přenést jaksi v obraznosti k subjektu, vidět jej, mít živou představu o něm a přitom mu podávat zprávu. Nesmíme myslet na sebe, ale na něho s touhou, abychom jej pro svou myšlenku získali. Je to navázání kontaktu mezi námi a příjemcem. Má-li naše činnost být účinná, je potřeba, aby celá naše bytost spolupůsobila. Je nutné užít všech prostředků, abychom soustředili myšlenku, obraznost, víru v úspěch, vůli a přesvědčení v jediný bod. Užít všech sil k témuž cíli, neboť soustředěnost a klid je též síla.

Pro navázání pravidelného telepatického spojení se vzdáleným přítelem je třeba, aby i on podporoval naši snahu. Přítel se musí vpravit do trpné nálady, vzdá se všech myšlenek a všeho představování, upíná pozornost na odesílatele, představuje si jej co nejživěji v očekávání dojmů. Často stačí usednout do pohodlné lenošky a odpudit všechny myšlenky – nemyšlení na nic – oddat se úplně duševní sladké zahálce, majíce na paměti své očekávání, jinak být úplně pasivní. To nás činí přístupnými a vnímavými pro nejjemnější záchvěvy myšlenkových zpráv. Po obdržení depeše, vzkazu a obrazu si dobře uvědomte obsah. Zpráva se může přenést i v podobě vidění dění promítaného děje, jako ve filmu.

O existenci telepatických jevů se sami můžeme přesvědčit pokusem: Pokusné osobě zavážeme oči, usedne ve vedlejším pokoji ke stolu, dáme jí tužku a papír s tím, aby po daném znamení nakreslila obrazec, který prvně přijala. Vysílatel kreslí na vlastní papír v první místnosti čtverec, kruh, hvězdu, ptáka, květ, stůl, mřížky a podobně. Obě kresby se pak porovnávají. Prvními neúspěchy se nesmíme nechat od dalších pokusů odradit. Výsledek se dostaví. Doporučuje se, aby příjemcem byla osoba senzitivní, nemagnetická, nebo somnambulní, jejíž podvědomí se vtírá k vědomí. Pak jsou výsledky jisté. Vysílající si živě představí děj, kupříkladu, že přijímající vezme ke stolu vázu a přenesení ji na jiné určené místo nebo některému z přítomných dá na hlavu klobouk, odejme hodinky apod. Nebo vysíláme denně po deset minut ke vzdálenému příteli myšlenku, že je neodvolatelně nutkán poslat vám dopis, nebo přimějte osobu na ulici, aby se ohlédla, nebo řiďte směr chůze procházející se osoby.

Chcete-li s jistou osobou přijít do obchodního styku, aby učinila objednávku určitého zboží, představujte si ji již den či dva předem, kterak má velký zájem o vaše zboží, zboží se jí úžasně zamlouvá, a kterak vám sama diktuje objednávku. Budete překvapeni úspěchem. Všechno

můžeme uskutečnit, dovedeme-li chtít. Každá myšlenka, ať chtěná, ať nahodilá, vytváří myšlenkové vlny nebo záchvěvy, jež se sdělují prostoru a odevzdávají druhé osobě, která je s vámi v přímé linii. Aby se úspěch dostavil, je zapotřebí nejprve provádět cviky v koncentrování aspoň po půl hodiny denně. Pak teprve můžeme přejít k představě druhé osoby, s níž chceme vytvořit spojovací duševní linii, být s dotyčnou osobou v naprostém „raportu“. V telepatii pracuje silná lidská myšlenka, síla ducha a vůle daleko intenzivněji než v obecném životě. Je to vynucená, umělá přítomnost ducha u ducha druhé osoby. Vzájemná sympatie při telepatických pokusech má zvláštní úspěch, při antipatii se pokusy takřka nedaří.

Vědeckého výrazu „telepatie“ bylo používáno od roku 1887 Angličany v díle Phantasm of the Living, ve kterém již rozlišovali telepatii pokusnou a spontánní. Pokusnou rozuměli přenos myšlenek v obecném smyslu, tedy to, co prof. Richet nazval „mentální sugescí“. Druhá forma telepatie obsahovala takové případy, kdy si osoby uvědomují předměty nebo události, odehrávající se na velkou vzdálenost od nich, aniž by o tom měly nejmenšího vědomého tušení. Richet pak seznámil s telepatickými pokusy, konanými s největší exaktností, veřejnost i vědecké kruhy celého světa. Výpočty zjistil, že množství zdařilých pokusů je mnohem větší, než by se dalo vypočíst počtem pravděpodobnosti, tj. připsat náhodě. Sám konal též pokusy s uspáváním na dálku. Z třiceti pěti pokusů se zdařilo šestnáct, tj. šestnáctkrát uspal Leomi B. na dálku půl až jedenapůl kilometru, a aby nepodléhal klamu, byla i hodina usnutí vylosována. Později konali pokusy i badatelé Sidgwick, Lombroso a Schrenck-Notzing.

I Hitler měl telepaty a jasnovidce, s nimiž se radil a jejichž pokusy sledoval. Nejznámější byl telepat Hanussen, který získal Hitlerovu důvěru. Později však předvídal i neúspěchy hitlerismu, stal se těmito předpověďmi nepohodlným a byl nakonec nalezen zastřelen v příkopě u silnice. Rovněž Stalin přijal dosud žijícího telepata a jasnovidce Wolfa Messingra, když ho prověřil a přesvědčil se o jeho mimořádných schopnostech. Povolil mu proto veřejnou činnost. Tak jako Hanussen i Messinger předpověděl Hitlerovi válečné nezdary a předčasnou smrt.

Pro vědecké posuzování základních pokusů má význam práce moskevského badatele dr. Kotika. Ráz jeho pokusů lze demonstrovat na tomto příkladě. Dr. Kotik jako podatel hleděl upřeně na pohlednici a pokusná osoba – příjemce – popisovala automatickým písmem tuto pohlednici: Na pohlednici je vyobrazeno kupříkladu zelené pole, v popředí vpravo žluté klasy a pestré květy, v dálce skupina chalup mezi stromy. Pozadí tvoří modré nebe, na něm bílá mračna a ptáci ve formě teček. Odpověď zněla: Modré nebe, pestré květiny, na obzoru sotva viditelné budovy zastíněné stromy, o něco dále jako tečky něco živého, pak úzký pruh něčeho světlého... možná že to jsou mraky, jež lehce sbalené táhnou kolem... Dr. Kotik dělal podobně i pokusy přenosů akustických (myslel na jistou melodii), citových a zrakových. Slečna Lidia W., se kterou konal pokusy v roce 1907, zodpovídala přesně otázky, které jí v myšlenkách položil. Výsledky pokusů shrnul pak dr. Kotik do názoru, že existuje jistá vyzářující psychická energie, vznikající při myšlení v mozku, že tato energie přejde na druhou osobu a vybaví zrakové a sluchové obrazy. Podle něho závisí obsah a charakter mediálních a spiritických sdělení na tom, co jednotliví účastníci seance myslí a cítí.

Telepatickým působením, sugestivním vlivem na spící osobu je vnímavost daleko citlivější než ve stavu bděním.

Před první a druhou světovou válkou si mnohé firmy pomáhaly z finančních těžkostí bankrotem či vyrovnáním se s věřiteli určitými procenty. I já jsem přišel do těžkostí, když mi

zůstaly dlužny prodejny na Slovensku a firma V. v Olomouci, kam jsem dodával řezbářské a sochařské práce. Firma V. mi dlužila částku padesát čtyři tisíc korun. Firma se chtěla vyrovnat šestnácti procenty, což by mně velmi citelně ublížilo. Proto jsem o jedné hodině po půlnoci, u vědomí, že majitel firmy pan V. již spí, uspal subjekt Křečka, dal jsem mu do ruky úřední dopis, jednající o vyrovnání s rozkazem, aby se prostorově uvolnil do Olomouce, spojil se duševně s p. V. a nařídil mu, že ihned druhý den mi musí poslat celý dlužný obnos padesát čtyři tisíce korun. Peníze přišly třetího dne. U slovenských prodejen jsem byl posledním věřitelem a měl jsem čekat, co na mne zbude. V tomto případě jsem též v noci poslal subjekt K., v transu, k vrchnímu řediteli prodejen s rozkazem, aby se s ním telepaticky spojil. I sám jsem telepaticky působil na ředitele, aby byl dlužný obnos okamžitě celý odeslán. U tohoto případu bylo zajímavé, že sám ředitel, který peníze odeslal, poslal později dopis, ve kterém žádal, abych mu sdělil jméno odesílatele obnosu, který mi byl celý neprávem poslán, neboť jsou ve vyrovnání, a obdržím jen část.

Myšlenky, telepatickou cestou vyslané, jsou síly, jsou moci zvláště použijeme-li jich za účinné duševní síly spolehlivého subjektu uspaného do hlubokého transu a v době, kdy se příjemce nachází v normálním spánku. Vyslaná myšlenka zde pak má posthypnotický účinek, takže podvědomí příjemce vykoná rozkaz, aniž by vědomí spolupůsobilo (jak je zřejmé z případu s ředitelem slovenských prodejen).

Holandský telepat jasnovidce Croiset patří dnes k nejlepším populárním osobnostem s přirozenou schopností za určitých okolností vycit'ovat myšlenky jiných lidí, poznávat skryté činy, děje a taje a dozvídat se o vzdálených událostech. Tato schopnost mimosmyslového vnímání, kdy pokusná osoba zjišťuje například složité scény a děje z denního života, je dnes předmětem výzkumů.

Patří sem i jmenovaný telepat jasnovidce Croiset, jehož schopnosti zkoumala celá řada holandských, německých, italských, francouzských, švýcarských a amerických psychologů. Hlavně holandská policie se na něho obracela o pomoc při pátrání po zločincích. Nejfantastičtější jsou Croisetovy předpovědi do budoucnosti, které budou teprve spolehlivě prověřeny. Proslulé jsou tzv. židlové testy; namátkou se zvolí číslo židle v nějaké místnosti, kde se má za nějakou dobu konat určité shromáždění. Croisetovi se číslo židle buď sdělí, nebo si je vybere sám. Pak s přesností popíše vzhled a charakteristiku osoby, která na této židli bude sedět. Často popsal osobu dříve, než se tato rozhodne vůbec se určitého shromáždění (s osobami jinými) zúčastnit. Tyto židlové testy byly od roku 1947 provedeny téměř čtyřistakrát, vždy za přísné kontroly, vždy se zdarem. Tato skutečnost nám dokazuje, že lidský duch má nevídané skryté vlohy, schopnosti a síly, které udivují a svědčí, že duše zánikem hmoty přežívá, trvá po něm dále.

Jasnovidectví

V jevech telepatie a jasnovidectví nalézáme dva z parapsychologie nejznámější a nejmodernější obory, jimiž vnikáme do záhad tajuplné říše podvědomí a lidské duše. To bez výhrad uznávají nejen Richet, Kant, Schopenhauer, Bergson, Fechner, Driesch, Lodge, Hartmann, James atd., ale i generace žijící – Rhine, Platonov, Vasilovskij, Rýzl, Nakonečný,

Kogan, Naumanov a ostatní. Jak jsme se poučili, pod názvem telepatie se rozumí přenos dojmů, vjemů, představ, myšlenek od jedné osoby ke druhé bez prostřednictví nám známých smyslů. Jasnovidnost shrnuje zase ostatní skrytá fakta, především vědomosti získané bez prostřednictví smyslů, o událostech a předmětech časově i prostorově blízkých nebo vzdálených. Do oboru jasnovidnosti spadají: kryptoskopie, tj. vidění neviditelně ukrytých předmětů prostorově blízkých, prostorová jasnovidnost, tj. znalost pochodů nebo událostí, smyslům dočasně nepřístupných, tedy parasensorní cestou získaných, a časová jasnovidnost do minulosti i do budoucna.

Člověk, nacházející se v hypnotickém hlubokém spánku, má schopnost vidět předměty, osoby a děje vzdálené. Vidí, co se děje ve vedlejších domech, dovede číst ze zavřené knihy, zjistit, co máte v zavřené brašně, nalezne předměty, listiny, které jsme ztratili apod. Jasnovidná schopnost není omezena vzdáleností. Pokusná osoba rozezná stejně zřetelně děje, které se odehrávají ve vedlejší místnosti, jako děje vzdálené tisíce kilometrů. Dovede rozeznávat události časově odlehlé stejně snadno jako události vzdálené v prostoru. Poznává bezpečně děje v minulosti i v budoucnosti, a čím je událost časově vzdálenější, tím ji rozeznává a popisuje lépe. Uspaná osoba slyší zvuky a mluvu, která se děje ve vzdálené přítomnosti, i která se odbyla v minulosti. Použitím jasnovidnosti jako nové poznávací metody se zařadí do věd metodických. Do skupiny zkoumajících věd patří parapsychologie (též metapsychologie), která zkoumá podstatu jasnovidnosti a telepatie a snaží se objevit existenci psychofyzických sil (výzkum levitace, telekineze apod.). Jistě v blízké budoucnosti bude parapsychologií ovlivněna též metafyzika – budou připadat v úvahu výsledky fluidistické jasnozřivosti. Jasnovidnosti se dostává přírodovědě nová cenná poznávací pomůcka. Její úloha v poznávání světa je stejná, jako je úloha ostatních smyslů. Je nevhodné ji přeceňovat a pokládat ji za poznávací schopnost jediné správnou a oprávněnou, ale naopak je třeba uznat její hodnotu, neboť může v poznání obsáhnout mnohem větší prostor než běžné smysly a je schopna poznávat události časově vzdálené. Jasnovidce nazírá jaksi mimo prostor a čas. Vidí nikoliv očima, nýbrž celým svým duševním stavem. Vidí vše takřka v jedné rovině. Mluví z něho a jedná tělem nespoutaná duše ve vší své síle a schopnosti. V hluboké hypnóze vystupuje duše z těla za pomoci zářivého fluidu oduší, vycházejícího z buněčných jader, a je schopna být všudypřítomna v určitém omezeném prostoru a sledovat a popisovat věci a události v něm. Při prostorovém uvolnění pro uspaného neexistuje tma, ale světlo, které ze sebe stále uvolňuje hmotu. V hypnóze lze vidět a nalézt ztracené věci, rozluštit rozmanité problémy, chyby v počtech apod. Rovněž podvědomí upozorňuje na blížící se neštěstí, jemuž je možné se ještě vyhnout. Moje subjekty v obou světových válkách určovaly pobyt vojáků, dobu jejich návratu, padl-li či je-li živ.

V hypnotickém stavu hmotné smysly ustupují před činností vidění a poznání světa hmotného. Fluidem oduší v hypnóze duše vidí přímo, tma neexistuje. V posmrtném životě duše vidí a poznává věci hmotné celým duševním stavem; podstatou duše energotronové tělo při činnosti duše spolupůsobí, proto duše vnímá každé světlo, ať světlo hmoty, nebo světlo vlastního energotronového těla. Známe o tom pokusy za pomoci hypnózy i přímé telepatie.

Z pokusů polského telepata jasnovidce Wolfa Messingra uvádím několik význačných pokusů: Když byl ve Varšavě náhle zatčen nacisty, udeřili ho pěsti tak, že mu naráz vyrazili šest zubů. Když byl v cele, vyvinul sugescí úsilí, že strážce zhypnotizoval, aby se nehnul z místa, a pomocí síly vůle prošel strážemi na svobodu. Později se dostal do Sovětského svazu a na pozvání svazu umělců až do Gomelu, kde konal telepatické, hypnotické a jasnovidecké pokusy. Poněvadž známost o jeho udivujících schopnostech se šířila, byl přiveden ke Stalinovi, jemuž dal pokyny ve věcech vedení války. Při prověřování jeho schopností dostal

úkol pomocí hypnotické sugesce odnést z banky 100 000 rublů v přítomnosti svědků, když předtím pokladníkovi podá čistý papír jako potvrzení k vydání obnosu. Stalo se a pokus se zdařil. V jiném pokuse dokázal odejít z bedlivě střežené pracovny, aniž by jej tam hlídkující policejní kontrola zastavila. Messinger dokáže číst myšlenky druhé osoby skrze stěnu. Rodina hraběte Gzartorského jej pověřila vyšetřením krádeže šperku v ceně 800 000 franků, krádeže, kterou se policii nepodařilo zjistit. Messinger vycítil šperk v úkrytu ve vycpané tlamě velkého medvěda v hale sídla. Z pokusů, konaných v Irkutsku, je zajímavý tento: „Přistupte do sálu ke mně. Vyjměte mi z pravé kapsy kalendář na rok 1964. Otevřete u měsíce listopadu a zaškrtněte listopad tužkou. Zaškrtněte 19. listopad.“ Příkaz daný telepaticky byl přesně vykonán, stejně jako druhý, který zněl „Vystupte na půdu, najdete tam holubník. Přineste mi bílého holuba.“ (To bylo roku 1964 v Angarse.) Nebo: „Na šestém místě v jedenácté řadě sedí dívka. V brašně má atlas světa. Mezi poslední stránkou a deskami najdete novoroční pohlednici. Ukažte tuto pohlednici divákům.“ (To bylo na Sibiři 11. prosince 1963). Nebo: „Přistupte k vypínači. Mezi vypínačem a stěnou najdete vojenskou čepici. V čepici jsou mé hodinky. Přineste mi je.“ (To se stalo 5. prosince 1963 v Kustanajích.) Telepatické pokusy byly vždy voleny k libovolným přáním přítomných svědků, které Messinger neznal, ale které již předem v duchu viděl a vycítil. Messinger ve svých popisech činnosti popisuje také jeden případ, kdy vyhrál se zavázanýma očima partii šachu nad poměrně silným šachistou. Hrál tehdy šachy poprvé a neznal všechna pravidla hry. Hru v šachy musel pak často opakovat, vždy se zavázanýma očima. Táže se: „Proč se tento zjev nezkoumá? Proč jsou telepatické pokusy v rozporu s materialistickými představami? Velmi se divím, jak lidé, kteří se pokládají za vědce, mohou nevidět a nechít vidět projevy telepatie i jasnovidnosti v životě?“ Jeho udivující schopnosti sledovali a zkoumali nejen Einstein, Freud a Gándhí. Při osobním setkání Gándhí v duchu žádal, aby mu Messinger podal ze stolu flétnu a dal ji třetí přítomné osobě. Stalo se. V Rize řídil se zavázanýma očima auto. Řídit auto nedovedl, pravý řidič seděl vedle něho a radil mu telepaticky směr. Z tohoto pokusu, jemuž bylo přítomno tisíce svědků, se zhotovilo mnoho fotografií. Svými pokusy, při nichž dosáhl světové proslulosti, vydělal jmění a v roce 1944 věnoval Sovětskému svazu stíhací letadlo. Odměnou mu byla udělena hodnost profesora. K jeho schopnostem patřilo, že při telepatických pokusech vycíťoval výstražný myšlenkový signál.

Je třeba mít na paměti, že schopnosti a síly podvědomého já jsou udivující, jsou-li řízeny zdravým rozumem. Stává se, že jsou lidé, kteří jsou mimořádně vegetativně, sexuálně, pudově silní, ale jejich rozum je přitom nerozvinutý. Pak samozřejmě nižší stránka duše se dostává do vleku této pudově mechanické činnosti a není tu síla se z ní oprostit. Tento druh lidí nemůže zodpovídat za přečiny, které mu klade trestní zákon. Je tu opožděný, porušený vývoj lidské přirozenosti, hlavně rozumové duše, která potřebuje výchovu. Víme, že síly podvědomého „já“ jsou udivující, víme o muži, který fotografuje své myšlenky. Seriosovi z Denveru v Coloradu se podařilo zachytit své myšlenky pomocí fotografie. Profesor Eisen zajel do Chicaga, aby se přesvědčil o věci na vlastní oči. Setkání s Tedem Seriosem bylo zprvu málo přesvědčivé, nejde-li o trik, zda se skutečně jeho myšlenky zhmotňují. Když Ted Serios fotografuje, exaktní věda je v koncích. Fotografuje myšlenku – a dost. Názory profesorů, akademiků, techniků a vědců z denverské univerzity potvrzují, že skutečně dokáže dělat „psychické“ fotografie, že každý trik je vyloučen. Ted Serios pracuje vsedě, přístroj si opře o kolena tak, že objektiv směřuje hlavě na vzdálenost padesát cm. Potom se Ted Serios soustředí, chod jeho srdce se zrychluje, potí se a najednou přichází okamžik, kdy cítí, že v očích má obraz – stiskne spoušť. Na filmu se objeví fotografie zhmotnělé myšlenky. Pak zpřesňuje obrazy, které jsou stále zřetelnější. Profesor Eisenbud, který celý svůj výzkum zasvětil Tedu Seriosovi, píše: Viděl jsem jej dělat tyto fotografie stokrát. Přitom Ted trpí, zakouší fyzickou bolest, jako by si fotografie přímo rval z těla někdy má v očích slzy, někdy

dokonce plivá krev. Při úporném soustředění začíná vyrábět fotografie. Profesor Eisenbud, který často sám drží aparát asi půl metru od Tedova těla, na jeho pokyn zmáčkne spoušť a fotografie se objeví. Jak, věda neví – jistě ještě neznámými duševními silami podvědomého „já“.

Je to dar podvědomého „já“ tvořícího viditelné fluidické tvary. Odkud fluidická hmota prýští? Fluidická hmota (fluid oduší) je víceméně hmotou nepoznanou, neprobádanou, je příbuzná biologické hmotě organické, která se mění proměnou ve hmotu jinou, energotronovou. Příkladně: dvojník se postupně vytvoří z vlastního organického těla vlastní proměnou. Jak hluboce uspaný, tak i dvojník má schopnost průhledného vidění (v neprůhledné skříni, v obálce apod.). Jsou lidé, kteří mají zvláště vyvolané podvědomé „já“, aniž si toho jsou vědomi, někdo za ně myslí a vtírá se k jejich vědomí. Jsou to automati. Nemají nic společného s hypnózou. Mají rozdvojenou osobnost. Pozoroval jsem více těchto osob: Jejich podvědomé „já“ myslí, tvoří, buduje, vynalézá, prorokuje nové myšlenky – dary ducha darmo dané. Přišli-li na poradu, jak se těchto sil zbavit, vysvětlil jsem jim příčinu a doporučil, ať tento dar přátelsky přijmou. Jejich podvědomé „já“, dvojník, potřebuje dostat určité jméno a mohou s ním pak přátelsky rozmlouvat, radit se apod. Kupříkladu můj přítel P. Met. Kuběna na moji radu dal svému dvojníkovi jméno Tomáš a ten předem mimo jiné přesně určoval data válečných změn. Nebo dvojník paní Macháčové je výborný telepat – při pokusu mi na 80 % vše správně určil. Nebo dvojník podvědomého „já“ mého přítele Milana Touška, jemuž jsme dali jméno Ludvík, spolehlivě řeší různé rekonstrukce na prototypch aut jako zlepšení, za které již dostal dvanáct tisíc korun odměn atd.

Dáváme-li podvědomému „já“ za úkol, jak určitou věc vyřešit, docílíme úspěchu. Musíme umět se svým dvojníkem rozumně rozmlouvat, debatovat, věci řešit, odkrývat apod. Ovšem že citlivost (dvojníka) ve stavu hypnotickém ve čtvrtém stupni spánku je spolehlivější a jeho výkon se dá nacvičováním, uváděním do hlubšího a hlubšího transu, zdokonalovat. Po mnoho roků jsem se zabýval pokusy vytváření dvojníků. Věděl jsem, že určitý somnambul v hlubokém transu silami ducha dovede měnit vlastní hmotu vytvořením dvojníka. Dvojník vzniká proměnou tělové organické hmoty ve hmotu ektoplazmatickou. Aby byl při pokusech dokazatelný, vážíme jeho hmotu. Jednou z forem tohoto úkazu zdvojení je také neklamný přechod fluidového těla do druhého života, se kterým chtít nechtít musíme počítat. Pro zdar pokusu vezměme spolehlivého somnambula, upadajícího aspoň do třetího stupně spánku. Posadíme jej na automatickou osobní váhu v křesle, které musí být dost pohodlné, aby uspaný nebyl rušen nepohodlím, tedy s opěradlem pro hlavu i pro ruce. Asi do metrové vzdálenosti postavíme prázdnou židli a vyzveme uspaného, aby své tělo vymístil hmotně do prostoru a posadil se na připravenou židli. Cvičný subjekt tak učiní ihned a je možné přikročit ke vzájemné rozmluvě a pokusu. Přesná váha, udávající gramy a dekagramy, je prvním svědkem vytvoření fluidického těla dvojníka. Mnohé subjekty mají sklon vytvořit materializaci dvojníka viditelnou. V prvním stadiu jevu vystupuje z těla spícího jemná hmota – ektoplazma. Tato emanace přibývá houstne a vytváří tvary lidské podoby, skutečného života, se kterým můžeme přejít k pokusům, neboť dvojník uplatňuje sebe i mimo své organické tělo a můžeme jej vyslat i na delší vzdálenost. Dvojník vysílá paprsky, podléhající zákonu odrazu a lomu při vstupu do jiného prostředí, a je dokonce schopen vytvořit skutečný viditelný obraz pomocí fotografického přístroje, neboť hmota dvojníka je světelná a zářící. Lidské tělo proměnou hmoty vlastní různé hmotné formy, mezi něž patří známý fluid oduší, biologické tělo ektoplazmy.

Plukovník Rochas a vědec Durville i jiní měli subjekty, kteří jim vytvářeli dvojníky. Jejich fyziologické projevy vědecky studovali po celý život. I astronom Flammarion zkoumal

zdvojování uspaných subjektů v takzvané dvojníky a z jejich projevů uvěřil, že život člověka po smrti pokračuje formou jiného dokonalejšího těla.

Obírali jsme se různými jevy z oboru parapsychologie normálních zdravých osob a subjektů, uváděných do transu, osob, nepodléhajících duševním chorobám. Jsou však též osoby duševně choré, které se pro pokusy nehodí. Pro zdar hypnotických pokusů musíme nalézt osoby převážně duševně zdravé – s osobami slabého ducha se pokusy daří nedostatečně a nedojdeme potřebného úspěchu. Slabý duch není schopen docílit zdárných výsledků: silný duch je silou osobnosti, reflektuje nad vlastním „já“, dovede tvořit díla, dovede měnit hmotu, dovede se dostat před její hranice, dovede se dostat k jádru podvědomého „já“, soustředěním vůle dovede hmotě dát libovolný tvar a oživit ji. Slabý duch nic z toho nedokáže, není vhodný pro pokusy, nedovede se soustředit, je nervózní, není ovladatelný, je často melancholický, depresivní, podceňuje se, je ustrašený a tím nespolehlivý. Člověk je bytost, podstata, pohyb, rozum a vůle, reflexe nad vlastní činností, rozvíjí se poznáním, zkušeností, výchovou, hloubáním, bádáním apod. Nemá-li dostatek reflexe a síly nad vlastní činností, duševního pohybu a nedovede se vzchopit, dostává se do konfliktu se svým podvědomým „já“, které si postupně vyvolal a které k němu již mluví a obtěžuje jej. Nastupuje rozdvojení osobnosti.

Psychoterapie je soubor léčebných metod, působících na chorobný stav psychologickými prostředky. K nim patří především vysvětlování, rozbor, jasné slovo a sugesce. Za vznik většiny neuróz Freud činil odpovědným konflikt mezi pudovou složkou osobnosti a mezi morálními a společenskými normami, které člověk ve vědomé složce své osobnosti uznává. Práni, která jsou neslučitelná s těmito normami, se sebeúctou člověka a s jeho svědomím, jsou zatlačována do podvědomí, kde však žijí dále svým životem, prorážejí na povrch v různých přestrojeních, ve snech nebo v neurotických příznacích. Mezi pudovými tendencemi klade psychoanalýza důraz především na potřebu sexuální, která je považována za hybnou páku vývoje jedince i společnosti. Hlavní úsilí léčby je ve shodě s touto teorií zaměřeno na to, aby byla nevědomá potlačená motivace odhalena, aby se dostala do vědomí a pacient jí při vzájemném výkladu porozuměl. Cestou k tomu je metoda volných asociací, pacient uléhá a volně vypráví o všem, co mu probíhá hlavou, přičemž se lékař dotýká nejchoulostivějších míst jeho života až i z jeho dětství a hledá důvody, které zapříčinily jeho neurózu, aby se jeho duši volným pohovorem uvolnilo.

Adler klade důraz na potřebu včlenit se do společnosti, v této společnosti se uplatnit, získat uznání a moc. Neuróza je nevědomým útekem do nemoci a schováním se za nemoc. Psychoterapie má pacientovi objasnit jeho chybný životní plán a dodat mu odvalu, aby své problémy vyřešil statečně a aktivně bez přispění nemoci.

Mnozí nemocní se utápí v citech a fantaziích, kolísají mezi něžnostmi, smutkem a dramatickými výbuchy, oddávají se dennímu snění a nespílitelným představám, trpí mnoha obtížemi. Je třeba se vzchopit, brát život a svět takový, jaký je, se strízlivostí a pak snadno každý vyřeší své konflikty, své dramatické problémy. Je dobře nastoupit zaměstnání, starat se o rodinu apod. Jedině tak se lze zbavit choroby a stát se normálním člověkem.

Pavlov přistupuje k problematice neuróz tím, že si všímá procesů, které se odehrávají v nervové soustavě za normálních i za chorobných stavů a dochází k závěru, že k neurózám dojde při přepětí procesu vzruchu, prožije-li méně odolný člověk prudký duševní otřes, nebo když při přepětí útlumu musí dlouhou dobu potlačovat své citové projevy. Doporučuje klid a potom zapojení se do práce, aby se utlumily nutkavé chorobné myšlenky.

Já pravím, že silný duch z duševních konfliktů a duševních otřesů neonemocní, neboť má sílu reflexe nad svou činností, ví, co chce a co chtít může. Slabý duch tuto sílu postrádá a podléhá neurózám, ztratí svůj životní cíl a smysl pro kladný život, není schopen včas nalézt nový. Začne se obírat rozličnými subjektivními nezdravými a depresivními, sebedopodceňujícími myšlenkami, které se stávají nutkavé a vtíravé, je jimi ovládán a nemůže se z nich vymanit. Je smutný, často pláče a nevěří ve své uzdravení. Je nutkán k sebevraždě, obírá se myšlenkami, že zešílí. Aby došlo k uzdravení, je třeba si uvědomit, že každá chorá myšlenka musí být vyvážena myšlenkou zdravou, a to se děje opakováním nových, zdravých představ. Každá nová představa se stává osobností, silou vůle, která se vrývá do mozkových buněk, tzv. esplan, a stává se hmotnou věcí, která zpevňuje vůli, charakter a individualitu.

Vtíravé myšlenky musí být ignorovány. Je nutné být k nim lhostejný a apatický. Nebát se jich. Nemít z nich strach.

Každé ráno a večer, i během dne, si volit vhodné představy, jako: nemám strach, nebojím se, jsem statečný. Tyto úzkostné fóbie zavrhněte. Každou zdravou představu si dvacetkrát až třicetkrát v živé víře zopakujte. Po čtyřech dnech volte představu jinou. Stačí použít dvě tři představy za den a pak zase volte představy jiné a časem si všechny zopakujte, neboť lidského ducha zhodnocují a duševně zpevňují. Jedině tak se dojde uzdravení.

Protonace – prostor – čas

Dnešní lidská společnost potřebuje silné jedince nezlomných charakterů, a především myslící badatele, kteří by se zaměřili k přetvoření a obrodě osobnosti lidí. Pokusem objevujeme poklady duchovní, psychických objevů, tajemné brány do duševní dílny. Snažme se řešit záhadu za záhadou, dovídat se věci dosud neznámé a vzdálené. Že parapsychologické jevy jsou dosud nevysvětlené, že jsou dílem inteligence, je mimo pochybnost. Není-li duše omezována pouty těla, může rozvinout celou činnost ducha a svou nesmírnou silou ovládat každou hmotu, pronikat ji, prostupovat a přetvářet ji, odkrývat závoj z mnohých málo známých psychických a biologických divů života člověka. Snažme se vidět věci, kterým jsme dosud nerozuměli. Pokusy padá mnohé tajuplné, mnohý problém je postaven do ostrého světla odkrytí. Neznáme dosud absolutní základy dobra a etiky, neznáme pravou svobodu. Svými pokusy přináším mnohé, i statě, které dosud uveřejněny nebyly a jsou prvotní pro světovou veřejnost. Síly duše v hlubokém transu pomocí zářivé energie mohou obsáhnout velký díl hmotného prostoru, v něm vše prostupovat, vidět a poznávat. Vedle jiných objevů je objev biopsychofyzické zářivé energie mozkových uzlů, tzv. esplan. Tyto esplany jsou nositeli naší inteligence, kultury, myšlenek, pamětí, jakož i duševních poruch, duševního růstu i pádu. Univerzální objev je tzv. protonace, zaznamenávající minulé, přítomné i budoucí. Objevy jsou podloženy tisíci pokusy, takže výklady mají pevný základ. Otevřením této brány do záhadné duševní dílny, do poznání tzv. podvědomí je dán klíč k řešení vítězství ducha nad životem a jeho duševní a materiální bídou. Prostřednictvím lidské myšlenky dosud nebylo možné proniknout duši, poněvadž pokud budou duševní vlastnosti lidí záviset na mozku, je pouhými myšlenkami nemožné proniknout jeho ohraničení, normálním projevem myšlenek objevit nejvyšší pravdu a poznat hloubky a tajemství lidského nitra. Pouze umělým hlubokým psychickým úderem, během kterého duše a podvědomí se uvolní od fyzického těla, má

uspaný subjekt schopnost pronikat až k pramenům svých vlastností, duševních hodnot a parapsychických dějů, které jsou v latentním stavu, ve schopnosti pro činnost.

Z konaných pokusů bylo nejvíce těch, jež zkoumaly a nahlížely do tajemství protonace. Mnoho jsem o ní přemýšlel a poznal jsem, že pro žijící je protonace nejhroživější výstrahou. Protonace je podstatou: podstatou je to, co je neměnné, nesmrtelné, nepomíjející, úžasná dokonalost, které nic neunikne, kterou nikdo neobelstí a nepodvede. Po celou věčnost v sobě věrně vše podrží a zachová, je nesčíslněkrát dokonalejší než živý film, živější než obrazy v zrcadle, dokonalejší nevěrněji zachycených maleb, fotografií a plastických výtvorů. Je nepřekonatelná v zachycení živé reprodukce, takže uspaný subjekt, médium, při pokusech při dobré dispozici raději určuje diagnózu, charakter a podobu člověka před ním stojícího z protonace než z přímého skutečného poznání, ale právě proto, že v protonaci vidí vše jasněji, živěji a dokonaleji než ve skutečnosti. Protonace je cosi absolutně skutečného, objektivního, co je sice mimo, z čeho však pokusy bereme zprávy pro své smysly. Protonace přesně rozlišuje a uplatňuje prostor a čas a tím dodává prostoru a času podstatnosti. Předměty nemohou být bez prostoru – vznikáním předmětu vzniká prostor.

Skutečný prostor není bez těles a bez pohybu těles není času. Samotnému prostoru nelze přiznat reálnost, leč jen jako myšlenému pojmu, prostor a čas není hmotný ostrov, plující v něčem, co je mimo prostor a čas. Pojem prostoru je povahy vnějškové, pojem času niterné, avšak v protonaci oba mají znak reálnosti. Tvůrce pracoval mimo prostor a čas, které jsou částí jeho tvorby právě tak, jako je malíř mimo malbu a plátno. Stvoření bylo aktem myšlení, čas a prostor tvořil formu pro myšlenku a nutně vznikly jako část tohoto děje. Ne v čase, ale časem stvořil Bůh svět.

Naše myšlenky jsou připoutány k prostoru a času. Jako při duševních děních nemůžeme pochopit vnější předměty svých smyslových vjemů bez prostoru, nemůžeme právě tak pochopit posloupnost vjemů bez času. Jako je čas mezerou mezi představami nebo vjemy, tak prostor je mezerou mezi vnějšími předměty. Mnozí se domnívají, že prostor je konečný a omezený. O žádném omezeném a konečném prostoru nelze vůbec mluvit, jej si myslit a představovat si. Tak jako ve věčnosti je čas nekonečný a neomezený, je nekonečný a neomezený prostor. Tam, kde vznikne hmota, je vždy prostor, bez jakéhokoliv jeho předcházejícího vzniku. Astrofyzikální světový prostor existuje všude tam, kde je přítomna prahmota, kde vznikají a jsou vesmírná tělesa. Kdyby vesmírová tělesa zanikla spolu s prahmotou a protonaci, stal by se prostor pouhým bezobsažným pojmem. Pojem prostoru má smysl jen tehdy, když se spojí s tělesem určitého rozměru nebo s dějem, který se v prostoru koná. Jen v takové souvislosti může být o prostoru řeč. Jen tam, kde je nějaké těleso, jen tam, kde působí z něho vyzařující síly, vyskytuje se prostor.

Tam, kde je prostor, může vzniknout hmotné těleso a na něm život. Jedna z domněnek je, že ve vesmíru nejsme sami, že ve vesmírovém prostoru jsou i jiné bytosti schopné myslit, s nimiž jednou bude moci lidstvo navázat styk. Problémy života v kosmu se lidský rozum zabývá po mnoho století. Především je to podstata života, to, co odlišuje živé bytosti od neorganického světa, a původ života, jeho vznik a vývoj, a konečně rozšíření života v kosmu a s tím pochopení místa, které člověk zaujímá v prostoru a čase. Výzkumy dokazují, že sluneční soustava není výjimečná. Mnohé z hvězd jsou podobně jako naše slunce obklopeny planetami, jež kolem nich obíhají. Proč bychom se nemohli domnívat, že na některé z nich se utvářela podobná forma života? Vyřešení problémů života mimo naši zemi nabývá reálného významu.

Život je velmi složitá forma pohybu a organizace hmoty, jež mohla vzniknout pouze na vyšších stupních vývoje. Naše úvahy o jeho konkrétních formách na jiných nebeských tělesech budou dostatečně podloženy, budeme-li schopni představit si vývoj planety samé, poněvadž vznik života je neoddelitelnou součástí tohoto vývoje. Ve vesmíru snad existuje i množství velmi dokonalých a složitých forem pohybující se hmoty, o nichž nemáme dosud tušení proto, že se nepochybují našim zemským formám. Dovedeme si však představit, že mezi nespočetnými tělesy se alespoň některé z nich mohlo vyvíjet podobně jako naše planeta. Nesmíme pokládat zemi za jediné sídlo života, nepochybujeme-li o tom, že život na zemi nevznikl náhodou, nýbrž zákonitě procesem postupného komplikování a rozvojem sloučenin hmoty, za nimiž stojí sám Tvůrce a Zákonodárce.

Rozdělená hmota a hmotné útvary mlhovin se od nás mohou vzdalovat obrovskými rychlostmi do nekonečných dálek a vždy tu bude prostor věčnosti. Ale u hmoty se tak nemůže dít nekonečně. Ač se hmota v prostoru rozpíná již po milióny let, přece toto rozpínání je vázáno zákony síly vzájemné přitažlivosti a bude se zase po miliardách let smršťovat a znovu rozpínat a smršťovat. Je to jakési dýchání hmoty v prostoru.

Čas je věčně plynoucí proud a stvořením protonace a prahmoty je konečný. Protonace a hmota jsou konečné, neboť byly jednou stvořeny. Protože čas a prostor jsou od hmoty odvislé, jsou rovněž konečné. Teorie relativity a vědecký pokus se zlomem světelného paprsku dotvrdily, že vesmír není nekonečný, že je v prostoru omezen a zakřiven sám v sebe jako zemský povrch. Stvořitel dal protonaci vzniknout již před prahmotou, aby od věčnosti do sebe přijala celý jeho plán vesmírného univerza od vzniku prahmoty. Je tolik časů, kolik je hvězdných těles. Každý čas je vlastní, místní a žádný z těchto časů nemá přednost před druhým. Můžeme tedy pro čas volit kterékoliv měřítko, aniž jsme vázáni na čas naší planety, Země.

Čas je tedy něco závislého na hmotě a prostoru. Čas a prostor jsou v nejužší vzájemné souvislosti. Při stejné délce života můžeme žít každý jiným časem. Čas fyziologický nebo biologický je odlišný od stejně plynoucího času astronomického. Přesto protonace, čas a prostor jsou odvislé, relativní, mohou a nemusí být, případným zánikem nastupuje stále nyní, stále teď – věčnost.

Čas, který pozorujeme v přírodě na naší planetě, nemá vlastní bytí, je naším výmyslem, neboť jej odvozujeme od věcí, pohybujících se kolem nás. Je to abstraktní pojem, pro náš život nutný. Vedle fyzikálního času je čas fyziologický, který souvisí s naším trváním. Fyziologický čas je jiný než čas fyzikální, měřený hodinami, neboť fyziologický čas probíhá zcela odlišně a jeho průběh závisí na růstových stavech organismů. Čas nastupuje v příčinné souvislosti jako funkce pohybu. Předpokládá pohyb, změnu v jakémkoliv smyslu. Pohyb zase předpokládá prostor, v němž se vyvíjí a působí. Normálně je pojem času spojen s plynoucím, nikoliv se stojícím časem. S časem, který zná minulost, přítomnost a budoucnost.

Po smrti bude jediná přítomnost, která bude jedinou formou skutečné jsoucnosti – stále nyní – ve stálém teď – i při nahlížení do protonace.

Prostor je vyplněn souvislou, vše prostupující neproměnnou látkou věčného trvání, takřka duchové podstaty, která má nejpřednější vlastnosti. Tak jako my o své práci, svém konání a o svém díle činíme záznamy, zápisy, píšeme knihy, fotografujeme, pořizujeme filmy, totéž o svém díle koná nejdokonalejším způsobem Stvořitel protonaci, která tak činí sama svou povahou a svými vlastnostmi. Protonace je „inteligentní“ – jakoby duchem oživená síla, v níž

je vše v živém pohybu. Uvedením duše citlivce nebo média do transu časově zpět na určitá místa a dobu, se nepřítomné, neviditelné předměty a děje vynoří v okamžiku, jako by sem byly dopraveny z neznáma, z „onoho světa“, a naráz jsou viditelné. V protonaci se stává poznání tajemství světa pro ducha a částečně pro člověka jasným a odkrytým – minulost, přítomnost a budoucnost se stává současností.

Hmotný stvořený svět neexistuje bezúčelně. Celý jeho chemický a fyzikální vývoj je stále věrně zachycován do fotografického filmu protonace, která vyplňuje celý prostor, v němž je co stvořeného, a prostupuje veškerou prahmotu a vše, co je živé. Prozřetelnost Boží a svět pečuje a udržuje v něm řád. Zákon pravděpodobnosti dotvrzuje, že neexistují „nutné“ přírodní zákony, nýbrž celý vesmír je ovládán řádem; je to péče o přírodní řád.

Hmota se vyznačuje stálým pohybem. Její proměna a utváření světů a těles, každá jejich změna se děje v určitém čase a v určitém prostoru a v protonaci o tom zanechává věrný zápis trvalých, pevných, časově oddělených bodů tak, jak časově v určitém místě prostoru protonační hmoty byly fyzikálně utvářeny a podle ní své podoby již jako tělesa od samého vzniku měly rozmístěny. Protonace poskytuje takto duchu pevné základní body, vzhledem k nimž se v každém okamžiku budou moci zjistit polohy utvářejících a pohybujících se těles.

Protonace dává hmotě jakousi podstatnost o jejím skutečném bytí ve všech jejích proměnách. A tak jako předměty jsou umísťovány v prostoru a čase, tak jsou umísťovány veškeré události. I naše myšlenky jsou připoutány k prostoru a času.

Události, jež se týkají lidstva, můžeme somnambulem (médiem) ve čtvrtém stupni transu již nyní (v časovém proudu) zjistit a překontrolovat. Do protonace stavíme svědectví svého života.

Pro nedostatek dynamické síly fluidu oduší zatím nemůžeme sledovat hmotu těles v prostoru vesmíru. Somnambulního citlivce je možné vyslat do určitého menšího prostoru časově zpět, aby nám odkryl a vyjevil věci minulé. Každá událost je v čase a prostoru objektivně umístěna. Tím chápeme prostor a čas jako objektivní skutečno, a ne jako subjektivní představy, něco myšleného soukromě, výplod jednotlivcova nitra. Protonace se stala částí věčnosti. V ní se v čase a prostoru řadí k sobě zažité děje a události světa duševního a hmotného. Protonace dává našim smyslům poznání, že určitá událost nastala v určitém časovém okamžiku, dává nám poznání skutečně o jejím přesném a jasném umístění v čase a prostoru.

Lidský duch má sílu a schopnost tvořit ve hmotě protonace duchové hodnoty podle svých představ, které zde zůstávají trvale beze změny (viz pokusy se subjekty).

Existence protonace patří mezi nejpřednější lidské objevy, jí nás Stvořitel předem varuje před zlým. Žádáme-li uspaného ve čtvrtém stupni transu, aby duše nahlédla do svého života v protonaci, děsí se a nařiká, neboť vidí své špatné činy, a raduje se, vidí-li činy a skutky dobré. Zesmutní, nevidí-li v převaze zadostiučinění nad činy špatnými. Smrtí odcházíme někam, odkud není možný návrat. Odcházíme zcela osamoceni, každý sám bez pomoci a opory. Na této cestě úplné osamocенosti jdou s námi jen pomocníci dobra nebo zla. Pak smrt bude životem duše a život víceméně její smrtí.

Lidstvo potřebuje Bohem daný mravní řád a vyšší hodnoty. Zamítá-li je a nechá-li se oblidit falešnou naukou nebo chybnou ideologií, klesne na úroveň živočišného primitiva, který barbarsky všechno kulturní, po dlouhá léta tvořené, kolem sebe ničí. Dokladem jsou různé

revoluční přehmaty chybných ideologií, cest šilenců, jimiž se snižuje člověk ke zlu, tmě a nevědomosti. Je třeba, aby našel pravdu, zákon a právo. Doby politických hesel, předstihování a bludných ideí vedou k otroctví, vedou k libovůli. Je nevyhnutelně potřeba jasný životní mravní zákon a program, aby se zničil vliv nemorálních sil, které mají jinak v dějinách lidstva strašlivou sílu, v níž vítězí masa a dav. Dnešní člověk nevyvíká vysokou morálkou, chybí mu vyšší ideje. Většinu společnosti tvoří lidé prostřední. Proto nižší instinkty zpravidla převládají a určují reakci masy a davy pak mají pouze ničivou moc, boříci barbary vlastní kulturu. Dav se ve fanatismu dokáže vraždit navzájem, dav myslí jen v obrazech. Jedinec se mění v pudovou bytost, a proto se stává barbarami, uplatňujícím v davu nižší vášně, ztrácí smysl pro odpovědnost a cítí se beztrestný. Sročené masy podléhají kolektivní psychóze, duševní epidemii, neřídí se rozumem, ale sugescemi vůdců, a tím poškozují státní základnu a rozvracejí kulturu. A je na rozumu lidstva, aby se chránilo před všemi náhlými revolucemi.

Společnost nesmíme zaměňovat za dav. Něco jiného je masa, dav a něco jiného společnost. Společenství může sestávat z ušlechtilých jedinců. Masa, dav, sestává z lidí živočišně nízkých, průměrných, chápajících pouze hrubé sdružení idejí. Intelektuální úroveň davu jako celku je nižší než úroveň normálního jednotlivce. U nás převládají nižší duševní funkce, instinktivní a mechanické, nad funkcemi vyššími, rozumovými. Masy vyžadují konkrétní, jednoduché představy, chápou jen povrchní souvislosti a jsou málo přístupné logickému usuzování. Člověk v masě jinak jedná, myslí a cítí, než když je sám, neboť síly duše masy se skládají z neodpovědných prvků, jež jsou všem jejím členům společné. Velké historické převraty vyplynuly vždy ze základních změn idejí davů. V davu v každém jedinci dříme šelma, často velmi hluboko, a je-li jednou probuzena, je těžké ji zvládnout. Tento lidský dravec hledá vybití svých vášní, touhy po krvi na hledaném nepříteli a často se obrací i proti svému, nevinnému.

Moderní doba vítězné techniky selhala na poli mravním. Objevují se síly egoismu, hrabivosti, nesenášenlivosti, nastupuje zlo. Rozpad a rozklad této moderní doby se zachrání jedině nastoupením mravního zákona, který je pokračovatelem zákona přirozeného.

Není účinku bez příčiny – každý účinek má příčinu. Není rozumný ten, jehož vědeckým názorem je pouze hmota. Nehmotná myšlenka nemůže vzniknout z hmoty, protože nenáleží k témuž řádu. Hmota nemůže být filozofickým základem, neboť ji lze přeměnit v energii. U člověka, jehož první základní tezí je, že principem veškerého dění je hmota, je zřejmě popřena existence Boha, stvoření vesmíru a jsoucnost nesmrtelné duše. Tento filozofický omyl vyvrací podvědomé dění subjektu. Parapsychické pokusy se subjekty v hlubokém mediálním transu podávají objektivní pravdy. Jasně dokazují, že je skutečno hmotné a skutečno duchové. Obě skutečna můžeme vnímat našimi smysly a rozumovým poznáním. Základ člověka je duchový a hmota, materie je podřízena jeho silám. Je to duch, jehož projev a aktivita nám umožňují poznat, co hmota je. Jsou to důsledky moderního bádání filozofií parapsychologických pokusů se subjekty v hlubokém transu, s nimiž získáváme důkazy a jasné představy o poznatelnosti, o hmotě a duši lidské.

Lidský duch mění svět, který ho obklopuje. Věda pozoruje a měří vnější vzeřízení věcí a svou zkušeností a svými hypotézami určuje jejich podmínky. Ale podmínky našeho štěstí nejsou původu fyzicko-chemikálního, vycházejí z našeho vědomí, z našich zkušeností mravních a náboženských. V evangeliu jsou světla, která doplňují naše duchovní nitro, aniž přitom musí být v rozporu s poznatky vědy.

Každý člověk dobré vůle, který zdravě a rozumně myslí a jasně poznává, vniká do tajemství skutečna. Lidská osobnost zde na zemi vzniká dlouhým pracným vývojem, a když se dotvoří, přijde smrt. Co potom? Zničí se i duševní osobnost? Pomocí pokusů řešíme záhadu našeho života.

Představa nesmrtnosti není objevem filozofie. Není to představa nesnadno pochopitelná, naopak, na základě poznání pokusem je jednoduchá a přirozená. Jsou zvláštní vztahy mezi protonací, prostorem a vesmírem, mezi časem, formou a tělesem, mezi časem a věčností, mezi životem a nesmrtností. Co platí pro protonaci, prostor a jeho vztah k nekonečnosti, platí analogicky pro čas a život, pro látku a formu. Zničí-li se však protonace, prostor, zánikem hmotných světů, vchází okamžitě do nekonečnosti. Přešel-li čas, vchází okamžitě do „věčnosti“, právě věčného trvání, věčné přítomnosti. Je-li život u konce, vchází do věčného života, vrací se zpět k nesmrtnosti. A tak člověk nastoupil svou cestu – počal putování do tohoto dobrodružného slzavého světa. Pomalu však putuje do světa na druhé straně k nesmrtné věčnosti. Člověk uvědomělý a rozumově vyrovnaný se nevzpírá zničení své pozemské skutečnosti, ví, že zápasí o poznání konečné blažené skutečnosti, poznání Boha, svého Otce.

Lidé se nedovedou vyrovnat s představou tragického skonu člověka. Tvůrce života toto vše dopouští? Pokusy parapsychických jevů dokazují, že život smrtí nezaniká, že smrt je přechodná forma stálého projevu života. Smrtí se u Boha s lidskou přirozeností nic nestalo, neporušilo a nezměnilo, pouze z tohoto světa odešla forma hrubého organického těla. Vyšší, dokonalejší forma těla energotronového, fluidového, zůstává a pokračuje ve své individuální rozumové činnosti. Tedy lidský život ve svém vývoji různými proměnami hmoty nadále a nepřetržitě pokračuje a vede člověka k postupné dokonalosti a Bohu.

„Bůh je“ a „duše lidská je nesmrtná“ – musí tedy mít účinek na život myslícího člověka.

Duše, podoba a obraz Boha, rozum a vůle, přežívá své tělo, neboť je svou povahou neměnná i po oddělení molekulového těla. Co je složené, hyne samo sebou. Lidské, hrubé tělo zaniká rozkladem, neboť je složené, porušitelné a měnitelné. S pozemským tělem zaniká živočišný duchový princip nižšího řádu, tato mohutnost zůstává jako vyšší vložka v mohutnosti rozumu a vůle.

Lidská duše nehyne ani přímo, ani nepřímo. Je neporušitelná pro svou duchovnost, a tak nezávislá svou vlastní bytostí na fyzické hmotě. Má svébytnou a samostatnou nehmotnou činnost, vycházející z nitra, zdroje její podstaty, v níž se uvědomuje ve svém „já“.

Již při popisování pokusů jsme poznali, že věda, duchovní síla a ctnost zdokonalují lidského ducha a vyžadují jisté odpoutání od těla. Věda je dílo abstrakce, a čím více se duch povznáší k nehmotnému, tím je vědění dokonalejší.

Jestliže už zde záleží dokonalost duše a probuzení neobyčejných schopností a sil na odpoutání duše od materiálního těla, jehož dosáhneme cvičením nebo pokusy, tím, že nehyne – naopak její schopnosti, vlohy, vztahy a vlastnosti se uplatňují viditelně a poznatelně. Je tedy nemyslitelné, že hyne, je-li od těla oddělena úplně. Naše vyšší tělo je energotronové, je v převaze duchové. Zemřít znamená probudit se se všemi bývalými schopnostmi a vzpomínkami, neboť celý náš pozemský život přešel do paměti duše, do duševnomí.

Zemřít je pozehnání události, kterou jmenujeme smrtí. Proto vzbudíme chválu a pějme píseň smrti tohoto těla – neboť nesmrtelný a neporušitelný život lidského ducha záleží v jeho nejlepší činnosti, v dokonalém poznání sebe, své duchové podstaty, v účasti poznání blažených stavů z její podstaty plynoucích, v účasti na Boží lásce a na přirozenosti Boha. Tím dospěje člověk do svého cíle.

Život pozemský je spíše smrt a smrtí je teprve život, smrtí jen končí život hrubé tělesné hmoty. Pro duši nastupuje nejvyšší svoboda a nezávislost, ono skutečné rozvinutí plného života. A tak časové změny a proudy událostí mají v protonaci co činit se skutečným, které se vyznačuje trvalostí a bude mít v dalším životě ještě co činit s naším „já“.

Nahlížení do protonace

Flamarionův spolužák, kanovník Garnier, učící na gymnáziu v Langres, mu v dopise napsal toto:

Bylo to roku 1846, kdy jsem jasně, jakoby vnitřním zrakem, cestoval. Cesta, po níž jsem se bral, byla bílá silnice vroubená stromy, stojícími daleko od sebe, a zdálo se, že sestupuje v mírném spádu z úbočí hor do planiny, rozprostírající se do nedozírna. Slunce se sklánělo k obzoru; bylo mezi čtvrtou a pátou hodinou odpolední. Jemné světlo se rozlévalo krajinou a zaplavovalo ji odstíny. Náhle jsem se zastavil, nevěda ani, jak a proč, a to na místě, kde tuto cestu protínala jiná silnice v pravém úhlu. Nebylo tam však nic podivného, co by mohlo upoutat pohled nebo pozornost cestujícího. Přesto však se dosud vidím, jak jsem tam stanul jako socha, a pozoroval se zvláštním uspokojením jeden z oněch venkovských výjevů, jež lze vidět každodenně. Vlevo jsem viděl cestu, přetínající silnici, po níž jsem přišel. Ta cesta šla po boku hory, jejíž úbočí bylo zachyceno zídou, asi metr vysokou. V té zídce rostly tři stromy, vrhající temný stín. Asi třicet kroků od místa, na němž jsem se zastavil, stál právě přece mnou u té cesty hezký obílený domek, sluncem zalitý, na pěkně rovném dvoře. Měl jen jedno okno hledící na silnici a to bylo otevřeno. Z okna vyhlížela žena, pěkně, ač prostě ustrojená. V jejích šatech převládala červená barva a na hlavě měla lehounký krajkový čepček podoby mi neznámé. Bylo jí asi třicet let. Před oknem stálo deseti až dvanáctileté děvče, patrně dcerka, protože hleděla pozorně na matku. Děvče bylo prostovlasé, bylo oděno podobně jako matka a bylo na boso. Vedle děvčete si na zemi hrála tři děcka. Asi pětiletý hoch klečel na kolenou a ukazoval cosi svým dvěma mladším bratřím, ležícím na břiše. Všichni tři hoši byli plně zaujati hrou. Žena a dívka na mne rychle pohlédly, když viděly, že jsem se zastavil nedaleko nich a že na ně hledím – jinak však si mne nevšimaly, protože asi vídaly na silnici více takových pocestných. Nedaleko nich ležel velký pes, který po chvilkách hledal blechy ve své srsti. Dokořán otevřenými dveřmi jsem mohl vidět do světnice, v jejímž pozadí seděli tři muži na lavicích po obou stranách stolu, hrajíce a popíjejíce. Vyhlíželi jako dělníci, zaměstnaní kdesi nablízku. Měli plátěné zástěry a černé homolovité klobouky jako v Abruzzách v Itálii. Vpravo od domku se na sporé trávě pásli tři skopci a krátili si čas přátelskými ranami rohatých čel. Vedle nich byli u zdi přivázáni dva koně, bělouš a vraník. Malé hezké hříbě se potulovalo kolem a zamířilo naposled do světnice ke stolu tří hráčů, pocuchávajíc jim vlasy svým chřípím. Dostalo zato notný políček. Viděl jsem také čtyři nebo pět slepic a velkého kohouta s pyšným ocasem ze zelených a černých per, jež zdobívaly čáky

italských vojáků. Hledaly si potravu na sporé, sluncem vysušené trávě, zaprášené silničním prachem. Tuto klidnou krajinu jsem pozoroval spokojeně asi deset minut. Potom mi náhle zmizela právě tak, jako se objevila. Vryla se mi však nesmazatelně do paměti a obraznosti. Ještě dnes vidím ono malé zákoutí, jako bych hleděl na věž kostela ve svém městečku.

Za tři roky potom, roku 1849, jsem si dopřál se dvěma přáteli cestu po Itálii. Projížděli jsme Apeninami. Dobrý kočár přijal naše osoby, pět silných koňů táhlo vůz a vyráželo jako blesk s rozezvučením mnoha rolniček. Postilión v harlekýnském širáku práskal bičem, takže zvědavci vybíhali z domů a viděli jeho úžasnou důležitost – že náš vůz nejede, ale letí. Jakmile jsme však vyjeli z městečka, zmizela všechna postiliónova horlivost, upadli jsme do klidu a pomalu se šplhali ku hřebenům hor. Zastavili jsme se na pět minut, čtyři pyšní koně nahradili našich pět a již jsme zase jeli horem valem z kopce. Posléze vůz zmírnil svůj let a přijížděl k další přepřahací stanici. Zatímco jsme stáli, vyhlížel jsem dveřmi vozu a tu náhle mi vystoupil pot na čele, srdce mi začalo bušit jako šílené a přejížděl jsem si rukou oči, jako bych chtěl strhnout závoj, který je halí a mně brání v rozhledu. Třel jsem si nos i oči jako spáč, probouzející se ze sna. Vskutku zdálo se mi, že sním, ač jsou mé oči otevřeny. Ujišťoval jsem se, že jsem se zbláznil, ani že nejsem obětí zvláštního šílení smyslů. Uviděl jsem před sebou onu krajinu, kterou jsem viděl před třemi lety. Nic se nezměnilo. Když jsem se vzpamatoval ze svého zmatku, bylo mou první myšlenkou: Jistě jsem to někde viděl, ale nevím kde. Jsem si jist, že jsem to viděl. V těchto místech jsem však nikdy nebyl, protože jsem byl v Itálii poprvé. Vidím tu obě cesty, z nich jedna po úbočí je lemována podpěrnou zdí. Jsou tu stromy, dvůr, bílý domek, otevřené okno. Matka v něm plete a dcera na ni hledí, tři děti si hrají se psem, tři dělníci popíjejí a hrají v karty, hříbě se jde podívat do světnice na jejich hru, dostane zato políček, oba koně a berani, nic z toho se nezměnilo. Osoby jsou přesně tytéž, které jsem viděl, a takové, jak jsem je viděl. V tomto postavení konají tytéž posunky a tatáž zaměstnání. Jak je to možné? Nevím. Ale je jisto, a již padesát let se na to táži. Tajemství? Nejprve jsem vše viděl skutečné jakoby v duchu a za tři léta nato ve skutečnosti.

Duchová mohutnost duše lidské je úžasná, neboť je obrazem samého Boha. Děj, který přítel Flamarionův prožil, spadá do protonace, do přítomné věčnosti. Věčnost je stálá přítomnost, stálé nyní, stálé teď. Flamarionův přítel silami svého ducha pouze „předvídal“ skutečnost, která se stala teprve později, za tři roky. Síla protonace má vlohu předvídaní dějů, které se uskuteční. Předvídaní dějů patří společným silám lidské duše. Ital Bozzano, píše ve svém spise o této příhodě. Rytíř Jan z Figuera, nejslavnější šermíř z Palerma, nám vyprávěl, co se mu přihodilo: V srpnu roku 1910 jsem se v noci probudil po tak živém snu, že jsem vzbudil svou ženu a vyprávěl jí hned všechny jeho podivné a přesné podrobnosti. Šel jsem totiž v tom snu venkovským krajem po bílé, zaprášené silnici mezi obdělanými poli. Uprostřed polí stálo venkovské stavení se špýcharem a stájí. Vpravo od domu jsem viděl dřevěnou chýši z větví a z listí. Vedle stál vůz se spuštěnými postranicemi a na voze byl koňský postroj. Tu mi přišel naproti venkovan, jehož podobu jsem si zřetelně a živě zapamatoval. Na hlavě měl měkký černý širák, byl oblečen do tmavých kalhot a zval mne, abych šel s ním. Vedl mne za stavení, kde jsme oba vstoupili malými a nízkými dveřmi do malé stáje, plné hnoje a měřící nanejvýše čtyři nebo pět čtverečních metrů. Ve stáji byly malé kamenné schody, zatačející se nad dveře. U přenosných jeslí stál přivázan mezek, který svým zadkem zahrazoval cestu ke stupňům toho schodiště. Venkovan mne ubezpečil, že zvíře nekope, načež jsem mezka poněkud odstrčil stranou, abych se mohl protáhnout ke schodům. Když jsme oba vystoupili po schodech, octli jsme se v malé komoře či sýpce s dřevěnou podlahou a s rozvěšenými zásobami plodin, česneku, rajských jablek, kukuřice atd. V této komoře, která byla současně předsíní, dlely dvě ženy a malé děvče. Jedna žena byla stará, druhá mladá. Domníval jsem se, že je to matka s dcerou. Rysy všech těchto tří osob se mi dobře vryly do paměti. Dveřmi

vedoucími do přílehlé světnice jsem uviděl manželské lůžko pro dvě osoby a sice tak vysoké, že jsem takové dosud nikdy předtím neviděl. To byl můj sen.

V říjnu téhož roku, za dva měsíce po popsaném snu, jsem musel odjet do Neapole, kde jsem byl svědkem při souboji Amadea Bracata. Následkem nepříjemnosti, jež z toho vznikly, došlo k mému osobnímu souboji. Tento souboj se konal 12. října. Za svědky jsem měl kapitána Bruna Palamengliho a Frant. Busarda. Jeli jsme ráno automobilem do Marana, místa, kde jsem předtím nikdy nebyl a o jehož existenci jsem nevěděl. Sotva jsme ujeli několik kilometrů, upoutala moji pozornost široká, bílá zaprášená cesta, kterou jsem jaksi poznával, ale nevěděl jsem, odkud a při jaké příležitosti jsem ji už jednou viděl. Zastavili jsme u polí, jež mi také byla nějak známá. Vystoupili jsme z auta a pustili se stezkou, vedoucí poli, mezi keři. Tu jsem pravil kapitánovi Palamenglimu, který šel po mém boku: „Znám to místo, už jsem tu byl, tam na konci stezky musí být dům a vpravo dřevník.“ A skutečně bylo vše tak, a i ten vůz se spuštěnými postranicemi a koňským strojem na něm. Po chvíli nám přišel v ústřety venkovan v tmavých kalhotách a černém, měkkém širáku a zval mne, abych šel s ním. Místo, abych šel s ním, šel jsem před ním ke dveřím stáje, kterou jsem už znal. Když jsem do ní vstoupil, uviděl jsem mezka, přivázaného u jeslí. Pohlédl jsem na venkovana, jako bych se jej tázal, zda mohu to zvíře bez nebezpečí odstrčit, abych se dostal ke schodům, a muž mne ujistil, že zvíře nekope. Tedy jako v tom mém snu. Vystoupil jsem po schodech do síně, kde jsem poznal svazky česneku, kukuřice a rajských jablíček, jakož i všechny tři ženy, starou, mladou a děvče, jak jsem je viděl ve svém snu. Ve vedlejší světnici, kam jsem byl uveden, stálo lůžko, které mne neobvyklou výškou v mém snu tolik udivilo. Položil jsem na něj klobouk a kabát. O svém snu jsem mluvil ještě před svým soubojem, tedy před návštěvou míst, o nichž jsem tehdy snil, podrobně s kapitánem Palamenglim, s advokátem Foroasim, hrabětem Diazem a Gianninou, kteří byli účastni při mém souboji, a tak se bezděky přesvědčili o shodě snu se skutečností.

Je na sta podobných udivujících případů, které se nacházejí v protonaci, řekli bychom „druhého zraku“, a je tudíž protonace předzvěstí dějů, které předvídáme a které se pak teprve přesně, dopodrobna stanou a vyplní. Tato protonační vlastnost patří k duchovým silám, kde děj není omezován hmotou, nýbrž je zpřítomněn bez hmotných hranic. Má znak stálé přítomnosti v čase přítomném, minulém i budoucím.

Flamarion píše ve svém spise o pozorování, které mu vyprávěl jeho dobrý přítel Alfons Bué: Dlel v Alžíru a jel koňmo po okraji dosti hluboké strže. Následkem neobjasněné příčiny kůň klopýtl a spadl i s jezdcem do strže. Bué omdlel. Při pádu, jenž nemohl trvat déle než dvě nebo tři vteřiny, prošel jeho duší celý jeho život od dětských let až do vojenské služby. Neproletěl snad před jeho duševním zrakem, nýbrž docela zvolna míjel se všemi podrobnostmi jeho dětských her, chození do škol, jeho prvního přijímání, studií, prázdnin, zkoušek, přijetí do kadetní školy Saint-Syrské roku 1848, jeho života u dragounského pluku, války v Itálii u kopistníků císařské gardy, jeho služby u sipahiů, u karabiníků, jeho života na zámku Fontaineblau, plesů u císařovny v Tuilleriích atd. Celé toto dění se pomalu objevilo před zraky jako panoráma jeho vlastního života v době kratší než čtyři vteřiny.

Je zde obdoba a skoro shoda s naším prostorem, vlastně s věcmi naší přírody, tento prostor vyplňujícími, v něž věřit jako ve skutečné hmotné a „zrakové“ je nám při zrození vnuceno, ač je to neskutečné jako čas sám. Jako se mohou pronikat současně dva i tři různé prostory a věci v nich obsažené, tak je možné tvrdit totéž o dvou či třech různých časech. I ty, ač různé dlouhé, mohou být přece v sobě obsaženy a mimo ně může být čisté „bezčasí“, přestože samy mohou trvat třeba věčně. Právě tak může mimo různé prostory stát bezprostorně i se svou

různou nekonečností různých prostorů. Střídání různého času za sebou je dokladem toho, že čas sám o sobě je veličinou neobjektivní, pouze subjektivní a imaginární, vnučenou nám při zrození, abychom pevně a paranoicky věřili po svůj bdící život, že je to něco naprosto skutečného, v čem se věci našeho prostoru mění spolu i s námi, čili že je skutečná minulost, přítomnost a budoucnost. Nesmíme zapomínat, že děj našeho každého snu, extáze, podvědomého „já“ apod. probíhá právě tak pomalu nebo rychle jako kterýkoliv děj našeho bdícího života. Vzdor tomu však v několika našich vteřinách či minutách za bdění je obsaženo několik dnů, měsíců, roků nebo snad i desetiletí za snu. Neboť to nemůžeme pochopit, říkáme, že v extázi, snu nebo transu děj probíhá rychleji než náš život. Máme tu tedy dva, tři i více časů právě tak, jako nám dokazuje jsoucnost dvou i více prostorů. Ty dva tři časy se mohou navzájem pronikat a prostupovat jako ony dva, tři či více prostorů a nijak si nepřekáží.

Hannais z Villemomble píše: „Měl jsem vidění, jak přecházím náměstí Republiky v Paříži, jdu do ústavu jako externí lékař. Tu přesně proti krámu U chudého Jakuba přeběhl pes, stíhaný hloučkem uličníků, kteří jej týrali. Viděl jsem přesně, že jich bylo osm. Příručí začali vykládat své zboží, zelinářka přejela po náměstí s vozem plným ovoce a květin. Pak sen končil. Ráno nato jsem se skutečně ubíral jako externista s knihami do ústavu a tu jsem spatřil na tomže náměstí ve stejném rámci na stejném místě scénu, kterou jsem viděl ve snu. Nic při ní nescházelo. Pes přeběhl, osm uličníků jej stíhalo, zelinářka projížděla se svým vozem k bulváru Veltar a zaměstnanci obchodu U chudého Jakuba vykládali své zboží přede dveře krámu.“

David Fabricius, pastor a hvězdář, který se stýkal s Keplerem a Tycho de Brahem, se zabýval astrologií. Sám si vypočítal podle konstelace hvězd, že sedmý květen roku 1617 mu bude osudným. Učinil tedy všechna možná opatření, aby se toho dne ubránil jakékoliv nehody. Posléze v deset hodin večer se šel po úmorné práci na farní dvůr občerstvit svěžím vzduchem. Sotva přišel na dvůr, tu jakýsi Hoyer, který se domníval, že jej pastor Fabricius ve svém kázání sice nepřimo, ale přece průhledně nazval zlodějem, vyskočil z úkrytu, kde číhal, a hvězdáři rozbil lebku. Podobně hvězdář Stoefffer si vypočetl z postavení hvězd ze dne svého narození, že zemře určitý den určitého roku následkem pádu těžkého tělesa na hlavu. Proto určeného dne nevyšel ze své pracovny a bavil se tam se svými přáteli. Už se mu zdálo, že jakékoliv nebezpečí minulo. Tu se stalo, že chtěje si podat knihu z vysoké police, špatně upevněné, byl zasažen prknem zatěžkaným knihami a od rozražené hlavy zemřel.

Tyto a podobné případy spadají rovněž do oblasti protonace a je lépe se předvídaní „svého osudu“ příliš nevěnovat, ale věřit v úspěšný lidský život.

Parapsychické vlohy a schopnosti člověka

Duchový princip podstaty lidské duše má dynamické síly, vlohy, schopnosti a vlastnosti. Záhady duševního života objektivním zkoumáním a pozorováním vedou člověka k poznání, zda posmrtný život existuje. Ve skutečnosti dosud neznáme všechny přírodní zákony. Co záhad je skryto v problému života! O světě by se mohlo docela dobře říci, že je jen dekorací, za kterou se skrývají neznámé síly. Zdá se, že se nedá rozřešit problém, že posmrtný život

skutečně je – a tak, jako jedny vědecké autority tvrdí, že smrtí život končí, druhé prohlašují za dokazatelné parapsychickými jevy, že smrtí život nezaniká. Cílem člověka je však posmrtný život dokázat. Osobní duše lidská přetrvává tělesnou smrt a je za jistých okolností schopna opět se projevit, a to tak, že se buď ve viditelné formě zjevuje, nebo alespoň nějakým způsobem o sobě dává vědět. Tato skutečnost je logicky oprávněná a není v ní nic protismyslového. Takřka pro všechny národy a doby byla víra v nesmrtelnost a v posmrtný život jiným, zduchovnělým způsobem něčím skoro samozřejmým. I většina filozofů dospěla k přesvědčení o osobní nesmrtelnosti. Kupříkladu Fechner věří, že s sebou odnášíme na onen svět dosavadní podobu, avšak nikoliv břímě dosavadní tělesné hmoty. Mohlo by tedy docela dobře existovat jakési fluidové „astrální“ tělo, přetrvat smrt a působit i parapsychické jevy nezávisle na čase a prostoru. Běží zde zvláště o případy, kdy zemřelá osoba, mluvící ústy hluboce uspaného subjektu či média, které ji často ani neznalo, projevovala neobvyklé výrazy, jen zemřelé osobě vlastní, či mluvila řečí, kterou uspaná osoba neovládala při bdění.

Z předcházejících článků jsme seznali, že duše lidská po opuštění hrubého těla za účasti duše odchází, a to nejprve fluid oduší a ektoplasma a současně poté energotronová látka, zářivý fluid „entelechie“, životní princip, síla, vytvářející a nadále udržující formu lidského těla. Lze předpokládat, že energotronová látka, udržující nadále fluidový lidský organismus, si utváří hotovou hmotnou formu v různé útvary za vyzařování energie, což se děje duševními silami jako psychický činitel.

Nesmrtelnost duše je jádrem filozofie, a kdyby nebylo smrti, nebylo by snad ani filozofie. Vitalistická biologie tvrdí, že činitel, zúčastněný při vytváření organismu, i lidského, je nehmotný, neprostorový. Proč by nemohl být též nezávislý na čase a při smrti organismu zase vejít, můžeme-li se tak vyjádřit, v „bezčasovost“? Musíme počítat i s nadosobní entelechií naší duše, která vyšla z tohoto nadosobního duševna, ovšem přímým stvořením Tvůrcem, a po organické smrti splyne s tělem energotronovým a podrží i po tomto splynutí svou individualitu a vzpomínky na své pozemské bytí. V dějinách církve katolické čteme, že se „při smrti Krista chrámová opona roztrhla na dvě půle odshora až dolů a země se otřásla a skály se rozpučly a hroby se otevřely a mnoho těl zesnulých spravedlivých vstalo a, vyšedše z hrobů po Jeho vzkříšení, přišli do města Jeruzaléma a ukázali se mnohým“... Tento děj nám též dokazuje, že smrtí život nekončí – pouze se mění. Těla zemřelých vstanou a sám Kristus po čtyřicet dní se zjevuje.

Z toho následuje, že náš život i po smrti těla trvá, neboť toto hmotné fluidové tělo má různou formu, která se mění a má dvojí tvar, hmotný a energotronový, tj. fluidový. Při zrození lidské tělo vývojem postupně vzniká, ale současně při zrození vzniká forma těla dokonalejšího, fluidového, energotronového, s vyššími vývojovými znaky a dokonalejšími vlastnostmi. Při smrti hrubé tělo odchází, zaniká, ale tělo vyššího řádu, energotronové, homogenní, tj. stejnorodé, které má tu vlastnost, že elementární částice sitonů se mohou různě sdružovat až k fyzikálnímu tvaru těla lidského, smyslům viditelného, zůstává. Tato skutečnost složitosti lidského těla je proměnou smrti dokázána, ale zatím ti, kdo pokusně neexperimentují, nevědí nic o pokračování lidského života.

Lidé si dosud této záhady nevěšili, ač kdyby přemýšleli, dospěli by taktéž k tomuto objevu. Kristus proměnou svého těla, vzniklého sdružováním elementárních částic sitonů v útvary složené, od nejjednodušších složenin až k útvarům nejkomplicovanějším, se po svém vzkříšení mohl tělesně zjevovat a poskytovat si různou viditelnou fyziologickou formu. Proto členové jeho společnosti jej ihned nepoznávali. Ukazoval se svým milým, když byli pohromadě. I my budeme účastni, jak nám praví parapsychologické bádání, toho, že hmotný a

duchový život pokračuje a trvá dále ve formě energotronové, jak hmotné, tak oslavené: Budeme účastni od znaku hrubé hmoty, jak fluidově energotronové, tak fyziologické, jak nám ukázal Kristus svým oslavením těla: máje ruce, nohy i kosti, máje účast na jídle, které sám pojedl, i účast na oslavených smyslech, účast na vlastní přirozenosti a účast na podstatě samého Boha. Toto vše duši člověk nechápe. A jako Kristus, který se nazval „Synem člověka“ jsa Bohem, má s námi tutéž tělesnou a duševní podstatu, je zde i jeho matka, Panna Maria, která se po své smrti často tělesně zjevila, neboť má s námi společné tělo, jako i my, po naší smrti, budeme mít.

Zjevení Matky Boží se stalo mnohokrát. Důležité je ze dne 19. září 1846, kdy v osamělém cípu jihovýchodní Francie v pustých skalách sama Matka Páně si vyvolila místo, kde svěřila dvěma pasáčkům významnou zvěst, která podle její výzvy měla být oznámena „všemu jejímu lidu“. Od té doby toto místo, La Saletta, je známo po celém světě. Ovšem nevěřící zlehčují všechny nadpřirozené jevy a popírají možnost zjevení.

Františka Melanie Galyatová se narodila v Corpsu 7. listopadu 1831. Petr Maximin (lidově Memin) Giraud byl o čtyři léta mladší. Jednoho dne se setkal ponejprv s Melanií, pasačkou. Dříve se neznali, třebaže oba byli z Corpsu – bydleli na opačných stranách města. Když se seznámili, sestavili si na pastvě z kamení a kvítí zahradu a nazvali ji rájem. Vtom se Melanie zarazí, v úžasu upustí hůl a zvolá: „Oh, Mémine, vidíš tam dole to veliké světlo!“ Chlapec se obrátí a vidí rovněž oslňující světlo na místě, kde stavěli „ráj“. Sevřel však pevněji svou hůl, aby se bránil. Oba pasáčci, stojíce přikováni na místě, pozorují v onom velkém světelném kotouči světlo ještě prudčí a mihotavé a v tomto skvoucím jasu vidí paní úchvatné krásy. Krásná paní sedí na kamení, které předtím ozdobili, a kupodivu, ač kameny vespod byly jen zlehka na sebe nakladeny, stavba se nezhroutil. Paní sedí schýlena, s lokty opřenými o kolena, s hlavou vloženou do dlaní, jako by jí hořem klesala – je pohroužena do hlubokého zármutku. Děti, úžasem oněmělé, s bázní a živým soucitem hleděly na zarmoucenou neznámou paní, obdivující se její kráse. Přímou sály zrakem nadzemskou krásu, všímající si všech podrobností jejího úboru, když seděla, i později, když vstala a mluvila s nimi.

Když krásná paní vstala a zavolala dívky, aby přistoupily, obě děti, přitahovány její krásou a něhou jejího hlasu, přiběhly až k ní. Vstoupily až do kruhu mírnějšího a klidného světla, jež ozařovalo Svatou Pannu. Maximin stál tak blízko, že by se mezi ním a krásnou paní nebylo prošlo. Též Maximinův pes Lulu přiběhl s dětmi, a ač byl jinak divoký, stále pobíhal a štěkal, kupodivu v této chvíli ulehl za Maximinem a ležel nehybně a tiše po celou dobu zjevení. Paní byla vysoké postavy. Zdála se tak lehká, že by jí byl vánek pohnul, a přece stála nepohnutě, vznášejíc se nad vrcholky travin, a začala k dětem svou řeč: „Nechce-li se můj lid podrobit, jsem nucena...“ (podrobnosti rozmluvy uvedly obě děti protokolárně a Maximin později, roku 1866, celé zjevení sepsal a vydal pod názvem: „Mé vyznání víry o zjevení Naší Paní na La Salettě.“ Po delší rozmluvě Paní skončila svou řeč francouzsky, a to těmito slovy: „Nuže, mé dívky, povězte to všemu lidu mému.“ Překročila Sézii, zahýbajíc kolem pravice Maximinovy, a ubírala se dále, neobracela se již k dětem a opakovala jako poslední pozdrav znovu slova: „Nuže, mé dívky,“ atd. Maximin ve svém spise líčí zjev dále: „Nehybní jako sochy, s očima upřenými na krásnou paní, zříme ji, jak nohy majíc k sobě přitahovány klouzá jak bruslící po hlavičkách travin, aniž by traviny ohnula. Vybavivše se z údivu, běžíme za ní; brzy ji dobíháme. Melanie se staví před ní, poněkud vpravo. Tu v naší přítomnosti krásná paní se poněkud vznesla, zůstala několik minut mezi nebem a zemí ve výši asi dvou metrů a pak tělo, hlava i nohy splynuly se září, jež ji obklopovala. Viděli jsme už jen ohnivou kouli, jak se vznáší a zaniká v obloze. Ve své dětinské mluvě nazvali jsme tuto kouli druhým sluncem. Naše zraky se dlouho upíraly na místo, kde světelná koule zmizela.

Vezměme také v úvahu zjevení se Estelly. Když umírající viděla bolest svého muže, řekla, že snad jí bude dopřáno nějakým způsobem sdělit svému muži, že po smrti žije dále. Vzpomeňme, co řekla: „Jsem zde v podobě.“ Objevilo se kouli podobné světlo, z něhož vynořovala se znenáhla hlava a tvář Estelly – ohromující rána – v tom vzneslo se svítící těleso, přijímalo podobu zahalené lidské hlavy – protější stěna se pojednou osvítila – nyní se vznese a vznesla se v plné záři až ke stropu – zářící koule – zpočátku nejasně, pak určitěji až k plnému obrazu Estelly zjev býval tak krásný, že obraznost si jej představit ani pero popsat by nemohlo. Podobně se děje při zjeveních se Panny Marie.

Obě zjevení jsou si příbuzná a podobně mají společnou souvislost: Zvětšující se světlo – světelný kotouč, který ozařoval – zdála se lehká jako pírkó, že by jí vánek pohnul – vznášela se nad zemí, nohy k sobě přitaženy – klouzá jako bruslicí po hlavičkách travin – poněkud se vznesla, zůstala stát mezi nebem a zemí ve výši asi dvou metrů – změnila se v zářivou kouli – ... Obě zjevení lidské bytosti, po smrti dále žijící, dokazují nám nesmrtelnost, a ne zánik. Úkazy a síly, které při zjevení jsou, jsou si podobné: vznikající záření, světlo, vznášení se, nadzemská krása, rozplynutí v prostoru apod. Jsou to vlastnosti, patřící k dalšímu životu člověka.

Dalším zjevením se Panny Marie bylo ve Fatimě v Portugalsku, kde si zvolila za své důvěrníky též tři prosté děti. Byl rok 1917. V Evropě zuřila světová válka. V neděli 13. května 1917 vypravili se tři pasáči z Aljustrelu, vesničky přifařené k Fatimě, aby na horách pásli rodinná stáda. Fatima sama je zastrčené místo na jednom výběžku hor severně od Lisabonu. Děti, desetiletá Lucie, devítiletý František a sedmiletá Hyacinta, se rozhodly, že ovce poženou na „Cova da Iria“, vzdálenou dva a půl kilometru od Fatimy. Najednou je oslnil blesk. Poděšení hleděli na oblohu. Nikde ani mráčku, slunce krásně svítilo. Že by se za kopcem schylovalo k bouřce? Bylo by lépe vrátit se domů.

Souhlasili a sehnali ovce dolů ze svahu. Uprostřed svahu, když šli kolem velkého skalního dubu, který tu stojí dodnes, nový blesk ještě oslnivější než první... Dvojnásob poděšení zrychlili kroky, ale sotvaže dospěli na dno rokliny, zastavují se, nemohouce dále pro překvapení a údiv. Na dva kroky před sebou na nízkém zelenajícím se dubu spatřili překrásnou paní, oděnou světlem, jasnější než slunce, která jim s půvabným pokynutím pravila: „Nebojte se, neublížím vám.“ A dítky na ni hleděly u vytržení. Byly tak blízko, že byly zachyceny do svatozáře, která je obklopovala.

Zdálo se, že oné podivuhodné paní je 15-18 let. Roucho bílé jako sníh, u krku stažené zlatým provazem, splývalo až k nohám, které se zlehka dotýkaly listů dubu. Plášť, rovněž bílý a zlatem protkaný, halil jí hlavu a celé tělo. Z rukou sepjatých na prsou k modlitbě visí růženec s bílými zrny, podobnými perlám. Je zakončen křížkem z lehkého stříbra. Obličej, na němž bylo možno pozorovat nejčistší tahy a nevýslovnou jemnost, je obklopen svatozáří, ale zdá se, že je zastřen stínem smutku. Lucie se odvážíla otázat: „Odkud jste?“

„Mojí domovinou je nebe.“

„A co od nás chcete?“

„Přišla jsem vás požádat, abyste se sem dostavili v tuto hodinu vždy 13. dne v každém měsíci, šestkrát po sobě až do října. V říjnu vám řeknu, kdo jsem a co od vás chci.“ Po chvíli mlčení navázala Lucie opět rozhovor: „Vy přicházíte z nebe – ... a přijdu já do nebe?“

„Ano,“ odpověděla paní. „A Hyacinta?“

„Ona též.“

„František?“ Oči zjevení se obracejí směrem k chlapci, zadívají se naň s výrazem dobroty a zároveň mateřské důtky: „On též, ale musí se napřed pomodlit mnoho růženců...“ Lucie se ptá, kam přišly dvě dívky, se kterými se přátelila a které před časem zemřely. Zjev odpověděl, že jedna je v nebi a druhá v očistci. Pak pokračoval: „Chcete se obětovat Pánu Bohu, hotovi přinášet oběti a přijímat s ochotou všechny těžkosti, které vám zašle jako smírnou oběť za nesčíslné hříchy, kterými je uražena Božská Velebnost, za obrácení hříšníků a jako náhradu za rouhání a všechny urážky, které se dějí Neposkvrněnému srdci Panny Marie?“

„Ano, chceme“ – odpovídá s nadšením Lucie jménem všech tří. Zjevení projevilo mateřské uspokojení a ukázalo, jak je mu milá velkodušnost těchto nevinných dětí, a oznámila jim, že brzy budou mít hodně trápení, ale že jim milost Boží bude vždy nápomocna a bude je silnit. Při těchto slovech rozevřela ruce, které měla sepjaté, vylévajíc tak na dívky proud tajemného světla, které bylo tak silné a pronikavé, že „vstupujíc v hrudi do nejhlubšího nitra duše“ (slova Luciina), dalo nám vidět se v Bohu jasněji, než se vidíme v tom nejčistším zrcadle... Tu jsme pod neodolatelným popudem padli na zem a opakovali jsme ze vši síly: „Ó Nejsvětější Trojice, klaním se Ti. Bože můj, miluji Tě...“

Za několik okamžiků zjev doporučil maličkým, aby se každý den zbožně modlili růženec, jak to dělaly před chvílí, aby vyprosily světu mír. Dořeknuvši to, začala se Paní polehounku vznášet, míříc směrem k východu. Zdálo se, že nepohybuje nohama, ale podle prostoduchého výrazu dětí „šla úplně zpříma“, až zmizela ve slunečním světle. František, protože jej přílišná záře oslňovala, musel co chvílí během zjevu zavřít nebo odvrátit oči. Všichni tři viděli zjevení dokonale.

Pak následovalo první zjevení, při kterém, mimo jiné, bylo zjevem žádáno: „Chci, abyste se naučili číst.“ Panna Maria pak vyzvala Lucii, aby se stala řeholnicí, čemuž též nasvědčoval předchozí příkaz. Též jiná přání, dotazy, žádost o pokání za mír. Jakmile se zjev začal vzdalovat, bylo slyšet jako vzdálený výbuch rakety nebo, jak se jiní vyjadřovali v procesu, jakoby úder hromu nad zemí, vycházející od dubu, a v prostoru se vznášel bílý obláček. Děti dychtivě sledovaly očima svatou Pannu, která vystupovala světlou drahou, kterou jí otevíral její vlastní jas, až zmizela.

Podobně při zjevení se Estely se rozlehla ohromující ráma, při níž se třásly dveře a otevírala se okna.

Svědkové v procesu o fatimském zjevení svorně doznávají, že v místech dubu byly slyšet silné výbuchy, takže část davu z patnácti tisíc přítomných se dala na útěk. Tyto mimořádné zjevy, ač ostatní lidé přímo, mimo dítek, Pannu Marii neviděli, samy o sobě stačily dokázat její přítomnost. Vždy před zjevením, přesně v poledne, začalo ubývat sluneční záře. Nebylo nikoho, kdo by si byl nevšiml tohoto zjevu, který se od května opakoval třináctého v každém měsíci ve stejnou hodinu. Světlo vždy předcházelo zjevení, které se vždy ponenáhlu blížilo. V tomto světle „jsme vždy rozeznávaly Pannu Marii až v okamžiku, kdy byla u dubu“. Mimo světelný kotouč a zastření světla (bylo takové, že byl na obloze měsíc a hvězdy) před tajemným rozhovorem ovzduší se zbarvilo do žlutava. Bílý obláček, viditelný i do určité vzdálenosti, obklopoval dub a zahaloval děti. Lidé pozorovali, jak se listy dubu vždy stáčely

ve směru odchodu Panny Marie. Všechny dny zjevů měly být zastíněny velikým zjevem, který měl být 13. října 1917 a který předem Panna Maria určila. Šesté a poslední zjevení: Celé Portugalsko žilo v napjatém očekávání. Zásahu o to měl lid i liberální tisk. Jestliže se děti mylily? V určený den už v ranních hodinách nastával příliv davů lidí do Fatimy i z nejbližších koutů země. Všechny cesty, vedoucí k dolině Iria, byly doslova zataraseny povozy všech druhů, a i když bylo vlhké počasí, mnoho poutníků trávilo noc pod širým nebem, jen aby získali bližší místo. Nemálo přicházejících bylo z Oporta, z Kvimbry, z Lisabonu, odkud i nejrozsáhlejší denní listy vyslaly své zpravodaje. Bez ustání přšelo. Poutníci i zvědavci byli promočení. Kolem půl dvanácté bylo na místě shromážděno více než sedmdesát tisíc lidí. Přesně v poledne Lucie dala najevo překvapení a přerušujíc modlitbu zvolala: „Teď se zablesklo,“ a pak, hledíc do výšky, volala: „Hleďte! To je ona!“ Lucie přišla do vytržení. „Obličej děvčete se stal krásnějším, než byl, nabyl růžového zbarvení a rty se zúžily.“ Zjevení se ukázalo třem šťastným dětem na obvyklém místě a přítomní třikrát po sobě viděli, jak se kolem nich vytvořil bílý oblak, který se pak zvedl do výše pěti až sedmi metrů. Lucie znovu opakovala otázku: „Kdo jste a co ode mne chcete?“ A zjev konečně odpověděl, že je Paní svatého růžence a že si přeje, aby na tom místě stála kaple k její počtě. Dodávajíc, že válka již brzo skončí a co nevidět se vojáci vrátí do svých domovů. Tu Lucie, která byla mnoha osobami požádána, aby předložila Panně Marii různé prosby, řekla: „Měla bych k vám mnoho proseb...“ Obdržela odpověď, že některým vyhoví, jiným ne. A dodala: „Je nutné, aby se polepšili, aby prosili za odpuštění svých hříchů.“ A její vzezření zesmutnělo, hlas se stal prosebným: „Ať již neurážejí Pána Boha, kterého se již tolik nauráželi.“

To byla poslední slova – jádro fatimského poselství. Když se loučila – děti byly přesvědčeny, že toto zjevení je poslední – otevřela ruce, které se zaleskly ve slunci a ukázala prstem na slunce. Lucie automaticky onen pohyb tlumočila lidu výkřikem: „Hleďte na slunce.“ V tom okamžiku přestalo pršet, mraky se trhaly a ukázal se sluneční kotouč. Vypadal jako stříbrný měsíc. Pak se závratnou rychlostí začal točit kolem své osy, podobajíc se ohnivému kolu, a na všechny strany chrлил proudy světla žlutého, zeleného, červeného, modrého a fialového..., které dodávalo fantastické barvy mrakům, obloze, stromům, skalám, zemi i nescíslnému zástupu. Pak se na několik okamžiků zastavil a znovu začal svůj světelný tanec jako vířivý ohňostroj, zastavil se znovu, aby potřetí zahájil ještě rozmanitější, barvitější, ještě skvělejší světelnou hru. Dav u vytržení ani nedýchal, když najednou všichni měli pocit, že se slunce utrhlo z oblohy a řítí se na ně. Jediný ohromný výkřik se vydral ze všech úst. Byl výrazem všeobecné hrůzy a různé pocity se projevíly v různých výkřicích: „Zázrak,“ volali, křičeli, modlili se vrhali se na kolena do bláta. A toto divadlo, zřetelně se dělící na tři doby, trvalo dobrých deset minut a vidělo je všech sedmdesát tisíc osob věřících i nevěřících, pozorovali je prostí rolníci, vzdělaní lidé z měst, vědci, zpravodajové novin a svobodomyšlní jedinci, v téže době, v den a hodinu slíbenou a oznámenou několik měsíců napřed.

V listinách procesu je protokolárně uvedeno, že zázrak viděly i osoby pět i více kilometrů vzdálené, které nemohly podlehnout žádné sugesci. Je též uvedeno, že během zázraku oděvy přítomných, předtím promočené, úplně uschly.

K potvrzení historické skutečnosti napsal biskup z Leirié v pastýřském listě:

„Sluneční úkaz z 13. října 1917, o kterém se zmiňovaly a který popsaly deníky z té doby, byl nadmíru obdivuhodný a u těch kdo měli to štěstí být přítomni, zanechal nezapomenutelný dojem. Tento úkaz nezaznamenala žádná hvězdárna, a tudíž nebyl přirozený, byl pozorován osobami všech tříd a sociálních vrstev, věřícími i nevěřícími, žurnalisty předních portugalských listů a též jedinci vzdálenými několik kilometrů od místa, kde se odehrával, což

činí směšným jakékoliv vysvětlování pomocí kolektivního klamu. Uvedeme svědectví dr. Almeidy Carreta, profesora na univerzitě v Koinbře: „Přišel jsem tam k polednímu. Zastavil jsem se na cestě o něco více než sto metrů vzdálené... Nebylo možné másti to se sluncem, zahaleným mraky; po mlze nebylo stopy a kromě toho onen sluneční kotouč nebyl nejasný nebo nějak zahalený, ale jasně se svými obrysy odrážel od svého pozadí. Pozoroval jsem, jako by tento kotouč zářící měňavými barvami konal závratné pohyby. Nebylo to jiskření živého světla hvězdy. Točilo se kolem své osy závratnou rychlostí. Najednou se ozval z celého zástupu výkřik úzkosti: slunce, otáčející se stále stejnou rychlostí, se utrhlo od oblohy a krvavě zbarvené se řítilo k zemi a hrozilo, že nás rozdrťí tíhou své obrovské ohnivé hmoty. Byly to vteřiny hrůzoplých dojmů... Všechny tyto úkazy, které jsem uvedl a napsal, jsem pozoroval chladnokrevně, klidně, bez jakéhokoliv pohnutí. Vysvětlit a vyložit je je úkolem jiných.“

Všechn denní tisk se obšírně zabýval událostmi toho dne, zvláště „slunečním zázrakem“. Veliký rozruch způsobily články deníku Sécuro (z 13. a 15. října 1917: „Na půdě nadpřirozena: zjevení ve Fatimě“ a „Úžasné věci: sluneční tanec v pravé poledne ve Fatimě“, v nichž autor, šéfredaktor Avellino d'Almeida, přes svou zatvrzelou nevěru a sektářství vydal svědectví pravdě, což mu pak vyneslo četné útoky.

Sesteronásobně předem určené zjevení se Panny Marie s viditelně hmotnými úkazy nezvratně dokazuje, že náš život po hmotné stránce nezaniká, ale trvá dále. Podstata lidské duše zůstává nadále ve spojení s hmotnou podstatou těla, které je dokonaleji přizpůsobené vlastnostem duše. Toto tělo je energotronové, homogenní (stejnorodé) a může si dávat rozličný hmotný fluidový tvar, jak se dalo u zjevení Panny Marie, Sám Kristus po svém zmrtvýchvstání se viditelně po čtyřicet dní svým věrným ukazoval a vidělo jej kolem pěti set osob. Podobně se po své smrti zjevovala Panna Maria. Tyto skutečnosti dokazují, že náš život po tělesné smrti zaručeně nadále trvá.

V popsaném fatimském zjevem Panna Maria mimo jiné mluvila o velkých událostech a řekla: „Nepřestanou-li urážet Pána Boha, nebude trvat dlouho a začne jiná, horší doba, jež nastane válkou, hladem a pronásledováním. Jinak bezbožná propaganda bude ve světě šířit své bludy, podněcujíc válku... některé národy budou zničeny.“ Vedle fatimského zjevení Panny Marie je nutno se zajímat i o zjevení Panny Marie v Lurdech: Zjevení Panny Marie v Lurdech probudilo víru v nadpřirozené zasahování Boží do světového řádu. Zázraky se staly obranou víry v moc Matky Boží a dokazovaly možnost i skutečnost Jejího zjevení. Lurdy se od té doby staly předmětem pozornosti světa. Lurdská zjevení jsou v souvislosti se zjevením lasalettským, jsou jeho potvrzením a dovršením. Matka Boží přišla jako nebeská poselkyně, znenadáni, a přece ve chvíli prozítnosti určené, aby promluvila svým zjevem i svým slovem ke všem lidem, že její výtky a výstrahy se týkají dnešní doby ještě větší měrou než lidstva tehdejšího.

Výňatky z článku z deníku Práce ze dne 26. ledna 1958: „Před sto lety, mezi jedenáctým únorem a šestnáctým červencem, se čtrnáctiletému slabomyslnému děvčátku, Bernardetě Boubirousově, zjevila v jeskyni nedaleko Lurd osmnáctkrát Neposkvrněná panenka Maria. Věda v uplynulých letech už dokonale vyvrátila povídačky o tisících zázraků, které se v Lurdech staly. Dne 27. června 1955 předložila francouzská lékařka Marie Terezie Valotová medicínské fakultě vědecké pojednání, nazvané Lurdy a podvody v léčení, jímž dokázala, že bylo možno dokazovat zázraky jen nedokonalostí dřívější vědy. Jak je možné, že dnes ve světě, v němž se člověk chystá vylétnout do vesmíru, jsou ještě lidé, kteří oslavují zázraky jako ve středověku...“

Stranické, neodborné pojednání lékařky Volotové však nedosáhlo očekávaného úspěchu. Nestranní, skutečně vědeckí badatelé, lékaři, obhájili zásahy nadpřirozena. Je nutno připustit, že společnost lidská nemá jen lidi rozumné, ale též bytosti zlomyslné, zatvrzelé, škodolibé, duševně neprobuzené čili zaostalé, nevědomé, omezené a morálně zvrhlé.

Což nevíte, že ti, kdož nevěří, dovedou si vždy najít nějaký důvod, aby se nemuseli setkat s Bohem?

Uzdravení v Lurdech jsou události nepopíratelné, události veřejné. Vyložme si, co v podstatě zázrak je:

Základem náboženské víry k jevům lurdským je víra v zázrak, čili víra v nadpřirozeno. Kde je náboženství, tam je víra v zázraky: člověk není poslední bytostí. Jsou bytosti vyšší, mocnější a rozumí se samo sebou, že se dějí od nich také zásahy-zázraky.

Zázrak je skutek neobyčejný, smyslům člověka přípustný, provedený od Boha mimo přírodní řád. Zázrak je proto přímo dílem Božím co do původu i co do výsledku. Zázrak znamená zvláštní mimořádnou ukázkou pravého poměru přírody k Bohu. Ukázkou jeho moci a dobroty, ukázkou skutečné závislosti přírody na něm; kdo ovšem v zázraky věřit nechce, ten neuzná ani nadpřirozené jevy, jež se udály v Lurdech, ani jiné zázračné události – bude si nalhávat, klamat se novými poznatky lékařské vědy apod.

Připisovat uzdravení duševnímu vzrušení v Lurdech, byť bylo sebemohutnější, nemá vůbec žádnou léčivou působivost. Psychismus, psychoterapie, hysterie, sugesce, autosugesce, hypnóza, autohypnóza, neznámé síly, síly vůle, síla lásky žít atd. nemají v Lurdech místa. Zázrak je děj, který převyšuje veškeré známé i poznatelné přírodní síly a je i zůstane vědecky neurčitelný, nevysvětlitelný. Nejvyšší zákon, vyšší síla, která zázrakem vládne, nespadá do oboru vědy, a proto výplody lékařky M. T. Valotové a přívrženců lékařské fakulty nemají naprosto žádnou cenu.

Nadpřirozeno ve smyslu přísně bohosloveckém rozeznává se od zázraku tím, že převyšuje přírodní síly natolik co do způsobu, kterým se děje, nýbrž i co do své podstaty. Nadpřirozeno tvoří zvláštní vyšší řád; je božské, je přímým výronem svrchovanosti, dokonalosti a nekonečné moci.

Neobyčejná uzdravení se dějí větším dílem bez kteréhokoliv druhu léčivého prostředku – okamžitě.

Podívejme se na některé dřívější zázraky blíže: Poblíž zázračné jeskyně je zřízena „Úřadovna vyšetřovací lékařské komise“. Lékaři dr. Dozous a dr. Verges si dvacet pět let bedlivě všímali události lourdských. V této činnosti pokračovali i později, když již práce komise byla ukončena, neboť uzdravení u jeskyně nepřestávala. Dr. Dozous vydal knihu, pojednávající o lourdských zázracích. Dr. Verges v ní píše: Jsem dotazován, co jsem viděl v Lurdech. Na to mohu krátce odpovědět: Zkoumaje nejvěrohodněji události, jež jsou povzneseny nad vědu a umění, viděl jsem a takřka hmatal Boží dílo, zázrak. Viděl jsem přirozenou vodu působit věci nadpřirozené: umírající dítě bylo vyrváno smrti, slepé oči nabyly zraku, ochrnuté údy a zlé nádory, jež vzdorovaly všem lékařským prostředkům, byly náhle uzdraveny, souchotiny, rakoviny vymizely atd.

Dalším předsedou lékařské komise byl dr. Dunet a dr. Beissarie atd. Dr. Jindřich Guinier, volný docent lékařské univerzity v Montpellieru, který byl po třicet roků, jak tomu bývá u lékařů, následkem odborného vychování naprostým skeptikem, chtěje zázračná uzdravení světa vysvětlit přirozenou cestou, jel přímo do Lurd, kde je po čtyřicet roků odborně studoval. Zabýval se hlavně organickými nemocemi, oněmi chorobnými stavy se ztrátou substance, které rozrušují a ničí anatomická tkaniva, vzdorují všem léčivým prostředkům, zbavují lékaře trpělivosti a staly se nezpůsobilé k operacím, takže vedou nemocného vstříc smrti.

Poněvadž byl povahy přísné a upřímné, toužil po pravdě, ať již pochází odkudkoliv. Z přísného lékařského pozorování došel k názoru opačnému, uvěřil, že náhlá uzdravení v této „zázračné klinice“ lourdské se dějí nadpřirozeným způsobem. O těch, kteří proti lourdským zázrakům, uzdravením nestoudně bojují, píše: „Zbytečně mrhá časem, kdo s odpůrci lourdských zázraků rokuje. Jsouce zaslepeni pýchou a otroky svých smyslných pudů, zavírají umíněně oči před každým světlem, které je jim nepohodlné. Stačí je politovat, žet jejich zúmýslné nevědomosti, jejich vrozené neschopnosti, proniknout do tajemství věci a oddat se radosti ze světla nejčistšího, oné radosti, které okoušejí dosud za naší doby zázračně uzdravený František Coppée, Brunetiére, Huysmaus, Forain, Bourget, Crolleau a kolik jiných.

Nedbám a ani nechci předpojatých protivníků, sudílků, kteří věci zhola neznají nebo je znají pouze nedokonale, sektářských svobodomyšlníků, hypnotizovaných svým sektářstvím, a mluvků, kteří hluchými frázemi zakrývají svoji nevědomost nebo nepoctivost. Chybí jim právě ta nejdůležitější věc, totiž: spiritualis unotio, pomazání, proniknutí, porozumění „věcem duchovním“.

Aby mimořádná uzdravení v Lurdech vysvětlili způsobem přirozeným, dovolávají se rozmanitých vlivů. Snaží se dokázat, že nepůsobil-li tu hmotný účinný lék – tedy všechno se musí přičítat vlivům „psychickým“, totiž sugesci, autosugesci, víře, která uzdravuje, neznámým silám, ač všechny ty názvy jsou pouze zneužíváním slov, kterými chtějí zakrýt svou domýšlivou nevědomost.

Aby se uzdravení v Lurdech přičítala sugesci, o tom nemůže být řeči. Pouze nevědomci, nevědomí umíněnci, duševní omezenci, jsou snad s to, mluví-li o Lurdech, pronášet vážně slovo sugesci ještě dnes poté, co o sugesci napsali a dokázali učenci Bernheim z Nancy, Bérillou a Van der Elst z Paříže, Grasset z Montpellieru, Desplats, Duret a Lavrand z Lilie, Boinsarie z Lurd. V Lurdech jsou pouze „chroničtí“ nešťastníci prohlášeni a též sami si toho vědomi, za takové, kteří jsou hmotnými prostředky nevléčitelní z organických poruch, neschopní operací a zde neočekávaně nabyli úplného zdraví. Jindy jsou to děti, které nevědí, co se s nimi děje, jindy opět skeptikové, kteří se v nitru vysmívají „pověře“, jež je obklopuje, kteří jsou sem přineseni proti vůli rodičů, jimž nemohou odporovat a kterých se náhle zmocní neznámá, neuvědomělá a neodolatelná pudivá síla, která je donutí povstat z nosítek a prohlásit se za uzdravené, kteří se rozbíhají k neviditelné bytosti s myslí napjatou, tělem ozdravěným a přeměněným.

V Lurdech všichni tito sugestivní činitelé dohromady, třebaže tu dosáhli nejvyššího stupně napětí, nezpůsobili nikdy nic užitečného a trvalého ani u nejcitlivějších a účinkům sugesci nejpřístupnějších osob hysterických a neuropatických (stížených některou nervovou chorobou) a tito sugestivní činitelé nebyli s to, aby, byť sebemeně, účinkovali na náhlou změnu organické vitality, jako: rychlé zacelení rány, náhlé rozehnutí nádoru, okamžité vysušení hnisavosti – slovem, nebyli by s to, aby způsobili všechny ty náhlé změny zkažených ústrojných tkaniv, které jsou pozorovány v jeskyni Massabielské.

Víra, která uzdravuje, náboženská zanícenost a mravní podrážděnost se ukazují každý den jako činitelé, kteří nemají žádný účinek na nemocné ubožáky, kteří vzývají Pannu, jež se zjevila v jeskyni, nebo kteří při svátostných průvodech úpěnlivě vzývají Boha ve Velebné svátosti přítomného. Jediní nemocní, kteří se v Lurdech uzdravují, jsou lidé pokorní, hrdinní prosebníci za uzdravení bližního, sousedovo, lidé odevzdaní do vůle Boží, nebo nevěrci, aby byli ukázkou milosrdenství, které Bůh udílí lidem, ač si je nezasluhují. Tudíž domněnka o neznámých silách, kterými má být vysvětlena lurdská uzdravení, neopírá se o žádný vědecký základ. Uzdravuje nepřístupné tajemství, které dělí člověka stvořeného od Božství nestvořeného, tajemství, v jehož nitru se skrývá Božství.

Neobyčejná a úplná uzdravení v Lurdech se přiházejí nejčastěji okamžitě. Tato okamžitost, absolutní nebo relativní v opravné práci ústrojných poškozenin, zhora nevyléčitelných, je vlastní a význačnou známkou všech uzdravení, až dosud odbornými lékaři zaznamenaných. A je to právě tou očitou známkou zjistitelnou, která nejvíce dojmá zástupu lidu.

Po mnoha měsících i letech utrpení a neschopnosti svalů při náhlém uzdravení skoro vždy nastupuje náhlé a trvalé zdraví. Funkce ústrojí, které jsou již dlouhou dobu porušené a víceméně nepracují, se nenadále zotavují a žijí od této chvíle v dokonale dobrém stavu. Důležitá vyživovací činnost, až dosud skoro zcela zničená, přichází touto náhlostí zásahu do pravidelného chodu, aby se už nezastavila. Stará paralýza svalů náhle mizí, neboť opět došlo k pravidelným pohybům svalů, od nynějška trvalým, jako bylo například u AU liauma, Gizetta a jiných. Nešťastníci na kost vyhublí nabývají své ztracené tělesné plnosti – případ Guilloteanové, Hautonové atd. Zastaralé a značné ztráty substance jako nekróza – hniloba kostí, úbyte měchy, zastaralé sterkorální fistule – pištěly, konečnicků, lupus, vředovatění kůže nebo sliznice, rakovité nebo skrofulózní – krtiční – rány se zacelují rychle, takřka před očima zaražených lékařů. Nádory rozmanitého druhu mizí jediným okamžikem, například sestře Eugenii, sestře Marii, vdově Ranchetové a jiným, tuberkulóza kostí (nemoc Pottova) nebo kloubů, tumor albus – tuberkulózní zánět kloubů (ankyulózy), svalené klouby, v kyčlích, v koleně, v kotníku... tratí se právě ve své nejlepší práci a zůstávají po sobě kloub pravidelný, ohebný, nebolestivý, vykonávající od této chvíle všechny své přirozené pohyby – jako například u Fulasneové, Lesageové, Daisy Grenetové, Eufrasie Boscové, L. Vergnacové atd.

Všechny tyto příklady jsem jako lékař sám viděl; a každá tato událost má nejčastěji množství svědků a bývá vzápětí vyšetřována četnými lékaři, kteří se navzájem neznají a jsou náhodou přítomni. Okamžitost těchto uzdravení organických nemocí, vždy tolik vážných, a tak zastaralých, nepopíratelně odporuje pracné zdlouhavosti, kterou si vyžaduje pravidelné léčení vážně poškozených a zničených anatomických tkaniv.

Přirozený a zdlouhavý postup hojení, zápas mezi nemocnými a zdravými buňkami lourdským uzdravením ustává a místo toho nastupuje nezvyklé, okamžitě uzdravení – absolutní nebo relativní, které jim vtiskuje svou zvláštní známku a rozlišuje je od uzdravení obyčejných. V případech uznaných lékařskou komisí za nevyléčitelné, kdy nešťastník je nevyhnutelně odsouzen k brzké smrti, se rázem probouzí úplně zahlazená hojivá síla, nabývá nutného stupně energie, mžikem se urychlí, odhodí všechny překážky a jedním okamžikem navrátí k smrti odsouzenému plné a trvalé zdraví. Tato všechna náhlá uzdravení nevyléčitelných najdete v lékařských protokolech zjišťovací kanceláře v Lurdech.

Podobně se náhlého uzdravení dosahuje u nemocí „bez hmoty“, jejíž anatomické sídlo není dosud určeno, nalezeno. Lékaři připouštějí, že je nervové tkanino někde porušeno, avšak

samo poškození není známo, nelze je vidět ani omakat. Hysterie, epilepsie, šílenství jsou dosud nemocemi „bez hmoty“. V Lurdech však náhle mizí. Ctyřadvacetiletá Arn. Guilleateauvá měla povšechnou tuberkulózu. V několika měsících ze 60 kg zhubla na 23 kg. Do tohoto těla, proměněného v kostru, se v Lurdech náhle vrátil život a zase nabyla svého pravidelného objemu.

Dvacetiletá J. Hautonová pro chorobu žaludku a střev spadla na váhu 17 1/2 kg, byla stížena neutěšitelným vrhnutím a průjmem s krvácením. V Lurdech nastala neslýchaná přeměna této „mrtvolky“ v plně uzdravenou ženu. M. Lamarchandová měla povšechnou tuberkulózu plic a kůže, ohromné vředy na obličejí a nohou. V Lurdech se náhle uzdravila.

J. Dehantová, dvacetiletá, měla ohromnou ránu (32 cm), hnisavou a páchnoucí, která rozežírala kůži a svaly. Po koupeli vše náhle zmizelo.

M. Mabileová, stížená hnisavým břišním nádorem, neschopná operace, a se zánětem žil na obou nohou, se uzdravila náhle po koupeli v lourdské piscině.

V. Rauchetová měla nádor velikosti bochníku na levé kyčli, tvrdý, tkvící na kostech, k operaci nevhodný. V Lurdech se uzdravila náhle s pocitem nesmírné bolesti. Omdlela a současně s tím nádor zmizel.

J. Fulasneová, stížená nemocí Pottovou, tuberkulózou obratlů, s hrbem a nevléčitelným vředem v levé slabině a kontrakturou levé nohy a šlapadla. Byla uzdravena náhle při nesení nejsvětější svátosti.

Eliška Lesgeová, stížena tuberkulózním zánětem kolena, byla náhle uzdravena v lourdské piscině.

Daisy Grenetová, stížená nemocí Pottovou se vředem byla náhle uzdravena. Nemocnou ošetřovali a po uzdravení prohlíželi lékaři Galot, Menatd, Lefebvre, David. Uzdravení bylo prohlášeno za náhlé, zázračné.

E. Boscová, sirotek, stížená povšechnou tuberkulózou plic, anky-lozou v kolenech (tumor albus), sloužila za předmět klinických demonstrací. Byla uzdravena náhle před očima lékařů.

L. Vernacová, stížená tuberkulózou kloubů v chodidlech: levé chodidlo bylo amputováno, amputace pravého chodidla byla odsunuta. Uzdravila se náhle v lourdské piscině a byla pak úplně zdravá podle protokolárních zjištění lékařů.

Na obě oči slepá devatenáctiletá Marie Aloisie Moresu při průvodě s velebnou svátostí náhle nabyla zraku. Dle výpovědí lékařské komise v Lurdech byl neduh organický a slepota nevléčitelná. Uzdravení této slepé bylo jedním z nejneobyčejnějších a nejpotvrzenějších, jež se kdy stala. Ve dnech Mariánských svátků, kdy se sjede na šedesát až osmdesát tisíc poutníků, je komise lékařů, kteří zkoumají náhlá uzdravení z vědeckého hlediska dříve, než je uznají za zázrak, složena z padesáti až sta lékařů všech možných a životních názorů. Tedy nejde o žádné přívržence nebo propagátory katolicismu.

Zámožný Francouz E. Artuš z Paříže složil patnáct tisíc franků u notáře Turgusta v Paříži a zvýšil vklad na sto tisíc franků s tím, že sumu vyplatí tomu, kdo dokáže, že zázračná uzdravení v Lurdech lze vysvětlit přirozenou cestou. Dále určil pět tisíc franků pro zvláštní

komisi, která by sestávala z mužů vědecky vzdělaných, univerzitních profesorů a slavných lékařů, která by rozhodla o námitkách, činěných od nepřátel. Peníze byly složeny roku 1871 a do dnešního dne se nikomu nepodařilo dokázat, že by některá uzdravení, vědeckou komisí prohlášená za zázračná, bylo možné vysvětlit přirozeným způsobem.

Nahlédneme-li do úředních zpráv vyšetřující komise lékařů, vidíme, že se některé roky vyznačují vysokým počtem zázračných uzdravení. V roce 1899 v době od 1. srpna do 7. září je zaznamenáno jedenasedmdesát zázračných uzdravení. Při národní pouti Francouzů sto dvacet dva zázračných uzdravení atp.

Lékaři nepředpojatí, skuteční vědci, kterým je dáno světlo, svým rozumem a duševním zrakem dovedou nahlížet do podstaty věci, potvrzují zázraky. Lékaři, u nichž povšechné zákony veškerého dění vycházejí pouze z hmoty, mluví o psychoterapii, sugesci, psychismu, fantazii, neznámé síle, která náhle uzdravuje, o hysterii, neuropatii a podobně, vytvářejí nejasné pojmy, jež lidi nerozumné a do věci nezásvěcené matou. O Bernardetě lidu namluvili, že byla duševně chorá a slabomyslná.

Toto vše se dá napsat a hlásat, avšak nepředpojatý člověk hledá pravdu. Bernardeta byla nesčíslněkrát tvrdě vyšetřována vědeckými komisemi, složenými z lékařů, vědců, filozofů, psychiatrů a vysokých duchovních. Byla podrobena krutým zkouškám, ale nenechala se nikdy zastrašit. Protokol zní: „Odpovídá bez vychloubavosti, s dojmavou prostotou a na všechny kladené otázky odpovídá ihned, bez váhání, s takovou zřetelností, jasností a určitostí, jaká svědčí o vlastním pevném přesvědčení... Její rozumné odpovědi svědčí, že má ducha zdravého, klidnou obrazotvornost a na její stáří vynikající soudnost. Její zbožnost neprojevila nikdy přemrštěnost, nikdy na ní nebylo pozorovat ani pomatenost ducha, ani zvláštní povahu, ani churavou mysl, což by snad zavdalo příčinu k takovým výmyslům obrazotvornosti. Ona viděla onen zjev, a to nikoliv jednou, nýbrž osmnáctkrát.“

Výtah z jiného protokolu: „Bernardeta předstoupila před nás s největší skromností, ale zároveň s podivuhodnou jistotou. Klidná, bez rozpaků stála uprostřed toho četného shromáždění, před vyšším duchovenstvem a před světskými učenci, jichž nikdy předtím neviděla, jejichž poslání však dobře znala. Mluvila tak, jak jsme ji dříve již několikrát slyšeli, a nic neměnila, v ničem si neodporovala. Učinila proto na komisi dojem, že mluví upřímně a že není stížena žádnou nemocí duševní.“

Nařčení lékařky Volotové, že Bernardeta Boubirousová byla slabomyslná, je naplněno zatvrzelou nenávisť v zázraky v Lurdech. Jmenovaná lékařka výroků „slabomyslná“ používá v románu Emila Zoly, který rovněž pronesl tento lehkomyšlný a nestydatý úsudek. Již předseda zkušební komise v Lurdech MUDr. Bouissarie veřejně odsoudil tento Zolův výrok o Bernardetě s poukazem, že se v Lourdech měl a mohl zeptat lékaře, který Bernardetu po osm roků léčil ze záduchy a sám uvěřil v pravost její výpovědi o skutečnosti zjevení Panny Marie. Lékař by nikdy neuvěřil děvčeti slabomyslnému, duševně chorému a omezenému. Dnes, kdy nelze již její duševní stav zkoumat, mluvit o její duševní chorobě a slabomyslnosti je opovážlivostí. Je zjištěno a zapsáno, že spisovatel Zola, když byl v Lurdech a uzdravení osobně viděl, byl dojat. Ve zkušební úřadovně lékařů však projevoval takovou neznalost ve věcech lékařské vědy a činil tak nejapné poznámky a požadavky, že vyvolal u lékařů útrpné úsměvy. Nicméně ve svém románě se snažil lourdeské zázraky zlehčit, přestože se v Lurdech samotných vyjádřil takto: „Lurdy chtějí potlačit, bylo by páchání zločinu na lidstvu.“ Zolova kniha Lourdes není než pásmo lží, překrucování a rouhání. Proti vyhaným zprávám o Bernardetě v řadě článků vyličil pravdu P. Riccard a P. Martin pak vyličil Zolu jako

nevědomého a nesvědomitého člověka v knize, vydané pod názvem O Bernardetě. Rovněž pařížský advokát dr. J. Lasserre uveřejnil několik článků a vydal knihu, kde obhajuje duševní svěžest Bernardety, zjevení se Panny Marie a zázraky, jichž se dovolává svědectví lourdského starosty, policejního prefekta a ministra u císaře, kteří by jej byli mohli veřejně pranýřovat ze lži. Kniha Lasserova Notre Dame de Lourdes byla přeložena do dvaceti šesti světových jazyků. Advokát dr. Lassere vytýká Zolovi stranickost, usvědčuje jej ze lži a praví: „Vaše kniha není nikterak román, nýbrž je to dílo zvláštní drzosti, jež má za účel lidi klamat – to jest zločinem.“ Rovněž zastupitelstvo obce Bartres, kde Bernardeta žila, pokládalo za svou povinnost obhájit duševní stav Bernardety a vzdát čest zjevení se svaté Panny a takto postavit do pravého světla Zolou znetvořené události.

Slavný lékař, pařížský dr. Mocog, věnoval Zolovi článek, v němž tento učenec, který byl právě v době Zolovy návštěvy Lurd v lékařské zkušební komisi, podává důkaz, že i podle zvráceného líčení Zolova se mnohá uzdravení musí uznat za zázračná.

V Paříži je takzvaný Luxemburský salón, v němž se každý týden konají přednášky nejznamenitějších mužů všech vědních oborů. Přednášky navštěvují hlavně studující vysokých učeních a pak vůbec vzdělanci. Zde měl dr. Boissarie přednášku o Lurdech vzhledem k Zolovu románu. Návštěva byla tak četná, že sál nestačil a muselo se použít i vedlejších místností. Mimo velký počet lékařů byli přítomni členové senátu, mnoho profesorů, studujících a intelektuálů. Na pódiu se objevil dr. Boissarie, předseda zkušební komise a několik osob, které byly v Lurdech uzdraveny. „Zázraky,“ pravil dr. Boissarie, „které Zola v naší zkušební úřadovně poznal, chce klamně postavit jako přirozené události.“ Nato předvedl muže, kterého znamenitý lékař na klinice Charoot prohlásil za slepého, a slečnu Lemarchandovou, provázenou svým lékařem. Její obličej byl kdysi úplně znetvořen chorobou. V Lurdech byla uzdravena a dostala normální svěží obličej. Zola však ve svém románu lživě tvrdil, že po užívání lourdské vody se na jejím obličejí utvořily jizvy, že podržela křivá ústa, takže musí vodu pouze lízat jako psík, chce-li uhasit žízeň. Když posluchači uslyšeli lživou Zolovu zprávu a viděli před sebou uzdravenou osobu, vypukli v nevoli. Pak předstoupila Marie Lebrauchová, nemocná prsním neduhem v nejvyšším stupni, která, polomrtvá, byla v Lurdech uzdravena. Představila se nejen lékařům zkušební komise, nýbrž i přítomnému Zolovi a Zola, ačkoliv ji viděl uzdravenou, přece měl tu smělost ve svém románě tvrdit, že na zpáteční cestě zemřela. Dále byla předvedena slečna Marie Briffaultová, která po čtyři roky nemohla opustit lože. Zánět kyčle mělo za následek ustavičné hnisání kyčle, neboť kost byla hluboko zkažena. Bolesti byly nesmírné a z rány muselo být vyňato několik kůstek. Ta byla též v Lurdech náhle uzdravena. Zola se snaží toto uzdravení vysvětlit sugescí. Dále byli předvedeni jiní uzdravení a přednáška končila tím, že hanebné, lživé zvrácené Zolovo tvrzení o Lurdech bylo všemi přítomnými odsouzeno.

Budiž ještě uvedeno náhlé uzdravení Petra Deruddera z belgického městečka Jabbeke, čítajícího dva a půl tisíce obyvatel: Derudder byl drvoštěp a při kácení mu strom rozdrtil levou nohu. Přivolaný lékař Affenaera zjistil, že obě kosti nohy jsou zlomeny – kost holenní i lýtková – obě ve stejné výši při koleně. Po sejmutí škrabového obvazu zjistil, že zlomeniny se zhoršily komplikacemi. Zlomené části byly zbaveny své okostice a plavaly v hnisu, vytvořila se snětivá rána, která splývala s místem zlomenin. Jiná široká hnisavá rána se otevřela a podebírala na druhé straně nohy. Bylo zachváčeno svalové tkanivo. Po dlouhých měsících léčení se Affenaer vzdal naděje na uzdravení Deruddera. Tehdy se neužívalo ještě antiseptických metod, zamezujících hnilobu ran. Ubohý Derudder se po osm roků belhal o berlích s bolestmi, neschopen výdělků. Lidumilný vikomt, v jehož lese se úraz stal, k němu povolal četné jiné lékaře z Brugges a jiných bližších měst. Konečně byl zavolán i slavný

profesor Thiriart z Bruselu. Navrhl jako jediný prostředek amputaci nohy, neboť kosti zůstaly od sebe a rány hnisaly a musely být třikrát denně čistěny. Po osmi letech a dvou měsících se Derudder rozhodl, že vykoná prosebnou pouť k lourdské jeskyni v Oostackeru, blíže Gand. Před odjezdem lékaři Affenaer a van Hoestenbergh zjistili, že uvnitř jeho rány byly vidět obě zlomené části kostí, vzdálené jedna od druhé tři cm, a rány byly otevřeny. Spodní částí nohy mohlo se pohybovat všemi směry, visela jen na měkkém tkanivu a kůži. On sám lékařům i známým před odjezdem ukazoval svou ránu, přičemž rukou ohnul spodní část nohy tak, že oba konce zlomených kostí vyčnívaly z hnisající rány ven, nebo obrátil nohu patou dopředu a prsty dozadu. Cesta za pomoci jeho ženy byla přetěžká a bolestná. Petr Blomm s dalšími třemi muži ho vynesli do vagónu. Ve stanici Gand bylo třeba vystoupit z vlaku a jet dostavníkem až do Oostackeru. Kočí dostavníku, silák, sám snesl nemocného a přitom se zlomená noha stočila tak, že kolemstojící pronesl tento „vtip“: „Hle, ten člověk ještě tu nohu ztratí.“

V Oostackeru si Derudder odpočinul, napil se trochu vody a posadil se na jednu lavičku před sochu Panny Marie Lurdské. Zde počal nejprve snažně prosit za odpuštění hříchů a pak prosil přesvatou Pannu Lurdskou o vyprošení milosti, aby mohl opět pracovat a vydělávat živobytí pro svoji pětičlennou rodinu a nemusel žít z milosrdenství lidí.

Tu se v něm stal jakýsi převrat. Pocítil, že je rozčilen, zmaten, takřka jako bez sebe. Nemyslel na to, co dělal, vstal bez opory berel a šel, prošel řadami poutníků a poklekl před sochou Panny Neposkvrněné. Vtom se teprve vzpamatoval a přišel k sobě; zpozoroval, že šel a že klečí. „Já klečím, můj Bože, kde to jsem?“ V úžase okamžitě vstane a září radostí a začne přecházet kolem jeskyně. Teď ho zpozorovala jeho žena, a vidouc jej kráčet bez berlí, zděšeně křičí: „Co to děláš, co děláš, co děláš?“ V nejbližší vteřině se zapotácela a omdlela. Všechno se shluklo kolem Deruddera, vyptávali se ho... „Můžu stát zpříma, chodím, obě nohy se opírají o zem a nesou mne snadno bez bolesti, konec utrpení, jsem uzdraven.“ Je zavezen do blízkého zámku provázen nesčítanými zástupy. Prohlížejí nohu, shledávají s úžasem, že celá noha se stala normální, takže obvazy samy od sebe spadly. Ani stopy po ráně, obě rány jsou úplně zajizveny a obě kosti se spojily přesto, že následkem vypadnutí štěpin byly dříve tři centimetry od sebe vzdáleny. Obě nohy jsou přesně stejně dlouhé.

Večer, když slézal z vlaku v Jabbeku, železničář Blomm na něj užasle hleděl. Po cestě domů jej provázel stále větší zástup lidí až k domu, Vikomt de Bus byl právě v Bruselu. Udivený správce mu zaslal telegrafickou zprávu o tomto zázraku uzdravení. De Bus byl nesmírně vzrušen a zvolal: „Nikdy jsem nevěřil v zázrak, ale jestliže se Derudder uzdravil, je to skutečný zázrak a já uvěřím.“

Celá obec byla plna zázračné události, vždyť Deruddera všichni znali. Putovali o překot do jeho domku. Tento pronikavý zázrak se stal veřejnou událostí. Ve farním chrámu po devět dnů byla sloužena zpívaná mše svatá. Z osady, čítající 2 500 obyvatel, bylo stále na dva tisíce lidí v chrámu. Těchto devět dnů se nepracovalo a byly svčeny jako neděle. Vynikající osoby sepsaly o tomto zázraku uzdravení protokol a všichni osadníci jabbečtí jej podepsali. Podepsal i volný myslitel M. Sorge.

Doktor Affenaer slyše, že se jeho klient zázračně uzdravil, přispěchal z Audenbourgu, vyšetřil velmi zevrubně nohu a shledal, že holeň je v místech, kde byla zlomena, spojena a úplně hladká. Nemohl opanovat své vzrušení, velké slzy mu i před lidmi kanuly z očí a zvolal: Jste radikálně vyléčen, Deruddere, vaše noha je jako noha novorozeného dítěte. Všechny lidské prostředky byly bezmocné, ale čeho nezmohou lékaři, to může Svatá Panna.“ Překvapující novinu se dozvěděl i ošetřující lékař dr. van Hoestenbergh. Odpíral tomu uvěřit

a přijel ze Stalhillu do Jabbeku. Derudder pracoval v zahradě, ryl zemi rýčem. Lékař zůstal ohromen při této podívané, nevěřil totiž v nadpřirozeno. Požádal Deruddera, aby zašel do domu, že si nohu prohlédne. Derudder před zraky užaslého doktora běhal a skákal jako malé dítě. Při vyšetření zjistil stejně jako dr. Affenaer, že povrch zlomenin je úplně hladký, není žádného zkrácení nohy, ani žádného napadání na ni. Ano, prohlásil, je dokonale vyléčen. Před tímto zřejmým důkazem Božího zakročení přestal váhat poctivý duch dr. van Hoestenbergha a zvolal: „Vidím – tedy věřím.“

V Jabbeku byl úplný nevěrec jménem Weisch, který prohlásil: „Před tak zřejmým projevem moci nadpřirozené je nemožno nevěřit, je třeba přijati učení církve. Stal jsem se věřícím.“ Též kočí dostavníku, nevěrec, který nesl Deruddera s klátící se nohou, která se za hodinu tak náhle uzdravila, byl ve své nevěře a uvěřil.

Ve službách hraběte de Buse byl Derudder ještě patnáct let a byl tvrdým a statným pomocníkem. K jeskyni v Oastackeru vykonal na čtyři sta poutí na poděkování.

Dr. Royer z Leus – Saint Rémy se podjal důkladného přísného vyšetřování. Mnozíci se svědectví dala tak vyniknout nadpřirozené skutečnosti vyšetřované události s takovou zřejmostí bez nejmenšího stínu, že volný myslitel uvěřil v zázrak.

Petr Derudder za dvacet tři let po svém uzdravení zemřel. Dr. van Hoestenbergha, týž, jež zázrak obrátil k nadpřirozenu, chtěl vidět kosti oné nohy. Mrtvola byla vykopána 24. 5. 1899. Doktor pak provedl uříznutí obou nohou a přistoupilo se k pitvě. Toto nové svědectví potvrdilo všechno ostatní. Levá noha měla známky bývalé dvojí zlomeniny, ale osa obou nohou zachovala týž směr a obě nohy měly stejnou délku, ač z nemocné nohy kousky kostí vypadly. Neviditelný chirurg v jediném okamžiku zázraku učinil, co by nikdo jiný nedokázal. Po provedené pitvě dr. Royer zveřejnil a podepsal se dvěma jinými kolegy dr. van Hoestenberghem a Deschempsem velmi důležitý článek o Derudderově případu. Vypsali v něm zevrubně a přísně všechna fakta, a takto všichni tři lékaři dokazovali, že toto uzdravení nebylo dílem moci přirozené, nýbrž moci nadpřirozené. Toto přísně kontrolované šetření s podrobným popisem poslal dr. van Hoestenbergha předsedovi zjišťovací kanceláře do Lurd. Poněvadž to bylo téhož roku, kdy Zola přijel do Lurd, dr. van Hoestenbergha končil dopis slovy:

„Tento dopis stihne Vás ve společnosti pana Zoly. Byl bych šťasten, aby četl tyto řádky a dovolil mi, abych mu připojil několik slov: Pane, byl jsem nevěrec jako vy. Zázrak Derudderův mi otevřel oči, které do té doby byly zavřeny světlu. Dal jsem se do studia náboženství a do modlení. Nuže, prohlašuji Vám na svou čest, nemám již ani nejmenší pochybnosti.“

Nyní se podívejme, jak se na lurdské zázraky dívá vědec dnešní doby. Alexis Carrel, poctěný Nobelovou cenou, skvělý biolog, fyziolog, lékař, chirurg a myslitel... „Zákony fyziologické mluví proti zázrakům. To je dosud názor většiny fyziologů a lékařů. Máme-li však zřetel k událostem, zjištěným v posledních padesáti letech, nelze tento názor déle udržet.

Nejvýznačnější případy zázračných zhojení jsou zaznamenány v chorobopisech lékařského úřadu v Lurdech. Náš nynější názor o vlivu modlitby na patologické poruchy se zakládá na pozorování pacientů, kteří téměř okamžitě byli vyhojeni z nejrůznějších afekcí, například tuberkulózy, pobříšnice, studených abscesů, kostních zánětů, hnisavých ran, kožní tuberkulózy, rakoviny atd. Průběh hojení u jednotlivých nemocných se valně neliší: často se pociťuje prudká bolest a pak ihned náhlý pocit vyhojení. V několika minutách a nejpozději za

několik hodin se rány zajizvily, patologické příznaky zmizely a vrátila se chuť k jídlu. Někdy ustaly funkcionální poruchy dříve, než byly anatomické laese zhojeny. Pokřivení kostry při nemoci Pottově nebo rakovinou postižené mízní uzliny zůstávaly někdy ještě dva nebo tři dny potom, kdy vlastní nemoc již byla odstraněna. Zázrak se vyznačuje zvláště nesmírným zrychlením hojivých organických pochodů. Je nepochybné, že zajizvení anatomických defektů postupuje mnohem rychleji než normálně. Jedinou nepostradatelnou podmínkou pro takové zhojení je modlitba; ale není nutné, aby se nemocný sám modlil, ba dokonce nemusí být ani nábožensky věřícím člověkem. Stačí, když někdo v jeho okolí se octne ve stavu modlitby. To jsou fakta nesmírně důležitá, ukazující nám existenci jistých vztahů dosud neznámé povahy mezi psychologickými a organickými pochody. Svědčí pro objektivní důležitost duševních činností, které hygienici, lékaři, pedagogové i sociologové až dosud při svých bádáních opomíjeli. Zde se člověku otevírá zcela nový svět.“

Ani zde tento upřímný vědec nepochopil, v čem zázrak spočívá. Pozastavuje se u pouhé modlitby. Modlitba je pouze prostředkem, cestou, skrze niž docházíme vyslyšení u Boha. Samotný zázrak je skutek neobyčejný, smyslům člověka přípustný, provedený od Boha mimo přírodní řád.

Tedy zázrak provedený od Boha mimo přírodní řád. Beuter Paříž, dne 31. října 1948 píše: Hodnostáři římskokatolické církve v Lurdech oznámili, že byl úředně zaprotokolován případ „zázračného léčení“ v Lurdech. Jedenáct lékařů podepsalo prohlášení, v němž dosvědčují, že jedenáctiletý chlapec jménem Francois Pascal, který byl slepý a chromý na obě nohy a ruce, byl náhle úplně vyléčen.

Při třetím zjevení Panny Marie roku 1858 dne 18. února Bernardeta, podávajíc Panně Marii pero, inkoust a papír, prosila, aby napsala své přání. Panna Maria se usmála a odpověděla: „To, co ti mám říci, není třeba psát... chceš sem dobrovolně přicházet po patnáct dní? Neslibuji ti, že budeš šťastná na tomto světě, ale na onom.“ Ze slov Panny Marie plyne, že tento svět není naším hlavním domovem, ale domovem přechodným. Ve Fatimě Panna Maria pravila: „Mojí domovinou je nebe. Toto místo – nebe – bude mimo nynější hmotný prostor.“ Sám Kristus pravil: „... vládněte královstvím připraveným vám od ustavení světa...“ Toto „království“ jistě bude mimo oblast nynější hmoty, která se mění a ve svém tvaru zaniká.

Při šestém zjevení pravila: „Modli se za hříšníky!“ Při osmém zjevení Panna Maria vyslovila slova: „Pokání, pokání, pokání!“ Při desátém zjevení pravila: „Polib zemi za hříšníky!“ Z varování je vidět, že lidstvo žije v mravní bídě a neřesti.

Tato zjevení se mohou vysvětlit jenom nadpřirozenou příčinou. Tato příčina musí být božská, jelikož její účinky – dílem zřejmé milosti, jako obrácení hříšníků, dílem odchyly od zákonů přírodních, jako zázračná vyléčení – se mohou přičítat pouze Bohu, původci milosti, Pánu přírody, za přijatá dobrodiní. Nadpřirozený ráz vznikne, ukážeme-li a dokážeme-li nemožnost přirozeného vysvětlení.

Zjevení není možné vysvětlit halucinacemi nebo vlastním smyslovým klamem. Není halucinace než pocit, který vzniká ve smyslech samých, aniž je k tomu dána z vnějšku nějaká příčina, kdy tedy vidina se nekryje se skutečností. Halucinace je tudíž pouhý výplod fantazie či obrazutvornosti. Vidět osoby, kde nejsou, s nepřítomnými osobami rozmlouvat, slyšet lahodné zvuky, když je všude kolem ticho, to jsou případy halucinace, jež nezbytně ukazují na chorobný stav mozku, na duševní chorobu. Ale Bernardeta sama, vyslychaná a vyšetřovaná nescíslněkrát a co nejpřísněji, jevila vždy naprosto zdravé smysly i úplně zdravý rozum.

Několikrát pozorována při zjevení daným doktorem Dozousem, nejevila žádná úchylky od normálnosti ani duševní, ani tělesné, až na zmíněnou extázi, která mluví jen pro skutečnost nazíraného neobyčejného zjevu. Vypovídala i v křížovém ohni otázek různých komisí klidně, jasně a do nejmenších podrobností a dokonale ovládala všechny své smysly.

Právem se proto ptáme: Jak to? Proč jenom v tomto jediném případě se vidina nekryla se skutečností, proč jenom v tomto jediném případě viděla něco, co podle mínění odpůrců neodpovídalo skutečnosti, proč v žádném jiném případě nikoliv? A konečně k halucinaci jako vlastnímu smyslovému klamu je jako předpokladu nutně třeba až chorobné touhy po osobě, jež se pak domněle vidí. Po něčem podobném není u Bernardety stopy. Důležitá je i ta okolnost, že se zjevení neukázalo vždy, a hlavně tehdy ne, když si to Bernardeta nevýslovně přála a toužila po něm.

Vyléčení nelze připisovat ani hypnóze, ani sugesci, ani vodě, jak se namítá. Hypnóza je stavem spánku, nebo alespoň stavem podobným polospání, avšak v Lurdech není nikdo z nemocných uspáván. Nemocní se zpravidla jen modlí za jasného vědomí, aniž by upadali do hypnotického spánku. O nějaké shodě vůle sugerujícího se sugerovaným nemůže též být uvažováno. Sugesci nedovede v okamžiku zacelit hlubokou ránu, obnovit porušené tkanivo a zničit tuberkulózní bacily. V Lurdech však mizí rány a vředy, rakovinné nádory a choroby ústrojového všeho druhu přestávají lehce, jako nějaké pomíjející bolesti.

Zázrak je ze strany Boží nutný. Uvažujme: Bůh je nutně bytost nadpřirozená (jelikož pouze přirozený Bůh nic nevysvětlí, poněvadž musí důvod své existence hledat zase v jiném; přirozený Bůh – žádný Bůh), živá, neboť život je dokonalost a Bůh žádnou dokonalost nemůže postrádat, a duchovní – jelikož opak ducha, hmota, je plná nedokonalosti, jež Bůh mít nemůže. Bůh jako bytost živá musí mít i projevy života. Neboť je bytostí duchovou, musí mít projevy života v oboru či ve směru rozumu a svobodné vůle. Ducha totiž jako takového charakterizují, vyznačují dvě mohutnosti, rozum a svobodná vůle. Má smyslovost, tedy cítí, paměť, obrazotvornost – vlastnosti nižší smyslové duše, jež je vázána na tělo, jež s tělem existuje a s tělem i hyne a zaniká. Tyto vlastnosti však nehmotný, nejvyšší dokonalý Bůh naprosto nemůže mít. A neboť je bytostí nadpřirozenou, musí mít nutně projevy nadpřirozené v oboru rozumu a svobodné vůle. Projevy nadpřirozené v oboru rozumovém – jevu tajemství a proroctví a v oboru volném – zázraky.

Zázrak tedy nutně souvisí s bytostí živého, nadpřirozeného Boha, je nutným výrazem či projevem existence a živosti nadpřirozeného Boha. Je zároveň Jeho legitimací. Zázrak a ostatní nadpřirozené projevy (tajemství, proroctví) živého, nadpřirozeného Boha jsou právě svědectví, že myslel, mluvil a jednal nadpřirozený Bůh. A jenom takový, tedy nadpřirozený Bůh, je zárukou pravdy, pravosti a spolehlivosti všeho, tedy i víry, a žádný jiný. Jenom takovému Bohu věřím a všemu tomu, co zjevuje a k věření předkládá, a žádnému jinému. A věru, kdyby evangelium Kristovo neobsahovalo tyto nutné nadpřirozené projevy živého nadpřirozeného Boha, kdyby tedy neměl hluboká tajemství, velké zázraky a skvělé, zčásti již vyplněné proroctví, nevěřil bych mu, zamítl bych je. Zázrak je u Boha-Stvořitele možný. Každá věc Bohem stvořená se skládá z látky (materie) a formy. Látka je princip niterní, první a potenciální podstaty tělesné. Látka je zajisté principem právním, poněvadž před ní bylo pouhé nic a právě tvůrčí Boží mocí přešla z ničeho v něco. Niterním, poněvadž konstituuje či ustavuje věc. A potenciálním či možným, schopným pojmout na sebe různé formy. A jeho látka je principem potenciálním, možným, tak forma je principem aktuálním, určujícím, specifikujícím, kladoucím věc do určitého druhu a s druhem do určitého rodu, do určité třídy a říše. A takovouto formu ve věcech jmenujeme formou podstatnou, podstatovou či

substanciální. Podle toho tedy, kterou formu podstatovou v sebe látka (první), přijala či pojala, vzniká buď kámen, rostlina, strom, ryba, pták, zvíře atd. To vše, jak je patrné podle různých méně dokonalých nebo dokonalejších podstatných forem, jež v intencích Tvůrcových ta nebo ona látka de facto do sebe přijala či pojala.

Vedle těchto podstatných forem jsou i formy akcidentální či případné (náhodné). Tak látky našeho těla, když přijaly do sebe podstatnou lidskou formu, totiž lidskou duchovou duši vytvořily spojením člověka. Jenže člověk může být velký, malý, silný, slabý, učený, hloupý, dobrý, zlý, zdravý či churavý atd. Jsou to akcidentální či náhodné formy již stvořeného člověka. Nepůsobí ovšem na podstatu ani jí nemění. Nebo látka, která do sebe přijala smyslovou duši, senzitivní, jako formu podstatnou, vytvoří zvíře. A zvíře zase může být velké, malé, silné, slabé, rychlé, pomalé atd., což jsou zase samé formy případně již stvořeného zvířete. A tak dále v případech všech.

Z toho je patrné, že kdo je stvořitelem podstatné formy, je i jejím naprostým pánem. Může ji i zaměnit za formu podstatnou jinou. Bůh je tvůrcem i látky, i formy, má zajisté moc, a to naprostou, nad oběma: jak nad látkou, kterou by mohl i zničit dle své vůle, tak nad formou, kterou může zaměnit nebo změnit ve formu podstatně jinou. Tak Bůh v Káni Galilejské mění podstatnou formu vody v podstatnou formu vína, křísí mrtvé, mění smrt v život a sám vstává z mrtvých.

Z podstatné formy vyrůstají kony, kony pak spojuje v zákony. Jaká podstatná forma, takových konů je věc schopna. Kámen je sice schopný ke stavbě, ale neschopen vzrůst, poněvadž podstatnou formu má nižší, vzrůstu neschopnou. Rostlina je zase neschopna pohybu, zvíře soudu, úsudku atd. Opět je patrné, kdo je stvořitelem formy podstatné, je i pánem, a to absolutním všech konů i zákonů, jež z ní vyplývají. Bůh je stvořitelem všech konů a zákonů, jež jsou důsledkem podstatných forem ve věcech. Může tedy Bůh z důležité příčiny udělat i odchylku od zákona, jako člověk dělá odchylku od pravidla. Není pravidla bez výjimky. Tak může Bůh zcela dobře chodit po moři, nasytit tisíce lidí několika chleby, utišit okamžitě pouhým pohybem bouři na moři apod.

Člověk není tvůrcem, a tudíž ani pánem látky, ani formy, není a nebude ani nikdy s to způsobit podstatnou změnu ve věcech, tj. změnit určitou formu podstatnou ve formu podstatnou jinou. Člověk se zmůže jen na změnu akcidentální či případnou. Ve věcech anorganických napořád, dává na příklad dřevu jednu podobu židle, jindy stolu, auta, letadla atd. Ve věcech organických jen částečně dosahuje například v růži různých barev a různých odrůd, a to rostlinných nebo zvířecích, nemůže však nikdy způsobit či přikázat například určitou výšku, sílu, množství květů, plodů atd. Podobně u člověka samého či v člověku samém nedovede člověk nikdy způsobit určitou výšku, sílu, dokonalost čivů, nadání atd., ale dovede z neučeného vyškolit učeného, z nemocného někdy vyléčit ve zdravého atd. Je patrné, že změny pouhých akcidentálních forem výšky pravého skutečného zázraku nikdy nedostoupí, poněvadž nepřekračují možnosti přirozených sil. Ovšem někdy se aspoň na pohled zdají, že do zázraků nemají daleko. Například různé zásahy chirurgické, transfúze krve, vynětí střely ze srdce, střepin z mozku atd. Proto ani některé zázraky lurdské nejsou v pravém slova smyslu zázraky, totiž v tom smyslu, že vykazují jen změny akcidentální, jichž jako takovým je i člověk schopen (učinit z nemocného zdravého). Rozhodně je však nadpřirozený způsob, jímž ona změna přirozená sama sebou akcidentálně, že se totiž uzdravení děje ihned, že jedním a týmž léčebným prostředkem se vyléčí nejrůznější nemoci a že se vyléčení děje i u takových komplikovaných a těžkých případů, kde přirozené síly svou moc a účinnost vypověděly mimo to v okamžení.

Proč se tolik různých uzdravení stalo jen v Lurdech a neděje se tak i jinde? Necht' odpůrcové Lurd použijí všech přirozených prostředků, kterými se snaží zázračná lurdská uzdravení vysvětlit – tedy hypnózy, sugesce, léčivých pramenů, jichž je v okolí hojnost, kterýchkoliv kromě pramene lurdského. Slovem: vytvořte nějaké Lurdy na přirozeném základě. Když se dokážete v takovém množství jako v Lurdech, i u nemocí, jež se působení přirozených sil se vzpírají a pěkně ihned uzdravit, máte vyhráno a bude podán důkaz, že není třeba nadpřirozených sil, nýbrž, že ke všemu stačí pouze síly přirozené. A tak, ale jen tak, budou zdolány Lurdy a budou svého nadpřirozeného rázu zbaveny.

Vyložme si rozdíl mezi divem, zázrakem a nadpřirozenem:

Div je děj, který nepřevyšuje přírodní síly, nýbrž se pouze vzdaluje od pravidelného běhu věcí a není dosud vědecky určen.

Zázrak je děj, který převyšuje veškeré známé i poznatelné přírodní síly a je i zůstane vědecky neurčitý, nevysvětlitelný. Nejvyšší zákon, vyšší síla, která zázrakem vládne, nespadá do oboru věd. Nadpřirozeno se rozezná od zázraku tím, že převyšuje přírodní síly nejen co do způsobu, kterým se děje, nýbrž i co do své podstaty. Nadpřirozeno tvoří zvláštní vyšší řád – je božské – je přímým výronem svrchovanosti, dokonalosti a nekonečné moci.

Odpůrci zázraku nadpřirozena se odvolávají na halucinaci, hysterii, hypnózu a sugesci. Znamý vyhlášený odborník duševního léčení je vyhlášeným šéfem školy v Nancy – prof. dr. A. Bernheim.

Velký počet povznesených duchů, kteří mluví o zázračných lurdských událostech s pohrdáním, připisuje tyto zázraky bez jejich podrobného studia vlivu nervů na organismus. Bernheim doznává, že všechny nemoci nervové nepovolí užitím hypnózy nebo sugesce. Celá řada nemocí a nemocných nemůže od sugesce očekávat nic, nanejvýš nastane při náležité trpělivosti trvalejší zlepšení, aby se pak brzo objevila choroba znovu v celé síle, takže nemocní a konečně i lékař ztratí v opětovné léčení sugescí důvěru. Nešťastníci přebíhají od jednoho specialisty k druhému, nesou svou bídu do lázní, léčí se vodou, masážemi a jinými způsoby, ale marně. Práví neurastenikové si mohou být jisti: léčba sugesci nezmůže nic nebo skoro nic k jejich uzdravení. Je málo vyzbrojena – podle slov samého Bernheima – proti zastaralé, nepopíratelné hypochondrii a proti všem nemocem duševním. Pokusil jsem se mnohokrát – říká – vyléčit melancholii, hypochondrii, mánií, utkvělou myšlenku a stihomam sugescí, ale vždy s nezdarem. Zkusil jsem hypnózu u velkého počtu stížených padoucníků, a nedosáhl jsem pozoruhodných výsledků. Ani posunčinu není možné vyléčit sugescí. Tato nemoc prodělá bez ohledu na léčení všechen postup svého vývoje.

Ze svědectví samého vůdce této lékařské školy (byl nazýván „otec hypnotismu“) vyplývá, že celá řada nervových nemocí je pomocí sugesce nezhojitelná. „A tuto pravdu nezná převážná řada lidí, kteří se tak rádi sugescí a jejím vlivem ohánějí,“ praví doslovně mistr sugesce Bernheim. Na jiném místě svých spisů Bernheim praví: „Uzdravil jsem i nervové záchvaty trhání v údech, jež byly již kolik měsíců, ba i rok staré. Když je však onemocnění zastaralé a nervový systém mu nepřemožitelně přivykl, může sugesce selhat.“ Bernheim dále praví, že „podaří-li se sugescí znovu napravit porušenou výkonnost ústrojí lidského těla, nezdaří se jí naproti tomu nikdy uzdravit nemocné orgány.“ Jinde praví: „Zhojit se dá jen to, co není ještě zničeno.“ V dalším: „Třeba otevřeně přiznat: výsledky, jichž je docíleno, jsou jen přechodné. Sugesci může vzkřísit výkonnost, pokud ji nemoc definitivně nezničila, ale nezastaví

organický vývoj nemoci. Přechasto způsobí jen přechodné zlepšení nemoci, zvláště těch, jež svou povahou jsou zákeřné a výbojně a pokračují neúprosně ve svém pochodu, až přijde okamžik, kde sugesce nezmůže již ničeho.“

A když máme na paměti tuto nespornou nauku nejvyhlášenější lékařské školy sugesce v Nancy, shledáváme, že sugesce slouží hlavně ke klamání osob nevědomých. Bernheim a jeho škola doznává, že i při konečném zdaru této léčby se houževnatě nemoc často vrací a z kořene ji lze vymýtit jen vytrvalým a opětovným léčením. Tato léčba vyžaduje spolupůsobení času.

Vidíme tedy, že sugesce sama nepůsobí okamžitě. A právě okamžitost je jedním z překvapivých znaků všech velkých lurdských zázraků. V přírodě se vše vyvíjí ponaáhlým pochodem, příroda nedělá skoky, jen Bůh sám může bez ohledu na síly a zákony této přírody uzdravit bez její pomoci znenadání, okamžitě. Sugesce se naopak musí opírat o přírodu a počítat s její pomocí.

Zjevování se Panny Marie a její zázraky dokazují, že naše lidská přirozenost ve spojení podstaty duše a podstaty hmoty, tj. těla energotronového, po naší smrti nadále nezvratně a absolutně trvá. Dokazuje nám to nejen samo vzkříšení Krista, ale její časté zjevování, jako v La Saletě, v Lurdech, ve Fatimě.

Chápání nadmyslna

Svémi nedostatečnými smysly nedovedeme svět kolem nás chápat. Pro chápání vesmíru a parafyzických jevů máme jen pět nepatrných okének, smyslů, kterými nelze proniknout všechny ty nezměrné záhady, které nás obklopují. Jak jsem již uvedl, to, co nevnímáme svými smysly, je nadmyslna, a to je rozsáhlé a nekonečné. O tomto nadmyslu podávaly již od dávných dob svědectví různé nevysvětlitelné jevy. K nim patří i záhady zjevování Panny Marie a Krista. Nekonečno, toť věčné trvání našeho „já“. Jak obsáhlé jsou pro nás problémy – nekonečno, nadmyslna, nadpřirozeno, prostor, čas, protonance, absolutno, vznik vesmíru, vznik lidské bytosti a vznik duše lidské! Jaká to jsou nedozírná tajemství!

Snažíme se zkoumat problémy psychologických jevů. Psychologie je samostatná věda: má svůj vlastní předmět bádání, jimiž jsou jak zákonitosti psychických pochodů, tak speciální výzkumné metodiky. Mají-li psychické projevy objektivní povahu a jsou-li poznatelné o čemž není rozumné pochybovat, pak budou mít objektivní povahu i parapsychologické poznatky.

Žádná lidská bytost našeho světa není uzpůsobena tak, aby pochopila smysl existence světa. Sama si smysl existence světa a svého bytí ukládala iluzemi a tím si podržovala obraz světa. Nejzajímavější na tom je, odkud tento pojem – který není z tohoto světa a je zevnitř nepochopitelný, se na tomto světě vzal.

Výklady, jako že smyslem života, bytí, světa je život sám, jsou fráze. Člověk nedovede věc domyslet a tím dospívá nutně k nihilismu – k zoufalství. Řešení života je hodnota daná přímo od Boha, přestože nežijeme v absolutních měřítcích, nýbrž veskrze relativních, je subjektivním výsledkem dokonalého uvolnění a hlubokého klidu.

Otázka nekonečna, prostoru, času, nadčlověka, který spoléhá na vědu, si namlouvá, že věda vyřeší vše. Stojíme před něčím tento stav by nás mohl vést i k iluzionismu. Jinak vede zase jen k nihilismu. Je třeba, abychom se zamyslili a vyjádřili své stanovisko a názor na problém nekonečna. Nekonečno. Nic je stále ještě Něco a nula i nekonečno jsou veličiny kvalitativní, ne kvantitativní. Nesmíme znát pojem absolutního Nic – musíme klást ono věčné, stálé nyní, stálé teď. Zde nám jediné poslouží důkladná a nestranná znalost duchovních věd – parapsychických.

Nekonečno, ale i prostoru někteří filozofové přisuzují význam pouze subjektivní. Jiní jej považují za cosi objektivního, což znamená, že první je pouhou představou subjektu (já), druhý skutečnosti. Například pro Kanta byl prostor nazírací formou všech jevů zevních smyslů, tj. subjektivní podmínkou všeho zevního nazírání. Filozof realista v něm vidí oproti názoru Kantovu něco zcela opačného. Pro něj je prostor skutečností, jsoucnem právě tak, jako je pro něj skutečností jeho obsah: substance a energie. Dle jiných je prostor pouhou představou, tomu učí filozofie idealistická. Filozofové idealisté dovozují, že představa prostoru nutně vzniká současně s představou (jakékoliv formy) a vývojem představy, že vzniká pojem času a kauzality (zákonu příčiny a účinku) a věc sama o sobě (subjekt „já“) pak podle nich zůstává mimo prostor, čas i kauzalitu. Rovněž švédský učenec Swedenborg tvrdí, že Bůh (duch – subjekt) je mimo prostor. Kdo má pravdu? Filozof? Nebýt sebevědomého života (subjektu), nebylo by také jím zjeveného světa, který sám o sobě nemůže existovat ani se vyvíjet, jak si každý člověk mající trochu duchovního světla jistě uvědomí. Co však nemá své bytí samo o sobě, to není realitou, nýbrž věcí stvořenou tím, co své bytí má samo v sobě, a to jest jediné věčný život, jehož realnost nikdo nemůže popřít. Je-li však věčný život jedinou realitou světa, pak nemůže být zjevný svět nic jiného než představa. Pak má Kant pravdu, když prohlašuje prostor za pouhou nazírací formu všech jevů zevních smyslů. Je-li však prostor pouhou nazírací formou zevních smyslů představami vyvolanou, tedy sám o sobě ničím, pak se musíme tázat, na co je nazírací formou? Odpověď se podá sama. Je-li jedinou realitou světa sebevědomý, věčný život a zjevený svět jeho představou, pak musí celý tento svět mít svůj vztah k svému tvůrci a nemůže být než obrazem jeho vlastností, a je-li prostor nazírací formou (pokud je co prostor pojímán), pak může být jediné nazírací formou na prostor metafyzický, tj. duchovní, v němž se všechny představy, tudíž celý zjevený svět, i se svou nazírací formou (prostorem zevním) nacházejí. Neboť tak jako se naše vlastní představy nacházejí pouze a jediné v nás (v našem subjektu), tak i představy ducha věčného života se mohou nacházet jediné v jeho subjektu, nehledě ani na to, že mimo jedinou realitu světa se nemohou nacházet. Tvrdí-li Swedenborg, že Bůh je mimo prostor, má pravdu. Rovněž mají pravdu i ti, kdo učí, že Bůh je také mimo čas a kauzalitu, neboť není to Bůh, kdo se nalézá v prostoru, v čase a v zákoně kauzality, nýbrž naopak celý nekonečný prostor i s časem a kauzálním zákonem se nalézá v Bohu. Správněji řečeno, prostor, čas, život, cit a z tohoto plynoucí láska, moudrost a kauzální zákon, řídicí Boží tvorbu, je Bůh sám.

V řetězu tvorstva jsme jen články, zvíře i člověk. Všechno spěje k dokonalosti a vývoji, ne však v jedné úrovni, nýbrž po stupních, od nejnižšího prvoka až po člověka a dále za něho až po duchovní síly. Moderní lidé bloudí, ztratili smysl života, odklonili se od Zjevné Pravdy, zapadli do tmy a přiklonili se k duši zvířecí. Hmotou pro ně všechno končí a nechtějí nic vědět o životě posmrtném.

V čem spočívá lidský život

Všechny jevy, které pečlivě zkoumáme, jsou rozeznatelné v historii vývoje lidstva. Všechno je trvalé a pozitivní. Co nacházíme v současné civilizaci a co je schopno lidí inspirovat, vytvořili schopní a nadaní jedinci, nadaní schopností čerpat z duchovních pramenů, k nimž si lidé tvrdohlavě uzavírají cestu. Člověk dnešní doby je zmítán rozpory nezdaru a negace.

Základní vědění, které člověk potřebuje, aby se mohl bezpečně v zásadních věcech orientovat, není nikomu nedostupné. Předpokládá to jen otevřenou mysl a srdce, pokoru v duši a schopnost pocítit úžas před velikostí Nezměřitelného. Člověk ve své většině nezná nesmírné schopnosti ducha, které v něm jsou, a obklopuje se technikou, která jej zaslepuje. Dnešní věda sama sebe povýšila na nástroj všeho poznání, ačkoliv ve skutečnosti její metody jsou rovny tápání slepce. Věda, která dnešnímu člověku předkládá schéma světa a jeho smyslu, přikládá všemu materiální příčiny, není s to zbavit se okovů, které jejího ducha poutají k zemi a brání mu vznést se k Nejvyššímu a zachytit světlo, které z Něho září. Člověk dochází podle svých individuálních schopností k určitým závěrům o smyslu existence života na zemi, o jeho poslání a pak si nutně klade otázky. A tyto otázky potřebuje mít zodpovězeny. Týkají se jeho vlastního života, aby se nemínil pravého smyslu, aby nebyl prázdný a zbytečný. Je třeba dospět k poznání o základních principech, jimiž se Bůh člověku projevuje a v nichž mu napovídá, co je třeba dělat a poznávat, aby život byl v souladu s Ním, poznávat, co je třeba dělat pro dobro lidí, které jim brání vidět a které způsobuje, že namísto, aby všechno to, co člověk objevuje a poznává, sloužilo dobrému, a ne zlému. Lidský život spočívá ve věčných pravdách, které nám poskytl Stvořitel jako dárce života. Obýváme nejen lidskou podstatu tělesnou, ale současně též podstatu duchovou.

My všichni jsme duchy a jediný rozdíl mezi živoucími a takzvanými „zemřelými“ je, že první mají hmotné tělo s hmotnými smyslovými orgány, kdežto druhí svou zevní schránku již opustili. Že člověk nejen má ducha v sobě, ale že jeho pravé „já“ je duchem, má duchovou a hmotnou podstatu, to dokazují filozofové a náboženské nauky. Prakticky se o tom může každý přesvědčit probuzením vlastního vědomí. Mimo fyzické viditelné tělo má člověk ještě tělo fluidové, energotronové (homogenní, stejnorodé), které je za normálních okolností pro náš zevní zrak neviditelné, ale které se za určitých podmínek může zhustit a stát viditelným. To dokazují známá zjevení zemřelých i častá zjevení Panny Marie.

Toto energotronové tělo, které se při smrti od viditelného (hrubého) těla oddělí, je přesným, více idealizovaným obrazem těla materiálního a má tytéž orgány a schopnosti jako ono, pouze s tím rozdílem, že pro svou energotronovou povahu se nemůže snadno za normálních okolností zjevovat. Vývojem podle mravních zásluh dosáhneme těla oslaveného, jak nás učí božská zjevení katolického náboženství.

Každý rozumně myslící člověk pevně věří v život posmrtný. Smrt neznamená konec duchovní bytosti, nýbrž tato žije dále i po smrti a dále spěje k duchovnímu zdokonalení. Domnění, že život nás všech pokračuje na onom světě, je pokusy potvrzeno v jistotu. Nebýt smrti, nikdy by snad nebyla probádána pravidla života, nebýt záhadnosti ve vědomé duševní tvárnosti a nepravidelnosti v jeho proměnách, nebyla by snad ani vznikla opravdová psychologie a jistě by se nebyla objevila ani parapsychologie.

Náš duch je bytostí zcela nezníčitelné podstaty, je něčím působícím k věčnosti. Každý mimořádný člověk má poslání, které je povinen dokonat. Když je dokonal, není ho už na zemi v této podobě zapotřebí a Prozřetelnost mu opět určí jiný úkol. „Pro myslící bytost je naprosto nemožné představit si nebytí existence myšlení a života. Tak dalece nese každý člověk důkaz nesmrtnosti v sobě,“ praví Goethe, který v posmrtný život věřil. Po smrti hrubé hmoty chci být „já“ a nechci individuálně zaniknout. Věci, jako je myšlení, poznávání, tvoření, vnímání, krása, zbožnost, mravní úsilí, kultura, jsou hodnoty duchové, které nezanikají. Nemůže-li se energie ztratit – tím spíše se neztratí energie v nás. Po smrti se nám dostane dokonalejšího poznání, poznání Boha, neboť posmrtný život je přibližováním se Bohu.

Přírodní věda do sebe přijímá vědu o člověku, parapsychologii, bez které nemůže existovat. Dnešní věda stojí na rozcestí mezi hmotou a duchem. Tento stav je neudržitelný a vede k rozkladu a bludu skutečné vědy. Velká mnohotvárnost teoretických konstrukcí v moderní vědě vede k chybnému přetváření základních pojmů skutečné vědy, která má mít základ nejen hmotný, ale i duchový, což vyžaduje analýzu duchových principů a předpokladů budování nového pojmosloví vědy při respektování její kontinuity s historickým vývojem. Vytvářejí se nové předpoklady pro vznik nové psychické vědy o vědě, hlavně zkoumání duchovní logiky a teorie skutečného poznání veškeré parapsychologie, které by nezkreslovaly správné informace a jejich teoretické hodnocení.

Jestliže se podíváme na živý organismus, pozorujeme udivující pořádek, organizaci, uchování v nepřetržité změně, regulaci a zřejmou účelnost. Účelnost jasně ukazuje na Pořadatele a Zákonodárce, kterého dnešní věda nedovede a nechce přijmout, a proto zůstává ve stálém omylu. Dnešní člověk je člověk materiální. Jeho vztahy směřují k hmotě. Ví mnoho o biologii, chemii, fyzice, technice, kosmonautice, slavných válečných bitvách a velkých fotbalových zápasech, avšak neví nic o věcech duševních a duchovních. Jeho znalosti o světě ducha jsou praubohé. Víme, že lidská duše je ve schopnosti pro činnost. Je obdařena silami zvědavosti pro poznání jak světa hmotného, tak světa duchového. Proto musí hledat a široce otevírat oči a vše rozpoznávat. Snazší je poznání světa hmotného, těžší již světa duchového. Materiální doba vytvořila člověku zábrany pro poznání věcí duchovních. Proto trpí prázdnotou o těchto věcech, hlavně o věcech ducha. Člověku schází vyšší a hlubší poznání a přesvědčenost; pak se nedivme, že se dnešní člověk o věcech ducha vyslovuje způsobem primitivů a že mu jsou tyto věci snůškou nesmyslů.

Je lehké sledovat věci, které jsou pro naše smysly postřehnutelné, tj. konkrétní, je však mnohem těžší sledovat věci, které naše smysly nechápou, které chápe jen rozum, tj. věci duchovní. Co je věc duchovní? Už naše myšlení patří k činnosti ducha. Myšlenka sama je věc duchovní, neboť je abstraktní. Jeli myšlenka abstraktní, tj. duchovní, musí být základ, ze kterého vychází, také duchovní, a je-li základ pro myšlení duchovní, je hanbou člověka, že to popírá a vysmívá se světu ducha. Svět duchovní má jiné vyšší obzory než svět smyslový a hmotný, žije nad časem a prostorem, je nadsmyslový, nadhmotný, je duchový. Člověk nepoznáváje sebe popírá svoji přirozenost, svoji reálnou skutečnost. Jsou-li nám k pochopení vědy přírodní, je nutno přijmout i vědu duchovní, parapsychologickou, neboť vychází z vyššího základu existence člověka. Vědomí toho člověka uniká, a proto neví nic o existenci své lidské přirozenosti, která má být jeho nejvyšším cílem.

Proto člověk atomového věku a hmotného materialismu neví nic o své základní přirozenosti, o podstatě lidského ducha a má zato, že smrtí všechno pozemské končí. Zatím je to jeho úžasná nevědomost a lhostejnost, neboť lidská přirozenost prochází různými hmotnými vývojovými formami – fázemi – a proměnami. Již za hypnotického transu je tu vedle

organického těla zářivý fluid oduší, zaujímající určitý prostor. Rovněž za hlubokého medijního transu vznikají viditelné živé materializace plasmatického těla, a dokonce živé bytosti těla energotronového, zhuštěné energie. Toto tělo proměnou hmoty má schopnost dávat si libovolný tvar, až po tvar jednoduché energie části sionů a žít svobodně již mimo naše tělo smrtelné. O těchto skutečnostech dnešní člověk nic neví a vědět nechce, neboť svou vinou patří k živočišným primitivům. Naší povinností je hledat nejvyšší pravdy, neboť náš život je krátký a přechodný, spěje k vyššímu vývoji jak hmotnému, tak i duchovnímu. Je skutečně krátký, neboť ještě jsme ani pravdu nezačali dostatečně poznávat a už odcházíme do příštího, druhého života. Vedle proměn energie hmota v sobě nemá jiné schopnosti než čistě fyzikální a chemické, a nemůže tedy sama fyzikálními a chemickými pochody, kterých je schopna, vytvořit život a tím méně život ducha.

Hmota může být různé hustoty; z viditelné přechází v neviditelnou, a ta může mít zase celou stupnici hustoty, jejíž poslední stupně plně neznáme. Víme, že hmota mlhovin představuje závratnou energii aktuální a potenciální ve formách fyzikálních a chemických.

A z čeho vznikla původně ta mlhovinná hmota i se silami v ní obsaženými? Zde vlastně už nemůžeme mluvit ani o hmotě a síle jako dvou činitelích, nýbrž o hmotě – síle, jakožto činiteli totožném. A tu jsme zase jenom u sil fyzikálních – sil kauzálních.

Za těmito silami musí být ještě něco, z čeho vznikly a od čeho dostaly tu kauzalitu. A to něco je právě tím, co nazýváme prapříčinou – Bohem.

A vzhledem ke svrchované rozsáhlosti a důmyslnosti díla je nutné prapříčinu pokládat za svrchovaně inteligentní. V prapříčině však také musí být obsaženo vše, čeho je příčinou, tedy také všechna hmota, a to v takovém stavu, než se stala hmotou. Byla by tedy hmota jakousi „emanací“ z ní, Bohem stvořenou.

Tato činnost má v sobě nejen všechny substance, ale i všechny schopnosti, s nimiž se v přírodě i ve vesmíru setkáváme, a to v nejvyšší míře; tedy život, inteligenci atd.

U hmoty se při rychlosti světla zvětšuje rychlost, když rychlost dostoupí tři sta tisíc kilometrů za vteřinu, hmoty ubývá, mizí a mění se v energii. Co v podstatě je hmota? Co je energie? – Síla? Vlnění? Nevíme. A co je prostor a čas? Víme, že čas závisí na změně. Když není změna, není pojem času. Z toho vidíme, že pro lidské poznání jsou určité hranice, které dosud nelze překlenout.

Z parapsychických pokusů víme, že smrtí život nezaniká, pouze se mění, že nejjednodušší hmotná elementární částice „sion“ našemu životu poskytuje formu energotronového těla, jak od složení hmotně zhuštěného, tak od složení nejjednoduššího, neviditelného, tj. homogenního, stejnorodého, takže lidský duch i s tělem se mohou zhmotnit a být posmrtně nadále individuálně činnými ve svém „já“.

V čem spočívá hmotná podstata energotronového lidského těla a lidské duše, je tajemstvím Tvůrce. I po zániku hrubého těla budeme vědět, že budeme mít svou osobní bytost, své individuální „já“, budeme moci říci: Já – Jsem, neboť víme, že máme vyšší, jakoby abstraktně duchové fluidové tělo, rychlé jako myšlenka. Že je tomu tak, volá Kristus v chrámu k lidu: „Já jsem vzkříšení i život, kdo věří ve mne, pak i umřel, živ bude.“ Ovšem že k naší spáse žádá dodržování svých božských nauk a přikázání.

Slavný anglický fyzik sir Oliver Lodge pravil o problému posmrtného života, že uznává další individuální trvání života i po tělesné smrti. Tento hluboký myslitel se ve své přednášce zmínil o tom, že bytosti na onom „druhém břehu“ mají těla vytvořená z éteru, fluidu (jak my pravíme z těla energotronového) a že jejich nová existence se neliší nijak podstatně od dosavadního způsobu života. Jejich fluidová těla jsou pro jejich smysly právě tak reálná, jako se naše hmotná těla jeví našim smyslům, ovšem nedovolují jim působit přímo na pozemskou hmotu. Sir Oliver Lodge proto vyslovuje hypotézu, že při smrti opouští člověk svůj hmotný organismus, aby se k němu již nikdy nevrátil, a přechází se svým úplným éterovým tělem do nového prostředí, které je éterické, místo dosavadního hmotného. Proto někteří zemřelí si vůbec neuvědomují, že jsou mrtvi, a počínají si, jako by žili dále svým tělesným životem, třeba za podstatně změněných podmínek. Zájem zemřelých o záležitosti tohoto života trvá i nadále. Není ovšem jisto, jak dlouho; avšak určitě nemizí jejich zájem o ty, které zde na Zemi milovali, a mají možnost radit jim, pomáhat a cítit s nimi. Sir Lodge tvrdí, že mrtví vidí jasněji než my, jaký smysl má všechno to zápolení i usilování na zemi, nemohou však přímo zasahovat. „Naše poznatky o jsoucnu,“ pravil, „jsou velmi omezené. V hloubi prostoru vyskytují se však nescíslné existence, třídy bytostí se schopnostmi a znalostmi nezměřitelně vyššími, než je naše nepatrná a omezená inteligence.“

Vraťme se ještě k představě a jejímu poměru hmoty k prostoru a času, který je třeba si představit z několika stran. Vědomí je podstatným činitelem, který člověka odlišuje od hmoty těla a od pouhé hmoty vůbec. Činnost ducha nepodléhá zákonům, které platí o činnosti hmoty. Zdá-li se tak někdy, je to klam, vzniklý tím, že činnost vnějšího projevu ducha je vázána na fyziologické, tedy na hmotné pochody, a jimi je zvolňována. Nejlepší příklad máme s představou něčeho. Představa ta má rychlost nesrovnatelně větší než rychlost světla, a nechceme-li bez důkazu tvrdit, že to je rychlost absolutní, můžeme bezpečně říci, že přesahuje všechny známé rychlosti.

Světlo proniká například prostorem rychlostí 300 000 km za vteřinu a doletí k nám ze Slunce až za 8 minut, z mnohých stálic až za desítky let.

Naše myšlenka se však může přenést na Slunce či stálici okamžitě, bez časového postupu prostorem. A tak je to i se všemi vzdálenostmi ve vesmíru.

Vidíme, že vzdálenost není pro představu žádnou překážkou, protože její vznik je mimo čas a prostor. Myslíme tím již hotovou představu, nikoliv představu nějakého děje, tedy vyvíjející se, neboť taková představa už se děje v prostoru a čase. Abychom se tedy alespoň času co nejvíce vyhnuli, musíme volit představu již hotovou, která se nevyvíjí, neboť vývoj představy je vázán na fyziologický pochod v mozku, a tím i na čas.

Umístění hotové představy už není vázáno na prostor v postupu, nýbrž jen místně, a tedy také ne na čas, protože i největších vzdáleností, chtěje v nich představu umístit, nemusíme dosahovat postupným letem představy skrze prostor, nýbrž jejím přímým umístěním v konečném místě. Podobně si bez časového vývoje mohou představit hotový obraz.

Při takových představách se vždy trátí úplně čas, kdežto prostor může zůstat omezen na pouhý úsek, tj. velikost představovaného předmětu. Tím tedy jedna z nazíracích forem – čas – je úplně eliminována a druhá – prostor – až na malý zbytek také. To, co prostorového na ní zůstane, má příčinu v jejím původu, neboť je obrazem hmotného světa.

Podstata myšly a podstata ducha jsou dvě rozdílné věci. Oba mají svoji zákonitost. Všechny zákony neznáme, jen některé z nich.

Život není hmotné povahy. Jen naše smyslové ústrojí je tak utvořeno, že můžeme postřehnout život teprve tehdy, až se oděje do hmoty. Stejně tak můžeme vidět světlo teprve tehdy, když dopadne na předměty a od nich se odrazí. Z toho poznání můžeme však soudit, že zničením hmoty, tedy smrtí, není zničen život. Stane se jen pro nás neviditelným, nepostřehnutelným. Život, jehož projevem je i naše vědomí, naše já, přetrvává smrt těla a vchází do vyššího života, dokonalejší podstaty těla energotronového a podstaty ducha.

Jak již víme, v tomto světě jsme v převaze bytostí hmotnou. V podstatě nevíme, co hmota je, a těžko se to někdy dozvíme. Všechno fyzikální a chemické jsou pouhé elementární tvary a určité energie. Co je energie, zase nevíme. Jistě má základ v podstatě duchové. Při početí vzniká nejen podstata hmotného těla, ale současně i tělo fluidové, energotronové (dle Lodgeho éterické), které má společný tvar a podobu těla našeho. Při smrti hrubá hmota odchází, hmota zjemnělá zůstává a nadále si ponechává tvar původní, který je pro život dokonalejší a v němž se může rozvíjet vyšší tvůrčí a mravní život.

Naše hrubé tělo pro nás není prostředníkem, abychom mohli mít spojení s těmi, kdo nás na druhém břehu předešli. Naše hmotná a těžkopádná přirozenost to nepřipouští, je příliš hmotné fyzikální. Zato naše energotronové tělo ve spojení s duchem má skvělé podmínky a možnosti vidět, co se s námi v tomto hmotném světě děje, jsme šťastni, veselí či smutní, trpíme-li apod. Ovšem těžkopádnost hmoty zamezuje vzájemnému spojení. Pouze ve výjimečných případech Bůh dopouští, že duše zemřelých se mohou občas zjevit.

V našem pozemském životě všechno, co konáme a tvoříme, se realizuje do kůry mozkové a podržuje se v paměti esplan, ale zároveň všechno to zůstává v podstatě lidské duše nezničitelné.

Všeobecně je vžit názor, že ve světě myšlenkovém platí stejné zákony jako ve světě hmotném; že se myšlenka zhmotňuje, jakmile se jí delší dobu stále zabýváme, že se mění ve skutečnost to, co bylo původně pouhou představou. Děje se tak po určitém výcviku. Cílevědomě řízenými myšlenkami je možné působit na průběh života a na vývoj celého životního osudu. Příznivý, jsou-li naše myšlenky příznivé, nepříznivý, je-li náš myšlenkový svět nepříznivý. Mulford nazývá myšlenku silou stejné účinnosti, působivosti a tvořivosti, jakou mají jiné, známé i neznámé přírodní síly. Učí, že myšlenky dobré přinášejí dobro, zlé zlo. Zlé myšlenky škodí nejen tomu, k němuž jsou se zlým úmyslem vysílány, ale především tomu, kdo je vysílá, neboť se k němu opět vrací a přinášejí mu nějaké zlo. Tvrdí, že člověk bude nemocen, bude-li ustavičně myslet na nemoc, neuzdraví se. Ale bude-li se ve svých myšlenkách vidět stále zdravý, dojde uzdravení. Myšlenka dává posilu tomu, kdo posilu potřebuje, sílí neobyčejně vůlí, vede člověka, aby si dal určitý jasný životní cíl, za nímž je třeba jít s neutuchající vytrvalostí, aby se uskutečnil.

Člověk nepřemýšlí, jaké je určení lidského života. Kdo se zde omezuje jen na čistě hmotné nazírání na život a zavírá oči před skutečností, nabývá nutně jen velmi nízko stojící a úzce vymezené představy o určení člověka. Takový člověk pokládá myšlenku o dalším životě za nesmysl. Je-li mozek bez duše a jsou-li všechny vzpomínky v mozku jen nashromážděny a je-li mozek jen pouhým nástrojem k vytváření a projevování myšlenek a představ, daným lidským bytím, pak jsme skutečně slabými pomíjejícími tvory, kteří žijí svých tisíc měsíců a pak se vrací v prach, z něhož vzešli. Byl by to prchavý sport, bez vytrvalosti a bez významu.

Veškerá naše naděje, naše víra a naše láska, všechna naše radost a naše bolest i naše obětování bez vyššího cíle u Boha by byly nicotné. A jaká pravda stojí proti tomu?

Je pravda, že nejsme sami podrobeni smrtelnosti, že nemizíme ani nepřestáváme. Že máme trvalou existenci přesahující život hmotného organismu z masa a krve, jež jsme zdělili po ostatním zvířecím tvorstvu. Že oduševňující, kontrolující a ovládající duch, který je ve skutečnosti naší podstatou, se může povznést k nevyslovitelným výšinám a pravdám.

Velmi málo víme o duševním vývoji osobnosti, o vytvoření individuality. Vývoj osobnosti předpokládá božská mravní pravidla; bez nich hyne na těle i na duchu.

Je vývoj osobnosti omezen trváním tělesného organismu? Zmizí duševní osobnost, anebo bude se dále rozvíjet? Této otázce se nevyhneme, vede nás k ní pozorování fyzického jevu smrti. Život se odehrává v bytostech, oddělených od sebe navzájem, a jeho zakončením je smrt. Co se stane z naší osobnosti? Co si můžeme myslit nebo co můžeme snít o tomto problému trvání osobnosti? Parapsychologie se týká vlastně jen problému přežití individuálního. Pozorujeme-li naši osobnost, zjistíme, že má v sobě něco dobrého, že hrála velkou roli ve vývoji, ale že má také vady. Řevnivost, soupeření, nenávisť, zloba osobnostem škodí. Jedině mravní síly osobnost pozvedají a k nim je nutná přeměna, přestavba osobnosti. Masa lidu svou osobnost ztrácí. Jak se naše osobnost bude nadále rozvíjet, nevíme. Víme, že naše věda je velmi omezena, velmi úzká, že se vztahuje na určitý čas, na léta, kdy žijeme. Co je za touto hranicí, o tom nevíme nic.

Představa osobnosti a nesmrtelnosti není objevem filozofie, metafyziky. Není to představa nesnadná k pochopení, naopak je docela všední a přirozená. Vyplývá z elementárních psychologických faktů, z faktu, že tendence k určitému jednání se udržují.

Úplný zánik osobnosti se jeví nemožným. Proto jsou činěny pokusy ospravedlnit víru v nesmrtelnost. První důvod je důvod morální, idea spravedlnosti vyžaduje, aby každý zlý skutek byl potrestán, aby i v dalším životě spravedlnosti bylo učiněno zadost. Trvání zemřelého z hlediska spravedlnosti je tedy nutné a vyžaduje osobní nesmrtelnost, neboť ve světě má nějaký důvod.

Všeobecné pojetí je založeno na relativnosti pojmu „čas“. Otázka o nesmrtelnosti a přežití lidské bytosti je kladena nesprávným způsobem. Chceme-li ji řešit při studiu osobnosti nebo morálky, pak tam není její místo. Pojetí trvání je přece založeno na pojetí času. Čas pro nás chová různá tajemství, například rozdíl mezi trváním zdánlivým a trváním skutečným, který neznáme. To, co nazýváme trváním zdánlivým a trváním skutečným, hodí se jen na přítomný čas, čas, který plyne. Lidstvo si utvořilo pojetí, že čas je věčný pohyb. Touto představou plynoucího času si vysvětlíme jiné představy, z nichž nejpodivnější je představa zničení minulosti, že svět existuje jen v přítomném okamžiku, že budoucnost neexistuje, že existuje stále nyní, stále teď, stále trvání – věčnost.

Pravíme, že čas plyne; měli bychom si uvědomit, že ve skutečnosti vůbec neplyne ani nepokračuje, že neexistuje ve formě, kterou mu připisujeme. Čas, objektivně řečeno, jest jakousi rozlohou analogickou prostoru, je druhem prostoru s poněkud odlišnými vlastnostmi. Je to prostor, který lze hůře proběhnout než obyčejný prostor. Obyčejný prostor překonáme pohybem svých nohou, čas tak překonat nemůžeme. Můžeme opustit své místo, ale tím nedokážeme, aby růže právě kvetly. Je tedy pravděpodobně čas vnější, který se zdá jen proto měnit, že my kráčíme. Život záleží v pohybu a postupu v čase. Rostlina roste v prostoru, my

kráčíme v čase. To, co charakterizuje pohyb v čase, je, že jej nemůžeme změnit ani zvolnit, ani zrychlit. Všichni jsme vlečeni stejnou rychlostí, pohybem, který nemůžeme změnit.

Z tohoto pojetí času plyne důležitá věc. To, co nazýváme minulostí, není nutně nicotou, není nutně zmizelé, nemáme o tom důkazy. Kráčel jste a překročil již přítomný čas, nejste v něm už, avšak nic nepraví, že ti, kteří existovali v určitém okamžiku, ještě neexistují. Představme si vlak, který jede z Prahy do Košic, který se nemůže vrátit nazpět, který se nikdy nevrátí do Ostravy nebo Brna, neboť když odjel z Brna, Brno přestalo existovat, zmizelo. Proč tedy říkáme, že zemřelý neexistuje, že zmizel? Poněvadž se nedovedeme vrátit zpět, nedovedeme couvnout. Proto mluvíme o mrtvých, jako by neexistovali. Je pravděpodobné, že náš duch je krátkozraký, je pravděpodobné, že minulost nemizí, že trvá. Je třeba mít jen odvahu rozšířit poněkud naše pojetí nesmrtnosti.

Vše, co existovalo, existuje a trvá v prostoru, který nechápeme, do něhož nemůžeme vejít. Vše, co bude obětováno pro pokrok, nalezne se zase ve věčnosti, a to nesmrtnosti, kterou duchovní věda časem objeví, neboť lidé jsou schopni ve své přirozenosti se přeměnit.

Taktéž nejen čas, prostor a protonance je minulost a budoucnost možná a skutečná. V člověku je poznávací schopnost, že ve vesmíru je pomyslně obsaženo vše: minulost, přítomnost i budoucnost, a to každá z nich nejen ve své skutečnosti, ale i ve všech svých možnostech, které se neuskutečnily nebo neuskuteční. Tu podle uvedeného bychom mohli do jisté míry pochopit schopnosti některých lidí číst v minulosti nebo v budoucnosti.

Minulost, která se skutečně projevila v reálném světě, se zdá být pokud svými účinky není nějak spjata s přítomností, úplně rovnocennou s minulostí potenciální, tj. takovou, která se neuskutečnila, neboť nebyla z ohromného množství vybrána. Obojí jako by nebyla. Při čtení v minulosti je pak třeba zvláštní schopnosti, aby se našly ty její listy, které tenkrát byly otevřeny, tj. uskutečnily se.

Ještě obtížnější je to se čtením v budoucnosti, protože jak se zdá, mohou jenom směrnice přítomnosti udat správnou nebo přibližně správnou cestu, kterou se bude ubírat budoucnost.

Tím ovšem není řečeno, že ty příčinné směrnice přítomnosti jsou pro člověka viditelné, vnímatelné; naopak mnohé a snad právě nejdůležitější jsou patrně přístupny jen duchu zvláště vnímavému, a tak se stane, že předpoví a stane se skutečně to, co by se na základě všedních, každému patrných směrnic nestalo.

Podle toho, jak duch nadaný uměním číst v budoucnosti je schopen všechny ty směrnice, byť úplně neuvědoměle, postřehnout, jde ve vidění budoucnosti buď cestou pravou, tj. cestou budoucí skutečnosti, nebo se částečně od pravé cesty uchýlí, nebo konečně dostane se na cestu, kde vidí jen budoucnost možnou, potenciální, ale která potenciální zůstane i ve skutečnosti; nesplní se. Podle toho je proroctví pravdivé buď úplně, nebo částečně, nebo je nepravdivé.

Minulost, přítomnost, budoucnost, protonance – jaké to jsou úžasné záhady pro lidského ducha. Otec parapsychologie prof. Richet praví: „Existuje nadmyslno, tj. ideál v nás. Avšak je nepochybně ještě jiné nadmyslno mimo nás. Je proto snad vhodné zjistit, jaké je toto nadmyslno. Nadmyslno je něco, co naše smysly nevnímají. Jsme jen malým, velice nedokonalým strojem, vrženým do nesmírného, mlhavého vesmíru; pro poznání tohoto

vesmíru máme jen pět nepatrných okének, skrze něž je nám dáno přiblížit se k poznání, našich pět smyslů...

Nuže, nejsou jiné síly než ty, které můžeme takto zjistit. To je zcela určité. Fyzikové nás poučili, že jsou síly magnetické, gravitační, paprsky ultrafialové, infračervené, emanace radia atd. Toto nadmyslno je rozsáhlé, nekonečné jako vesmír sám; proto nemáme právo tvrdit, že nadmyslno je v nás samých. Je v nás, zajisté, avšak je stejně také v nekonečném prostoru vesmíru, který nás obklopuje, ba daleko více v tomto vesmíru. Avšak nemůžeme sami tvrdit, že pro nás už není nic neznámého. Není tomu dávno, co se Auguste Comte domníval, že právem tvrdí, že chemické složení hvězd nám zůstane navždy nedostupné. Avšak nyní víme – a je to snad jeden z nejskvělejších výbojů vědy – z jakých prvků jsou složeny hvězdy, přestože je od nás dělí statisíce světelných roků.

Existují pravděpodobně – ba můžeme říci nepochybně – jiné síly, které nazýváme okultními a jež nezasahují smysly (a tudíž ani vědomí) obyčejných jedinců, které nazýváme médii. Tyto neznámé síly jsou přes svou okultní povahu přece docela skutečné. Zde je cíl parapsychiky. Jako fyzikové a hvězdáři pronikli již některými záhadami megakosmu a mikrokosmu, tak i parapsychika pronikne, budeme-li moudří, vytrvalí a trpěliví, záhadami neznámého světa, který by bylo možné nazvat „kryptokosmos“.

Jules Bois dodává k této velkolepé Richetově syntéze vesmíru, že překračuje již hranice parapsychologie a zabírá i okruh jiných věd. Jeli však jeho „kryptokosmos“ objektivně mimo meze našeho bádání, můžeme postihnout alespoň jeho část tím, že se omezíme na studium vlivů tohoto mikrokosmu na nás všechny.

Dr. Osty prokázal svými nedávnými známými pokusy s médiem Rudi Schneiderem v mezinárodním institutu parapsychickém v Paříži za pomoci důmyslné aparatury s infračervenými paprsky, že toto médium vysílá zvláštní neznámou, neviditelnou a nefotografovatelnou substanci, která se však projevovala svými účinky, způsobovala pohyb předmětů bez dotyku a mohla být registrována použitými citlivými přístroji. A tak jsou média důkazem působení nadmyslna v nás. Jsou-li tedy skutečně dvě kategorie parapsychických úkazů, jak zastával prof. Richet, máme přece jen jedině pokusné pole, na němž můžeme tyto úkazy studovat, totiž média.

Jevy neznámého světa nadmyslna se vyskytují zřídka za podmínek často neznámých. Jsou to především čtení jevy čistě psychické (čtení myšlenek, telepatie, jasnovidnost, věštění). O realitě mnohých z těchto jevů, zvláště telepatii, lze dnes sotva pochybovat.

Pokud se týká jevů takzvané fyzikální médiumity (jevy zvukové, telekineze, materializace a jiné), nutí nás různé skutečnosti počítat s možností, že i při těchto jevech běží – v mnohých případech – o fakta.

O podstatě hmoty by se dalo říci asi toto: Hmota je jakýmsi shlukem sil, vyplňujícím určitý prostor. Hmatatelná je proto, že její molekuly vykonávají neustále navenek i ve svých mezimolekulárních prostorech poměrně mohutné nárazové pohyby velkou rychlostí.

Tyto nárazy působí na koncečky nervů, které se hmoty dotýkají a vzbuzují pocit tvrdosti a teploty. Prostory mezi molekulami jsou obrovské proti pranepatrným rozměrům molekul. Molekulové pohyby také podmiňují nepropustnost hmoty.

Hmota je tedy hmatatelná a nepropustná silou a rychlostí pohybu svých molekul. Aby byla nehmatatelná, zato však prostupná, stačilo by předpokládat zastavení, anebo aspoň zmírnění molekulárních pohybů. Hmota by pak do sebe vpustila jinou pevnou hmotu, zvláště tehdy, kdyby byly molekuly i této druhé hmoty v klidu, neboť rozptýlené body by nebránily jiným bodům vniknout do velikých prostorů mezi nimi.

O hmotě, a hlavně nesmrtnosti duše a jejích jevů se často namítá, že tyto jevy jsou zásadně (a priori) nemožné, poněvadž odporují přírodním zákonům. Ve skutečnosti nalézáme v přírodním dění nesčíslně mnoho nerozřešených otázek a nelze tvrdit, že známe vše. Ve skutečnosti všechny přírodní zákony neznáme. Tím méně známe zákony světa duchovního.

Již převrat v astronomii způsobil objev dosud neznámých nebe-těles, že nejsou větší než obyčejná hvězda, a přece vydávají daleko více energie než celá galaxie. Tyto zdroje, podobné hvězdám, astronomové pojmenovaly kvasary, neboť vyprodukují za vteřinu víc energie než tisíc trilionů vodíkových pum.

Hlubokým zkoumáním vesmíru a hmoty se došlo ke skutečnosti, že vesmír má počátek a konec. Počítá se, že vesmír vznikl přibližně před desíti miliardami let obrovským výbuchem hustě nahromaděné hmoty a že se jednotlivé střepiny vybuchlého jádra – galaxie – budou po miliardách let vzdalovat od místa výbuchu do určitého prostoru, až přitažlivost mezi galaxiemi překoná jejich odstředivý pohyb. Po dalších miliardách let se galaxie počnou opět k sobě přibližovat, aby vytvořením nového jádra vesmír znovu explodoval a znovu se rozpínal a smršťoval, až nakonec katastrofální srážka způsobí zánik vesmíru. Sám Kristus pravil: „Země a nebe pominou, má slova nepomnou.“

Uznání neznámých (okultních) jevů je snad uznáním zázraků? Rozumíme-li zázrakem něco naprosto nevysvětlitelného, pak nelze tvrdit o vědeckém okultismu, že uznává zázraky, neboť jeho cílem je právě vysvětlení okultních jevů a zjištění jejich podmínek. Dosažením tohoto cíle by okultní jevy ztratily ráz záhadnosti.

Co soudí ti, kdo popírají možnost okultních jevů, o zprávách, které je dosvědčují? Podle jejich názoru běží o iluzi a podvod. Hlavním důvodem k tomuto názoru je, že média byla často přistižena při podvodu. Usuzovat však z toho, že všechny okultní jevy jsou výsledky podvodů, by bylo ukvapené. Anglická společnost pro psychická bádání, která jako instituce je velmi opatrná, odmítá pracovat s médii, kterým byl někdy dokázán podvod. A přesto je možné, že i u těchto médií některé jevy jsou pravé. Například Eusapia Palladinová byla několikrát přistižena při podvodu, a přece pozorovatelé vědecky vysoko kvalifikovaní, jako byli Richet, Morselli, Sidgwick, Myers a jiní, u ní zjistili nejpodivuhodnější jevy. Uchylovala-li se někdy k podvodu, bylo to podle vyjádření těchto pozorovatelů proto, že její mediální síly, které jsou, pokud můžeme soudit, vždy velmi proměnlivé, jí někdy vypověděly. Vědci pozorovatelé nebyli zvyklí ve svém úsudku o pravosti jiných výjimečných jevů, které u Eusapie Palladinové zjistili. Podvod může být projevem podvědomé činnosti média, o níž médium po probuzení z transu ani neví a za kterou je nelze činit odpovědným.

Co se týče parapsychologie v užším smyslu, tj. projevů nadnormálních schopností čistě psychických, lze poukázat jen na případ paní Piperové. Její telepatické schopnosti byly zjištěny tolika badateli způsobem vylučujícím veškerou pochybnost, že i ti, kdož fyzikální médiumitu popírají, jako Baerwald a Dessoir, uznávají skutečnost jevů tohoto média. Po mnoha výzkumech četných badatelů v poslední době musíme považovat telepatii a jisté formy jasnovidnosti za bezpečně zjištěné.

Celkový dojem čtených jevů paní Piperové ovšem mluví ve prospěch spiritismu. Z původně antispiritisticky smýšlejících pozorovatelů se ku příkladu Hodgson a James přiklonili nakonec ke spiritismu. James ve své knize ovšem praví, že nemá rozhodující důkaz o tom, že zde byla skutečně „vůle ke sdělení“, avšak prakticky, že se jí zastává a neváhá to vyznat. Jde zvláště o ty případy, kdy zemřelá osoba, mluvící ústy média, které ji často ani neznalo, se projevovала se všemi zvláštnostmi, jež měla zaživa, že používala neobvyklých výrazů, které byly jen jí vlastní, mluvila řečí, kterou médium jinak neovládalo. V těchto případech se zdá spiritistické vysvětlení jednodušší a nenucenější než předpoklad dalekosáhlé telepatie, který je nutný k vysvětlení těchto jevů, nechceme-li připustit spiritistickou hypotézu. Tato fakta přesvědčila fyzika Olivera Lodge o osobní nesmrtelnosti, že ústy média s ním mluví jeho syn, který padl roku 1915. Naproti tomu některé okolnosti zeslabují pravděpodobnost spiritistické hypotézy a nás nutí hledat jiné vysvětlení.

Vedle spiristické hypotézy máme k vysvětlení okultních jevů teorii animistickou, podle níž jsou tyto jevy způsobovány neuvědomělými duševními silami médií. Název není právě nejvhodnější, avšak předpoklad podvědomých sil je bližší skutečnosti, je založen na zkušenostech a relativní samostatnosti podvědomí, a to jak na zkušenostech, které učinila novější psychologie a psychiatrie, zvláště prozkoumáním hypnózy, rozštěpeného vědomí a automatismu, tak na nových poznatcích, které přinesla psychoanalýza. O pomocných hypotézách, vysvětlujících, jakým způsobem dochází k telepatii a k různým formám jasnovidnosti, bylo již jednáno v příslušných kapitolách.

Co se týká jevů fyzikální médiumity, zdá se podle souhlasných zpráv badatelů, že mají přes svou různotvárnost přece něco společného, že spolu vnitřně souvisejí, a že se tedy dají vysvětlit všechny jedinou hypotézou, totiž animistickou. Většina badatelů soudí, že takzvaná telekineze je podmíněna materializací, a to jak „fluidálních“ nitek (paprsků), tak i údů (rukou, pseudopodů a jiných). Driesch poukazuje na analogie známých přírodních jevů, které se dějí pod kontrolou „entelechie“ (tímto slovem označuje životní princip, sílu, vytvářející se a udržující organismus). Při materializacích, které podle zpráv pozorovatelů vycházejí nejčastěji z těla média, by se mohlo předpokládat, že entelechie působí někdy i za hranice organismu, že nově utváří již hotovou hmotu (protoplasmu), jakožto prvotní biologickou strukturu, nebo uspořádává v útvary části hmoty, které organismus všude obklopují. Analogické děje se odehrávají při vytváření živoucího organismu. Při jevech magnetických, elektrických atd. by běželo o vyzářování jistých forem energie. Při jevech pronikání hmoty, bude-li bezpečně zjištěna, by stačil předpoklad, že entelechie může někdy zasáhnout i do stavby molekul a atomů, že může utlumit molekulární pohyby.

Animistická hypotéza na rozdíl od hypotézy spiritistické vysvětluje tedy všechny okultní jevy duševními silami média. Podle ní je entelechie média svým podvědomým působením původcem materializací, telekineze a vůbec jevů fyzikální médiumity, zároveň však je jako psychický činitel zúčastněna i při telepatii a jasnovidnosti.

Doposud je těžko rozhodnout, která z obou hypotéz zasluhuje přednost. Uvážíme-li však, jak rozdílné podstaty jsou parapsychické intelektuální jevy a jevy fyzikální a jak rozmanité jsou vůbec mediální projevy, řekli bychom, že jediná hypotéza pravděpodobně ani nestačí k vysvětlení všech jevů, protože Američané, a hlavně Angličané se kloní ke spiritismu. Připouštějí to ostatně i někteří kritičtější spiritisté, kteří soudí, že pozorované jevy mohou záviset na různých příčinách, a to někdy na psychické síle médií (jevy fyzikální), jindy na jejich jasnovideckých schopnostech a konečně – a podle spiritistů nejčastěji na spoluúčasti

duchů. Je tedy možné, že budoucnost nerozhodne ve prospěch jedné z obou hypotéz, nýbrž ukáže, že obě mají částečnou pravdu.

Tak jako otec parapsychologie Richet, tak i Wiliam James je znám jako jeden z největších psychologů moderní doby. Stal se profesorem lékařství na Harvardské univerzitě. Zemřel roku 1910. James vynikl jako psycholog i filozof. Od počátku své vědecké činnosti se zajímal také o parapsychické jevy, nedbaje, že oficiální věda je ignoruje. Protestoval vždy proti odmítavému stanovisku vědy k těmto jevům. Jako psycholog měl možnost věnovat se hypnóze a psychosomatické medicíně.

Teprve roku 1965, po více jak šedesáti letech, se sešel v Paříži opět mezinárodní kongres věnovaný hypnóze a psychosomatické medicíně. Poprvé jednali lékaři o tomto tématu roku 1889 za účasti Freuda a Charcota, který označil hypnotický stav za „uměle vyvolanou hysterickou neurózu“ a vyvolal tím diskusi, která poznamenala průběh druhého pařížského kongresu v roce 1900 a která s různými obměnami pokračuje dodnes. Proti Charcetiho názoru vystoupila kupříkladu vědecká škola v Nancy, která tvrdila, že hypnóza je úkaz normální a závisí pouze na sugestibilitě objektu. Ruská škola, studující podmíněné reflexy, definovala hypnózu jako určitý stav mezi bděním a spánkem, který je doprovázen částečným útlumem mozkové kůry, a vypracovala experimentální metodu jejího výzkumu.

Od této doby se v celém světě vystřídaly vlny zájmu o léčebné použití hypnózy s kategoricky odmítavým postojem. Na třetím kongresu se střetly dva základní současné směry ve zkoumání a využití hypnózy – fyziologický a psychoanalytický – oba se však shodly v tom, že její léčebné aplikace jsou účinné a mnohostranné.

Podle názoru většiny účastníků spočívají nikoliv v hypnotickém spánku samém, ale ve vlivu, kterým lékař na pacienta působí; hypnóza urychluje a zintenzivňuje průběh léčby. Má se zato, že „nikdo by nemohl léčit nemocného hypnózou, jestliže by nebyl schopen vyléčit stejnou chorobu i bez jejího přispění“. Toto stanovisko sice převládá a je uznáváno i v Anglii a USA, hypnóza se však přesto namnoze vrací do psychoterapie, kde může plně uplatnit mnohé nesporné přednosti. I když přístup k celé tematice je dnes ve světě různý, získané výsledky jsou nadějně. Hypnózy se s úspěchem používá při léčbě psychosomatických onemocnění, léčbě astmatu, zažívacích, srdečních a kožních onemocnění psychického původu, uplatňuje se při některých neurózách a psychózách, používá se jí při léčbě toxikománie, pomáhá v předoperační přípravě a v hypnotické anestézii lze provádět i menší chirurgické zákroky. Vědci zdůraznili význam hypnózy zejména pro léčbu alkoholismu, válečných neuróz a pro navození bezbolestných porodů. Jednání kongresu podalo přesvědčivý důkaz o tom, že hypnóza opouští pochybné a pseudovědecké cesty. Prezident kongresu prof. Pichott v závěru prohlásil, že lékaři celého světa věří v její léčebnou moc a budou dále pracovat na jejím uplatnění.

Je zajímavé sledovat vývoj Jamesových názorů o parapsychických jevech. Od počátečního skepticizmu dospěl nejen k uznání reality hypnózy, telepatie a jasnovidnosti, nýbrž připustil i možnost jevů fyzikální médiumity. Měl možnost zúčastnit se kroužků a zjistit přemístování předmětů bez doteku. Přiznal, že toto pozorování se přičilo jeho představě o zákonitosti přírodního dění, že čtyři dny poté v něm vznikly pochybnosti, zda se přece nemýlil, a byl by raději fakt popřel. James objevil paní Piperovou. Se zájmem studoval nesčetné pokusy, které s ní konali Hodgson, Lodge, Nebold, Hystop a jiní. Jako předseda anglické Společnosti pro psychická bádání roku 1894 přiznal, že u paní Piperové byly zjištěny znalosti, kterých nikdy nenabyla normální cestou, zrakem, sluchem nebo uvažováním. Když Hodgson roku 1905

zemřel, chtěl James sám ověřit „ducha“, který nemeškal projevit se prostřednictvím paní Piperové pod jménem zemřelého přítele. Osobnost, která se projevovala v případě Hodgsonově, úžasně připomínala povahu a zvyky jeho starého přítele. Bylo přirozené, že si James položil otázku, je-li mediální osobnost skutečně duchem Hodgsonovým? Rozhodnout, je-li vůle k projevu skutečné Hodgsonova, se však James přece jen neodvážil. Řekl, že je třeba vyčkat faktů, které nám snad za padesát či sto let dovolí tuto otázku rozřešit.

Podle hypotéz, které byly dosud v historii médiumity učiněny, by mohlo jít o projevy neviditelných bytostí, žijících v našem prostředí, „démonů“, jak se o nich mluví v náboženství, „elementárních duchů“ nebo o projevy duchů zemřelých lidí.

Naše normální vědomí je nuceno přizpůsobit se pozemskému prostředí, které nás obklopuje, avšak na jiných místech je přehrada méně pevná a cizí vlivy, přicházející z onoho světa, vnikají do lidského vědomí a ukazují nám onu společnou závislost, kterou nemůžeme jinak ověřit.

Předpokládám existenci společné nádrže lidských bytostí vědomí, s nimiž souvisíme, v níž všechny pozemské děje, skutky, činy, vzpomínky, stejně i veškeré nepravosti musejí být uchovány, neboť jinak by jich uspaná média nemohla dosáhnout, jak je pokusy v hlubokém transu nezvratně zjištěno. Když se spolehlivým subjektem konáte hypnotické pokusy do minulosti, přítomnosti i budoucnosti, pamatujte, že pro subjekt náš čas neexistuje, jelikož žije ve stálé přítomnosti pro něho prožitého času, a proto jeho odhad je pro nás často nespolehlivý. V hlubokém transu neví o našem čase, který je pro nás relativní přesto, že jeho nazírání na věci a děje, které poznává a vidí, jsou skutečné a správné. To je pro badatele důležité, aby vinu omylu přičetl sobě, a ne uspanému subjektu.

Přežití lidské přirozenosti do vyššího života

Přežití lidské osobnosti do vyššího života se nejprve děje poznáním sebe, vlastní osobnosti. Zkoumáním parapsychických jevů objevujeme nový typ člověka, neboť jdeme vstříc vývoji člověka nového tím, že víme, že člověk je zdrojem mohutných energií a úžasných možností, že je schopen odkrýt nové objevy a síly.

Nejprve je nutné dbát o reformu. Reforma znamená ustavičné obnovování, snahu po lepším, po zdokonalování, po pokroku... Přetvoření sama sebe je objev nového člověka. Žít znamená rozvíjet se, neboť vy vinutý duch má své zákony, jejichž pravidla zná. Rozvíjet se znamená přetvořit sebe, rozvoj se děje bojem, obětí, vytrvalostí, zapíráním sebe, je to revoluce na vlastním životě. Duch sebeobnovy je duch nového života, jehož heslem je „stále výše, stále vpřed“. Duševní tužení je vítězstvím světla nad smrtí života. Jen ten duch je volný, který projevuje vlastní činnost a dovede vytvořit nového duchovního člověka v jeho svobodě, rozumu a vůli.

Silná vůle uplatňuje ideje. Sebepoznání je možné jedině ve vlastním nitru, ve chtění najít sebe. Vše, co je duch, je světlo. Najdeme věčné vzory, pravdy, najdeme sílu ducha a osobnosti. Dnešní člověk je zralý pro revizi, žije bez kontroly, pevnosti a síly ducha.

Nedovede myslit, a přece myšlení je aktivita k proniknutí života a odstranění jeho polovičatosti. Život je stálý pohyb a činnost, odpor a boj; člověk je stvořen pro výkon, jímž je podmíněno štěstí.

Jen zdatným patří život. Zvědavost a vědění jsou hybnou pákou světa, neboť v boji o život potřebujeme objevit sebe. Proto hledejme nové formy životních projevů, hořme touhou po poznání a studujme a hledejme nové parapsychické objevy. Odejďme od přestárlosti a nedomyšlenosti a jděme vpřed se silným a jasným vědomím. Mocný je ten, kdo sebe řídí. Musí mít sílu činu, chtít doletět ke svému cíli. Vítězí ten, kdo projevuje své síly a neohlíží se zpět.

Jakým způsobem se mohou lidské bytosti v druhém životě spojovat? A jaké jsou vzájemné vztahy mezi lidským vědomím a hmotou? Jsou snad jemnější útvary hmoty, které mohou příležitostně vejít do vztahu k individualitám v psychickém moři a pak jediné se projevit? Je snad naše lidská zkušenost po stránce hmotné i po stránce duševní jen „výtažkem“ rozsáhlejšího psychofyzického světa? Jsou jistě dokonalejší útvary v tomto hmotném fyzikálním světě, jsou zde zároveň světy vyššího řádu jiného plánu. Existují světy ve světě, aniž by se navzájem poznávaly a rušily.

Parafyzikální zkušenosti při mediálních projevech a i při projevech náboženských jevů dokazují, že jsou i jemnější útvary hmoty. Ukazem toho je naše lidská přirozenost. Při smrti hrubá hmota odchází, a přitom hmota jemnější, energotronová, zůstává, aby lidské bytosti v druhém životě poskytla dokonalejší hmotný tělový tvar. Dokladem jsou jevy mediální a jevy bytostí z druhého světa, jakož i zjevování se Matky Boží, neboť všichni jsme bytostmi složenými z hmoty a duše, které nám poskytuje lidskou přirozenost jak v životě tomto, tak i v životě příštím, ve kterém svou lidskou přirozenost uplatníme dokonaleji.

Rovněž Bergson (1859-1941), jeden z největších a nevlivnějších filozofů své doby (i on byl zvolen pro rok 1913 prezidentem anglické Společnosti pro psychická bádání) praví: „Je pravda, že jsou to především poloučenci, kteří odsuzují jménem vědy psychická studia. Odmítá-li je však zásadně skutečný učenec, co je toho příčinou?“ Bergson nepochybuje, že v tomto odmítání a posměchu je jistá neuvědomělá metafyzika, neschopná přetvořovat se podle nových pozorování a nové zkušenosti, jak má činit filozof hodný toho jména.

Psychické jevy jsou nesporně téhož druhu jako jevy studované přírodními vědami, avšak k jejich studiu je nutný postup, který je často cizí přírodním vědám. V psychických jevech se projevují – stejně jako v přírodních – zákony, a tyto jevy se mohou opakovat nekonečně v čase a prostoru. Nejsou to jevy, jaké např. studuje historie. Historie se neopakuje. Naproti tomu jevy psychické se řídí zákony, které jsou analogické zákonům fyzickým, chemickým, fyziologickým. Například telepatie stejně jako jasnovidnost se může opakovat nesčetněkrát.

Za předmět parapsychologie se v dnešní době považují především zkoumání zvláštností a zákonitostí takzvaného mimosmyslového vnímání, přesněji řečeno telepatickou a telekognitivní komunikací – spojením mezi živými bytostmi, tj. telekomunikací bez účasti dosud neznámých smyslů. Telepatická komunikace je předávání subjektivních zážitků, zvláště citů a představ mezi osobami. Telekognitivní komunikace, známější pod pojmem jasnovidnost, je objektivní poznávání vnějšího světa bez známých smyslů. Profesor L. Vasiljev vytyčuje úkol parapsychologie především jako zkoumání zákonitostí telepatického spojení. Význační představitelé parapsychologie na Západě J. B. Rhine a G. Pratt, chápou parapsychologii jako přírodní vědu a zdůrazňují, že parapsychologické jevy mají přírodní

charakter. Základní přístup k parapsychologii má charakter systematického experimentálního zkoumání.

Z pokusů vyplývá, že telepatický přenos není ovlivněn prostorovou vzdáleností a zřejmě nebude elektromagnetické povahy. Je již například reálné uvažovat o možnosti praktického uplatnění telepatického přenosu jako telekomunikačního prostředku za podmínek, kdy rádiové spojení je vyloučeno a není vždy vhodné. Depeše přenášená telepaticky je v mnoha případech zvláště výhodná. A to je jen jedna z četných perspektiv mimosmyslového vnímání, k nimž jistě povede další výzkum.

V psychologické vědě se dochází k přesvědčení, že vědomí není funkcí mozku, že mozek je jen nástrojem, zprostředkovatelem mezi vědomím a hmotným světem a že jeho úkolem je především orientovat myšlenku k činnosti, umožnit její projev. Duševní život je však hmotou značně omezován. Většina faktů svědčí pro to, že vše, co člověk kdy viděl, slyšel a prožil, uchovává se do nejmenších podrobností a že není skutečného zapomenutí. Je známo, praví Bergson, že v nebezpečí života se mnohým lidem vynořila ve vědomí v okamžiku celá jejich minulost. Minulost je tedy stále přítomna a stačilo by jen obrátit se, abychom ji spatřili. Minulost ale nesmíme obracet, poněvadž je nám určeno žít a jednat a poněvadž život a činnost hledí dopředu. Funkcí mozku je právě zastřít minulost a nechat z ní pronikat v každém okamžiku jen to, co nám osvětlí přítomnou situaci a usnadní naši činnost, jen to, co je nám právě prospěšné.

Bergson praví, že vědomí je více než organismus. Shledává přirozeným, že duše neumírá s tělem. Kdyby duše byla skutečně jen funkcí mozku, kdyby nebylo ve vědomí skutečně nic jiného než to, co je napsáno v mozku, mohli bychom připustit, že duše má stejný osud jako tělo a umírá zároveň s ním. Avšak jistá fakta nás nutí uznat, že život duševní je daleko rozsáhlejší než život mozku a že je na něm z velké části nezávislý. V tomto případě se přežití vědomí stává tak pravděpodobné, že bychom se setkali s nějakým jiným hlubším přerušením, které by bylo naším zánikem. Naše evidence se vztahuje podle Lodgeho jen na individuální trvání po oddělení od tělesné schránky a bylo by domýšlivostí chtít vědět, co nás očekává v temné daleké budoucnosti. Může nám stačit, že tento život není koncem naší osobnosti, nýbrž je začátkem života dalšího.

Studiem parapsychických jevů dospěl Lodge k přesvědčení, které shrnuje v tyto závěry: Duševní aktivita není omezena na své tělesné projevy, ačkoliv jistě hmotné prostřednictvím je nutné, abychom ji mohli postřehnout svými smysly (viz tělo energotronové). Mozkový mechanismus, nervový a svalový stejně jako ostatní tělesný organismus, je nástroj, vybudovaný a řízený životem a duchem, nástroj, který se může pokazit a opotřebovat, takže jeho pravidelné užívání řídicím principem je ztíženo. Znaky tohoto poškození se mohou jasně projevit, aniž bychom měli právo činit z toho jiný závěr než ten, že poškozeno bylo právě jen pojítko mezi duchem a hmotou. Rovněž nepřestane duch existovat, když je oddělen od svého hmotného orgánu, přestane jen působit ve hmotné, hrubé sféře. Ve skutečnosti nic nepřestává existovat, jedině forma se mění. Něco může úplně zmizet našemu zraku, stát se nepostřehnutelným našim smyslem, avšak to není důkazem, že toto něco přestalo existovat. Tento fakt, který je evidentní, když jde o hmotu a energii, je stejně pravdivý, když jde o existenci životního a duševního činitele. Nemáme žádný důvod předpokládat, že něco skutečného může přestat existovat, i když je nepřístupné našim smyslům. To, co nazýváme „individuem“, je vtělením ve hmotu nebo sdružením s hmotou životního nebo duševního principu, který má sám sebou nepřetržitou existenci. Identita, nebo na vyšších vývojových stupních osobnost, nezávisí na identitě hmotných částic, které umožňují její projev ve světě

našich smyslů; může příslušet jen principu řídicímu, který sdružuje tyto částice po jistou dobu, odvrhuje je a obnovuje za svého pozemského života, aniž je tím jeho kontinuita nějak porušena. Význam nebo hodnota vtělení záleží v tom, že se jim umožňuje individualizace části duševna, která se izoluje od svého původního kosmického prostředí a rozvíjí v osobnost. Když se tato individualita nebo osobnost uskuteční, máme právo se domnívat, že bude trvat jako každá jiná realita, a že tedy může přežít své odloučení od (hrubého) organismu, který jí kdysi pomáhal izolovat se, aby jí umožnil vytvořit její charakteristické individuální rysy. Zdali osobnost takto utvořená trvá skutečně jako jednotka, odnášejíc s sebou svou paměť, své zkušenosti a své záliby, které získala svým sdružením s hmotným tělem za svého pozemského života, tato otázka bude rozhodnuta přímým pozorováním a zkušeností. To, co je posud zjištěno, stačí, aby dokázalo, že individuální charakter a paměť trvají, že osobnosti, které opustili tento život, existují dále se znalostmi a zkušenostmi, kterých nabyly na tomto světě, a že za jistých podmínek, částečně známých, nám naši zmizelí přátelé mohou dokázat svou skutečnou osobní existenci.

Pokud se týká poměru duše ke hmotě, rozvádí Lodge dále své názory, podává je ovšem jako hypotézu, avšak takovou, že nejen v ničem neodporuje zjištěným faktům, nýbrž naopak je podle jeho přesvědčení nejzpůsobilejší vysvětlit je.

Naše těla se opotřebují a jsme nuceni je zanechat na této zemi. Žádný hmotný předmět není stálý, dříve nebo později se rozpadne, avšak duše věci není v jejím hmotném zjevu. Hmotnou stránkou obrazu je plátno a barvy, nic jiného by nemohlo být objeveno mikroskopem. Avšak pro takové zkoumání neexistuje žádný obraz: rozprchl se v okamžiku, kdy hmotný předmět byl takto analyticky pozorován. Stejně je tomu s našimi těly. Když jsou pitvána, jsou to svaly, nervy a krevní cévy, obdivuhodný mechanismus, avšak žádné takové zkoumání v nich neobjeví ducha. Duch používá hmoty a ovládá ji, hmota slouží k jeho projevu, avšak bylo by omylem ztotožňovat myšlení a osobnost s nějakým shlukem atomů. Mozek je měkká hmota, záhadně sestavená, aby reagovala na činnost myšlení, aby přijímala a přenášela dojmy, avšak mozek nepřemýšlí, nemůže ani vidět, ani slyšet, ani usuzovat. Toho je schopen jen duch, jehož nástrojem je mozek. Bez mozku a nervového a svalového systému, které jsou mu podřízeny, bychom nemohli ovšem uvádět hmotu do pohybu, a tedy bychom nemohli mluvit, psát atd., a přenášet své dojmy a myšlenky.

Náš organismus je složen z částic, které jsou seřazeny psychickou entitou. Organismus sám však ani nevidí, ani neslyší, poněvadž je jen mechanismem, stejně jako nevidí fotografický aparát a neslyší telefon. Oko a ucho jsou jen přijímacími nástroji pro naši duši, která jimi vnímá vibrace a interpretuje si je například jako krajinu, obraz nebo báseň. Je hrubým omylem zaměňovat naši pravou bytost s jejím nástrojem.

Ani tvar těla nezávisí na hmotě, nezávisí na druhu přijímané potravy, která může být stejná pro různé živočichy. Osobní identita není v částicích ani jejich shlucích, přísluší jen duši, principu oživujícímu, který seskupuje buňky a přiděluje každé z nich určitou roli.

U organismu můžeme studovat pochody fyzické a chemické, avšak vnitřní a imanentní síla, která je vede, uniká našemu pozorování. Nejsme hmotou, nýbrž jen používáme hmoty a pak ji zanecháváme. Tělo je naším nástrojem, trvá jen jistou dobu, pak se pohřbívá nebo spaluje: vykonalo svou službu a napříště může jeho částic použít jiný organismus. My sami pokračujeme ve své existenci. Je pravděpodobné, že pak máme jiný způsob projevu a v tomto smyslu jiné nehmotné tělo. Staré hmotné tělo zemřelo a zmizelo a nebude nikdy vzkříšeno.

(Forma starého těla zanikne, forma těla energetického při smrti nadále zůstává pro další lidský život.)

Ti, kdo vidí jen hmotnou stránku existence a zavírají oči před skutečností, pohlížejí nutně na lidský osud z omezeného hlediska. Zdá se jim pak, že myšlenka přežití je absurdní. Jestliže všechna paměť je uchována jen v něm, jestliže mozek není než pouhým nástrojem k projevu myšlenek, pak jsme skutečně jen pomíjejícími tvory, žijícími jen několik let a obracejícími se v prach, z něhož jsme vzešli. Všechny naděje, naše víra a naše láska, všechny naše radosti, bolesti i oběti jsou bezcenné, smazané a skončené smrtí jako skončený příběh. Avšak skutečnost je bohudíky jiná: nejsme odsouzeni k zániku, neopotřebujeme se, nýbrž máme existenci pokračující za hranice života hmotného organismu. Je to tvůrčí a řídicí duch, který tvoří naše já, a tento duch trvá nezávisle na těle, byť i cítil jeho bolesti. Tento duch určuje osud člověka, je svobodný a povznesený nad mechanismus. Některým jedincům propůjčuje křídla, takže se dovedou povznést nad trampoty vezdejšího života, dosáhnout svobody a krásy, dodat odvahy jiným lidem, aby sdíleli jejich nadšení před krásou a velebností vesmíru, jehož světlo začínají tušit.

V tomto velkém vesmíru nic skutečného nemizí. Toto skutečné může být nepřístupné našim smyslům, avšak proto nepřestává existovat. I atomy hmoty se zdají být trvalé. Každý zlomek energie je zachován, nikde není zánik, nýbrž jen změna. Stejně je tomu se všemi bytostmi, které žily. Víme, jak některé z nich trpěly, aby prospěly lidstvu. Smíme si myslit, že už nepracují, že odpočívají a ponechávají nás sobě samým? Nikoliv, nejsme samotní. Bytosti, které odešly z tohoto života, neopustily boje, pozorují nás z vyššího hlediska, vidí naše omyly, pomáhají nám a řídí nás. Poslední závěr Lodgeův je, že vše je podrobno nejvyšší moci (Bohu), kterou si nedovedeme představit, která pracuje zákony a prostředky hmotnými – činiteli, které ještě neznáme. Osud jednotlivce závisí však z větší části na něm samém, osud lidstva na nás jako celku a těch, kdo předcházeli před námi. Jsme jejich společníky. Účelem a cílem je dokonalejší stav, království Boží na zemi. Jednoho dne bude tento ideál uskutečněn a lidstvo se povznese k nejvyšším možnostem, které začíná tušit.

Vítězství nad životem je přežití individuality

Experimentální psychologie dokazuje, že existuje Bůh, a člověk jako jeho obraz, tj. duše lidská, je svou podstatou nesmrtelná.

Žijeme, aniž bychom o tom věděli a přemýšleli, v lůně neznámého psychického prostředí. Ovzduší neobsahuje jen chemické prvky, kyslík, dusík, uhlík, vápník, draslík atd., ale i psychické prvky. Parapsychická pátrání dokazují něco vyššího než je pouhá hmota, a proto je třeba se dopátrat pravdy. Duševědní obor je tak rozsáhlý a všestranný, že jednotlivce jej nemůže vůbec obsáhnout a zhodnotit.

Tato obrovská duševědní oblast, odkrývající našim očím nové a nové pohledy, volá po vědeckém poznání, zkoumání a zpracování. Lidský kritický duch ve spojení s neutuchajícím zájmem vede vždy k řešení těchto tíživých závažných úkolů ve snaze, abychom se stali průkopníky celé řady nových pokrokových vědeckých metod. Kdo chce dojít k

parapsychickým pravdám, podniká odvážnou, přísně neúprosnou, a přece hluboce lidskou práci, což svědčí o charakteru každého badatele, vědce, který pro obecný zájem neváhá zamířit ostré světlo kritiky na nové objevy. Odkrývání objevů, které dnes považujeme za svaté, možná zítra budeme muset prohlásit za omyl. Nevadí však, povede-li nás to blíže ke skutečnému poznání pravdy. Proto naše idea musí být vždy krédem k trpělivosti ve snaze pravdu nalézt, objevit.

Již staří filozofové – Sokrates, Platón, Aristoteles, věřili, že nejsme jen podstatou hmotnou, ale i podstatou duchovou a nesmrtelnou. Totéž hlásal Augustin, Tomáš Aquinský a pozdější bojovníci za uznání existence podstaty ducha jako Carrington, Lodge, Bergson, Braid, Grookes, Driesch, Geley, Hodgson, James, Kant, Morsseli, Richet, Rochas, Notzing, Svedenborg, Reichenbach, Aksakov, Lombroso, Oesterreich, Wasielewski, průkopník existence ducha Flamarion a jiní. Důkladně jimi konstatovaná fakta dokazují, že smrt neexistuje, že je jen vývojem, že lidská bytost přežívá tuto přechodnou formu, smrt, že je branou života. Tělo je jen organickým oděvem ducha; nachází, rozpadá se a mění se v energotronovou dokonalejší formu, duch však neměnně zůstává. Hmota je ostatně na lidském těle zdáním jako všude jinde. Bůh-Stvořitel a vesmír jsou souhrnem sil. Inteligentní síla ovládá vše. Lidská duše je nezničitelná. Současně s naším organickým tělem vzniká tělo energotronové (fluidové), které za určitých podmínek se často v elementárních částech hmoty organizuje, zhušťuje a poskytuje tělu vedlejší tvar a stává se tak našim smyslem viditelným. Tělo je závislé na lidské duši. Duše je nesmrtelný duch, má rozum a svobodnou vůli. Duše lidská je duch, tzn. je to podstata naprosto odlišná od těla a všeliké hmoty. Lidská duše se liší podstatně od takzvané „duše“ zvířecí, která je pouhou silou zvíře oživující, nikoliv však duchem. Tato oživující síla zároveň se zvířecím tělem vzniká a spolu s ním i zaniká.

Člověk nemá nějakou zvláštní sílu, jež by jeho tělo oživovala, jako je tomu u zvířete. Duše sama je příčinou jeho života. Lidské tělo je spojené s lidskou duší v jednu bytost, a to tak, že tělo je sice samostatné co do podstaty, nikoliv však co do činnosti, takže příčinou a nosičem veškerých lidských výkonů i těch, které také u zvířat nalézáme (např. smyslového poznávání a pudů), je duše. Tělo je pak jejím pouhým nástrojem, a tudíž jí podřízeno. Zvíře nepohlíží do budoucna. Zná pouze smyslové dojmy přítomnosti, jedná jen pod vlivem pudů.

Při zrození organického těla současně vzniká tělo energotronové. Smrtí se tělo rozpadá a za činnosti duše, vývojem nastupuje činnost těla energotronového, které nadále rozvíjí svoji vyšší, dokonalejší činnost. Duše však do příštího života s sebou bere všechny činy, jak dobré, tak i zlé, takzvaný habitus, jež musí odčinit. Duše přežívající tělo není pouhým duchem, ale duchem sdruženým s transcendentálním tělem, ale schopností se rozvíjet a i zjevovat. Věřit, že nás stvořila „náhoda“, že není žádná morální pravda ani spravedlnost, ale je zničení všeho, značí nedostatek rozumového ducha. Nebyli jsme stvořeni jen k tomu, abychom zemřeli. Parapsychická věda nám dnes tuto jistotu dává. Duše a energotronové tělo nepodléhá rozkladu, neboť smrt přežije. Naším cílem je dokázat toto přežití pomocí faktů pozitivního pozorování.

Duše lidská existuje jako skutečná bytost a za spolupůsobení energotronového těla se může po smrti projevovat. Je nadána schopností a vlohami dosud vědě neznámými – může jednat telepaticky bez spolupůsobení hmoty silami své duše, bezprostředně. Dorozumívání mezi dušemi navzájem existuje, v určitých případech existuje i mezi dušemi zemřelých a žijících. Vědec a hvězdář Flamarion uvedl ve svých třech knihách přes tisíc případů zjevení zemřelých a na pět tisíc případů popsanych v dopisech. Flamarion praví:

1. Zemřelé lidské bytosti, které nazýváme mrtvými, existují ještě po zničení materiálního organismu.
2. Existují v neviditelných, nehmatatelných substancích, které naše oči nevidí, kterých se naše ruce nemohou dotýkat, které naše smysly nemohou vnímat za obvyklých okolností.
3. Všeobecně se neprojevují. Jejich způsob existence je jiný než náš. Často působí na našeho ducha a za jistých okolností mohou dokázat své přežití.
4. Působí-li na našeho ducha a tím i na náš mozek, mohou být postřehnuty, jsou viděny a vnímány pod útvary námi postřehnutými; vidíme je tak, jak jsme je znali, se šatem, způsobem chůze, chováním se v jejich osobitosti. Vidí je naše vnitřní oko. Je to vjem z duše do duše.
5. Neviditelná bytost se stává viditelnou.
6. Mohou se projevit i objektivní formou.
7. Ve velkém počtu případů nejsou zjevení mrtvých úmyslná. Mrtvý v začátku smrti nepůsobí výlučně jen v zájmu okolí a lidí vidících, pokračuje ve svých zvycích, sleduje místa, na nichž žil, nebo sleduje své odložené tělo. Ovšem že pro duchovou bytost vzdálenost neexistuje.
8. Zjevení a projevy jsou poměrně četné v hodinách bezprostředně po skonu. Jejich počet se zmenšuje vzdalováním od této doby den ode dne.
9. Duše odloučené od těla si zachovávají dlouho svou pozemskou mentalitu. Často žádají modlitby. Tato prohlášení, vybraná ze všech pozorování, představují hlavní případy, kterých je na tisíce, zjevení mrtvých. Je to jistota existence trvalé jednotky, souhrnu sil, v níž pokračuje lidská osobnost.

Mezi tímto a oním životem není přerušení. Jsou spojeny. Osobnost zůstává. Je tu ovšem značný rozdíl stavů. Materiální statky neexistují, fyzické útrapy a nemoce pozemského druhu jsou zrušeny. Duše žije v jiném životě, nastupuje činnost v nekonečnu. Duch těla zbavený není omezen na náš prostor a žije ve vyšší dimenzi. S živými se může stýkat jen nesnadno. Je to zcela jiný svět, námi neprobádaný a nám neznámý. Tyto nesnáze jsou pro nás kamenem úrazu a nutí nás k největší opatrnosti, neboť sdělení duchů jsou nedostatečná, nespolehlivá a nesdělují nám nic konkrétního. Učenci, filozofové se nenavrátili, aby nás o příštím životě poučili. Pouze nám praví, že mezi mrtvými stejně jako mezi živými není rovnost, že mezi dušemi je nesmírná rozdílnost, že jsou duše od nejvznešenějších až po nejnižší. Zatím můžeme tvrdit jen tolik, že zničení těla nezničí ducha a ten že za jistých okolností dává svědectví o svém přežití.

Víme již, že s materiálním světem souběžně existuje svět psychický, jehož skutečnost je prokázána stejně jako skutečnost světa viditelného. Oba světy se pronikají.

Zesnulí projevují přežití nejrůznějšími způsoby. Nejčastější spojení jsou mezi přáteli a příbuznými. Jsou přítomni, neboť vzdálenost pro ně neexistuje. Mohou se ukázat tak, jak jsme je tělesně vídali. Mrtví byli viděni určitě, ne ve snu, ale ve bdění. Projevili se hlukem, pohyby a fyzickými úkazy. Zjevili se většinou oblečení do šatů nebo ve víceméně nejasných tvarech,

avšak rozeznatelní. Někdy jsou tyto zjevy neprůhledné jako skutečná těla, někdy průhledné a je skrze jejich zjevy vidět zdi i nábytek. Mohou se projevovat po několik let, mohou se navracet, aby splnili slib, mohou přicházet za osobními záležitostmi, mohou ohlásit své dosud neznámé úmrtí, udat svého vraha. Mohou provádět pronásledování, mohou se zdánlivě bavit a tropit si žerty, působit telepaticky, zjevovat se dítkám, případně i zvířatům. Mohou nevěřit ve svou smrt a být udiveni, že vidí své mrtvé tělo a plačící okolí – cítí se tedy živými. Mohou zachraňovat při bezprostředním nebezpečí.

Z těchto pozorování vidíme, že v nás existuje „cosi“ neznámého a že toto „něco“ přežije rozklad pozemského těla, přeměnou tělesné energotronové podstaty. Změna, která se stala mezi životem lidským a posmrtným, dává psychickému stavu nový energotronový hmotný tvar, dosti nepochopitelný pro nás, tělesné a duchové bytosti.

Ti, kdož jsou přesvědčeni, že duše neexistuje, a domnívají se, že duch je iluzí, kdož vidí ve všech projevech jen projevy hmoty, jimž není dáno světlo poznání, jsou chudí duchem. Šťastnější jsou ti, kteří se snaží hledat pravdu, neboť pravda člověka osvobozuje.

Celá lidská věda je pouhým studiem vztahů – nikde není absolutně pevného bodu. Lidský duch se snaží poznat tyto vztahy; toť vše. Podstata přírodních sil nám zůstává skryta. Co je přitažlivost? Vzájemná přitažlivost světů je odedávna podrobena výpočtům astronomů. A přitažlivost duchů, neviditelné spojení, telepatie, také existuje. A nic nedokazuje, že nebudou vytvořena psychická spojení mezi světy. Duch vše ovládá, od nejmenší molekuly až po lidskou inteligenci. Svět myšlenek není světem hmoty a můžeme opakovat posté, že materialismus je neudržitelným omylem. Nevidíme spojitost mezi přemýšlením, pozorováním, tvrzením a vyhledáváním uzávěrů a mechanickou kombinací molekul železa anebo uhlíku. Svět myšlenkový je jiného druhu. Nemůžeme říci, že jakékoliv sdružení molekul může prostě myslit, že dvě a dvě jsou čtyři nebo že součet tří úhlů trojúhelníku rovná se pravým úhlem. Kdežto duchové myšlení, rozum a vůle, nám ukazuje inteligentní řídicí moc a morálku, zachraňující ideál a neustále vzestupný vývoj všech bytostí. Viditelný svět je složen z neviditelných složek.

Avšak lid nemá vyšší zájem. Vše máme prostudovat. Naše pozemská lidská rasa není ve svém celku inteligentní, nevede ji čirá logika, je ještě zčásti barbarská, mohli bychom říci – zvířecí. Je ještě daleka věku rozumu. Je jako nevědomky kruté děti, představující si, že zlotřilá válka, dědictví zvířat je božským zařízením. Analytické studium bude dlouhé, hlavně v psychismu, a proto se musíme radovat ze všech pokusů.

Nemáme právo tvrdit, že se mrtví nikdy nevracejí. Můžeme však konstatovat, že projevy mrtvých nejsou částí normálního plánu přírodní organizace a že jsou vzácnými výjimkami. Záhrobní život je od našeho života odlišný svým jiným fyzickým uspořádáním. Oba světy si nejsou podobny a naše oči smrtelníků nevidí svět záhrobní. Pozorování věcí tak, jak jsou, nám ukazuje, že obvykle se mrtví nevracejí a že záhrobní projevy jsou výjimkou, avšak jsou tu zjištěna fakta pozorováním.

Systém morálního světa je ovládán zákony jako systém světahmotného, tyto zákony však neznáme. Je to svět velmi odlišný od našeho; my, podle našich pozemských představ, bychom si jej ovšem představovali jinak. Což by nám neměl zjevovat zločiny, vydávat viníky k potrestání spravedlnosti?!

Parapsychické úkazy nezvratně dokazují, že lidské bytosti nejsou zničeny smrtí a že žijí dále; z jaké hmoty jsou stvořeny, kde sídlí, jsou-li šťastny a zůstávají-li s námi ve styku. Co dělají? Vzdalují se od země? Obývají určité místo? Jak se tam projevují? Jsou nesmrtelné?

Tisíce pokusy je zjištěno, že naše lidská bytost smrtí nezaniká. Hrubé tělo se smrtí rozpadá, ale ihned při početí lidské bytosti vzniká tělo energotronové – fluidové podstaty, a po smrti fyzického těla si může dávat různý viditelný tvar, může se zjevovat. Obě podstaty těla a duše tvoří jednu bytost. Duše a energotronové tělo, dvě neúplné podstaty na sebe odkázané, jsou nezměněně spojeny v jednu podstatu, v jednu bytost. Naši zesnulí zůstávají po jistý čas v našem mentálním sousedství a projevují se, když jsou k tomu vybidnuti okolnostmi, přestože prostor a čas nejsou pro ně tím, čím pro nás, přestože žijí ve čtvrté dimenzi, v hyperprostoru. Materiální projevy nejsou snadné a zůstávají vzácností. Psychické projevy mohou být ale časté.

V případech zjevení duše zemřelého při určitých projevech na sebe bere viditelnou formu. Ve snách je vidět osoby jako skutečné. Vidíme je dokonale tak, jako za jasného dne; mluvíme s nimi, slyšíme je, neboť naše mozkové buňky jsou v činnosti.

Určitá zjevení mohou být objektivní, vnější subjektivní; jiná mohou být vnitřní. V tom případě se bytost manifestuje působením do dálky na vidoucí bytost a tento vliv na její mozek způsobuje vidění vnitřní, jež se zdá být zevnějším, jako ve snách, ale může být čistě subjektivní, aniž by bylo proto chimérickým a iluzorním. Je zde zajisté nějaká působnost duše na duši druhou. Duch, jenž se musí zjevit, působí přímo na jiného – vtiskne se takovým způsobem, jakým chce být viděn, slyšen nebo dotýkaje se žádané osoby objevuje se v podobě, ve které je znám. Duch může působit na druhého ducha na dálku. Mentální činnost se projevuje ve vnímajícím mozku coby zevnější obraz. Je to mozkový dojem, přeměňující se v obraz.

Fantómy mrtvých existují, zjevují se a projevují. Vidíme je z profilu, šikmo, zpřímá, odražené v zrcadle, podléhající zákonům perspektivy. Můžeme se domnívat, že některé mají jistou hmotnost jako dvojníci živých, neboť je lze fotografovat (máme o tom důkazy). Je tu tedy cosi analogického se skutečnou přítomností. Je těžké pochopit přechod mezi viditelným a neviditelným světem i z čistě esenciálního hlediska materiálního atomického stavu. To, co nazýváme hmotou, je viditelným a hmatatelným skladem neviditelných a nehmatatelných atomů. Též hmota se může v několika minutách proměnit z viditelné v neviditelnou, a naopak. Oheň ztrácí kus hmoty a promění jej v páry, v neviditelné a nehmatatelné molekuly. Pro vyšší duchy než my, nadané jinými druhy vnímavosti, se může tato pevná hmota jevit neskutečně, zatímco myšlenky mohou skýtat jedinnou, jejich obyčejnou vnímavostí analyzovanou skutečnost. Proto tedy musíme mít psychický, neviditelný a skutečný svět za nezvratně dokázaný.

Termín „fyzika“ se postupem doby ztotožnil se světem časoprostorověhmotných vztahů, ale slovo „energetika“ nemusí být nutně až takto omezeno. Musíme hledat nový druh energetické zákonitosti; bude to ale energie nefyzikální, energie, která nepůsobí na smyslová zakončení a neřídí se časoprostorověhmotnými omezeními. Ale pokud možno používáme téže kausální logiky, téže kvantitativní matematiky a téhož standardu zákonitosti a průkaznosti. Ve skutečnosti jsou parapsychické jevy nefyzikální energetické povahy, zákonité, přirozené, determinované a vzájemně energeticky převoditelné na jiné druhy energie, což nám umožňuje zaznamenávat jejich působení, dokazovat jejich existenci a do jisté míry je ovládat.

Musíme pracovat pro výzkum člověka – pro pokrok nové vědy, neboť pravda je nedělitelná. Musíme plně a pečlivě zkoumat všechny obvyklé druhy lidských zážitků, které svědčí o tom, že jsou za nimi schopnosti a zákonitosti dosud nepoznané. Náš výzkum je zaměřen na objevování sil, faktorů a vztahů, které uskutečňují jedinečnost osobnosti. Je třeba rozšířit lidskou schopnost vidět, slyšet, a o to, učinit člověka větším člověkem. Vše, co existuje, bylo Tvůrcem předem dáno a určeno. My v hluboké hypnóze jen objevujeme objevené. Co pomůže dobývání vesmíru oproti dobývání lidské duše. Člověku nepomůže žádné bohatství, žádné vítězné bitvy, žádné technické vynálezy – vše lidské pomine, nezanikne jen přežití lidské duše, lidská přirozenost. Proto musíme nutně pravdu hledat a objevovat.

Kolik je tu bytostí, které pečlivě nasycují sice své tělo, ale nikdy nesyty svého ducha. Lidská „mašina“ je řízena duší, utopenou ve hmotě. Všichni ti lidé nedělají nic, nemyslí na nic – jenom na svou osobu či osobnost. Žijí na útraty všeobecného snobismu, mají neustále neukojenou materiální touhu a jsou v naprosté nevědomosti všeho a lhostejnosti po pravdě. Mnohé zvířecí duše jsou povýšeny nad tyto lidi. A teď se můžeme tázat, v čem záleží jejich nesmrtelnost?

Dnešní lidé žijí jen pro tento svět, který je tolik omezený, krátký, vratký a pomíjející. Vidí jen to, co smysly vnímá, nevidí svět vyšších hodnot a idejí, do něhož musí brzy vkročit.

Pomíjivost pozemského života je dobře známa. Všichni spějeme k jednomu cíli, praví římský básník Horatius. Nevíme kdy, kde a jak přistoupí k nám smrt. Všichni musíme jednou nastoupit cestu temných peřejí smrti. Důležité je, abychom neztratili život věčný, abychom ze života vykročili do náručí věčné Pravdy. Po životě pozemském následuje život věčný. Po životě pozemském je povinností starat se o nejdokonalejší uspořádání mravního života. A ten je nejdůležitější ze všech. Jisté je, že když lidská duše opouští pozemský život, nestává se ihned andělskou. Smrt nemůže učinit člověka jiným, než byl... Duše se po skonu nemůže citelně lišit od duše před smrtí; nevědomec nemůže získat nenaučené vědění, hlupák se nemůže stát inteligentem, odsouzený k smrti neučiní z bandity světce. Z toho můžeme soudit, že většina mrtvých není neinteligentnější, vznešenější než většina živých. Většina těchto posmrtných bytostí představuje neuvědomělé duše.

Psychický svět, který máme odhalit, je nesmírný a nekonečný. Bylo proneseno mnoho domněnek o stavu duše po smrti a o budoucím životě. Moderní věda nám nemůže říci, jaký je tento budoucí život; přestože o budoucím životě není pochyb. Otázka místa pro duše není tak důležitá jako pro těla. Duch, který má převahu i nad tělem energotronovým – přiznejme, že je pro nás nemožné vnímat jeho psychofyzický tvar a podobu mimo smysly. Hledáme nový druh energetické zákonitosti; je to energie našich smyslů, nefyzikální, jiných zákonitostí, neřídí se časoprostorověhmotnými omezeními. Je to stav, který nemá vztah k našim životním podmínkám.

Existuje stálý pohyb. Nehybnost nikde neexistuje. Vesmír je souhrnem sil, ovládaných duchem, a hmota je jen zdáním. Atomy poslouchají energii, vše jde, vše je v chodu, v nekonečnu. Bůh Nepoznatelný – ovládá vše, od nesmírně velkého k nesmírně malému. Budoucí život tvoří součást tohoto celku. Označení „budoucí život“ je jen relativní, neboť co je pro nás budoucnost, je pro naše předky přítomnost, a doba, v níž žijeme v této chvíli, bude v nejbližší budoucnosti minulostí. Mluvíme-li absolutně, je jen věčná přítomnost. Ti, kdo žili před sto lety, jsou dnes v „budoucím životě“, který je pro ně přítomností, za sto let bude tento život přítomností i pro nás. Uvidíme budoucnost jako minulost – tak, jako by vše bylo věčnou přítomností. Jak jsme se již poučili:

Čas neexistuje ve věčné nehybnosti. Je stvořen pro nás vzhledem k pohybu Země. Kdybychom neměli střídání počasí, let, dní a nocí, tu by na místě kalendáře, na místě dní, hodin, minut a vteřin vládla věčná nehybnost. V naprostém prostoru není času. Každá planeta si tvoří a měří svůj čas. Náš čas by mohl trvat také tak dlouho a zase by to pro nás byl jen den. Uvažován sám o sobě, čas neexistuje. A nemá-li čas skutečnou existenci, pak budoucnost jako minulost jsou přítomností. Všechny události jsou určovány příčinami, které je vyvolávají. Lidská vůle tvoří část sil v díle přírody. Je to fakt, odporovaný při velkém počtu příkladů budoucích událostí, viděných předem.

Parapsychická analýza a pozorování zjišťují, že čas v sobě neexistuje, že lze předem vidět budoucí věci a že vše je přítomné. Neexistuje-li čas, tu to, co z nás po smrti zbude – duše, psychický prvek – přestává náležet tomu, co za života jmenujeme časem. Neexistují pro nás roky, dny, hodiny. Relativní ustoupilo naprostému. A přece je tu spojitost: to, co nazýváme přežitím duše, nesmíme rozumět jen jako zachování nezničitelného psychického, který by měl o sobě vědomí myslící identity, nadané paměti, rozumem a vůlí.

Lidská duše je neviditelná, nehmatatelná, nezávažitelná substance mimo naše podmínky fyzického zjišťování. Naše míry prostoru neplatí pro ni jako míry času. Může se projevit na vzdálenost tisíců kilometrů. Dokazují to experimentální pozorování. Souhrnem řečeno, čas i prostor neexistují tak, jak se jeví našim vjemům a mírám. Je to nekonečno, je to věčnost. Hvězdář Flammarion praví, že vzdálenost od nás k Síriově není větší částí nekonečna než vzdálenost od pravé ruky k levé. Jsou přenosy, které můžeme označit za okamžité. Čas i prostor se někdy ztotožňují. Jinak zase není prostor tím, čím se nám jeví. Naše praktické měření se děje ve třech rozměrech: výšce, šířce a délce. Je však ještě čtvrtý rozměr, hyperprostor. Gravitační síla se neděje podle plochy, ale proniká do jádra a elektromagnetické akce éteru a molekulární chemie nám zjevují tuto čtvrtou dimenzi. Zjevem, o nichž jsme mluvili, se dějí ze čtvrté dimenze. Zdá se, že záhrobní život duše se odehrává v této dimenzi, přístupné již matematickému počtu.

Parapsychickými pokusy je dokázáno, že duše na sebe berou jistý tvar. Duševní jevy jsou podmíněny jiným druhem energie, než kterou začínáme poznávat. Tato energie je homogenní, stejnorodá, energotronová a tím si může duše dávat různý psychofyzický tvar, může se zjevovat a zase mizet. Tento druh nefyzikální energetické zákonitosti se neřídí časoprostorověhmotnými omezeními. Podléhá zákonu ducha. Mohou nás poučit naše pozorování „dvojníků“. V lidské bytosti jsou ještě tři prvky: podstata duše, fyzická, hrubé tělo a tělo energotronové a též dvojník. Dvojník je ve službě duše a byl analyzován nejedním vzhledem. Jeho skutečnost od poloviny minulého století studoval Reichenbach pod jménem ód (jméno pochází ze sanskrtu a znamená: všude vznikající). Přesto to není éter. Všichni psychisté mají ve svých knihovnách díla tohoto autora, stejně jako jeho následovníka Charlese du Prela a plukovníka A. de Rochase. Podle nich ódické tělo je auroou okultistů, viditelnou lidskou atmosférou pro citlivé a i pro normální lidské oči. Tento fluid se zdá hrát úlohu v pokusech levitačních, ve zjeveních a v nejednom posmrtném projevu. Přežívá molekulární rozklad.

Hledáme nejvyšší pravdu. Objektivní pravdu lze získat silami ducha, rozumem, tj. myšlením, ale i silami podvědomého já, hlubokého transu, extáze. V transu podvědomě dovede řešit velké a složité problémy, hlavně otázky o podstatě lidské bytosti. Dychtící duše v transu dovede vnikat až k jádru věci, k příčině života – proč tu jsme, proč žijeme a proč nakonec umíráme.

Tento dosud nevysvětlitelný a nevyřešený problém šířá každou rozumnou bytost. Moderními hypnotickými pokusy a schopnostmi hlubokého médijního transu však již nezvratně zjišťujeme absolutní fakt, že život smrti nezaniká, pouze se mění a přechází z jedné formy bytí do formy bytí vyšší, dokonalejší.

Tento náš život je podmíněn zákonitým vývojem od prvního vzniklého druhu takzvaného lidoopa *Pledianthroa* přes po něm nastupujícího opočlověka *Pithecanthroa*, též *Sinanthroa pekinensis*, dále přes pračlověka *Neandrtálce* k předvěkému člověku *Gromagnonci* až k *Homo sapiens*, člověku rozumnému, obdařenému duší, rozumem a vůlí, majícímu schopnost svobodně přemýšlet a tvořit. Člověk podle těla je původem živočišného. Stavbou těla i životem je určen k zániku, který je však přechodný a proměnami hmoty se zdokonaluje.

Stálým vývojem se více lidský život mění, ale smrti zaniká jen jeho hrubá živočišná forma; vyšší, dokonalejší bioplasmatická forma těla, vznikající již při početí lidské bytosti, rozvíjí svůj další nový dokonalejší život, v němž nadále pokračuje. Zjišťování faktu, že tento druhý život v nás pokračuje, je předmětem našeho studia. Z tohoto důvodu nemůže být řeči o nějaké smrti a jen z neznalosti o zániku lidské bytosti stáří, nemocí, zabitím, při katastrofách, zemětřesení, válkách se věří, že vše lidské zaniká.

A protože ani psychologové si s tímto problémem nevědí rady, tvrdí, že smrtí veškerý život člověka nezvratně končí. Stejně si nevědí rady s podvědomým já, se stavem hluboké hypnózy, transem. A přece tato činnost duše patří k vrcholu studia psychologie, která nám odkrývá hluboké taje duše.

Hluboká hypnóza podvědomé činnosti je vyšším stavem duše, přibližujícím se polovičnímu umírání. Stačí tento stav více prohloubit a může dojít i k odumření tkání, postupnému snižování tepů a i k odloučení duše od těla (jak se z neznalosti stalo při pokusech dr. Mesmerovi). Pouze vírou v úspěch a silným sugestivním a magnetickým spojením s umírajícím subjektem se dá jeho život vrátit zpět a obnovit normální životní funkce těla. Podobnou zkušenost jsem i sám při pokusech zažil.

Změny při stavech umírání dokazují, že život umírajícího je pouze změnou hmotné formy, která mění svůj tvar, nastupuje odloučení duše od hrubého těla, ale dokonalejší hmotný energotronový tvar si ponechává, individuálně nezaniká, ale vede lidskou přirozenost k vyšší podstatné formě a činnosti dokonalejšího těla a duše.

Subjekt Křeček mne v transu naučil, jak se lze fluidově s druhou osobou na dálku prostorově spojit a dát mu v jeho spánku příslušný rozkaz i viditelný tvar. Asi k jedné hodině po půlnoci soustředím svou vůli na žádanou, ve spánku se nacházející osobu, ať přítele či nepřítel, a opakovanou telepatickou sugescí vysílám příslušný rozkaz po určitou dobu, až přitom i sám usnu. Po probuzení telepatickou cestou rozkaz ihned opakují, aby se vzájemné spojení prohlubovalo. Tato rada subjektu byla účinná, neboť cvikem, prohlubováním podvědomí, chtěním ve vlastní víře se viditelně na druhou osobu zhmotnit a s ní se spojit, jsem dociloval prostorového fluidomaterializačního spojení.

Jednou jsem si však opomněl dát rozkaz pro přesnou dobu trvání pokusu a pro probuzení ve zdraví. To mne tehdy vytréstalo, ale také mi to pomohlo učinit nové poznatky. Rektor Benda z příbramského kláštera mi poslal dopis, abych se k němu dostavil určitého dne k sedmé hodině ranní ve věci větších renovací svatohorského kláštera. Přijel jsem do Příbrami

předcházející den večer k osmé hodině. Opatřil jsem si nocleh u hotelu na náměstí. Hoteliér mi podal večeři a k deváté hodině jsem šel spát. Usnul jsem tvrdě. Náhle jsem se však probudil a shledal jsem, že jsem se prostorově uvolnil a že se nacházím ve středu pokoje asi metr od stropu. Vznášení fluidového těla mívá tendenci nebýt připoután k zemi. Uvědomil jsem si tento zvláštní stav a byl jsem mu rád. Rozhlédl jsem se a při tom dívání se na vlastní tělo, jak těžce oddechuje, jsem viděl na položených hodinkách, že jsou tři hodiny. Řekl jsem si, že tento zvláštní stav prostorového uvolnění musím využít. Na náměstí jsem uviděl kostel, vzniklo ve mně přání vidět jeho interiér a v této vteřině jsem byl v kostele, ne však na zemi, ale ve výši několika metrů. Nebál jsem se, bylo mi lehké. Slyšel jsem zvuky červotoče a vnitřním zrakem jsem uviděl, jak červ kusadly strouhá otvor ve dřevu. Díval jsem se po oltářích, obrazech a sochách, pocítil jsem se nehodným déle dlít v chrámu před svatostánkem a chtěl jsem jít zpět. A v tom jsem se zase nacházel u stropu hotelového pokoje. Přál jsem si vidět hoteliéra, a má-li ženu, kterou jsem zvečera neviděl. V té chvíli jsem byl v pokoji, ložnici, kde na společné posteli spal hoteliér a jeho žena. Díval jsem se na oba. Rozložená žena měla ve tváři větší bradavici a nebyla mi sympatická. Přál jsem si jít zpět, ale přitom uvidět, má-li paní hoteliérova služebnou. V té chvíli jsem se nacházel v podkrovní světnici, kde ležela dívka se zrzavými vlasy a pihovitým obličejem. Řekl jsem si, že se přesvědčím ráno o pravdivosti viděného a zda jsem byl skutečně fluidově a prostorově uvolněn. Přitom mi napadlo podívat se na pana rektora Bendu, kterého jsem osobně neznal.

V témže okamžiku jsem se octl na úzkém postranním schodišti. Slyšel jsem šumot kroků z příční chodby. Zůstal jsem stát na spodním schodišti. Po široké chodbě jde v kutně starý řádový kněz – zastavil se proti mému schodišti. Z kutny vytáhl velký modrý kapesník s červeným okrajem, roztáhl jej tak, že se z něho od šňupce zaprášilo, a hlučně se vysmrkal. Z druhé kapsy vytáhl velkou oválnou tabatěrku, otevřel ji a malou lžičkou si do nosu vsunul dráždivý šnupec, aniž by musel kýchat. Při tomto aktu jsem uviděl obličej pana rektora s jeho abnormálně zduřelým červeným nosem a přál jsem si odejít.

V tom okamžiku jsem byl zpět ve světnici hotelu u stropu a díval jsem se po pokoji, kde leželo mé tělo. Věděl jsem, že nejsem přímo v onom těle, na které se dívám, nýbrž že jsem v těle dokonalejším a sebevědomém, které se mnou dlí u stropu, s nímž prožívám spokojenost a jistou blaženost. Vnitřně jsem okoušel tento pocit a svobodu. Přitom jsem na hodinách viděl, že dochází ke čtvrté hodině a je nutno se připravit k odchodu na Svatou Horu. Rozhodl jsem se, ač nerad, jít zpět do původního těla. Nestalo se tak, a proto jsem své přání opakoval ve smyslu rozkazu. Shledávám, že zpět do těla nějak nemohu, že zůstávám stále mimo. Znovu se na toto tělo dívám, vidím, že jsou na něm krůpěje vody na obličejí, že ono nedýchá; přišla mi myšlenka, zda-li jsem sílu k prostorovému uvolnění nepřekročil. Přitom jsem uviděl po chodbě jít služebnou, která přede dveřmi vzala moje boty a šla je leštit. Chvíli jsem ji pozoroval; přitom jsem věděl, že musím zpět. Znovu si dávám rozkaz zpět do těla. Nešlo to. Čas minul a já jsem byl stále u stropu. Vidím jít hoteliéra. Šetrně zaklepal na dveře a já nebyl schopen na něho promluvit. Všechny moje rozkazy a přání vrátit se zpět do těla se minuly cílem. Docházelo již k polednímu. Služebná mi tloukla na dveře. Znovu se dívám na své tělo, proč nemohu zpět? Přišla mi myšlenka, že jsem asi zemřel – přitom jsem si byl všeho jasně vědom. Naopak jsem se cítil velmi spokojený, šťastný a duševně svobodný. Pouze se mi vnucovala myšlenka, že jsem povinen dát rozpočet na práce na Svaté Hoře. Znovu jsem se díval na ležící tělo a dával jsem rozkazy k navrácení do těla. Tu mi přišla myšlenka, že mí subjektu mi tvrdili, že při prostorovém uvolnění těla (bilokaci) jsou obě těla spojena fluidovou stříbrobělavou páskou, a když se toto spojení přeruší, následuje odchod hrubého těla od těla fluidového. V té chvíli jsem uviděl fluidové spojení obou těl. To mi dodalo víru k dosažení cíle. Věděl jsem, že za určitých okolností vědomé i podvědomé „já“ se sjednocuje, tvoří

jednotu obou „já“ v jednom těle. Podvědomí ví, co se děje ve vědomí v hmotných esplanech; bez tohoto spojení esplan se podvědomé „já“ k vědomí nedostane, což vidáme u automatických subjektů, jako se stalo v mém případě. Jejich opakem jsou subjekty mechanické, které nemají spojení s esplan – s vědomím. Jsou vhodné pro usnutí, pro hypnózu.

Opakoval jsem si rozkazy: zpět do těla. Po chvíli boje jsem ucítil bolest ve svém těle. Nebyl jsem již u stropu, byl jsem v těle na posteli, cítil jsem tíhu, bolest a nespokojenost. Tři hodiny trvalo, než jsem zvládl nehybnost těla, rukou a nohou. Ke třetí hodině jsem šel pomalu do restaurace. Hoteliérovi jsem se omluvil, řekl mi, že jsem bledý. Namítl jsem, že trpím slabostí srdce a že se musím vypravit na Svatou Horu. Poručil jsem si lehké jídlo a jeho paní mi je upravila a přinesla. Ihned jsem ji poznal podle podoby a velké bradavice na tváři. Zavedl jsem s ní řeč, že chci její služebnou odměnit za vyčištění bot. Ona na to: „Růženo, pán ti něco chce.“ Přiběhla rozjařená, rezatá a pihovatá dívka, kterou jsem hned ztotožnil s dívkou z půdního přístěnku a dal jsem ji dvacetikorunu. Mé prostorové uvolnění bylo tedy faktem.

Bylo nutné vydat se na kopec do kláštera. Pochyboval jsem, že budu přijat, neboť jsem tam měl být v sedm hodin ráno, a zatím dochází šestá hodina navečer. Před klášteřem jsem uviděl jednoho z bratrů a ptal jsem se, kterým vchodem se dostanu k panu rektorovi. Ukázal mi postranní vchod do kláštera. Šel jsem úzkým schodištěm, které jsem již někde viděl. Docházel jsem k sedmému schodu od vrchu, když jsem uslyšel jít někoho napříč hlavní chodbou. Zastavil jsem se. Ač jsem rektora nikdy neviděl, ihned jsem jej poznal z noci a červeného nosu. Sáh do postranního šosu kutny a vytáhl velký modrý kapesník s červenými okraji. Zatřepal a bouchl jím, až vyletěl z kapesníku suchý šňupec. Pak se hlasitě vysmrkal, sáhl do protějšího šosu, vyjmul a otevřel velkou oválnou pikslu a malou lžičkou si nos znovu naplnil. Postoupil jsem přímo k němu, pozdravil a podal mu jeho dopis. Když jej napolo přečetl, spustil na mne bandurskou: „Co si to dovoluujete přijít večer, čekal jsem vás dnes ráno, nyní pro vás už nemám čas, žádnou práci už od vás nepotřebuji.“ Vysvětlil jsem mu, že jsem v noci onemocněl, a když dovolí, přijdu na druhý den ráno k sedmé hodině. Rektor se odmlčel, sáhl do postranní kapsy, vytáhl tabatěrku, lžičkou nabral šňupec a řekl: „Natáhněte hřbet ruky,“ a nasypal mi jej. Stejně sobě a po vzájemném šňupnutí jsem já musel kýchnout, on nikoliv, což jej přivedlo k smíchu, a bylo dobře. Zadal mi velké práce na několik let.

Z hrůzy, kterou jsem v noci zažil, jsem si v příští noci dával sugesce, abych neusnul. A v další noci jsem žádal manželku, aby mne vždy po dvou hodinách budila, z důvodu, abych se mechanicky nerozdvojoval. Materializace dvojího těla v prostoru byla skutečná, všechny členy hotelu jsem jasně viděl ve skutečnosti. Současně jsem viděl svoje hrubé tělo ležící na posteli a druhé, fluidové, ektoplazmatické, mající podobný tvar, ale mnohem živější a jasnější, v prostoru nad ním.

Příští den jsem se šel podívat do farního kostela na náměstí. Vnitřek chrámu jsem ihned poznal a našel jsem i otvory na oltáři, kde červotoč nechal čerstvou moučku z vrtů. Tato fakta dokazující, že život člověka prochází různými hmotnými fázemi a proměnami, že skutečná smrt je pouze určitou změnou tělové formy, ale ne jeho zánikem. Pozoruhodné bylo, že fluidové tělo nepřečází z jednoho místa na druhé, nýbrž že je ihned tam, kde si to přejeme. Cvičné pokusy zdvojováním osobnosti dokazují, že složení fluidového těla je jiné, avšak obdobné tělu organickému a silami podvědomého já může dát tvar tělu fluidovému, ektoplazmatickému – viz bilokace – a nakonec i tělu energotronovému. Tyto síly jsou v latenci v duši a hypnózu, přáním či vyvoláním podvědomí se dají vzbudit pro činnost k vytvoření fluidového těla, při němž duše spolupůsobí, je v aktivní činnosti, svobodná

prostorově. Tedy smrt těla není pravou skutečností, je pouze změnou formy v utajené tělo fluidové. Opakuji, že skutečná smrt lidské bytosti neexistuje – je to jen hrubý omyl lidské nevědomosti. Hlubokou koncentrací, extází, se dostáváme až k jádru věci. Dostáváme se až k podstatě těla a samotné duše, k nejzazšímu podvědomí. Silou podvědomého já oddělujeme činnost duše od těla a činnosti smyslové, kterou ponecháváme v latenci, a dostáváme se do styku s přímou podstatou duše, k novým dosud neznámým objevům a zážitkům. Rozumová činnost je pouze v lidském duchu, hmotné fluidové tělo je pouze nástroj. Rozdvojení lidské bytosti na tělo organické a tělo fluidové dosahujeme cvičným a stálým opakováním, ve víře, uváděním se do hlubokého podvědomého transu, neboť fyziologická forma těla se různě mění a poskytuje fluidovému tělu dokonalejší tvar.

Při rozdvojování osobnosti je i možné spojit se se zemřelými. Dociluje se toho jedině přáním, touhou, soustředěním hlubokého transu, při kterém lze podvědomému já navázat spojení s osobou zemřelou. Činností hmotného těla a činností hmotných, těžkopádných smyslů se spojem nedocílí. Ovšem spojení se zemřelým se nedoporučuje, patří již druhému životu a jen v určitých případech Bůh dopouští se zjevit. Spojení se zemřelým patří k vrozené médijní vloze, kterou málokdo má, a kdo tento dar získává, dociluje vzájemného spojení, které má značnou cenu pro vědecké pokusy.

Cvičné pokusy vyvolávají rozdvojení lidské bytosti, aby nastoupila činnost podvědomého já s tělem fluidovým, ektoplazmatickým, patří k novým objevům dneška. Opakovanými pokusy dociloval jsem vymístění fluidového těla na různých místech současně, a to za aktivity organického i fluidového těla. Svědkové: Prudič, Litner, Křeček, Forman, stud. vysoké školy Langr a jiní. Toto cvičení jde docílit soustavným tréninkem. Tajemná rozdvojení lidské osobnosti jsou dostatečně známá a jsou potvrzena několika sty svědků – např. učitelkou Bágee, Donem Borco, Homem, Piperovou, Sladem, bratry Schneiderovými, Palladinovou, Silbertovou a jinými.

Jistě se ptáte, co se s námi bude dít při odchodu z tohoto života, při umírání... Nic, než že budu nadále v aktivní činnosti, že budu vcházet do jiné formy tělesného a duševního života, který je podobný životu našemu a při kterém dojde ke zdvojení obou těl, kdy hrubé tělo postupně zanikne a fluidové tělo přijde do aktivity. V podstatě se nic nezmění, pouze lidská osobnost přejde z jedné formy bytí do formy bytí jiné, vyšší, dokonalejší. To, co se zdálo životem, smrtí zaniká, ale v téměř okamžiku nastupuje život vyšší formy, dokonalejší, kde ovšem mravní zákony budou přísné. Proto se snažme domyslit tyto problémy nové parapsychické vědy, kterou v dalších článcích osvětlí náš skutečný život.

Taktéž je to Boží zjevení, které nám odkrývá vyšší pravdy o našem původu, že život lidský smrtí nezaniká, pouze se mění a vede k vyšší dokonalosti těla i ducha. Sám Bůh nás poučuje o zjevení, že život smrtí nezaniká, nýbrž nadále trvá. Náš život je pouze proměnou nižší živočišné formy organického těla v tělo fluidové.

Charles du Prel, bavorský učenec (1839-1899) francouzského původu, jemuž psychické vědy vděčí za důležitá pátrání, uzavřel své třicetileté studium poznatkem, že duše není pouhým duchem, ale duchem sdruženým s transcendentálním tělem, podobným ódu Reichenbachovu. Toto éterické, ódické tělo by působilo zjevy magnetické a spiritistické. Je to „astrální tělo“ okultistů a teosofů, nadané vlastními silami, přezívající tělesný organismus, jsoucí v přímém styku s vesmírným éterem, mohoucí pronikat hmotou, tvořící někdy hmotné fantomy, pozorované Grookesem a jinými vědci. Astrální tělo existuje při životě i po smrti. Dovolávám se v tom Kanta, který praví, že „lidská duše je již za tohoto života vázána k oběma světům“, a

že „když konečně smrti skončí spojení duše s fyzickým tělem, je její život v záhrobí přirozeným pokračováním spojení, které už měla se záhrobím.“

Nevědomost o podmínkách záhrobního života nám nedovoluje vytvořit si o něm dohady. Víme jen, že duše trvá. Připustíme-li toto přežití, musíme připustit předžití, předexistenci. Život pozemský je jen fází života ducha. Hlavní je nestejnost lidských bytostí při narození, nestejnost mentální, kterou nelze přisuzovat pouze dědičnosti; zvláštní schopnosti pro vědy nebo pro umění, vrozené předdispozice, přesvědčení od dětství, získaná před zrozením. Všechny zašlé a nahromaděné paměti tvoří na dně naší duše latentní říši, uloženou v neodvislém podvědomí.

Náš posmrtný život bude takový, jaký si jej připravíme. Jsme tím, čím se děláme. Bytosti, žijící jen pro hmotu a hmotou, nebudou zakoušet radovánky ducha; sybaristé těla budou jistě zklamáni; smyslní zůstanou dlouho opožděni ve svém vývoji. Duchovní pokrok není pro všechny stejný. Pokusy se nám podařilo dokázat přežití duše: to je učiněno. Vykonáme toto zjištění?

Přežití smrti je dokázanou skutečností

Největší a nejzákladnější problém lidského života je smrt. Co jest smrt? Smrt jest nepřítel člověka. Avšak apoštol Pavel se jí vysmívá a praví: „Kde je smrti, osten tvůj?“

Postoupíme k největšímu objevu vnikání do podstaty těla a duše.

O podstatě těla jsme se dostatečně poučili předem. Podstata těla i s duší se za určitých podmínek může vymístit prostorově silami podvědomého já buď extází, transem, zdvojením pod. Vymíst'ovací schopnost podvědomého já mají osoby s vrozenou médiumitou. Říkáme, že jsou somnambulní, neboť upadají do hlubokého transu čtvrtého stupně spánku. Uplatňuje se tu fluid oduší.

Podvědomými silami lze vyvolat nadnormální změnu ve hmotě vytvořením zdvojeného těla, odlišného od těla fyzického (organického), které lze atomicko-molekulárně měnit. Z mlhovitých útvarů vzniká vyzařováním ideoplazmatická látka, jež svědčí o jisté biologické zákonitosti a vytváří nové viditelné tělesné formy, jako ruce, obličej i celá živá těla se znaky života.

Vedle tohoto ektoideoplazmatického těla máme však ještě vrcholný princip těla energotronového. Řekli bychom, že je nadhmotné, nesložené, stejnorodé (homogenní) a přitom vysoce energetické. Tato transcendentální látka patří k nejjednodušší elementární částici, tzv. „sitonu“, tvoří stejnorodé (fluidové) tělo, se kterým je duše nerozlučně spojena a při smrti je bere s sebou. Tento zářivý energotron, částice zářivé energie, patří k nesmrtnosti budoucího oslaveného těla a lidské duše. Pomocí pokusů hlubokého a též i hypnotického transu docházíme k novému a dosud nevídanému odkrývání poznatků a objevů, které byly u člověka v latentním (spícím) stavu, ač byly schopny činnosti.

Pokusy budeme vnikat do podstaty rozumové duše. Budeme odkrývat její skryté vlohly, její skryté duševní mohutnosti, její utajené síly a její skrytou potenci.

Prostřednictvím této duševní síly, tzv. zářivého fluidu oduší, vycházející z jader buněk, cvikem se budeme moci uvolňovat na hmotný prostor, být duševně přítomni v určitém prostoru, poznávat a prožívat skryté duševní stavy a síly, které budeme moci vidět z reflexe svého rozumového já. V tomto stavu nejzazšího podvědomí duše se nachází pouze ve fluidu oduší, ve kterém se dostatečně rozumově uvědomuje.

Prostorové uvolnění fluidového těla proměnami hmoty na libovolný prostor dokazuje první krok odpoutání se od organického těla na tělo fluidové, ekto plazmatické, které je dokonalejší, energičtější a je velkým vítězstvím pro pokračování života nad smrtí – že život smrtí nezaniká, pouze vývojem se mění, zdokonaluje se a nadále trvá.

Naše organické tělo se při smrti rozpadá a zaniká, ale nezaniká tělo ekto plazmatické a energotronové, které vzniká současně při početí lidské bytosti. Toto tělo vytváří dvojí změnu (formu), ekto plazmatickou a energotronovou.

Tyto tři rozdílné přechodné fáze lidského těla jsou stálými experimentálními pokusy se subjekty v tranzu zjištěnou skutečností. Tyto pokusy jsem po čtyřicet roků denně konal a tuto skutečnost pokusy zjistil stejně jako jiní vědci.

Je to zjištěné postupné vývojové tvoření lidské bytosti v postupně dokonalejších formách, které nám zjevuje, že lidské tělo smrtí nezaniká, nýbrž se vývojově mění a zdokonaluje, a přežití smrti je velkým lidským vítězstvím a pouhá hluboká nevědomost nezkoumá a nepřemýšlí o své vyšší přítomnosti, žije jen pro hmotné tělo.

Nevlastníme jen činnost vědomého já, ale i vnitřní činnost podvědomého já, které vládne psychickými silami, jež jsou sice v latentním stavu, ale mají schopnost konat a dají se vyvolat. Psychická síla, patřící k druhé fázi, má projevy k tvoření ekto plazmy, k tvoření živého těla, přeměnou prvků a vlastní podstaty. Tento druhý přechodný stupeň fáze, tvoření orgánů i celého živého těla je již blízky tělu energotronovému. Ovšem že přechod z druhé fáze do fáze třetí končí fyzickou smrtí, ale smrtí domnělou, neskutečnou, osvobozující se od nedokonalosti porušené hmoty a vítězstvím nad hmotou, jak nám dokazují nescíslná zjevení zemřelých bytostí. Všechny tři fáze, jak těla organického, tak těla ekto plazmatického a těla energotronového patří k vývojovým proměnám hmoty, které nás v budoucnosti očekávají a vedou nás k tělu dokonalejšímu, oslavnému.

Tedy nejskvělejším objevem dvacátého století, zjištěným a zaručeným faktem je, že lidská duše vlastní nejen mohutnost rozumu a vůle a netušené síly a vlohly již při početí organismu, ale proměnami hmoty v dokonalejších formách. Současně vlastní vyšší schopnost, tělo ekto plazmatické (fluidové), a navíc ještě tělo energotronové. Tento zjištěný fakt to nescíslnými pokusy dokazuje:

Toto tělo je jemně fluidové a potvrzuje nám, že přežití duše nezvratně existuje, což se dá pokusy v hlubokém hypnotickém nebo médijním transu jasně dokázat. Pro dnešního materiálního člověka, který bloudí v názorech o svém bytí a nebytí, je to objev úžasné ceny, neboť odkrýváme něco úžasného, při čemž se tají dech. Je to bytí trvalé existence člověka, nejen pro nesmrtelnou duši, ale i pro tělo energotronové, které již smrtí nezaniká.

Člověku nepomůže žádné bohatství, žádné dobytí Měsíce a vesmíru, žádné vítězné bitvy, žádné technické vynálezy, neboť všechno pozemské zanikne oproti objevu – přežití duše a těla energotronového, které může žít nepřetržitě a poskytne člověku nový život.

Pokusem objevujeme všechny tři fáze lidské bytosti, které nám dávají nahlédnout do podstaty lidské přirozenosti. Energotronové tělo je jiný druh energetické zákonitosti dosud neznámé, kterou pokusy zjišťujeme. Tyto parapsychické jevy jsou nefyzikální energetické povahy, zákonité, přirozené, vzájemně energeticky převoditelné na jiné druhy energie, což nám umožňuje zaznamenávat jejich působení, hlavně při zjevování posmrtných bytostí.

Všechny tři formy, fáze, jsou přechodné a vedou lidskou přirozenost k dokonalejšímu vývoji. Ektoplazma je přechodná forma druhé fáze vnikající z hrubé tělesné hmoty do hmoty jemnější, při které se naše tělo mění v tělo ektoplazmatické a vznikají různé materiální tělové útvary.

Případy úplných materializací jsou vzácné, tím více materializace ektoplazmy. Obvykle jde jen o částečné materializace (hlavy, ruky apod.).

V transu se po krátké době začnou objevovat telepatické útvary. Ektoplazma vychází z celého těla média, obvykle z jednotlivých míst. Má různý vzhled, někdy je jako mlhovina, která se zhušťuje, jindy jako slabé světlo nebo jako skutečná hmota, či se tvoří tenké nitky nebo šňůry, tuhé paprsky nebo stuhy, vyskytuje se též ve skupenství pevném, tekutém či plynném nebo jako páry. Barva bývá šedá, bělavá, bílá, ale i načernalá. Ektoplazma je velmi citlivá, mizí jako blesk. Její obrana je v tom, že se stáhne zpět do těla, je stále hotova uniknout a rozplynout se. Jeví zřejmě snahu k organizaci. Nezůstává dlouho ve svém původním stavu. Někdy se děje její organizace zase rychle – jsou vidět i hlavy, tváře, které jsou zahaleny ektoplazmou. Botazní popisuje jev takto: „Tisknu ruku, která se rozplývá pod mým stiskem; nepůsobí to dojmem srážení, nýbrž ruka taje, odhmotňuje se, rozpouští se. Někdy vznikne až celá osobnost. Tělo, které se tvoří, bývá obvykle zahaleno závojem a v několika vteřinách mizí.“

Schrenck-Notzink v Paříži založil laboratoř pro pozorování jevu fyzikální médiumity a ektoplastie, podobně i v Mnichově. Bylo vyšetřeno mnoho médií, z nichž některá se stala proslulá, jako bratři Schneiderové, paní Silbertová, Hargerí a jiní.

Filozof neovitalismu Driesch pojímá fakta normální biologie vitalisticky – soudí, že je nutno předpokládat nenázorného, nehmotného, neprostorového činitele, který pracuje s hmotou, avšak je něco jiného než hmota, a přece něco skutečného, empirického. Touto hypotézou by se daly snadno vysvětlit i jevy teleplastie. Stačí předpokládat, že organismus některých lidí je sto uskutečnit své představy tím způsobem, že uspořádává v útvary poslední částice hmoty, které jej všude obklopují.

Pro mne je materializace a ektoplazma zjištěným faktem, neboť moji přátelé i já jsme ji viděli, dotýkali se jí a ji popisovali se zjišťováním jejích vlastností. Pochybovačům chybí moje čtyřicetiletá zkušenost z praktických pokusů se subjekty v tranzu.

V souhlasu s pozorováním Schrenck-Notzinga a jiných bylo zjištěno, že emanovaná síla – hmota, která podle popisů badatelů vyvolává na těle pocit studený, lepkavý, jako plaz, v začátku představuje jen nižší stupně materializace a způsobuje nejen zvuky, levitace, ale vytváří i organické formy, pozorované Schrenck-Notzingem u média Evy Carriére, doktorem

Geleyem a prof. Richetem u polského média Francka Kuskiho. Fenomény telekinetické (pohybů bez doteků) a telepatické (materializační) by byly jedné a téže společné podstaty. Původně beztvaré anebo vláknité emanace hmoty energie se u mnohých médií vyvíjejí dále v útvary primitivně materializační, i v pohyblivé útvary rukou, obličejů, až k úplným, dokonalým formám a organismům, popisovaným na mezinárodním kongresu v Kodani, Mrs Bissonovou u média Evy Carrière, s níž jak dr. Schrenck-Notzing, tak i dr. Geley a prof. Richet po delší dobu experimentovali.

Podle referátu Mrs Bissonové na kodaňském kongresu a za svědectví badatelů dr. Geleyho a dr. Schrenck-Notzinga se konaly pokusy s vyloučením možnosti jakýchkoliv podvodných manipulací. Fenomény Evy C. pozůstávají z emanace, někdy bílé, jindy šedé až černé substance, ekto plazmy, z úst média, pohyblivých prstů apod.

Tato substance, ekto plazma, je velmi citlivá na dotek a bývá ihned resorbována, vstřebána, jakmile je dotýkána. Na každý dotek substance reaguje uspaný okamžitě.

Uprostřed této substance se vyvíjejí formy jako prsty, ruce, tváře. Tyto tvary se stále mění: tak například vyrůstá hlava od velikosti pomeranče až k velikosti normální. Tato tvořivá a emanační síla je nejmohutnější u Evy C. v době menstruace. Před ní se pokusy nedařily a bývaly bezvýsledné.

Dr. Geley popisuje ve své přednášce, konané dne 28. ledna 1918 pro členy psychologického institutu v Paříži v College de France fenomén teleplastie, pozorovaný u Evy C. takto: „Z úst vychází šňůra bílé substance v šíři dvou prstů, jdoucí až na kolena Evina; tato stuha přijímá před našima očima nejrůznější tvary: brzy se rozšiřuje ve tvar širokého blanitého protrhaného pletiva s prázdnými a zase jinde vydutými místy, brzy se shrnuje a stahuje, pak zase nabobtnává a roztahuje se znovu. Tu a tam vyčnívají z této hmoty prodlouženiny a po dobu několika vteřin na sebe berou tvary prstů, počátku rukou a vracejí se pak do hmoty zpět. Konečně se hmota újí a prodlužuje na kolenu Evy; pak se zvedá její konec, vzdaluje se od média a pohybuje se směrem ke mně. Vidíme, jak se tento konec zhušťuje ve tvar pupenu a ten se pak rozvine v dokonale modelovanou ruku. Dotýkám se této ruky; mám pocit normální, cítím kosti, prsty a nehty. Pak se ruka počne stahovat, je stále menší, až konečně zmizí na konci šňůry. Pak provede ještě několik pohybů, stahuje se a vrací se do úst média.

Dr. Friedrich Schwab, parapsycholog, po třicet čtyři let konal pokusy se svým médiem; fenomén teleplasmy často fotografoval, filmoval a vědecky popisoval. Teleplasma se v mohutné formě vytvářela v místech levého prsu.

Jak již bylo vpředu uvedeno, významné médium materializační mohutné produktivity bylo nalezeno v osobě polského žurnalisty Francka Kluskiho ve Varšavě, o němž podával ředitel mezinárodního metapsychologického ústavu v Paříži dr. Geley obšírné zprávy na kodaňském kongresu. Médiumita Kluskiho, sedmačtyřicetiletého muže, byla zkoušena častěji, a to i francouzským fyziologem Charlesem Richetem, vyznamenaným Nobelovou cenou. Materializované organické útvary Francka Kluskiho, z nichž byly dělány též odlitky do parafínu a sádry podle metody používané již Aksakovem, se objevovaly vždy v různých velikostech najednou – ruce, nohy dospělých i starců. Při fenoménech Kluskiho nelze u vědců typu prof. Richeta a dr. Geleyho vůbec připustit možnost nějakých podvodů.

Italský učenec prof. Morselli při sezení vědců líčil materializovaný zjev mladé ženy takto: „Je bělavý a činí dojem, jako by měla svou vlastní svítivost, intenzity asi jako slabé světlo

měsíce. Obrysy její osoby jsou mlhovité a ztrácejí se dole v kouři. Její tělo je oděno v látku z nejjemnějšího tkaniva, pokrývajícího jako závoj tvář a ramena. Postava zůstala stát nehybně 15-20 vteřin. Na žádost Morselliho, aby se ukázala lépe, odhalila oběma rukama obličej, sklonila hlavu a nato zmizela.

Z uvedených zjevů lze tedy konstatovat, že v těchto ideoplastických útvarech se realizující hmota-síla, vytváří, aby se nám stala pochopitelnou, obrazy a bytosti ze skutečného příštího světa známých tvarů. – „Kdo měl příležitost,“ praví Schrenck-Notzing, „mohl pozorovat, jak proti zákonům fyziky a biologie nápadně snadno mění materializované útvary a látky svůj stav, formu a charakter, což pak ve vteřině či její části úplně zmizí a stanou se pro nás neviditelnými. Jedině fotografie nám pak potvrdí skutečnost zjevu. Tedy účinkují zde síly, nám dosud úplně neznámé, a nemáme proto právo odmítnout některý zjev jako nereálný proto, že nesouhlasí s našimi dnešními představami a s naším předpojatým míněním.

Fyziolog Richet pravil, že materializace bývá úplná. „Ve vile Carmen jsem viděl před svým zrakem vyrůstat nad podlahou organizovanou bytost. Zpočátku to vypadalo jako kapesník, rozprostřený na podlaze před záclonou, pak se tato hmota změnila v lidskou hlavu, spočívající na podlaze, a na několik okamžiků se potom tato hlava zvedla v přímé čáře vzhůru a stala se z ní lidská bytost, oděná v bílý plášť, vykonala pokulhávajíc dva až tři kroky před záclonou, a ohýbajíc se, zmizela pojednou jako v propadlišti. Propadliště však tam žádné nebylo.“

Podobný postup při materializaci celé bytosti, pozorované u média Espérance, sledoval prof. dr. G. Jaeger z univerzity v Oslo. Sám pozoroval, jak z bílého kousku ekto plazmatické hmoty, ležící před ním na podlaze, se vyvíjela úplná ženská postava, zahalená do látky z elektroplazmatického pletiva. Substance postavy se pak náhle počala rozpadávat, rozplývat a poslední kousek ekto plazmy zbylý na podlaze zmizel, byl vstřebán organismem média.

Způsob vzniku fantómů z mlhovitých útvarů a vývin ve tvary organické je téměř všude u všech médií jednotný a svědčí o jisté biologické zákonitosti.

„Materializační útvary,“ prohlásil nedávno prof. Richet před francouzskou akademií, „jsou nadány inteligencí; jsou alespoň podle vzhledu osobnostmi. Ruka je teplá životem, oči se pohybují a ruce zachycují předměty. Je možné pozorovat, jak se tyto útvary rodí, tvoří se z mlhovité hmoty jako oblaka, vytvářejí a vyvíjejí se v tomto oblaku tak, jako z mlhovin se tvoří hvězda.“ Toto praví učenec poctěný Nobelovou cenou.

Všude lze pozorovat tentýž druh zákonitého biologického a ideoplastického procesu, dokazujícího, že živá hmota je řízena vedoucí inteligencí. Podobně materializační procesy plození a porodu jsou stejně zázračné, stejně supranormální; jest to jeden a tentýž ideoplastický zázrak, tak jako pozorujeme při zdvojení lidské bytosti v druhém stupni, jak se tyto útvary rodí, tvoří se z mlhovité hmoty somnambulního média.

Zastánce supranormální fyziologie dr. Geley praví: „Živoucí bytost se nám jeví především jako duševní (psycho) dynamismus a onen buněčný celek, tvořící jeho tělo, jako ideon vytvořený ‚ideoplasticky‘, jako výsledek tohoto duševního dynamismu tak, jak podobně vidíme při materializacích médiumistických.“

Výsledky různých, na sobě nezávislých badatelů v Paříži stejně jako v Mnichově a v Belfastu, u francouzského, polského a anglického média vedlo vždy ke stejnému závěru jako uvádí dr. Schrenk-Notzing: „Tatáž skupenství, tytéž stupně vývoje, tatáž citlivost vůči světlu,

ten samý druh postupu od neviditelného útvaru plynného a sotva poznatelného útvaru mlhovitého k úplné polotekuté hmotě, tentýž neodolatelný sklon k organizování, k tvoření vláken, blanitých sítí, tytéž stupně barvy bílé, šedé a černé, tentýž druh pohyblivosti a kontraktility, tentýž druh vzniku na těle média, tentýž druh vývoje končetin.“

Všude lze pozorovat tentýž druh zákonitého biologického a ideoplastického procesu, dokazujícího, že živá hmota a organismy jsou modelovány, vytvářeny vedoucí ideou, představou, vyšším inteligentním dynamismem, projevujícím se bezvýjimečně v celém biologickém tvoření.

Při ideoplastických útvarech ekto plazmatické hmoty organismus jistých médiumitních lidí je schopen obsahu svých představ a své vůle uskutečňovat tak přirozeně, že podle těchto obrazů a představ uspořádává ve tvary i poslední částice tělesné hmoty. Jejich materializační útvary bývají někdy částečné, jindy úplné, takže se stávají samostatnými žijícími bytostmi.

Při svých nesčetných pokusech s osobami médiumitně založenými jsem měl možnost po čtrnácti roků denně sledovat u jednoho z těchto svých členů jeho médiumitní ekto plazmatické projevy. Vážnější pokusy jsem konával v přítomnosti dalších přátel i svých subjektů, jako úředníka Kubečka, učitele Chrásky, P. Prudiče, ředitele Tůmy, inspektora Fišery, dr. Picha, Formana a jiných. Subjekt K. obvykle upadal do hlubokého transu. Obyčejně z pravého boku těla mu počala vycházet ekto plazma barvy bělavě šedé. Zpočátku byla slabě průhledná, někdy s nádechem záření, pak se zhušťovala. Při doteku nepatrně ustupovala a pocit z ní byl chladný, lepkavý, jako gumový, polotekutý, jindy mlhovitý, a zase se měnila do tvaru zahuštěného těla. Pak se hmota počala různě formovat do tvarů tělových, buď od hlavy do poloviny těla, často i celé lidské bytosti a mnohdy i se znaky skutečného života. Podvkrát se nám stalo, že tato živá materializace na výzvu dvou členů nám zřetelně odpovídala a pak náhle zmizela. Při jiném sezení se z nepatrného kousku bílé ekto plazmy postupně vytvořilo celé tělo se znakem skutečného hmotného života. Přítomný učitel Chrásky a úředník Kubeček si dovolili tělo plazmy prohrmatávat a s úžasem konstatovali, že toto tělo má i přesně položené kosti, je cítit pohyb srdce, svalů i že dýchá a pohybuje se.

Z tohoto skutečného faktu dedukujeme, že naše tělo smrtí nezaniká, že za určitých okolností se vývojově mění. Že již od našeho zrození v našem těle existuje určitá dokonalejší biologická látka, kterou nazýváme ekto plazmou, a že duše má sílu k tvoření nového těla.

Tato dokonalejší hmota forma zákonitě vytváří nové dokonalejší tělesné formy skutečného života a přitom nadále se ve druhé fázi vývoje života zdokonaluje. Teprve při organické smrti ve třetí formě fáze ekto plazmy přechází v dokonalejší hmotné tělo energotronové, homogenní, stejnorodé, avšak zůstává jí vlastnost, vloha se i organizovat do těla „organického“, pro nás viditelného.

Náš život prochází třemi vývojovými fázemi (formami): tělem hmotným – organickým, tělem ekto plazmatickým a tělem energotronovým. Všechny tři fáze vycházejí ze společného těla, které zůstává i nadále organické.

Tedy naše hmotné tělo je přechodnou formou pro tělo ekto plazmatické, a to zase pro další tělo energotronové, které je již dokonalé a je přizpůsobené lidskému duchu. Všechny tři fáze patří k vývojovým proměnám lidské hmoty, které člověka očekávají a které se ve všech fázích viditelně projevují a přitom mění svůj vývojový tvar. Ekto plazmatické tělo je oproti tělu

našemu dokonalejší, životnější, rychlejší, může se zjevovat a mizet a přitom měnit různě svou formu; zároveň vývojem vstupuje do vyšší dokonalosti těla energotronového.

Parapsychické bádání je cesta do podvědomí, skrze něž poznáváme, že náš život prochází ve třech hmotných proměnách čili formách, fázích, stupních. U nás jsou tedy síly, kterým říkáme vědomé a podvědomé. Podvědomé – somnambulní – médijní síly vznikají transem, extází a podobně. Nastupuje vyšší tvůrčí činnost ve hmotě a duchu.

Světová média ve schopnosti podvědomého „já“ ze sebe uvolňují ekto plazmu a vytvářejí formy druhého těla, které se viditelně projevuje a zjevuje a vytváří novou formu. Jak jsem již k pochopení věci uvedl, hned při svém narození lidský organismus vývojem vytváří trojí hmotnou formu: tělo organické, tělo plazmatické a tělo energotronové.

Tato hmota proměnami elementárních částic sitonů současně a spojivě vytváří naše tělo organické, viditelné a pouze za činnosti podvědomého já, hlubokého hypnotického transu, za určitých okolností nám též zjevuje tělo plazmatické i tělo energotronové. Tyto dvě zjištěné hmotné formy patří již k dalšímu přežití duše, našeho dokonalejšího organismu, pro naši vyšší činnost.

Znovu opakuji, že náš život prochází třemi hmotnými proměnami, formami nebo fázemi. Pro nás je zvláště důležitá hmotná ekto plazma, kdy tělo mění různé hmotně fluidové formy od váhy lehké až k těžké; přitom vytváří hmotné a polohmotné útvary.

Ekto plazma vzniká tak, že hmota mimořádně disponované osoby (média v transu či citlivce v hlubokém spánku) je rozkládána v pyrotony a sitony, putuje z těla disponované osoby ven a v určité vzdálenosti se znovu skládá v atomy a molekuly. Říkáme tomu dematerializace a materializace (odhmotnění a zhmotnění). Materializace do určitých tvarů fantómů je řízena nadnormální činností duše média, tj. transem. Při zmizení fantómu probíhá pochod v opačném pořadí.

Přenáší-li se hmota ve stavu dematerializačním do velké délky a tam se opět skládá, nazýváme ji teleplazma. Tedy teleplazma je přechodná druhá fáze k tvoření orgánů, přibližující se již k fázi třetího stupně, kdy duše je již činna silami duše za účasti energotronové hmoty, nejdokonalejších elementárních částic sitonů.

Hmota, určená k teleplastickému vývoji, je velice citlivá na dotek a bývá ihned vstřebána, jakmile je dotčena. Hmotný zjev je řízen tvořivým podvědomím subjektu nebo média, je jeho dílem. Duševnímu podvědomému „já“ stačí, aby chtělo a už je tu materializace myšlenky. Podvědomé „já“ ekto plazmatickou substancí vycházející z těla účelně řídí a formuje podle popudu svého podvědomého rozumu. Je patrné, že podvědomé duševní „já“ má schopnost přímo tvořit. Podvědomé „já“ k vývoji teleplastickému běře hmotu ze své tělesné dispozice. Posledními jednotkami tělesné hmoty jsou známé nám sitony. Analogicky je při materializaci uvedena v činnost i ona prahmota, kdy ony pralátky za různých nám neznámých sil, okolností a prostředí mají možnost přetvořit zjev a uspořádat jej v postupné řady nových shluků atomů, chemických prvků.

Schopnost mluvit a činit pohyby, kterou zdánlivě má materializace, spadá do dosud skrytých darů a schopností tajemství duše subjektu v transu. Poněvadž je duše nedělitelná, tudíž ve svém těle všude celá a materialismus je právě její tělo – může duše tuto materializaci sama

plně ovládat, vědoma si své mohutnosti rozumu a vůle. Tyto schopnosti se probouzejí výhradně v somnambulním nebo médiumitním transu a jen v řídkých případech samovolně.

Vytvořená materializace je též úkaz dvojnictví a v plné své síle dokazuje, že duše se uplatňuje ve své duchové podstatě i mimo své tělo; při vytvoření materializace ji svou bytostí oživuje, řídí a ošetřuje. Toto bezesporé, velmi často dokázané dvojnictví znamená jistotu o jsoucnosti pokračování lidského života tím, že život smrtí nezaniká, nýbrž se vyvíjí v bytost dokonalejší. Tyto jevy patří k objevu lidského ducha.

Omyly lidstva jsou značné – příkladně, že svět vznikl náhodným sloučením prvků (jako by světová literatura mohla vzniknout náhodným seskupením písmen!). Duchovní slepota člověka je veliká a cesta k poznatkům dlouhá. Boj názorů o duchovní vědu vyžaduje soustředěný rozum. Jsou lidé, kteří vše, co přesahuje jejich chápavost, označují za nesmysl. Nepřemýšlejí a žijí v požehnané nevědomosti. Bylo možné výpočtem nalézt planetu Neptun nebo existenci prvků, předpovězených Mendělejevem, který experimentálně dokázal teorii elementárních částic; ještě přednedávnem byli vědci, kteří vystupovali proti uznání kybernetiky, genetiky, sociologie, proti Einsteinově teorii relativity, geniální byl objev nejstaršího národa Sumerů, vznik jejich písma, výzkum jejich klínopisných textů, nebo na druhé straně úspěchy dnešní raketové techniky a jiné. Tyto velké pravdy a objevy, patřící mezi výkony lidského ducha, nejsou ničím proti objevu, odkrytí, nesmrtelnosti lidské duše. V důsledku nových objevů, z pohledu na docela jiný duševní obzor a názor, je poznání lidského mozku a lidského ducha, který dovede vnikat do hlubin podvědomého „já“, do hlubokého transu, do podstaty mozku a duše lidské tím, že lidská přirozenost smrti nezaniká, nýbrž nadále trvá, jest největší objev a dar od Boha. Při tomto úžasném rozšíření a prohloubení našich duševních vědomostí je jedinečným lidským geniálním objevem pokračování osobnosti do druhého života, odkrytí jeho tajemství vnikáním hypnotickým pokusem hlubokého trendu do podstaty duše lidské.

Tvořivé síly podvědomého „já“ je cesta do podvědomí, ve kterém poznáváme, že náš život prochází třemi hmotnými proměnami (formami), a přitom si může dávat různý viditelný tvar.

Základem našeho hmotného a duševního života jsou zářící elementární částice sitony a jejich přidružené formy, patřící k vývojovým proměnám lidské přirozenosti. Opakuji, že ektoplasma patří ke společným formám (fázím) jak našeho těla organického, tak ektoplazmatického a energotronového. Tedy všechny formy vycházejí z jednoho společného základu, sitonových částic, poskytují vyšší, dokonalejší formu těla fluidového, které je také organické.

Pamatujme, že při hypnóze se uplatňuje mnoho psychických projevů za účasti fluidu oduší, vyzářujících z buněčných jader. Při hypnóze hmotná ektoplasma s fluidem oduší mají velmi málo společného.

Cílem života není bezúčelný zánik, končící smrtí, nýbrž vejít vítěznou formou do nového života, dokonalejšího, který je nesčíslnými pokusy dokázán. Vítězství nad smrtí dokazují fakta. Víme, že i sám Kristus se zjevoval svým věrným po čtyřicet dní a vidělo jej na pět set lidí. Proč se zjevoval? Aby nám dokázal, že život smrtí nekončí, nýbrž pokračuje dále. Z Písma víme: „Zatím však co to mluvili, Ježíš stanul uprostřed nich a řekl jim: Pokoj vám. Já jsem to, nebojte se. Ale oni byli zděšení a přestrašeni jsouce domnívali se, že vidí ducha. I řekl jim: Co se děsíte a proč vstupují takové myšlenky na srdce vaše? Vizte ruce mé i nohy mé, že já sám to jsem; dotýkejte se mne a vizte, neboť duch nemá těla a kostí, jakož vidíte, že já mám. A pověděv to ukázal jim ruce i nohy. Když pak oni pro radost ještě nevěřili a se

divili, řekl jim: Máte-li tu něco k jídlu? I podali mu kus pečené ryby a plást medu. A on pojedl před nimi a vzav ostatky dal jim.“ Apoštolově a učedníci jeho jsouce zavřeni a spatřivše náhle uprostřed sebe Krista, zděšením a ustrašením se domnívali, že vidí ducha – nemohli pochopit, že by Kristus vstal z mrtvých a nadále žil.

Rozumějme tak, že všechny formy (fáze) jak těla organického, tak těla ektooplazmatického i těla energotronového vycházejí z jednoho společného základu, částic sitonů. Taktéž se dělo při proměnění Páně, kdy se jeho tvář zaskvěla jako slunce. Jeho tělo se proměnilo v tělo energotronové, oslavené. Stejného těla dosáhneme i my, lidé. Kristus, jsa Bohem, má přirozenost Božskou, ale jako člověk má též přirozenost lidskou, neboť má duši a hmotné tělo. Kristus se mohl hmotně zjevovat, neboť měl organické tělo i s kostmi, a mohl přijímat i potravu. Již filozof a teolog Tomáš Akvinský hlásal, že silný duch může měnit hmotu. Může tak činit člověk silami rozumu a vůle i silami podvědomého „já“. Tyto síly jsou v nás a lze je též transem, médiumitou, extází, hnutím duše, zdvojením podvědomého „já“ vyvolat. Lidská přirozenost vládne zákonitostí hmoty, těmito podvědomými silami. A hlavně je získá v těle oslaveném.

Je nutné znát výstavbu hmoty. O zákonitosti prahmoty víme, že je to nejjednodušší stvoření hmotné substance. Nejstarší forma hmoty. Je měnivá a schopna přetváření a seskupování. K tomu má všechny potřebné vlastnosti. Sitony jsou nejjednodušší hmotné částice prahmoty, dále nedělitelné. Je to nejmenší stavební jednotka hmotného vesmíru.

Pyrotony vznikají sdružováním sitonů v útvary složené od nejjednodušších složenin až k značně komplikovaným útvarům. Jednotlivé pyrotony se liší počtem, uspořádáním a vzdáleností sitonů. Podle způsobů uspořádání vzniká pozitivní a negativní povaha pyrotonů. Ta jim umožňuje slučovat se v ještě vyšší celky nukleony.

Nukleony jsou stavební jednotky atomových jader. Dnešní atomová fyzika (nukleotika) zná dosud jen několik těchto stavebních jednotek atomů: proton, deutron, helion (alfa-částice), elektron (pozitron a negatron), neutron, fotony. Některé další kaménky právě v současné době dokazují (mezotrony a varitrony) a jiné teprve tuší (neutriny).

Atomy jsou nejmenší částičky hmoty, které chemicky dále nemůžeme dělit. Lze je dělit jen bombardováním atomovými střelami (rozbíjení atomů).

Molekuly jsou nejmenší částičky hmoty, které nemůžeme dále dělit mechanicky (stříháním, drcením, krájením, mletím apod.). Z molekul je složena veškerá hmota, i naše hmota těla. Molekuly na atomy lze dělit jen chemicky.

Tedy z molekul, resp. sitonů, je složeno naše lidské tělo. Všechny jeho formy vycházejí z jednoho společného základu.

Kristus sice zemřel, byl však vzkříšen vlastní Božskou mocí, proměnou tělesné hmoty. Jako člověk si mohl dát viditelný tvar, mohl být nepoznán jako pocestný v Emauzích nebo jako zahradník nebo přípravou pokrmu a zahrnutí ryb u jezera genezaretského. Ovšem že nadpřirozené projevy, jako je vzkříšení jeho těla, zázračné nasycení chlebem, vzkříšení Lazara a jiné, patří již všemohoucnosti Boží.

Kristus jim pravil: „Vizte ruce mé i nohy mé, že já sám to jsem; dotýkejte se mne a vizte, neboť duch nemá těla a kostí, jakož vidíte, že já mám.“

Duch nemá těla a kostí. Naše tělo, které za podmínek hlubokého transu se může hmotně měnit a dát si tělo ektooplazmatické, které se přibližuje vlastnostem ducha, nám potvrzuje, že vývojem procházíme druhou fází. Toto druhé tělo vzniká již při našem zrození a poskytuje nám dokonalejší hmotný tvar. Že je tomu tak skutečně, dokazují nám zjevy různých fantómů (živých materializací), kterých se můžeme hmotně dotýkat, jak nám tyto zaručené zjevy potvrzují. Příklad dr. Geleyho praví: „Dotýkám se této ruky, mám pocit normální, cítím kosti, prsty a nehty. Pak se ruka začne stahovat, až konečně zmizí.“ Taktéž zjištění o druhém těle a kostech podává Richet, Lombroso, Schrenck-Notzing, James a jiní. Podobné zjištění těla a kostí živého fantómu, jehož jsme se hmatem dotýkali, bylo, když subjekt Křeček byl uveden do hlubokého transu. Jsou zjištěné materializace i dvojnictví u Dona Bosca, Eusapie Palladinové, ektooplazmy vycházející z média Margery, materializace dvojníků Francka Kluskiho, Silbertové, učitelky Emilie Sageové, Evy C., Homeho, Piperové, Swedenborga, Sladeho, dvojníků z řad světců a mystiků, ale i z řad asketů, jogínů a jiných. Vědec Bergson praví, že je nutno bojovat proti předsudkům části obecnstva, kterého se bojí i nejstatečnější. Je pravda, že jsou to především poloučenci, kteří odsuzují „jménem vědy“ psychická studia a skutečnosti.

Vítězství nad hmotou a smrtí nám dokazuje nejen Kristus, ale také naše lidská přirozenost se všemi zjevnými hmotnými změnami a formami, neboť je tu již krůček k přechodu z těla ektooplazmatického do těla energotronového, dokonalejšího, které má již podmínky pro tělo oslavené, mající všechny vlastnosti ducha.

Energotronové tělo se už s tělem ektooplazmatickým nespojuje, patří k nižší formě. Ve vyšší formě jsou již radosti nadpřirozeného blaha a života. Může se však přizpůsobit i různým nižším formám, když chce mít účast na zákonitostech hmoty, tj. prožívat štěstí, radosti a požitky tohoto světa, neboť přirozenost lidská mimo rozum a vůli má i činnost smyslovou; neboť i naše smysly budou oslaveny. Budeme mít zájem o vše hmotné, Bohem stvořené. Při všech fázích budeme mít pocity nejen duševní, ale i tělesné. Přijaté jídlo z požitku hmoty se bude dít proměnou nadmornální činnosti duše, bude rozkládáno v molekuly, atomy atd. Každý děj, ať myšlenkový či hmotný, u každého bude navěky věrně a živě v protonaci zaznamenán.

Sdružováním částic sitonů do složených útvarů, od nejjednodušších složenin až k útvarům značně komplikovaným, si může lidská přirozenost přeměnou hmoty dávat různý viditelný tvar a zase opačně může mizet. Tato vlastnost patří k mohutnostem a silám bytosti lidské, jak vidáme u častých zjevení Panny Marie, jistých svědků, osob spravedlivých, osob určených k oslavě Boha, osob věrných zemřelých, osob lásce bližního, jako u bytosti Estely, u Kitty, u dívky Palladie apod.

Smrtí zanecháváme své organické tělo, taktéž i tělo ektooplazmatické a ponecháváme si pouze tělo energotronové, které je už dokonalé, má všechny vlastnosti těla a ducha.

Osobní duše přetrvává tělesnou smrt a je za jistých okolností schopna se opět projevit.

Dnes již lze mnoho odhalit o dalším životě a projevech hmoty. V našem vesmíru nejsme sami, jsou zde i jiné světy.

Neznáme sice počet střepeň galaxií. Všechny však vyšly z původního jádra, majíc společný plán pro vznik organismů i člověka. Jistě se Božská Prozřetelnost neomezila jen na naši

nepatrnou planetu. I v dalších galaxiích žije život podobný našemu, neboť všechno má společného Pořadatele a Zákonodárce, který vše rozumné vede a řídí. Jistě se v příštím životě sejdeme s lidstvem z jiných světů, které rovněž prošly určitým ospravedlněním z hříchů a vykoupením. Nová experimentální metoda si omezila obor zkoumání. Přejala pozorování a pokus. Dochází se k přesvědčení, že vědomí není funkcí mozku, že mozek a jeho vyšší nástroj ektoplazmy i energotronový jsou jen nástrojem, zprostředkovatelem mezi vědomím, hmotným světem a vyšší zákonitostí. Vše, co člověk viděl, slyšel a prožil, se uchovává do protonace a není skutečného zapomenutí. Ve skutečnosti nic nepřestává existovat, jedině forma se mění, ač má za sebou nepřetržitou existenci.

Tělo je složeno ze sitonových částic – avšak tělo nepřemýšlí, nemůže ani vidět, ani slyšet, ani usuzovat. Toho je schopen jen duch, jehož nástrojem tělo je, duch, jehož existence pokračuje za hranice života. Je to tvůrčí a řídicí duch, který tvoří naše já, nikde není zánik, nýbrž jen změna a vše je podrobeno vyšší Božské moci.

Naše těla se opotřebují, jsme nuceni je zde zanechat, avšak duše není v jejím hmotném zjevu. Duch používá vyšší dokonalosti hmoty energotronové a ovládá ji, hmota slouží k jeho projevu.

Vědomí je více než organismus, duše neumírá s tělem, žije ve vyšší sféře energotronové hmoty. Duševní život je mnohem rozsáhlejší než život nejdokonalejší hmoty, je na ní z velké části nezávislý a zároveň tento život není koncem naší osobnosti, nýbrž začátkem života dalšího. Vítězství nad smrtí je již zjištěnou skutečností, neboť naše tělo smrtí nezaniká, pouze se vývojově mění a dostává dokonalejší hmotný tvar nadpřirozeného života. Proto přežití duše je oslavou nad smrtí.

V roce 1702 rektor Martin Gadeski dokončil stavbu chrámu v Pinsku. Přemýšlel, pod čím ochranu by měl dům dát, a nemohl se rozhodnout. Tu se mu náhle zjevil muž v řádovém rouchu a pravil mu: „Jsem Bobola umučený kozáky. Hledej mé tělo a dej je vyzvednout.“

Za šedesát let však již bylo mnoho mrtvých pohřbených v témže podzemním prostoru. I objevil se světec znovu knězi Prokopu Lukaszewiczi a vysvětlil mu přesně místo, kde jeho tělo leží. Pater Lukaszewicz šel tedy se čtyřmi bratry na ukázané místo, nechali tam kopat a objevila se rakev s nápisem: P. Ondrej Bobola. K podivení přítomných tělo, ač hrůzně zmrzačené, nebylo v rozkladu, bylo zachované, kůže čerstvá a hladká, údy ohebné, v ranách krev a přítomný chirurg sahal na rány, z nichž vytékala krev. V roce 1819 v Litvě se objevil O. Bobola znovu O. Korzenskému, mluvil k němu déle a prorokoval mu polské povstání, přičemž mu ukázal ve vidění scény ze světové války. Korzenski však žádal důkaz, že to, co od něho viděl a slyšel, je pravda. I vytlačil světec svou ruku do tvrdé desky psacího stolu. I dnes je k vidění.

Pro neobyčejné divy a zjevy, kterými Bůh světce oslavil, byl Ondrej Bobola v roce 1938 církví prohlášen za světce. Svatý Otec vlastnil jeho nezetlelé tělo, neboť málokterý mučedník byl tak neslychaným a hrůzyplným způsobem umučen. Jeho tělo bylo z Finska přeneseno do chrámu v Polocku, Ondrej Bobola byl po předcích Čechem, národností Polák.

Z hlediska parapsychologie je zjištěno, že umučený Bobola se často viditelně zhmotňoval, hlavně aby dokazoval svou přítomnost a aby dokazoval, že má možnost z vlivu energotronového těla zapůsobit (ruka na dubové desce psacího stolu). Pro nás jsou zde fakta,

že psychofluidový život smrtí nezaniká, pokračuje a že silami ducha máme možnost působit na fyzikální hmotu, měnit ji, formovat ji a chuťově okoušet.

Jak již bylo uvedeno, organické tělo hned od našeho zrození vytváří obdobnou podobu těla ektooplazmatického, které ještě po naší smrti se nám po určitý čas může zjevovat a pak postupně rozpadem molekul zaniká a současně nastupuje vyšší forma těla energotronového, které je již vysoce dokonalé a přizpůsobené podstatě ducha.

Ektooplazmatické tělo proti tělu organickému je již dokonalejší a je odkázáno na hmotu, složenou z nejmenších biologických částic, molekul. Energotronové tělo může být tvaru jednoduchého, homogenního, i tvaru sdruženého, jsouc složeno také z nejmenších částic, sitonů, pyrotonů, nukleonů, atomů, čímž patří k vyšší organizaci a lidské dokonalosti a přítom tělu organickému, jemuž je nadřazené.

Organické a částečně ektooplazmatické tělo je pro nás hmotně viditelné, tělo plazmy je řízeno nadnormální činností duše. Energotronové tělo je už takřka neviditelné. Jeho přítomnost poznáváme jen v ojedinělých případech cestou telepatie a jasnovidnosti a jen ojediněle ve fluidovém těle.

Proměnným sdružováním a změnami elementárních částic hmotných sitonů vedle těla homogenního si může lidská bytost dávat různý tvar, lišící se od tvaru jednoduchého, až po tvar kombinovaný, sdružený a viditelný. Tuto schopnost, vlastnost i vlohu má pouze lidská přirozenost jak s tělem organickým, ektooplazmatickým, tak i energotronovým. Živočich tuto schopnost a vlohu postrádá – nemá rozumovou a volní duši.

Člověk je živočich rozumný. Jako živočich se podobá v mnohém ohledu živočichům jiným, liší se však od nich právě tím, že je rozumný. Člověk se liší od zvířat o tolik, o kolik se liší život rozumový od pouhého života smyslového.

Sledujme, které úkony náležející k životu smyslovému a jakými úkony se vyznačuje život rozumový. Život smyslový se projevuje především činností smyslů, a to nejen smyslů vnějších, například zrakem, sluchem atd., ale i činností smyslů, jež jsou zvány vnitřními, například obrazotvorností, fantazií; k životu smyslovému náležejí také rozličná hnutí, například smyslová rozkoš, hnus, strach atd. Tento život smyslový má člověk společný, stejný se zvířaty. Člověk má však ještě život jiný, podstatně vyšší. Je schopen nejen vnímat svými smysly různé vlastnosti tělesné, nýbrž chápe i věci nehmotné, například ctnost, lásku, Boha, je nejen s to si utvořit představy, nýbrž tvoří i všeobecné, abstraktní pojmy. Podstatný rozdíl mezi představou a pojmem je v tom, že každá představa představuje něco konkrétního a individuálního, kdežto pojem vyjadřuje něco abstraktního a všeobecného. A právě rozumová mohutnost to je, skrze niž jsme schopni vytvořit si pojem věci a tím proniknout až k samé podstatě věci, tím že ji abstrahujeme ode všech znaků, které ji individualizují. V tom se rozumová mohutnost liší od mohutností smyslových, jež vnímají pouze jednotlivé konkrétní tělesné jakosti, konkrétní barvu, tvar, velikost atd. Smyslové poznání zůstává vždy omezeno na hmotu, proto smysly poznávají jen jednotlivé hmotné vlastnosti. Rozum však dovede abstrahovat od hmoty, poznává všeobecné abstraktní vztahy a podstatu věcí.

Předměty rozumového poznání podstatně převyšují řád hmotný; neboť všechno, co je v řádu hmotném, je konkrétní a individuální, je určeno časem a prostorem.

Jestliže rozumová podstatná poznává všeobecnou abstraktní podstatu věcí, abstraktní vztahy, jejichž platnost není omezena ani časem, ani prostorem, je zřejmé, že tento předmět rozumového poznání podstatně převyšuje veškerý hmotný tělesný řád.

Jestliže však mohutnost rozumová je schopna poznávat předměty nehmotného řádu, pak i sama je nehmotná, neboť není možné, aby předměty, převyšující hmotný řád, poznávala mohutnost, jež sama je hmotou omezena a poutána. Je mohutností duchovou. Zároveň se liší rozum od smyslů, jejichž nositelem je nejen duše, nýbrž zároveň i tělo, ať tělo organické nebo tělo ektooplazmatické, nebo tělo energotronové. Ke svým úkonům potřebuje duše i činnosti smyslové. Tato závislost na smyslech je čistě vnější a podřadná. Je zřejmé, že základem rozumového poznání je poznání smyslové. Naše rozumové poznání je duchové. Není vázáno časem a prostorem. Je tedy rozumové poznání doprovázeno poznáním smyslovým, pojem je doprovázen představou. Smysly zprostředkují látku k vytvoření duchového obrazu, předmětu, ale obraz sám je vytvořen rozumem, neboť hmotné nemůže tvořit a působit na nehmotné. Duchový obraz je to, čím je poznávací schopnost rozumová určena k poznání, to, čím poznává. Rozumové je pak mohutností či schopností chápat smyslové předměty abstraktně. Člověk však nechce přemýšlet, jídlem sice nasycuje své tělo, ale nesytí svého ducha, snižuje se k mnohým zvířecím duším. Nechce chápat tento obrovitý problém. Nehmotnost duše je také důvodem, proč rozum může jasně poznávat i své vlastní úkony, přemýšlet o vlastním myšlení a chtění; neboť pouze člověk má viditelné rozumové vědomí sebe sama. Taktéž rozum není nehmotnou mohutností vázán zákony, platnými pro říši hmotnou, které svobodný úkon vylučují, neboť rozumové poznání je zároveň též kořenem svobody vůle. Rozum může poznávat i předměty nehmotné, Boha, vztah člověka k Bohu, náboženství, ctnost, krásu, lásku atd. Je zřejmé, že není možný duševní úkon bez duše, stejně jako není možný tělesný pohyb bez pohybujiícího se tělesa. Ze svědectví vlastního sebevědomí, že naše duševní úkony se mění a střídají, kdežto my sami, kteří jsme nositeli těchto úkonů, zůstáváme tíž. Rovněž jsme si vědomi vlastního podnětu (vlastního „já“), nositele těchto úkonů. Činnost rozumu a vůle je samostatnou činností duše. Duše lidská, schopná samostatné činnosti, je nezávislá na hmotě i na svém bytí. Tak jako duše sama myslí a svobodně chce, mohla by existovat i bez těla. V tom je důvod nesmrtnosti lidské duše. Poněvadž však lidská duše je navždy spojena s hmotným tělem, je její činnost jen podřadná. A právě tím, že je duše vázána na hmotné tělo, jeho činnost zaniká – zaniká jen tělo vegetativní, organické. Forma ektooplazmatického těla, které je dokonalejší, zůstává; ovšem jen na nějaký čas, potom i ono molekulárně zaniká. Proměnami hmoty nastupuje tělo energotronové, které je přizpůsobeno již duši. Z toho následuje, že nejen lidská duše, ale i tělo smrti nezaniká, pouze se mění jeho hmotný tvar.

Podle dokonalosti rozeznáváme úplnou podstatu (Bůh, člověk) a neúplnou (lidská duše a duše zvířecí), které jsou určeny, aby byly spojeny s tělem. Ale duše zvířecí je neúplná po stránce podstatnosti, neboť nemůže existovat bez těla, kdežto duše lidská je neúplná pouze po stránce druhu, neboť je nehmotná, nesmrtná, je ve vlastní činnosti nezávislá na těle a může bez něho existovat.

Jsoucno je nezměnitelné na počátku každé myšlenky, každého slova, každé věci. Je tím, co existuje nebo může existovat, může být myšleno nebo vyjádřeno.

Kdo myslí, existuje. Je tedy pravdou to, co jasně a zřetelně chápeme. Avšak pramenem a pravdou idejí skutečných je jedině Bůh.

O bytnosti.

Bytnost fyzická či reálná je bytnost věci samé, tedy v sobě, a ne pokud je v poznávacím rozumu.

Bytnost, metafyzická, pomyslná, je bytnost věci v rozumovém pojmu, jakožto rozumem poznávaná. Tak fyzická bytnost člověka je duše spojená s tělem a všechny jeho schopnosti a činnosti lidské. Metafyzická bytnost člověka je jeho rozumná duše, neboť činí člověka člověkem. Rozlišuje ho ode všech bytostí.

Bytnost metafyzická se nevyrovná plně svou dokonalostí bytnosti fyzické, ač rozumem poznáváme tuto bytnost v sobě, jaká je. Poznáváme však bytnost fyzickou jen potud, pokud se zevně a smyslově projevuje. Mnoho z bytnosti je nám utajeno, než po dlouhé zkušenosti a hloubání dojdeme k jejímu odhalení. Neboť ideální bytnost věci nemůže existovat jinak než v rozumu a od rozumu.

Duše je princip života – dává člověku přirozenost. Duše má svou podstatnost, má svou psychickou činnost. Jsme si své podstatnosti v duševní činnosti vědomi. Nejsme souhrnem nějakých neznámých jevů. Vlastní „já“ duševní je princip životních jevů, má ráz podstaty. Princip myšlenkového života je duchový. Duchová činnost je neorganická. Duchový princip je ten, který je schopen existovat a jednat bez vnitřní závislosti na organismu a na hmotě. Proto je lidská duše schopna samostatné existence a činnosti, i když předběžně je vázána na smyslovou činnost. Poznání smyslové je organické, poznání myšlenkové, rozumové, je nehmotné.

Nehmotnost a duchovost myšlení a jeho princip, tj. duše, plyne z myšlenkové reflexivní činnosti. Reflexivní činnost myšlenková znamená uvědomění sebe a své činnosti, a dokonce i své reflexe nad vlastní činností nebo nad předmětem poznání. Tím, že je v lidské duši duchová a samostatná činnost, je i její zdroj duchový a samostatný. Duchovost znamená svébytnost a svéčinnost nezávislou na hmotě a orgánech jako na spolupřincepech součinnosti a bytnosti.

Duše a tělo tvoří podstatnou jednotu člověka. Člověk je celek, je v něm jedna lidská přirozenost, je jedna osobnost a podstata. Osobnost je totalita rozumné bytnosti. Duše a tělo jsou v podstatné jednotě. Duše sama sebou duchová a rozumná vykonává svou potencialitou oživující dílo, dává život vegetativní i smyslový. Duše potřebuje smyslové vnímání, aby mohla přemýšlet a chtít. Avšak pro svou povahu duchovou převyšuje hmotnost a tělo, a proto v něm nemůže úplně být pohlcena. Proto má duše svou činnost závislou na hmotě i duchu.

Veškerá rozumová činnost je pouze v lidském duchu; hmotné tělo i tělo fluidové jsou jen jeho nástrojem. Síla lidského ducha opakovaním určitých představ (například „uzdravuji se“) dovede duchovou, abstraktní představu změnit ve hmotu. Představa se stálým opakovaním stává věcí hmotnou, má realizaci v mozkových buňkách, takzvaných esplanech. Tím zvyšuje sebevědomí a paměť.

Smrtí tělo nezaniká, pouze se mění v ektoplazmatickou hmotu a současně ve hmotu energotronového těla. Jeho forma je nadále jednotné tělo, je v něm jednotnost a spolupráce různých funkcí podstatné jednoty.

Tudíž k úplnosti bytnosti patří energotronové tělo i duše. Svěbytnost je základem pro vlastní činnost u člověka, rozumovou i svobodnou. Lidská osobnost má vládu nad svou činností.

Osobnost a individualita značí vývoj všech duševních sil a jejich plné použití vynikajícím způsobem.

Duchová schopnost není jen abstrakce, nýbrž skutečnost, a nikoliv pouhý souhrn určitých psychických jevů. Schopnost v životě druhém je stálá možnost, které lze použít kdekoliv, například schopnost se dálkově dorozumívat, mluvit, vnímat, rozumět, chtít, být prostorově přítomen apod.

Duše je ústavní prvek živého těla. Proto je v celém lidském, hlavně energotronovém těle, které oživuje. Poněvadž je jednoduchá a nedělitelná, je celá v celém těle, nemá částí.

Lidská duše je nezměnitelná, nehyne ani přímo, ani nepřímo, je neporušitelná pro svou duchovost, proto žije stále ve spojení energotronového těla. Je nesmrtelná.

Z daného poznání změnami a sdružováním elementárních částic sitonů si lidská přirozenost může dávat různý tvar až po tvar viditelného organického těla, tj. molekulárního, a tím mít vztah k času a prostoru. Za účasti vyšších smyslů bude moci mít účast na přírodních, geologických změnách, přírodní kráse, účast na chuťových požitech. Protože člověk vládne duchovým rozumem a vůlí a vyššími smysly i abstraktními pojmy, může nadále tvořit umělecká díla pro všestranné potřeby, vynalézat, bádát, hloubat, spekulovat, filozofovat a podobně. Může nadále tvořit díla z dokonalosti hmoty, z elementárních částic sdružených sitonů, pyrotonů, nukleárních protonů, neboť proton je základem všech dalších částí. Má také možnost nahlížet do protonace, do času minulého, přítomného i budoucího, poznávat a oblažovat svého ducha. Rychlostí myšlenky budeme moci zaujmout místo v kterémkoliv prostoru všech galaxií. Tyto všestranné změny se budou dít volně a přirozeně i rychlostí myšlenky z dokonalosti podstaty duše. Rovněž vzájemné dorozumění duší se bude dít myšlenkovým přenosem, pomocí vyšších smyslů, rozumem a vůlí i za pomoci telepatie nebo přímo duchově, silami ducha. Před Bohem však bude nekonečná věčnost, stálá přítomnost, stále nyní.

Snažíme se vnikat k hlubokým pravdám. Prostor chápeme jako něco rozlehlého. V pojmu času rozeznáváme minulé, přítomné, budoucí. Čas chápeme jako nějaké plynutí. Opakem času je absolutní věčnost, totiž trvání bez začátku a konce a bez postupnosti, existující zároveň celé. Naše činnost je relativní, odkázána na prostor a čas. Lidský život probíhá za stálé aktivní činnosti, určité vzniklé doby, různě rozděleného času, který člověk rozumově chápe. Pro člověka je čas vytvořen duševní činností a pohybem. Pobyb vytváří čas, poskytuje mu určitou skutečnost.

Duch nezaujímá místo. Systém hmotného světa je rámcem systému světa duchového. Sdružení obou druhů idejí je nevyhnutelné. Náš život je jen relativní. Vesmír je souhrnem sil ovládaných duchem. Je jen věčná přítomnost. Budoucnost, přítomnost, minulost je jen relativní.

Čas podle našeho pojmu neexistuje ve věčné nehybnosti. Je stvořen pro nás vzhledem k pohybům Země, ke střídání počasí, let, dnů a nocí. V naprostém prostoru není času. Každá planeta si tvoří a měří svůj čas. Uvažován sám o sobě čas neexistuje; pak budoucnost jako minulost je přítomností, lze předem vidět budoucí věci, vše je přítomné. Relativní ustoupilo naprostému. Včera a zítra jsou jí dneškem. Čas – to je rozdělený proud určité stálé činnosti, rozličných dějů, různých jevů obrazů a projevů, působících hmotou na lidské smysly. Zemřelí existují v neviditelných substancích mimo prostor. Pro duše vzdálenost neexistuje. Mezi

životem živým a mrtvým není přerušeni. Osobnost zůstává. Pro psychickou sílu je snadné putování v nezměrných nebeských vesmírových prostorech k přecházení z planety na planetu. Duchem ani tělem energotronovým, ani telepatii prostor neměříme.

Vývojově jsme velmi nedokonalí. Duchový pokrok není pro všechny stejný, lidský duch snaží se poznat vztahy o životě. Smrt je pouze začátkem nového života. Duše může jednat přímo, i telepaticky na dálku bez prostřednictví smyslů. Změna mezi lidským a posmrtným životem dává psychickému stavu nový útvar. Toto „něco“ přežije rozklad pozemského těla. Fluid oduší, vycházející z buněčných jader a energotronového těla, přežívá molekulární rozklad našeho organického těla. Naše duše není pouhým duchem, ale duchem sdruženým s transcendentálním tělem. Toto fluidové tělo i tělo energotronové působí na zjevy magnetické a spiritistické, je to „astrální“ tělo, nadané vlastními silami a přežívající tělesný organismus, mající schopnost pronikat hmotou a vytvořit i hmotné fantomy. Toto tělo existuje při životě i po smrti, neboť lidská duše je už za tohoto života vázána k oběma světům, i když konečně smrtí skončí spojení, duše s fyzickým tělem, je její život v druhém životě přirozeným pokračováním spojení s tělem energotronovým, které už měla duše v životě prvním i druhém. Za záhrobím už je život záhrobní. Od našeho života se liší svým jiným fyzikálním uspořádáním. Oba světy si nejsou podobné a naše oči smrtelníků svět záhrobní nevidí.

Duch, který se musí zjevit, působí přímo na jiného – vtiskne se způsobem, jakým chce být viděn, slyšen a podobně, je to sídlo vidění v mozku, který je podrážděn psychickou silou druhého. Duch může působit na druhého ducha na dálku, vsugeruje mu tvar. Mnohé fantomy mají jistou hmotnost. Také hmota se může v několika minutách proměnit z viditelné v neviditelnou, a naopak.

Svět, a vesmír je jen jsoucno složené – skládá se z mnoha hmotných jsoucnů. Je složen z látky a tvaru jako každé hmotné jsoucno. Jeho existence není nutná. Svět není čiré uskutečnění. Je konečný, neboť se skládá z konečných kvantitativních částí. Nekonečnost hmotného světa je tedy nemožná, neboť v sobě má vnitřní rozpor. Proto nynější svět není absolutně nejdokonalejší – neboť dokonalost je v podmětu vždy podle jeho způsobu bytí, ve světě tedy způsobem konečným. Svět nemá žádný důvod existovat jen sám v sobě, neboť je jsoucnem podmíněným, a musí tedy mít existenci od jiného jsoucnů nepodmíněného, nutného. Hmota nemůže být věčná, poněvadž by tak musela být jsoucnem nutným, nekonečným, jeho bytost by byla zároveň jeho bytím. Hmotné jsoucno je vždy v možnosti a nikdy nemůže být čirým uskutečněním. Věčná hmota je pojmem obsahujícím vnitřní rozpor. Věčná by musela být jsoucnem nekonečným, tedy naprosto nejdokonalejším. Dokonalost je závislá na Tvůrci, který tvoří dokonalé jsoucno, jako jsou částice sitonů, které dávají vznikat různým kombinacím vesmíru i lidským bytostem.

Bůh Tvůrce je a duše lidská je nesmrtelná. Filozofie, která má za předmět každé jsoucno, se musí obírat jsoucnem první příčiny, Bohem. Vždyť vychází ze zkušeností a z rozumu.

Bůh je první a nejvyšší příčinou všech jsoucnů, jejich vzniku a změn, jsoucnost je jeho vlastní dokonalost – to jest Bůh – je sám od sebe. Tím, že je sám od sebe, má plnost bytí, liší se od každého jiného jsoucnů. Tato jeho dokonalost – být sám od sebe – je důvodem všech jeho jiných vlastností. Patří mu žití, poznávání a všechny dokonalosti bytnosti a činnosti, které je možné v jsoucnu si myslit. Je tedy tato dokonalost Boha – být sám od sebe, mít existenci svou vlastní dokonalostí – jeho bytností. Být od sebe je pak bytností či podstatou Boha. Z toho, že Bůh je od sebe, z aseity božské – plyne, že Bůh je nejjednodušším a nejčirějším uskutečněním bez přimíšení možností. Můžeme božskou jsoucnost poznat jen z

účinků, které Bůh ve vnějším světě působí, tak poznáváme i vlastnosti božské. Bůh – první příčina – je nejvyšší dokonalý. Bytnosti první příčiny odpovídá její činnost. Je nepodmíněná jako bytnost sama. Nic mimo první příčinu nemůže určit její činnost, a poněvadž ona je nezměnitelná, není v ní možnosti, která by mohla být ještě uskutečněna. Její činnost se nemění, je stálá, neměnitelná, časem neomezená, není v ní přechodu z klidu do činnosti, je absolutní činností. Veškeré podmíněné jsoucno je závislé svou jsoucností, bytností a činností na první příčině, je jejím napodobením. První příčina uplatňuje činnost jako nepodmíněná absolutní osobnost. Osobou jmenujeme jsoucno existující v sobě, sebevědomé a svéprávné, jímž může být pouze jsoucno rozumné a svobodné.

Budoucí svobodné, rozhodné lidské vůle vidí Bůh ve svobodném úsudku své vůle. Jinými slovy: poznává od věčnosti tato budoucí svobodná rozhodnutí, poněvadž od věčnosti chtěl a určil, aby se stala v budoucnosti. Toto předvedění budoucích svobodných úkonů není na újmu lidské svobodě. Chtění Boží, aby se staly skutkem budoucí kony vůle lidské, má za následek, že se neomylně zcela jistě stanou, ale ne jako úkony nutné, nýbrž nutně svobodné, poněvadž Bůh je předzvěděl (plánoval) jako úkon svobodný.

Původcem vzniku světa je Bůh. Zachovává jsoucna podmíněná, ovlivňuje veškerou jejich činnost a usměrňuje vesmír k jednomu cíli. Stvoření je učinění něčeho z ničeho. Tvůrčí moc přísluší pouze Bohu a nemůže příslušet žádnému tvorů, jakožto hlavní příčině. Tvůrčí moc přísluší jedině Bohu. Je třeba se ptát sebe: Proč tu jsem? Jaký je smysl našeho života? Pro dnešního člověka je Bůh mrtev, neboť sám popřel Boha. Sám dospěl ke zmatku, k vyprázdnění ducha.

Experimentální pokusy se subjekty v transu a zkušenost dokazují, že Bůh existuje.

Dnešní člověk nedovede prožít víru v Boha. Je zmaten, je-li Bůh, a neví, co Bůh je. Nemůže jej pochopit. A přece to, co je nekonečně vzdálené, se stalo nekonečně blízkým nejen v podobě Ježíšovy nauky, ale i přibližováním podvědomí hlubokým transem, poznáváním samotné podstaty lidské bytosti, kdy podvědomí vnitřně chápe a poznává, že Bůh je, chápe jeho všemohoucnost, dokonalost, neměnnost, věčnost atd., i přesto, že Bůh je nepoznatelný. Chápe, že je vládcem uspořádaného vesmíru, a proto z osobního chtění se snažme pochopit Boha a zatvrzelost člověka, který je stvořen k Jeho obrazu.

Podvědomí hlubokého transu, čtvrtého stupně, kontemplativně přímo nahlíží, vnímá přítomnost Boží. Vycitíuje jej vnitřně svou bytostí vlohou, vnitřním světlem rozumového já.

Hypnotickými pokusy hlubokého transu čtvrtého stupně dospíváme k faktu, že podvědomé „já“ vycitíuje skutečnost, že Bůh je, a tvrdě zamítá názor i slepou nevědomost člověka, že Bůh neexistuje.

Svět je stvořen k nějakému cíli, neboť Bůh jako stvořitel, moudrost sama, nemůže jednat bez cíle. Cílem stvoření je sláva Boží, ovšem jen vnější (nikoliv vnitřní), která tedy Boha samého nijak nezdokonaluje, neboť Bůh je nejdokonalejší sám v sobě.

Bůh stvořil svět ze své svobodné vůle, nikoliv tedy z nějaké vnitřní přirozené vnější nutnosti. Tvůrčí úkon Boží je sama jeho bytost, která uskutečňuje mimo sebe jednu z mnoha idejí možných vesmírů. Nelze rozumně popírat, že by Bůh nemohl stvořit další a další světy a věci kromě existujících. Z filozofického stanoviska, zda byl svět stvořen od Boha, se nedá říci s jistotou, že stvoření od věčnosti je možné. Tvůrčí moc totiž přísluší Bohu od věčnosti. Na

druhé straně je pravděpodobné, že stvoření od věčnosti má v sobě vnitřní rozpor, poněvadž by tak byl od věčnosti a zároveň by nebyl od věčnosti, neboť jakožto stvořený musel být učiněn z něčeho; tedy toto nic muselo být dříve než svět. Že byl svět stvořen v čase, a nikoliv od věčnosti, to můžeme považovat za pravděpodobnější. Vznik hmoty považuje moderní fyzika za nutný požadavek. Že hmota nemohla existovat od věčnosti, usuzuje fyzika z toho, že se hmota mění v záření, takže existuje-li dosud, nutno její vznik klást do doby poměrně nedávné, ovšem ve smyslu astronomickém, miliard let.

První příčina veškerého jsoucna, stanovený účel vesmíru, vedoucí jej k určenému cíli a usměřování jednotlivých jsoucenců k jejich vlastním cílům, sluje prozřetelnost. Prozřetelnost předpokládá úkon rozumu Božího, kterým všechna jsoucna jsou usměřována k svému cíli. Předpokládá úkon vůle, kterým se toto usměřování uskutečňuje. Tato prozřetelnost se vztahuje ke všem stvořeným bytostem, velkým i malým, vznešeným i nepatrným. Nic ve vesmíru není nepatrné a nedůležité. Tato účelnost i sebemenších a nejnepatrnějších přírodních jevů se objevuje tím jasněji, čím hlouběji pronikají přírodní jevy do tajů přírody a poznávají jednotnost, účelnost a souvislost přírodních jevů.

O posledním hmotném cíli.

Nespočívá v dobrech stvořených, ani v tělesných nebo duševních, ani ve vnitřních či vnějších. Bohatství a přirozené dary nemohou být cílem člověka. Nemůže jím být ani čest a sláva, poněvadž ty nečiní člověka dokonalým. Poslední cíl jakožto nejvyšší dobro musí člověka nejvíce zdokonalovat a tuto dokonalost předpokládá. Nejsou posledním cílem ani vnitřní dary tělesné, zdraví, ba ani duše sama není posledním cílem člověka, neboť mohutnosti duše jsou zařizeny k poznání vnějších předmětů. – Schopnost rozumu a vůle je nekonečná. Rozum tíhne k pravdě věcí, které poznává pod rázem nejabstraktnějším, totiž pod rázem jsoucna, a vůle má za předmět vše, co je nebo může být pod rázem dobra. Nemůže tedy nic konečného, stvořeného, naplnit rozum vůlí člověka, být jeho posledním cílem. Jeho cílem není rozkoš, neboť ta předpokládá blaženost a sleduje ji. Jedině Bůh jako nekonečné dobro a plnost bytí může naplnit rozum a vůli člověka, a je tedy jeho posledním cílem. Musí tedy člověk Boha nade všechno milovat a vše ostatní činit jen pro Něho a kvůli Němu.

Všechno v přírodě, i člověk, se snaží dosáhnout vyšší formy, vyšších cílů – duše je formou těla, uskutečňuje v těle danou možnost života a projevu. Činností docházíme k psychickému dynamismu.

Materialisticky se nedá vyložit ani nejjednodušší pochod, a tím méně složitější pochody duševní. Jaký smysl má například tvrzení, že duševní pochod je vpravdě pochodem hmotným? Nelze odvodit duševní faktory z hmoty, neboť pouhým tělesným organismem nelze nikdy vysvětlit spolupůsobení nebo vliv vyššího psychického života. Organické se nedá prostě vysvětlit mechanicky, a právě proto je biologie samostatnou vědou, odlišnou od fyziky a chemie, neboť dějství životní je řízeno zvláštním vitálním činitelem. Život se jeví v pohybu a ve vývoji.

Všechno spíše k cíli, k pravdě. Chceme-li poznat pravdu, musíme být především přiznána svoboda myšlení. Avšak svoboda myšlení, hloubání a bádání i její projevy bývají škodlivě ovlivňovány držiteli politických mocí, prospěchářstvím, slabostí, bezcharakterností a různými názory. Pouhé výmysly nejsou výklady.

Poznání pravdy není ze smyslové zkušenosti, nýbrž především v rozumu. Naše myšlení nezávisí na předmětu poznání, nýbrž předmět poznání závisí na myšlení. Předměty smyslového poznání jsou pak látkou poznání rozumového. Základem poznání filozofické vědy je zkušenost a rozum – tedy vědecká zkušenost na rozdíl od zkušenosti lidové a vědecké myšlení na rozdíl od lidové logiky.

Všechno kolem nás i v nás, živé i neživé, je v neustálém pohybu, změně a vývoji. Je třeba znát všechny důležité zákony, jimiž se musí řídit rozum, chceme-li dospět k vědecké pravdě a připustit první rozumové zásady. Hrobem chybného myšlení je skepticismus, neboť jediné pomocí rozumových principů a zkušeností, přesným vymezením pojmů, je možno dojít k poznání jednotlivých skutečností, k poznání pravd všeobecných. Zároveň je třeba se opírat o všechny vědecké disciplíny. Přitom silná vůle a poznání přeměňují typ člověka. Všechna práce psychologa směřuje k poznání člověka. Ke konci díla se musíme seznámit nejen se vznikem lidské duše, ale i s vývojem hmotného těla, které s ní vytváří společnou jednotu.

Bádáme-li o stvoření lidské bytosti, budeme řešit záhadu za záhadou. O vývojových fázích člověka je zjištěno, že se vyvinul z nižších živočišných typů. Kostrové doklady o existenci člověka ve třetihorách a čtvrtohorách v časovém rozmezí asi jednoho miliónu let lze pokládat za pozůstatky živočišných předchůdců člověka dnešního, takzvaných Australopitheců. Božská prozřetelnost určila, aby postupným vývojem těla vznikla lidská živočišná bytost, a pak teprve zdokonalením zušlechtěného typu vešla ve spojení s duší obdařenou rozumem a svobodnou vůlí.

Geologické fosilní kostrové doklady nám praví, že člověk vzešel ze živočišné říše, nemá jediné ústrojí, které by se u něho náhle objevilo, které bychom nemohli nalézt v zárodku těla lidoopů, savců nebo obratlovců, neboť s ním vývojově souvisejí. Ovšem naprosto nás neopravňuje k tomu, abychom dnešní lidoopy považovali za své předky. Dnešní lidoopi a lidé jsou výsledkem vývoje, který od společného předka probíhal různým směrem a který se odehrával milióny let.

Již na počátku třetihor se vyvinuly první poloopice, které se záhy rozštěpily ve dvě vývojové větve, z nichž jedna vedla k úzkostným opicím a člověku.

Nejprimitivnější je Parapithecus. Dalším nejstarším zjištěným lidoopem je Dryopithecus. Jejich příbuzný je Proconsul a další pak následují nálezy Australopitheců, pololidů, žijících koncem třetihor a čtvrtohor, asi před dvěma milióny let. Následují lebky Plesinthrop, Paranthropa a jiných. Na Jávě žil nejstarší a nejprimitivnější typ opočlověk Pithecanthropus. Dále čínský opočlověk, Sinanthropus. Dále pak následují pralidé, neandrtálec a pravěký člověk, cromagnonec, tzv. Homo sapiens (člověk rozumný), který již vyšel z říše živočišné asi před devadesáti tisíci lety, podle novějšího zkoumání před čtyřiceti dvěma tisíci lety.

Sinanthropus žil asi před 300 000 lety, tedy mnohem později než Pithecanthropus, jehož stáří se odhaduje na více než půl miliónu let. Rod pračlověka žil na území Evropy, Asie a Afriky po velmi dlouhou dobu, snad 150 000 let. Podle geologických údajů, přeměna opolidů v

pralidi se udála asi před 250 000 lety a další přeměna pralidů v lidi více méně dnešního vzhledu nastala, jak již uvedeno, asi před 90 000 lety.

U pračlověka, neandertálců se jejich pozůstatky skládají z velmi primitivní hrubé lebky. Brada ustupuje zpět, nemá bradový výběžek. Přitom má mocné nadočnicové valy. Neandertálci se dalším vývojem pozvolně přeměňovali v typ dokonalejší, čelo bylo klenutější, mozkovna vyšší, týl méně vystouplý, částečně vytvořený bradový výběžek. Brada již neubíhá tolik dozadu; později lze nalézt pokročilejší znaky ve vývoji tvaru lebky a čela. Přejít je pozvolný, znatelně viditelný, proměnlivost jasně patrná, takže vývoj lidské bytosti je dokázaný a nedá se zamítat.

Cromagnonec již uplatnil své schopnosti rozumu a svobodné vůle. Ve vývoji přírody nejsou jen pomalé změny. Jsou tu také změny náhlejší, obrazně řečeno skoro „skoky“. Člověk, neandertálec, a hlavně cromagnonec vznikl rychlejším vývojem v období bouřlivých přírodních změn na konci třetihor a počátku čtvrtohor, v období horotvorných změn a nástupu ledových období. Zde byly zákonité podmínky pro stvoření lidské osobnosti. Člověk, který po dlouhém vývoji těla vyšel z živočišné říše jako konečná bytost, obdařená rozumem a vůlí, po svých živočišných předcích převzal i dědičně rodovou vloh, aby dalším lidským bytostem poskytoval tělesný tvar a podstatný tvar duši lidské.

Tělo ženy má v sobě zárodečné folikuly (vajíčka) a tělo muže sperma (semena). Oba zárodky po vzájemném pohlavním spojení dávají vznik lidské bytosti za účasti spojitosti organického těla a lidské duše, která jest od Tvůrce. Je to tajemství Stvořitele, které lid nechápu. Tajemství folikul a spermií lidského zárodka, které se přenáší na potomstvo a vzniká vývojovým tvořením, neznáme. Jde o vyšší formy energie, vysoce organizovanou genetickou živou hmotu, zhuštěnou energii elementárních částic sitonů, která je měnivá a schopná přetváření a seskupování. K tomu má všechny potřebné vlastnosti, které proměnami hmoty fyzickému tělu poskytují lidský tvar, obsahující v sobě všechny potřebné podmínky a vlastnosti pro vznik lidského života. Při smrti zde člověk lidský fyzický tvar zanechává, avšak vyšší tvar těla energotronového bere s sebou k dalšímu projevu života.

Ihned při počátku života, již při narození, vzniká lidská bytost, která zde zůstává a smrtí nezaniká, neboť je svébytná, má rozum a svobodnou vůli a může se v silách ducha svobodně rozvíjet a uplatňovat. Tato lidská přirozenost již při početí lidské podstaty v sobě chová nejen tělo organické, ale současně i tělo organické vyššího řádu, které je dokonalé, energotronové, je homogenní vyššího principu a kvality.

Tělo organické živočišným vývojem po předcích je vázáno na hrubou hmotu a rozvíjí svou činnost teprve pozvolným postupem. Tělo energotronové je pro naše smysly zatím skryto, uplatňuje se jen při pokusech v hlubokém transu, a hlavně při odchodu z pozemského života.

Odchod ze života je často násilný nebo předčasný. Také odumření lidského plodu je zastavením biologického vývoje, avšak vzniklá původní základna, vázaná na vyšší princip těla energotronového a duše, se v podstatě nezměnila, nastalo pouze odumření plodu. Duše se svým energotronovým tělem zůstala nadále činná pro aktivitu těla a duše. Rovněž násilné odstraňování lidského plodu je nejen proti přírodě, ale je hříšné a vražedné, píše se jím zločin na osobní individualitě vývojem vzniklého člověka, se kterým se v příštím životě jednou nepříjemně sejdeme neboť duchová forma duše lidské s tělem energotronovým vznikem osobnosti obsahuje všechnu kvalitu lidské přirozenosti a odstraňováním plodu nezaniká, pouze se mění a rozvíjí nadále svou dokonalejší činností. Stejně spalování lidských bytostí je

vedeno nesprávně, jako palivo a není člověka důstojné. Duše násilným spalováním těla v krátkém rozmezí do šesti dnů prodělává fyziologicky trpný proces, který je násilím proti přírodě.

Krátkost lidského věku; pro člověka je skutečně velmi krátký, není dosud rozumově produševněn, a když již chceme dosáhnout svých cílů, odcházíme. Je to zaviněno podmíněností vývoje z živočišných předků, jejichž život podmiňoval život dnešního lidstva, který naň navazuje, a proto je pouze přechodný a zkrácený. Přitom vývoj lidského těla současně směřuje k vývoji těla ektoplazmatického a nakonec těla energotronového, které je kvalitnější a dokonalejší a trvalé pro projevy a plány tvůrčí činnosti lidské bytosti. Tedy smrtí lidského těla se nic nezměnilo, naopak úspěšně zdokonalilo pro vyšší schopnost lidských plánů, ve kterých budeme moci nerušeně pokračovat a tělesně a duševně se rozvíjet. Opakuji: spojení těla energotronového a lidské duše bude tak blízké, že vlastnosti lidské hmoty se budou ve vlastnostech duše jakoby ztrácet. Duše pozvedne tělo tak vysoko, že bude produhovněno a povýšeno nad hmotné zákony, neboť jsme určeni k činnosti pro poznání věčné pravdy.

Nevědomí lidé nedovedou formovat život. Nedovedou se přivést k něčemu nezničitelnému. Zříkají se duchovního pro fyzikálně hmotné. Avšak hmota musí být řízena jedinec duchem, tam, kde jsou obzory bezpečnosti a úžasných tvůrčích možností a rozvíjení nového tvůrčího života. Proto nesmrtelnost je nejzávažnější věcí ve stvoření a je to vědomé trvání po smrti. Je to zázrak světa. Je to nesmírný div přírody. Dnešní člověk je chudý na duchu, duševně se zúžil na tento hmotný svět – dál pro něj nic neexistuje, nemá zájem, aby přemýšlel a právě idea, to je vrub vytvořený v živé tkáni k tomu, aby každý sebe poznal a sebe určil.

Lidská duše s rozumem a vůlí má vrozenou vloh, aby člověk budoval novou lidskou osobnost, aby po odloučení organického těla byl trvale spojen s hmotným tělem, které mu poskytuje tělo energotronové. Duch rozumu a vůle přitom vše ovládá, může působit na ducha druhého, neboť svět myšlenek není světem hmoty. Duch nezaujímá místa, a proto v tomto světě nemůžeme vnímat nějaký tvar a podobu mimo naše smysly. Musíme dojít k lepšímu poznání skutečné podstaty člověka.

Život na druhém světě lze jedinec odkrýt pokusy hlubokého transu. Duch rozumu vše ovládá. Jako badatel v oboru dosud neznámých jevů hypnózy, telepatie, jasnovidnosti apod. po více jak čtyřicet let jsem se zabýval touto disciplínou. Měl jsem první soustavnou parapsychologickou laboratoř pro zkoumání těchto nevídaných zjevů a jevů u nás. Denně po 5 až 14 hodin jsem uspával a vychovával své subjekty a uváděl je do hlubokého transu a neustálým cvikem jsem je zdokonaloval na nejvyšší možný stupeň. Bez pokusu nelze docílit objevu. A mým hlavním cílem bylo odhalení tajemství lidského života, zda život smrti zaniká, nebo nadále pokračuje. Cíle bylo dokonale dosaženo. Jedině stálý trénink a vytrvalost s vhodnými subjekty, jejich uváděním denně do hlubokého transu, se docílují úspěchu a radosti z výsledků.

Duše je po smrti osvobozena ode všech působností materiálního světa. Zatím nevidíme svět záhrobní duchový, neboť smysly chápou jen hmotu. Zákony světa duchového neznáme, známe jen zákony světa hmotného podle našich pozemských představ. Avšak systém světa hmotného je rámcem systému světa duchovního. Sdružení obou druhů idejí světů je nevyhnutelné. Je to vesmírový prostor. Vesmír je souhrnem sil ovládaných duchem, neboť sama hmota nemůže rozumně myslit. Fyzikální hmota je jen zdáním, mění se v energii. Čas a prostor se někdy ztotožňují.

Obýváme planetu lidských bytostí – bohužel zvířat. Naše lidská rasa je zatím daleka věku vyššího světla rozumu, neboť válka, toť úděl ducha zvířat. Nemáme dostatek reflexe nad vlastní mravní činností. Pouze jedinci dospívají této výše. Je to duch rozumu a vůle, který se vývojem sil rozvíjí a dosahuje vyššího poznání o skutečném životě, neboť jeho síla, vloha a schopnost jsou v latentním stavu, ve schopnosti pro činnost, musí se silami ducha rozvíjet.

Nesmíme očekávat, že můžeme vcházet s mrtvými do styku jako se živými. Nemají naše materiální tělo, nadané smysly fyzické vnímavosti. Jsou to jiné bytosti z jiného světa s tělem energotronovým, jehož podstatu dosud detailně neznáme. Ovšem duši je dána možnost proměnou hmoty si dát rozličný hmotný tvar k poznání světa. Naše tělo, přezívající tělesný organismus (jak jsme se již předtím poučili), není pouhým duchem, nýbrž duchem sdruženým s transcendentálním tělem, tzv. energotronovým, nadaným vlastními silami, přezívajícími tělesný organismus. Může pronikat hmotou a viditelně se zjevovat.

Vždyť duše je již za tohoto života vázána k oběma světům a její život je přirozeným pokračováním spojení, které již měla při zrození, neboť při zrození je stejná věčnost před námi jako za námi. A proto z poznání víme, že život trvá a přežití duše nadále pokračuje.

Že naše lidská přirozenost není pouhým duchem, nýbrž duchem sdruženým s transcendentálním tělem, tzv. energotronovým, dokazuje nám to další zaručený příklad, osobně sdělený prof. dr. Stefanem Hlaváčem z Michalovců:

„Od 1. prosince 1929 jsem vyučoval na státním reálném gymnáziu v Michalovcích až do roku 1960. V roce 1933 jsem převzal ještě funkci duchovního v michalovské nemocnici, protože tam přišly milosrdné sestry sv. Vincence. Dne 27. prosince 1934 jsem pohřbil představenou sester v michalovské nemocnici, sestru Kresrencii, rozenou Spiesarovou z Kroměříže, 58 roků starou. Po pohřbu v lednu 1935 ke mně zemřelá sestra přišla: V noci, když mne sestry volaly k nemocnému, přišly mi ošetřovatelky zabouchat na dveře. Když jsem se ohlásil, řekly mi oddělení, kam mám jít. Nato znovu následovalo klepání a bouchání na dveře mého pokoje. Rozsvítil jsem noční lampu a ptal jsem se znovu, na které oddělení mám jít, zda na internu, chirurgii či na infekci. Otázku jsem ještě dvakrát opakoval, avšak odpovědi jsem již nedostal. Podíval jsem se na hodinky – bylo půl druhé. Vtom, když jsem si poopravoval shrnutou deku, jsem zjistil, že zamknuté dveře mého pokoje se otevírají, až dokořán, ale nikdo nevcházal dovnitř. Přikročil jsem ke dveřím, abych je zavřel, a v tu chvíli jsem uviděl z levé strany chodby vcházet otevřenými dveřmi do mého pokoje zemřelou sestru Kresrencii. Byla taková jako za života. Pozdravila svým obvyklým „Pochválen buď Jesus Kristus“. Odpověděl jsem, „Na věky amen“ a hned jsem dodal: „Sestřičko představená, vždyť jste mrtva, kde jste se tu vzala?“

„Přišla jsem, duchovní otče,“ odpověděla mi, „poprosit vás, abyste dnes sloužil za mne mši svatou.“

„Dobře, sestřičko, odsloužím dnes mši svatou za vás a řeknu i ostatním sestřím, aby dnes mši svatou a svaté přijímání obětovaly za vás.“

„Zplat' Pán Bůh,“ odpověděla. Pokračoval jsem: „Řeknete mi něco o jiném světě, jak tam žijete?“

Na moji otázku sestra neodpověděla ani slovo, jen jsem zpozoroval na její tváři mírný úsměv, jakoby s těkavým, neklidným pohledem. Nevyčítala mi, že jako kněz mám vědět, že může říci jen to, co jí dovoluje řehole a mlčenlivost, a že nesmí vyprávět jen k ukojení mé zvědavosti.

Mlčky se přiblížila až k mému stolku, vzala tam odložený křížek, posvěcený v Římě Svatým Otcem roku 1929, políbila jej, dala na místo a pak zmizela. Přitom jsem jasně viděl skrze její tělo protější stěnu chodby a na ní telefon, když sestra před zmizením zavírala za sebou dveře.

Dooblékl jsem se. Byl jsem rozrušený. Modlil jsem se až do rána, abych se uklidnil – četl jsem. Potom jsem šel do kaple a řekl jsem sestřím, že mše svatá bude obětována za představenou, aby obětovaly i ony za ni mši svatou a svaté přijímání. O návštěvě jsem vyprávěl jen vrchní sestře a přikázal jsem jí, aby mlčela.

Zvláštní bylo, že při zjevení mrtvé jsem neměl strach, ale až příští noc, ač jsem se nechtěl bát a přemáhal jsem se. Báł jsem se však v noci, když jsem byl sám, hlavně v kapli a v márnici, při pomazání, když někdo náhle zemřel a byl odnesen do místnosti pro mrtvé. Tento pocit bázně jsem měl několik týdnů, ač už jsem nic neviděl – zjevení mi stále přicházelo na mysl.

Za skutečnost zjevem mluví fakta a důvody. Byl jsem vzbuzen sestrami klepáním a boucháním. Ustrojil jsem se, rozsvítil jsem lampu. Při druhém bouchání na dveře jsem se ptal, na které oddělení mám jít. Někaké halucinační klamy jsou u mne naprosto vyloučeny. Nejsem snílek, nepodléhám vidinám. Jsem až příliš kritický, abych se nechal klamat nějakou halucinací. Při rozmluvě s představenou jsem se kontroloval štípáním do stehna, nepociťoval jsem strach a hrůza se mne zmocnila teprve po jejím odchodu. Poněvadž jsem si byl naprosto jist, že jsem mluvil skutečně se zemřelou představenou, zážitek se mi vryl hluboko do duše. Od doby zjevení jsem byl delší dobu nervově rozrušen.“

Překročili jsme hranice nám neznámého světa a života. Jedině náš lidský rozum je určen k tomu, aby silami ducha pronikl do hloubky neznámých tajů a skutečností, tj. přežití duše lidské. Pokusy hlubokého transu a zkušeností máme absolutní vědeckou jistotu o přežití duše do příštího, druhého života po posledním pozemském vydechnutí.

Duše je neodvislá od tělesného organismu a pokračuje nepřetržitě v příštím životě. Mezi tímto a oním životem není přerušeni. Osobnost zůstává a člověk si uvědomuje, že se stává vládcem jiného světa.

Neznámo, které nás zatím obklopuje, je dnes dokázanými pokusy odkryto, neboť dosahujeme skutečnosti tím, že se dostáváme k jasným pravdám – že život nadále pokračuje. Docílili jsme rozluštění tohoto obrovského problému: tělo zachází, avšak duše s energotronovým tělem nadále žije a pokračuje v nekonečné přítomnosti mimo prostor a čas. Tím vcházíme do věčnosti, do zcela jiného světa, neznámého, neprobádaného, nesrozumitelného vzhledem, který máme ještě prostudovat a z něhož nemůžeme vyloučit pozemské názory.

Zničení pozemského těla neničí ducha. Přetvořením se dostává tělu dokonalejšího tvaru energotronového. Oba světy, jak hmotný, tak psychický, se navzájem pronikají a vývojem zdokonalují. Proto přežití duše je naším nejvyšším životním cílem, neboť chceme dosáhnout cíle nejvyššího u samého Boha ve stále přítomnosti a činnosti tvořením, poznáním, věděním, viděním krásy, prožíváním radosti apod. v životě příštím.

Duše z vlastní reflexe si uvědomuje své vlastní „já“ jako nositele všeho prožívání. Poznání myšlenkové je duchové“, tedy i schopnost a princip, z něhož vychází, je duchový, nezávislý na organičnosti a hmotě, je svébytný a svěčinný. Činnost není poutána na prostor, čas a kvantitu. Duše je schopnost reflexe nad sebou, nad svou činností. Proto nemá hmotné části, je i mimo hmotu energotronového těla, vnímá přímo, tudíž není závislá na myšlenkové činnosti hmotných smyslů a na obsahu a materiálu.

Jedině pokus nám objevuje a dokazuje existenci lidské duše, i hmotu a její zákonitost, neboť Bůh od věčnosti je rozum a vůle, je stálá činnost a pohyb – náš lidský život se stvořením stává také rozumem a vůlí, také vešel do trvalé činnosti a pohybu. Zánik je nemožný, smrtí zaniká pouze přechodná forma organického těla, avšak proměnou těla energotronového nastupuje život vyšší a rozsáhlejší. Důkazem toho jsou nám zase jediné pokusy a zjištěná fakta.

Smrti zanecháváme tělo organické, taktěž i tělo ektooplazmatické a ponecháváme si jen tělo energotronové, které je již dokonalé, má všechny vlastnosti těla i ducha.

Naše tělo, složené ze sitonových částic, nemůže ani vidět, ani slyšet, ani usuzovat. Toho všeho je schopen jen lidský duch, který pokračuje za hranice života – nikde není zánik, nýbrž jen změna, vše je podrobno vyšší božské moci.

Vědomí je více než organismus. Duše neumírá s tělem, žije ve vyšší sféře energotronové hmoty, rozvíjí svou dokonalejší činnost, neboť život duševní je daleko rozsáhlejší než život na této zemi, je na něm z velké části nezávislý a je začátkem života dalšího.

A proto naše tělo smrtí nezaniká, pouze se vývojově mění a dostává dokonalejší hmotný tvar. Je to síla lidského ducha, která nás vede k vyšším metám, ke vzkříšení nového života nadpřirozeného, který nás očekává.

Kdo byl Břetislav Kafka

Vydavatelem této knihy jsem byl požádán, abych napsal několik slov o jejím autorovi, svém otci Břetislavu Kafkovi.

Otec se narodil 14. května 1891 v kovářské rodině Rudolfa Kafky jako nejstarší ze sedmi dětí. Ve svém rodišti Horním Kostelci vychodil školu a pak krátce pobýval na sochařské škole v Hořicích. Pro nemoc však studium přerušil a pracoval jako řezbářský dělník u firmy Červinka v Bílé Třemešné. Zde poznal svoji manželku Marii, se kterou se roku 1912 oženil. V době svého působení v Bílé Třemešné byl pozván, aby při stavbě Těšnovské přehrady vytesal hlavy kamenných chrličů.

V té době v sobě také náhodně objevil silné hypnotizérské schopnosti. Stalo se tak díky spiritistovi, místnímu řediteli školy, který byl svědkem toho, jak otec nevědomky uspal hypnotickým spánkem své dva kamarády ze stavby. Pak se otec s panem ředitelem pravidelně scházel a ten jej zasvěcoval do tajů jemu dosud neznámých jevů. Brzy zjistil, že mnoho lidí podléhá jeho hypnotickému vlivu, a začal tedy dělat pokusy z oboru sugesce a telepatie. Jelikož měl stále potíže se zdravím, začal se v té době zajímat také o přírodní léčitelství. Tento zájem spojil se stále se prohlubujícím zájmem o okultní vědy a neobvyklé schopnosti svého nitra začal intenzívně rozvíjet.

Postupem času získal schopné subjekty – citlivce, s jejichž pomocí vstupoval do podvědomí lidí a určoval postup léčení. Otcova popularita stoupala a návštěvnost byla v té době tak velká, že bylo nad lidské síly vše zvládnout. Pacientům se však plně věnoval, někdy až k vyčerpání, což popisuje v knize Experimentální psychologie.

Svou pomoc poskytoval zásadně bezplatně, naopak ještě z výtěžku svých knih podporoval studenty a přispěl ke koupi objektu ve Starých Hamrech-Oruni.

Nepřicházeli za ním jen nemocní, ale i lidé tázající se na jevy, které si nedovedli sami vysvětlit. Otec si vše pečlivě zaznamenával a postupem let sepsal knihu Parapsychologie, která tiskem dosud nevyšla. Jméno Kafka často znamenalo poslední naději a vysvobození z útrap. Nebylo dne, aby někomu nepomohl, nikoho nedokázal odmítnout, neboť jeho křesťanské přesvědčení a lidskost nepřipouštěly opak. Jeho láska k bližnímu se však vždy neseťkávala s pochopením úradů. V roce 1926 byl dokonce pokutován dvěma sty korun a v případě nezaplacení mu hrozilo dvacetidenní vězení. Celá záležitost byla nakonec vyřízena stokorunovou pokutou.

Od nejtěžšího mládí prodělal otec množství chorob a úrazů – od zlomenin a poškození páteře, zánětu plic a kloubů až k srdeční vadě. Později mu byla dokonce vyjmuta ledvina. Cvičením a pevnou vůlí však dokázal překonat všechny útrapy, sužující jeho fyzický i duševní život. Snad právě tyto životní peripetie a hluboká víra v Boha ho přiměly k světonázorové orientaci na pomoc bližním.

Těžištěm jeho badatelské práce byla zanedbávaná oblast – duše a duševní život člověka a jejich rozvoj. Tehdejší vědomosti v psychologii, parapsychologii, filozofii a lidovém léčitelství posunul o značný kus dopředu. Dokázal, že duševní vlastnosti a schopnosti člověka jsou nesrovnatelně vyšší, než si kdo vůbec umí představit. Ukázal také směr, jak tyto skryté síly člověka a přírody poznat a jak je využít pro dobro a zdraví lidstva.

Vědecké autority ho uznávají jako spoluzakladatele světové psychotroniky. Dokládá to například citace z knihy Telepatie a jasnovidnost, kde je řazen mezi takové capacity, jako jsou Bechtěrev, Sinskaier, Purkyně, a dokonce Einstein. Na výsledky jeho výzkumů v mnohém navazuje i dnešní věda. Jeho činnost přinesla také mnoho užitečných poznatků i pro praktický život.

Knize Nové základy experimentální psychologie předcházela kniha, která vyšla v roce 1925 pod názvem Svítání v duši. Následovaly další dvě knihy – Člověk zírka a Kultura rozumu a vůle.

V současné době dochází k serióznímu přehodnocování výsledků otcových výzkumů. V odborných kruzích se potvrzuje, že výsledky jeho bádání předstihly dobu o několik desetiletí a že mnohé, k čemu dospěl, čeká na další ocenění.

Vzhledem k otcově zásadovosti nedocházelo k širší propagaci jeho díla. Nepřipouštěl také žádné tendenční zásahy do svého díla. Jeho knihy byly v uplynulých čtyřiceti letech na indexu, byly vyřazeny ze všech knihoven a jejich vydávání nebylo povoleno.

Knihy jsou psány srozumitelným jazykem a jsou určeny nejen trpícím, ale všem, kdo touží po svém sebezdokonalování.

Otec předčil svou dobu i v otázkách životosprávy. Už před více než šedesáti lety zjišťoval pomocí subjektů, jakou energii strava vyzařuje. Na základě těchto pokusů doporučoval lidem ovesné vločky, naklíčené obilí a co nejvíce syrové potraviny, především zeleniny, jež vyzařuje nejvíce životadárné energie. Po druhé světové válce byl pozván do Spojených států ke spolupráci s tamějšími odborníky a do Austrálie na univerzitu v Melbourne. Nikdy těchto pozvání nevyužil a po roce 1948 toho litoval. Tehdy mu byla zakázána veškerá výzkumná činnost a nastala doba perzekucí: vyvlastnění obtížně založeného podniku, výslechy, duševní vydírání, domovní prohlídky.

Přes těžké životní zkoušky otec nezahořkl a dál pomáhal bližním, jak mohl. Neuplynul snad den bez nějaké návštěvy. Jedni prosili o radu, jiní ho chtěli poznat osobně. Většina debat byla do konce jeho života na vysoké úrovni. Byl dobrým vypravěčem a pozorným posluchačem. Nadšeně se účastnil nekonečných debat o politice, byl však naprosto důvěřivý a často na svou důvěřivost doplácel. Těšil se a doufal. Bohužel se nedočkal ani roku 1968. 27. srpna 1967 zemřel na mozkovou mrtvici.

Břetislav Kafka, syn

autor: Břetislav Kafka

název: Parapsychologie

vydalo: nakladatelství ROAD PRAHA

rok vydání: 1992

vydání: první

ISBN: 80-85385-13-9

verze: 2015.06.05

konverze: em